41. ročník literární soutěže
TRAPSAVEC 2015

Výsledky 41. ročníku literární soutěže TRAPSAVEC 2015

Zlatý Trapsavec
Esemeska - Jan Frána - Hafran (Plzeň)

Próza do 23 let
1.místo + Malý Trapsavec - Džihád - Lukáš Frána - Luky (Plzeň)
2.místo - Za vším hledej qětinu - Filip Jalal - Brouk (České Budějovice)
3.místo - Volnomyslné přírodní deníky - Karolína Tauberová (Plzeň)

Poezie do 23 let
1.místo - Večerní dálka - Alexandra Fraňková (Praha)
2.místo - Pamětnice - Anna Rudlofová - Andy (Plzeň)

Próza nad 23 let
1.místo - Vodácký placebo efekt - Václav Mišik (Slaný)
2.místo - Les je náš - Tomáš Racek - Tom (Praha)
3.místo - Ještě Jednou - Tomáš Racek - Tom (Praha)
3.místo - Barvínek - Tomáš Daněk (Praha)

Poezie nad 23 let
1.místo - Sonetový věnec - Pavel Březenský (Louny)
2.místo - Seš velkej kluk - Jiří Černohlávek - Qasinka (Praha)
2.místo - Touha - Tomáš Mareček - Kiwi (Kuřim)
3.místo - Toulavej bacil - Olga Kodetová - Brepta (Unhošť)
3.místo - Podzim pod Týřovem - Monika Pokorná - Cinta (Rakovník)

Próza Oldpsavci
1.místo - Někdo - Jan Valeš - Jeňýk (Holýšov)
2.místo - Pád Alamutu - Jan Pohunek - Přebral (Praha)
3.místo - Katrena z Lázov - Viera Večeřová - Ribana (Jeseník)
3.místo - Boj o camp - Jan Frána - Hafran (Plzeň)

Poezie Oldpsavci
1.místo - Spiklenectví Kerouaců - Miroslav Marusjak - Miky (Olomouc)
2.místo - Střelec - Vlastimila Hlavatá - Aťka (Náchod)
3.místo - Počítání - Vlastimila Hlavatá - Aťka (Náchod)
3.místo - Básníci ticha - Peter Jokl - Joko (Partyzánske)

Porota
Věra Náhlíková - Strunka
Eva Obůrková - Šklíba
Jindřich Kout - Fáfa
Jaroslav Šlejmar - Kutloch
Michael Antony - Tony

Jako už tradičně jsem tenhle sborníček jsem udělal hlavně proto, že nerad čtu z monitoru. Knížka je přeci jenom knížka. Bylo mi líto, že by mi unikla dílka, která si určitě zaslouží pozornost, ač u poroty neuspěla a jinak by byla odsouzena k zapomnění.
Nedělal jsem korektury, to nechávám na autorech.
Mně tenhle sborníček udělal radost. Doufám, že nebudu sám.

Hafran

PSAVCI DO 23 LET

Džihád

Lukáš Frána – Luky 1.místo Próza do 23 let, Malý Trapsavec

„Já bych jim ukázal," vykřikl najednou Fous, který až do teď tiše seděl naproti mně ve vlaku a četl si noviny.
„Copak se stalo?" téměř okamžitě jsem zareagoval.
„Arabáši pořád maj něco s tím jejich Islámským státem. Já bych jim ukázal, co si myslím o jejich státu. Oni nemají…" vysvětloval mi Fous. Nevím, co říkal dál, protože jsem usnul. Naštěstí mě probudil v cílové stanici Rataje nad Sázavou, abych mohl pozdravit kamarády.
Vzájemně jsme si podali ruce, přivítali se a vyrazili hledat hospodu. Protože jsme s sebou měli Fouse, okamžitě věděl kudy jít. Snažil se nám vysvětlit cestu, ale všichni jsme se hned ztratili, avšak měl pravdu a hospodu našel. Vevnitř bylo pár štamgastů, nějaká rodina s vřískajícím dítětem a dva myslivci, vedle kterých jsme si sedli.
„Je tu volno?" zeptal jsem se jich zdvořilostně.
„No, jasně, sedejte…" pohotově mi odpověděl ten zavalitější z nich a ukázal na židle okolo stolu.
Hospoda to byla pěkná, útulná s krbem uprostřed a jakýmsi barem.
Ihned k nám přispěchal hospodský a ptal se: „Copak to bude pánové?" a podával nám jídelní lístek.
Po krátké debatě jsme si dali všichni pečenou kachnu se zelím a bramborovými knedlíky a k zapití pivo. Musím říct, že takhle dobře jsem si nepochutnal dlouho. Byl to perfektní start vandru a všem nám to zvedlo náladu. Při jídle mě zaujalo rozhovor těch dvou myslivců vedle nás. Povídali si o tom, že v lese pobíhá nějaký šílenec se šátkem na hlavě a dlouhou bílou košilí, jakou nosí arabové. Nejzajímavější je, že hulákal něco nějakou nesrozumitelnou řečí, i když těžko říci, jestli se tomu dá říkat „řeč." Měli hned několik teorií, ale nejzajímavější byla ta, že je to nějaký islámský aktivista nebo chovanec z nedalekého blázince. Nicméně ho místní obyvatelé vyhnali ze všech vesnic v okolí a nikdo ho nikam nechce pustit a nebaví se s ním. Zeptal bych se na víc, ale nechtěl jsem vypadat, že poslouchám cizí rozhovory. Na druhou stranu mluvili tak hlasitě, že bych možná slyšel i venku.
Zaplatili jsme a vyrazili hledat místo ke spaní. Pomalu se začalo stmívat, takže sebou trochu mrskli. Měli jsme před sebou zhruba 5, 6 kilometrů a už se začalo stmívat. Po hodince jsme byli v lese a hledali, kde by se dalo spát.
„Tady by to šlo! Tady!" ukazovala Kobliha prstem na krásný rovný plac.

Postavili jsme bydlíky a sedli si okolo ohně, kde jsme v ešusu vařili vodu na čaj. Byla už noc, když jsme najednou něco uslyšeli.
„Haló je tam někdo?“ volal do černé tmy Machoň.
Nikdo se neozýval, ale stále bylo slyšet šustění listů a praskání větviček. Bylo to stále blíž a blíž. Zdálo se, jakoby nás obklopovala sama temnota. Nikdo strachy ani nedýchal a pak najednou... Něco se přiblížilo k ohni a my to uviděli. Následující události se seběhly velmi rychle, takže si nejsem jistý co přesně se stalo. Kobliha zaječela příšerně vysokým hlasem, Fous a Machoň instinktivně vytáhli nože. Možná se ptáte, co jsem tou dobou dělal já, no upřímně nejsem na to hrdý, ale leknutím jsem přepadl přes špalek, na kterém jsem seděl a praštil se do hlavy, což mělo za následek krátkou ztrátu vědomí. Z vyprávění Machoně jsem zjistil, že ta osoba, pravděpodobně arabského původu, zpanikařila při pohledu na vyceněné zuby a lesknoucí se čepele nožů od ohně. Okamžitě se dala na útěk s hlasitým křikem, z něhož rozpoznali pouze slovo Alláh. Po uklidnění Koblihy a navrácení mě do světa bdělých začala diskuse.
„Byl to nějakej pošuk z Blízkého východu. Při útěku provolával Alláha a celkově vypadal divně. Myslím, že se tu dneska ještě objeví.“ povídal Machoň s jeho tajemným hlasem.
„No, pánové a dámo,“ otočil jsem se na Koblihu, která jen souhlasně přikývla a pokračoval, „v hospodě tam, jak jsme měli tu kachničku, se místní domorodci bavili o něčem, čehož jsme byli svědky před chvílí. Teda alespoň vy. Říkali, že…“
Fous mi skočil do řeči: „Chceš mi tím říct, že tu běhá po lese magor a ty jsi nám o tom nic neřekl?“
Už se na mě chtěl vrhnout, ale naštěstí ho Kobliha zastavila: „Hoši, uklidněte se a pojďte tuto situaci vyřešit nějak racionálně.“
Po rozebrání toho, jak na tom jsme a co můžeme udělat, jsme jednoznačně došli k závěru, že si musíme udělat přes noc hlídku. Nebezpečí bylo někde v černotě, která nás obklopovala, a my jsme si nemohli dovolit nic podcenit. První jsem byl na řadě já, po mně Fous, pak Machoň a nakonec Kobliha. Seděl jsem na špalku a ohříval si ruce nad ohněm. Přemýšlení o tom, co bych udělal, kdyby se ten nezvaný znovu vrátil, bylo bezúspěšné. Do konce mé hlídky se nic nestalo a nastal čas, abych šel vzbudit Fouse.
„Dělejte něco, nenechte ho přiblížit se k ohni. Musíme si zachovat chladnou hlavu, tak ať neuděláme nějakou hloupost!“ vzbudil mě náhle křik Machoně, který se připravil do bojového postavení.

„Už je tu zase! No, makej ze spacáku, přidej se k nám! Dělej honem!“ řval na mě Fous, když uviděl, že jsem se konečně probudil.
„Help me, please, help me!“ snažil se neúspěšně onen nezvaný host zastavit nás, protože jsme ho začali obklopovat ze všech stran. Když viděl, že asi neuspěje s angličtinou, začal si brumlat ~~pro~~ a jediné, čemu jsme rozuměli, bylo zase to slovo Alláh. V mihotajícím světle bylo vidět, že ho opustila veškerá naděje. Zavřel oči a jen nehybně stál na místě. Fous se toho snažil využít. Věděl, že nastala naše chvíle. Asi se nám něco snažil říct gesty a něco na nás ukazoval, ale nic jsme z toho nepoznali, takže to nakonec vzdal.
„Až řeknu teď, tak všichni najednou vyrazíme a svážeme ho. TEĎ!“ rozkázal nám Fous a my vyrazili.
Osoba, na kterou jsme hromadně útočili, samozřejmě nic nečekala a tak jsme ho srazili na zem. Nějakou tu chvíli se ještě zmítal na zemi, ale velmi rychle jsme ho přivázali Fousovým lanem ke stromu. Při bližším pohledu bylo vidět, že je v lese už nějakou dobu, protože byl velmi špinavý, a že měl na sobě kdysi pravděpodobně arabskou košili až ke kotníkům, ze které nyní zbyly pouze poslední cáry na jeho opáleném těle. Ani se nesnažil křičet o pomoc, jenom si pořád něco brumlal pro sebe. Vzhledem k tomu, že se začalo rozednívat, jsme si sbalili věci. Ze strachu jsme ho tam nechali přivázaného ke stromu, s tím, že nikdo z nás nechce vypovídat u soudu, kdyby šlo o něco vážného, a taky jsme se báli, aby si nás nenašel někdo z jeho kamarádů. Téměř okamžitě jsme se jednohlasně dohodli, že ten náš vandr předčasně ukončíme a pojedeme prvním vlakem domů.
Kobliha slíbila, že napíše anonymní dopis policii o tom, kde ho najdou. Bohužel na to pak zapomněla, což jsme zjistili, když už bylo pozdě. Po mém příjezdu do mého domova jsem se šel vykoupat a poté jsem si pustil televizi, protože právě běžely polední zprávy. Ve zprávách jsem slyšel:
„Před několika hodinami jsme dostali zprávu, že se v povodí Sázavy pohřešuje velvyslanec z Blízkého východu, který měl autonehodu a pravděpodobně bloudí v okolních lesích. Policie prohledává celou oblast a…“
Jediné, co mě v tu chvíli napadlo, bylo: „A sakra!“

Večerní dálka

Alexandra Fraňková *1. místo Poezie do 23 let*

Jen pár prázdnejch flašek od Svijan se na zemi válí
Venku příroda zas‘ stejnej příběh vykládá
My říkáme „Ahoj!“ tý nekonečný dáli
Za kterou jako každej večer i dnes Slunce zapadá
Už vypili jsme si svůj úděl
Dál nevíme kam jít
Hukot vlaku, co nás dřív tak sváděl
Teď přestal dýchat i žít
Se slzama ve vočích a smutkem, kterej bolí
Pronášíme větu: „Tak my zas‘ jdem.“
Doufáme, že cestu nám nikdo neosolí
A že někde v trávě nocleh dostanem‘.

Pamětnice

Anna Rudlofová – Andy *2.místo Poezie do 23let*

V údolí malebném
v tom lese dalekém
vonící kapradím a mátou,
někdy mezi půl a pátou...

Na slunci seděla
tiše si hověla
mohla by vyprávět
to co nám říkal děd

Už pár let měla za sebou
věčně pod širou oblohou
Zubatě na svět se šklebila
tahleta rezatá konzerva

Za vším hledej qětinu

Filip Jalal – Brouk *2.místo Próza do 23 let*

Duris non frangor – tvrdý osud mě nezlomí, latinské přísloví

Ležím na zádech, mám zavřené oči a asi i vyražený dech. Rukou sem si nahmatal tep – no to sem dobrej trouba, když se můžu hejbat, tak mi asi nebude tlouct srdce. Sakra, to byla šlupka, úplně mi to vyrazilo myšlenku z hlavy… na co sem to myslel naposledy? Jo, už vim, poslední myšlenka byla, že ten skalní stupeň není tak vysokej, jak se dělá. Ale byl – a těsně po tom, co sem na něj seskočil, moje nohy a hned poté i zbytek těla dosedl tvrdě na zem. A sklouzl dál, a já padal, kutálel se, tloukl hlavou do stromků a kamenů, které se míhaly kolem mě snad rychlostí světla. Nevim, jak dlouho sem padal z té skály, ale vím, že za tu kytku, co rostla na prvním stupni, to rozhodně nestálo – ale říkejte to mladýmu bláznovi.

Vždycky sem frajersky říkal, že člověk má umřít mladej, aby z něj byla hezká mrtvola, ale nějak sem to nevychytal – sem sice mladej(relativně), ale po tom pádu ze skály určitě nejsem hezkej (teda, ne že bych před tim pádem byl…). Počkat, já se tady vlastně nechystám umřít! První krok je zjistit rozsah škod. Obličej mám celý od krve, předpokládám, že vlastní, musím vypadat jako hlavička ze hry DOOM, když hráč hodně umírá, ale hlavou hýbat můžu. Jedeme dál – levá klíční kost je zlomená, vim jaký to je, už jednou zlomená byla, takže levá ruka je zcela nepoužitelná. Žebra sou buď naražený, nebo polámaný, to nevim, ale bolí to jako čert. Páteř je asi v pořádku, protože zadkem hejbat můžu. Ha ha ha, moc vtipný troubo. Za pomoci pravé ruky se pokouším vztyčit. Je to strašně namáhavé, ale daří se – zatraceně, pravá noha je zlámaná, ta kost musí bejt na hadry, když se kopu špičkou boty zezadu do kolene. Ještě že mám maskáče, jinak bych si umazal kalhoty…. Nojo, člověk má v takovýhle situaci zvláštní myšlenky.

„Kdyby kámen spadl na džbán, bylo by to neštěstí pro džbán. Kdyby džbán spadl na kámen, bylo by to neštěstí pro džbán. Vždycky je to neštěstí pro džbán.“ (Talmud). Připadám si jak ten džbán, přesněji řečeno jako ten druhý džbán, ten co spadl na kámen. No nic, kde to jsme? Novohradské hory. Paráda, a přesněji? Nějaký údolí, na místní poměry nezvykle ostře zařezaný. Za mnou je skála… zatraceně, to je vejška, jestli ještě pořád žiju, tak musim bejt superman. Zkontroloval sem si oblečení, a ani jedna vrstva není supermanovskej trikot. Smůla.

Je čas se dostat zpět na cestu a zkusit si najít pomoc. Usárna s kytarou i somračkou je nahoře na skále, u cesty, možná se někdo bude zajímat, jestli majitel nespadl dolů… co si to namlouvám. Lidi nepomůžou ani staršímu člověku, co leží na chodníku u jejich nohou, proč by hledali smradlavýho vandráka pod skálou? Jestli mi někdo vezme kytaru, tak vstanu, doběhnu ho, a uvidí, zač je toho DOOM!
Otočení na břicho bolí. Všechno bolí, dýchání, myšlení, i kontrola kapes jestli tam není něco k snědku (jo, mám hlad, no a?). Super, v náprsní kapse bundy mám schovanej kousek klobásy. Výbornej zvyk, a prej že sem prase, taková dobrota mi pomůže dostat se nahoru. Šup s ní do chlebárny.
Pravá ruka se natahuje, chytá smrkového kořene, a za pomoci levé nohy se posouvám asi o dvacet centimetrů. Musim si odpočinout. Vzpomněl sem si na poučku Beara Gryllse, že je nutné vždycky dobře promyslet vynaloženou energii a zisk z činnosti – vynaložil sem spoustu energie, abych se posunul o pár centimetrů. Takže to mám jako vzdát? Tak to ani omylem, grilovanej medvěde!
Dalších dvacet centimetrů. A dalších, pomalu ale jistě se blížím ke svahu, po němž by se snad dalo vyšplhat a vyplazit se nahoru na cestu. Motá se mi hlava. Slyším hlasy! Ne, to jenom ptáci zjistili, že je krásně a zpívají si. Taky bych si zpíval, mít na to energii.
Nojo, je nádherně. Ani sem si to nestihl uvědomit. Jarní vítr, slabý, mírný a teplý, hladí domlácené tělo padlého trampa. Slunce svítí, v odpoledním vzduchu visí příslib nádherných chvil nadcházejících. Odpočívám, možná na chvíli zavírám oči, v tuhle chvíli je mi i přes mnohočetná zranění nádherně. „A na krátký čas jsem se téměř ukolébal do přesvědčení, že současnost může trvat věčně a že minulost lze vymazat a budoucnosti se lze vyhnout.“ (Sven Hassel)
Probouzí mne bodavě tupá bolest v pravé noze. Adrenalin z těla vyprchává, nervy se hlásí o slovo. Jak dlouho jsem snil? Minutu, vteřinu, hodinu, nebo snad den? Je čas vyrazit, než to bude ještě horší. Podklad pod mým tělem se mění, už se plazím hodně po kamenech. Stoupám, můžu být tak v polovině svahu. Fyzicky se dotýkám dna, ale zatím ještě celkem čerstvá mysl mě žene dál. Pravá ruka je rozedřená do krve, levá noha dostává křeče, plíce nestíhají a naražená žebra jim připomínají svojí přítomnost stále silněji. Je mi špatně. Mám žízeň, jazyk v puse šelestí. Ohlédnutí stojí mnoho sil, a krvavá rýha vydřená v lesní půdě a otisklá na kamení mi síly taky nepřidává. Duris non frangor, opakuju si dokola v duchu staré přísloví, že tvrdý osud mě nezlomí a jen silou vůle se posouvám po centimetrech dál.

Poslední metry urážím jako v mrákotách. Píďalkovitý pohyb, ostrý kámen proniká již posté oblečením a zaráží se snad až do pánevní kosti. Duris non frangor . Dál, jenom dál. Nesmím to vzdát, teď už ne. Stíny se prodlužují. Pokud se nepřehoupnu přes ten horizont do setmění, strávím tu noc a nikdo mě nenajde, to by mohl být úplný konec. Duris non frangor . Dochází mi humor, smrt je blízko, cítím jí. Nemůžu umřít, musim dodělat tu seminárku na čtvrtou křížovou výpravu. Ha, tak to ještě není tak zlý. Už se plazím se zavřenýma očima, dívat se je tak namáhavé. Duris non frangor. Směr odhaduji. To co cítím pod pravou rukou je asfalt cesty? S nadějí otevírám oči a používám na to veškeré zbylé síly. Ano! Jsem na cestě! S tímto vědomím jsem upadl do bezvědomého spánku.

„Proboha, pane, jste v pořádku?“ slyším u svojí hlavy vzrušený ženský hlas.

„A vypadám na to?“ splynulo mi mimoděk ze rtů, napůl překvapeně a napůl možná trošku podrážděně.

„Žije. Musíme zavolat sanitku. Sakra člověče, co ste dělal? Vypadáte jako byste se pral s Muhamadem Alim, bez pravidel a rozhodčího.“ pravil mužský hlas, o poznání klidnější než ten ženský, ale zase ne úplně klidný. Neodpovím, jenom bych plýtval síly, nepochopili by to. Otevírám oči. Jde to těžko, krev na obličeji částečně zaschla, částečně se pokryla prachem a hlínou z namáhavé cesty do svahu. Může být těsně po západu slunce, světla je zatím dost, modrá obloha s korunami stromů mě vítá mezi živými. Oblohu částečně zakrývají dva starostlivé obličeje, mladý pár kolem pětadvaceti až třiceti let, oba sportovně oblečení. Ženě je asi trošku špatně, odvrací oči a dělá, že něco hledá v batohu, muž vytahuje chytrý telefon a vytáčí 158 – teda vlastně ne, tentokrát 155. Brzy už mu dispečer radí co udělat, co nedělat… v myšlenkách ho opouštím. Ta květina mi nedá spát, chci jí. Že bych si pro ní ještě skočil? Hm, to asi nevyjde. Ale mohl bych poprosit toho chlapíka, aby mi pro ní hupsnul… Místo toho ho raději žádám, aby mi přinesl usárnu a kytaru, jestli tam ještě někde je, a s ulehčením se se svými věcmi shledávám. Dostávám loka nějaké zteplané minerálky. Pak už si jenom pamatuju blikání majáků a vím, že mě tvrdý osud opět nezlomil.

Volnomyslné přírodní deníky

Karolína Tauberová 3.místo *Próza do 23 let*

1.7.
Dokud si vítr hraje s mými vlasy, kapky deště dopadají na tvář a slunce rozjasňuje oči, září mi úsměv na rtech a já cítím, že žiju.

15.7.
Pobíhá kolem bělostných bříz. Tančí mezi nimi. Dotýká se jich.
Zvedá hlavu a dívá se do zelených korun, v nichž prosvítá slunce a polévá je třpytivým zlatem.
Vítr jí žene žhnoucí vlasy kolem obličeje, zavírá oči a rozpřahuje ruce. Připadá si svobodná stejně jako ptáci. Stačilo by vzlétnout a chytit kousek nebe, které vypadá tak neskutečně blízko.
Lesknou se jí oči a ona utíká před lidmi. Připadá si jako v pohádce, kráčejíc po pěšině lemované malinami. Jakoby její svět byl tady venku. Mezi květinami a stromy, jež dávají život, útěchu a klidnou mysl.

30.7.
Dívá se do dáli. Kopce porostlé trávou a útesy, jimž se tříští o tělo vlny. Divokost, síla a odvaha vystupující skrz krajinu, nořící se do duše.
Vítr šeptající o životě námořníků, kteří obývali kamenné domy a rybařili. Slunce, jež se překrývá s mraky a z kapek rosy dělá lesklé diamanty. Vůně whisky, pálící po večerech v krcích lidí, kteří jsou tak hrdí a svobodní. Klapot bot, poskakujíc do rytmu houslí a flétny. Touží.

4.8.
Běhá v trávě, nohama stírá kapky.
Mokré vlasy se lepí k tváři a šaty kolem boků. Otáčí se dokola, tvář nastavuje dešti.
Vychutnává si každou kapičku, ochutnává ty, které spadají na rty. Dotýká se stromů, listů a pozoruješ tmavé nebe. Začíná se klepat zimou, ale nechce jí vnímat.
Nechce vnímat nic. S nesmělým úsměvem poskakuje v loužích a cáká vodu vysoko kolem sebe.

18.8.
Běží ke skále. Její šedá velikost se tyčí proti posledním paprskům slunce. Oči jí těkají mezi koruny stromů, kde listy do sebe vsákly rubíny a měď. Vylézá až na vrchol. Dochází k okraji a pod ní se dravě míhá třpytivá řeka.

Dívá se zaslzeně do kopců, jež jsou v dáli, a rozpřahuje ruce. Představuje si, že se noří skrz bělavou, mizivou páru a nebeskou modř. Vítr se jí obtáčí kolem vlasů a těla. Pocit, že se vznáší. Už není svázaná. Usmívá se. Dělá krok do prázdna a padá.
Šťastná.
Protože toužila létat.

20.8.
Ledové kapičky jí klouzaly po alabastrové kůži.
Husí kůže zdobila celé tělo a navrch i bradavky. Díky ní ztvrdly a získaly lehce nachovou barvu.
Protáhla se, vnořila vlasy a obličej pod proud vody. Ještě chvíli stála pod vodopádem a užívala si dotek divokého, zurčícího živlu.

29.8.
Zanechávalo to v ní jakési rozčarování.
Stála tam dlouhé minuty a dívala se, jak poslední zlatavé šmouhy padají do temně modré tmy. Odstíny od šedé přes enciánovou se překrývali a tvořili spolu s větrem, jež tomu dodával atmosféru, podivný obraz.
Snad nespoutanost. Divokost.

2.9.
Zelená pole se táhla údolím daleko do dálky.
Jejich úrodnou půdu udržovaly deště, které se i přes snahu slunce dokázaly probojovat.
Díky těmhle protivníkům vznikaly barevné odlesky tancující všude kolem.
Zachycovali se na rostlinách i stromech nedalekých kopců, jenž se tyčily do závratné výšky.

4.9.
Tak moc si přála zmizet.
Utéct. Na chvíli. Pár dní.
Ležet v orosené trávě a nepřemýšlet. Nemuset nic.
Dívat se na mraky a cítit vůni vlčích máků a kopretin.
Snídat s vycházejícím sluncem a bezstarostně běhat po lese.
S pocitem, že příroda jí vnímá a hladí její duši.

13.9.
Vychutnávala si hořkou kávu v mlhavém ránu. Dívala se oknem autobusu na ubíhající krajinu.Zářijová pole se ještě zelenala vedle

pomalu usínajících stromů a místy se vynořila dřevěná chalupa, spolu se štěkajícím pobíhajícím hlídačem.

28.10.
Stále víc si uvědomuji, že jsi mne nikdy nebral takovou, jaká jsem.
Nikdy ses nesnažil pochopit.
Ne doopravdy.
A stále víc si uvědomuji, že i přesto jsem tě nechtěla opustit.
A tak jediným mým opravdovým přítelem je mohutný kaštan, jenž mi šeptá dávno zapomenuté příběhy, které se uchytily v jeho koruně a nasákly do listů. Jediný přítel, co mi naslouchá, neodsuzuje a do jeho kůry mohu nechat vpouštět své slzy. Cítím, jak objímá mou duši. Dává jí klid, sílu a útěchu.

1.11.
Procházím ulicemi plných deště a šedi, dívám se do výloh, ve kterých se zračím.Kapky se mi motají do vlasů, stejně jako kousky vášnivé radosti do tváře, když tančím v loužích.
A lomoz starých domů mi dělá doprovod.
Vzdychám, nechávám na sebe dopadat ledovou vodu.
Zpívám, šaty promočené. Lepí se k prohýbanému tělu.
Užívám si rozpité obrazy a připadám si omámená lehkostí.
Každá kapička mi připomíná tvoje doteky.
A tak se miluji s deštěm.

16.11.
Ztrácela se v hromadě barevného listí.
Sem tam vykoukla noha, ruka až nakonec byla vidět i celá hlava.
Zářivé vlasy, v nichž měla zacuchané lístečky stejné barvy a rozzářený úsměv od ucha k uchu. Jiskřily jí oči a ona dováděla. Vyhazovala mrtvé společníky ke slunci a poslouchala jejich šustění.Dívala se, jak pomalu létají zase dolů.

15.12.
Nastavovali tvář bělavým něžným dotykům a přitom neposedně poskakovali a strkali do sebe navzájem. Jejich smích se nesl zasněženou alejí. Lehce, vesele a bezstarostně. S rudými zmrzlými nosy si vyprávěli příběhy a nechávali na sobě tát třpytivé vločky, které se jim motaly do vlasů.

Tou cestou známou

Alexandra Fraňková *Poezie do 23 let*

Tou cestou známou jdu a zas prší,
do noci volám, že chtěla bych zpátky.
Však není tu nikdo, jen tma mne slyší
na sobě plášť mám z potrhané látky
a v ruce papír, kam napsal‘s mi jednou
inkoustem krásná, leč rozechvělá slova:
„Hned jak se zvednou
a vydají se znova
do dáli, pryč, tvý boty toulavý
věz, že vzpomeneš zas na ty hvězdy
a tvý oči budou pláčem bolavý.“
Jak to teď čtu za mizerného světla měsíčního svitu,
v očích mám slzy a hledím do nebe
hvězdy tam visí – pořád v stejném třpytu,
tak jako tenkrát, když odešli jsme od sebe.
Ty stany – a vedle – šumící řeka,
ty krásný chvíle večer u ohně,
osada snů, kde vlčák štěká,
kytara zní…
Zpěv trampů vzhůru nocí se line,
bezstarostný zpěv o našem světě,
ve kterém kdosi shora nám kyne:
běžte a zapalte ohně.
Možná ten kdosi vůbec není,
ale my cítíme, že musíme jít.
Na zádech ranec a ve vlasech trní,
jen to stačí k tomu, abychom mohli žít.
Tak ať má slova někdo vyslyší, má duše prosí,
ať nezůstávají stále jen němá,
kéž vrátíš se jednou ty a půjdeme zas‘ bosí
na vandr tam, kam se chodit nemá.

Legenda o věčně plném pitítku

Anna Rudlofová – Andy *Próza do 23 let*

Tak nějak si o tom dodnes staří pardové povídají:
Jedlo se, tančilo, pilo a pělo. Oheň již třetí den nevyhasl. Zásoby se tenčili, večírek se chýlil ke konci... Poslední várka flipu byla dopita, pitítko, které jako poslední kolovalo, obsahovalo lihuprostý čaj. Najednou kdosi zvolal: "Tady ještě kapka zbyla!" ozvalo se mlasknutí, "A že má říz!" Nápoj šel z ruky do ruky, ale jakoby v něm neubylo. Flip, akorát as tím správným poměrem rumu, másla a třtinového cukru. A bujará veselice pokračovala do pozdních ranních hodin.
Ani když si Johny skrblicky odlil a Fredy v nestřeženém okamžiku kus vylil, pořád bylo co pít. Není divu, že s úsvitem trempové usnuli tam, kde popadali. Probuzení bylo těžké, pozdní a halasné. "Jak se nám ta opice mohla tak vydařit, když už před setměním jsme lovili poslední zbytky?" to byla otázka, která hlodala v mysli nejednoho trapera.
O tomhle však všichni sveřepě mlčeli, balili a doufali, že chytí poslední vlak. Nakonec se však zkazka o třetí prohýřené noci rozkřikla po kraji. A co víc. Postupně se začali vynořovat historky další, dosti podobné. Pitítko, ke kterému se nikdo nehlásí. Pitítko, co nejde vypít. Pitítko, které zachraňovalo večírky. Objevilo se večer stejně záhadně, jako ráno mizelo. Pitítko, v němž vždy bylo to, co se v partě pilo. Prastarý tremp Kořínek se nechal na slezině slyšet, že to tu už jednou bylo. Že slyšel, když býval mladým, jak staří kmetové vzpomínají. Ale tvrdil, že to nemůže dobře skončit.
A pravdu děl! Nastaly problémy, když se řeklo: "Dopijem a půjdem." A ono se nedopilo. Kamarád Rybička málem zle doplatil na bujaré zvolání: "Do dna!" A nejednou se kdosi urazil, že zrovna toho alkoholu, co on nepije, se zase sešlo tolik...
Jednou však pitítko zmizelo a jako když utne. Neukázalo se víc. Tak jako před lety. Ptali se Kořínka, proč. Zamyslel se a dal si na čas, než zodpověděl davu očekávajícímu jeho slova: "Prý se neukáže znovu té partě, co ho proklela. Co ráno bědovala, že alkohol už nemůže ani vidět. Co se zařekla, že tak divoce už nikdy víc... Pokud se opravdu již dlouho neukázalo, více se vám nezjeví. Patrně ve všech partách bylo prokleto... Ale nebojte! Už uběhlo spousta vody v Litavce od těch dob a ve větších tocích několikrát více. Brzy snad nastane jeho čas... neb party již dávno vznikly nové.
Jen nezapomeňte, co pár neuvážených slov po ránu může způsobit.

Toulavej život

Alexandra Fraňková *Poezie do 23 let*

Vzpomněl jsem si na to krásný chladný ráno
Kdy stáli jsme spolu na starejch kolejích
A na listech stromů bylo pro nás psáno
Žít život v smutku závějích
Tak čekáme na vlak, kterej už léta nejel
Svejch pět švestek máme v tašce položený u nohou
Ten vlak naši stanici už dávno přejel
A bylo to schválně – ne jen náhodou
Naděje, která ho řídí
Nechala nás v bídě na kolejích stát
A i když každej náš osud černě vidí
Stejně se nám všichni budou furt jen smát
Pod starou zaprášenou celtou nás život nechal spát
Mít na řasách ráno kapky rosy
Potrhanou vlajku u hlav nám nechal vlát
A po studenejch kolejích se dál máme toulat bosí

———————————

Jen lásku k Tobě stále v srdci mám
I když jsem o vše přišel tak pořád nejsem sám
A i kdyby vítr ještě krutějc vál
Musíme se tim divnym světem spolu toulat dál

Vandr v parku

Barbora Mlčáková – Štěňátko *Poezie do 23 let*

Jednou jsem zase na vandr vyrazil,
už v prvních metrech jsem se zarazil.

Pro popsání krásy toho kraje nemoh jsem najít správná slova,
i když mě jeden komár bez přestání otravoval.

Když se večer setmělo, u ohně jsem se hřál,
aby ten den trval věčně, bylo vše, co jsem si přál.

Dlouho jsem u ohně seděl, než mě zmohla únava,
byl to skvělý vandr v první zóně NP Šumava.

Jak se pozná kamarád

Anna Rudlofová – Andy *Próza do 23 let*

Na svět padalo podvečerní šero a já stála na nádraží. Dával si na čas. Vlak, co měl přivést kamaráda, co se stane mým souputníkem na tento víkend. Prý mi ukáže, co jsem ještě neviděla. V tom kraji, který v podstatě neznám. S ním, o kterém jsem toho zatím jen spousty slyšela. Konečně vlak zahoukal před přejezdem, před nádražím zaskřípěl brzdami. Na perón se vyvalil dav lidí, který bych v tuto dobu již neočekávala. Který z nich je on?
Jen jeden z nich zamířil ke mně. Usárnu na zádech, žebradlo přes rameno, klobouk na hlavě a hlavně - kilt!
Nebyla jsem si jistá, je-li to on. Vypadal tak, jak mi byl popsán, jen jeden detail mi zatím zůstal skryt.
Nesměle jsem k němu přistoupila pár kroků, přehlédla jsem jej zpytavým pohledem.
A než stačil cokoli udělat, jakkoli zareagovat, kilt jsem mu jediným pohybem vyhrnula. Byl to on!
"Ahoj!!" vesele mu podávám ruku. "Jaká byla cesta?" vyptávám se zvědavě.
Vysvětlovat mu, že mi ho popsali jako kluka, co pod kiltem nenosí nic, nemám vůli a ani sílu. Třeba to dokážu zamluvit...

Milostná

Anna Rudlofová – Andy *Poezie do 23 let*

Lesem zazněli,
dva pár těžkejch bot,
nohy jim zdobily
a mohly jít i přes potok.

U pasu se jim houpaly,
dva nože co nerezaví.
Včera se v řece koupali
a ledas koho nepozdraví…

On nesl usárnu
a ona měla tele.
Měl jí rád, hlavně po ránu.
I když jí občas říkal vole.

Markétka

Radka Vinčálková – Atabe *Próza do 23 let*

Někteří jí nazývali Ledoborcem, jiní Torpédoborcem. Já jí říkala Markétko, a byla to ta nejlepší kamarádka.
Kolikrát mě lidi předbíhali ve frontě nebo mě schodili na zem. Ona se jim potom postavila do cesty a jen na ně vejrala. Když se ji pokusili obejít, nepustila je vůbec dál a pootichu je přesvědčila, aby se mi omluvili a pomohli mi na nohy. Nebo když člověk jednou za čas zajel na fesťák, tak nás spolehlivě dokázala protlačit až k podiu a poslouchat Linharta nebo Mikiho.
Jo prostě, lepší kamarádku a společnici na vandry by člověk nenašel. Scházeli jsme se vždycky kousek od Wilsoňáku. V pátek v pět a vyrážely, kam se nám zachtělo a na co zrovna byly peníze.
Jenže to takhle jednou…
„ Markétko, tak co kampak pojedem tentokrát?“ Ona se na mě podívala velkýma tmavýma očima a já pochopila. Tohle bude možná náš poslední vandr… Ale proč, vždyť přece všechno v jejím životě bylo v pořádku…
A pak mi to docvaklo.
„ Je to kvůli tomu Tulákovi?“ Potichu smutně přikývla. To byl její poslední kluk a vypadalo to už delší dobu navážno. Takže kvůli němu. Dovolila mi na sebe sáhnout a já poznala, proč tohle možná bude její poslední vandr. Čekala malá dítka…
Usmála jsem se na ni, tak je to dobře to chápu. Bude se starat o děti a nějakou dobu na to nebude čas.
„ Tak si to aspoň pořádně užijeme, no ne?“ Radostně mi odpověděla zaštěkáním. Jely jsme spolu do pískovců. Kdo ví, třeba mi potom jedno svoje štěně dá domů.

Stanování s Pražáky

Marie Horváthová – Majda *Próza do 23 let*

Jednou mi od mého nejlepšího kamaráda Izáka přišel e-mail, že by měl příležitost jet pod širák. Zval mě s sebou. Pochopitelně jsem se musela uvolnit v práci a vzala jsem si placenou dovolenou na víkend.
Měla jsem radost, protože jsem se zase mohla podívat do přírody a nemusela pořád sedět u obrazovky počítače, kde jsem pracovala už skoro dva roky. Jako asistentka jednoho podnikatele v Praze.
Bydlela jsem v panelákovém bytě velikosti tři plus jedna. Sklep byl úplně dole. Otočila jsem klíčkem ve dveřích svého boxu, kde jsem měla všelijaké harampádí, většinou věci, které jsem nepoužívala. Vyndala jsem zaprášený spacák prožraný moly a karimatku od pavučin. Hnedka mi došlo, že si budu muset koupit novou soupravu. Ještě tentýž den jsem běžela do obchoďáku pro trampy, který byl nějaký kus cesty. Ten pojízdný plech, kterým jsem jezdila, potřeboval plnou nálož.
Koupila jsem si nový spacák a karimatku, zaplatila a rázovala si to domů. Tam jsem všechno přeprala, vyhrabala jsem ze staré skříně nějaká zelená trička a kraťasy, abych nevypadala jako úplnej lůzr v bílém a všechno jsem si to spakovala do baťohu.
Pak jsem Izákovi odepsala e-mail, kdy a kde, a cítila jsem se šťastně. Odepsal až ve tři ráno, skejsnul v práci dýl, než jsem předpokládala. I když já to chápala, pro prachy se musí trpět. Ale dopis jsem si nepřečetla, už jsem neměla radost a ke všemu jsem byla líná se zvednout z postele.
E-mail jsem si přečetla druhý den ráno, kdy začínala sobota. Měla jsem čekat na Masarykově náměstí v osm hodin. Celá zděšená jsem se podívala směrem k hodinám, kde ručičky ukazovaly půl osmé. Zaklela jsem, rychle jsem si převlékla odrbané pyžamo s medvídkem, navlíkla si na sebe něco zelenýho – to, co bylo nejblíž -, a to poslední, o čem jsem byla přesvědčená, že bych bez toho nedokázala žít, jsem narychlo sbalila. Rozhodla jsem se, že si hřeben vezmu s sebou do auta a že se tam učešu. Do pusy jsem si hodila žvejkačku a co nejrychleji jsem vystartovala z bytu. Pochopitelně jsem se potom vrátila, protože jsem zapomněla tašku s karimatkou a spacákem. Rychle jsem vyběhla ke staré zablácené Octavii, která na mě čekala na rohu, a odemkla ji jedním tlačítkem.
Věci jsem vhodila dozadu do kufru, kde už ležela jedna vrstva bordelu od Mekáče. Nastartovala jsem motor, dupla na plyn a auto se rozjelo

tak rychle, až jsem si málem vyrazila dech. Jako šílená jsem se vrhla na silnici a pustila si rádio. Bylo třičtvrtě. Měla jsem ještě čas. On by to pochopil, kdybych se zpozdila, já přeci měla všude zpoždění.
Na nádraží jsem se dostala o pět minut pozdějc, než jsem měla v plánu. Vzhledem k tomu, že se na každém rohu objevil nějaký policajt, nestihla jsem se učesat. A tak jsem si přes hlavu přehodila kapuci, aby nikdo neviděl to vrabčí hnízdo, které mi sedělo na hlavě. Izák stál hned před vchodem, ověšený mnoha taškami, v zeleným vojenským oblečení, rozhlížejíc se kolem sebe. Uviděl mě až po tom, co jsem málem nabourala auto před sebou.
„ No kde seš?“ zeptal se, na hlavě měl klobouk.
„ Tady, představ si to,“ řekla jsem a pomohla mu tašky hodit dozadu.
„Vidím,“ potvrdil. „ Mám spacák, jak jsem slíbil. Máš jídlo, doufám.“ Pronesl, jako by to byla úplná samozřejmost. Já ale strnula.
„No počkej, to mi chceš jako říct, že nemáš jídlo, vždyť jsi o tom musela vědět, ne?“ Zeptal se, jako by nevěřil.
„No,“ protáhla jsem polohlasem a sedla si za volant.
„Fajn. Jenom abychom tam netrpěli hlady, víš? Nikdo nám nic nedá.“ Vysvětlil a já jela směrem pryč od Prahy. Přitom jsem horlivě přemýšlela, jak narychlo sehnat pět kilo jídla. Nakonec jsem vytáhla z peněženky tisícovku a odskočila si do nejbližšího Penny. Do vozíku jsem hodila všechno možný a u pokladny jsem zaplatila. Pak jsem to všechno šoupla do tašek s potiskem a hodila to v autě
na zadní sedadlo.
„ Problém vyřešen,“ pronesla jsem triumfálně.
„Takže ty jsi vážně zapomněla?“ podivil se.
„Nechala jsem to na stole,“ zalhala jsem.
„No počkej, tak to bychom se mohli ještě vrátit, ne?“ zeptal se.
„Ne!“ zavrčela jsem a dál jsme jeli mlčky.
Až o dvě hodiny později jsem promluvila. „ A kde by to mělo být?“
„Někde v lese, nebo u lesa... Už nevím.“
Pomalu jsem na něj otočila hlavu.
„Ty nevíš?“ zasyčela jsem. Jen pokrčil rameny.
Auto jsem zaparkovala u malého lesíka. Někde tam to mělo být. Vzala jsem svoje věci s sebou a Izák si vzal ty svoje. Šli jsme tím porostem a po hodině usilovného hledání jsem se na to už chtěla vykašlat. Izák vytáhl mapku, kde měl plno škrtanců. „ Ale fakt, tady někde to je. Já nekecám.“
Když se už začalo stmívat, rozhodlo se, ani nevím jak, že si uděláme vlastní kempování. Izák se snažil rozdělat oheň, nešlo mu to. Pak se

pokusil postavit stan. Sotva držel a jednou ho vzteky rozkopal, až částečky odlítávaly metry daleko. Ale nakonec se to povedlo. Leželi jsme tam vedle sebe, já se dívala
na ohyby stanu, na pochybách jsem se sama se sebou vsázela, zda ten stan do rána vydrží stát. Doufala jsem v to.
„Izáku, přestaň mlaskat!“ ozvala jsem se. Ale Izák nepřestal.
„Doprčic, Izáku, copak seš nějaký prase, nebo co?!“ zvedla jsem se do sedu. Ale Izák spokojeně chrápal, ze spacáku mu vykukovala jenom špička nosu. Nejdřív jsem si myslela, že žužlá spacák, ale až když jsem uslyšela dusot tlap, nebo čeho, došlo mi, že Izák to není.
„Izáku, vzbuď se!“ zašeptala jsem na něj a zacloumala jím.
„Co chceš?“ zeptal se rozespale.
„Venku asi někdo je,“ řekla jsem mu své obavy.
„Jo, jasně, je tam vlk, který tě chce sežrat.“ Odfrkl si a překulil se na bok.
A tak jsem v tom zůstala sama. Nespala jsem celou noc a jako nějaký voják jsem držela stráž. Bála jsem se a cítila jsem to jako svou povinnost.
V sedm ráno se Izák probudil. „ Hraješ si na můru, nebo co?“ Zachechtal se. Pak mlčky rozepnul zip stanu a vyšel ven. Zaječel. Rychle jsem vylezla ze spacáku a vykoukla ven do lesa. Izák tam stál v teplákách a ukazoval na něco za stanem. Vylezla jsem úplně a podívala se za stan. K mému překvapení to nebyl žádný medvěd nebo něco takového, ale kráva. Obyčejná kráva. No jo, vždyť jsme byli na Moravě. Podívala jsem se na Izáka, který nadskočil.
„Čarodějnice,“ pošklebovalse mi.
„Seš jak malej,“ frkla jsem.
„Asi bychom měli vypadnout, nemyslíš?“ zeptal se a podrbal se na hlavě.
„Jo, asi jo.“
Nakonec jsem sbalila věci, Izák zatím zabalil stan. Rychle jsme vyběhli z lesa, nastoupili do auta a odjeli pryč z Moravy. Na nádraží jsem vysadila Izáka a rychle odjela domů. Sedla jsem si k počítači a otevřela jsem v e-mailu dopis s vysvětlením, proč jsme nenašli to místo, kde jsme měli tábořit. Izák to napsal špatně. Měli jsme jet až za týden. Nad tím jsem se jen usmála.
Hotovej Pražák.

Tulákem navždy

Barbora Mlčáková – Štěňátko *Próza do 23 let*

Na začátek by se nejspíš hodilo říct, že naše parta se vážně skvěle sešla. Všichni do jednoho jsme velcí fanoušci příběhů z Divokého západu. Dokonce jsme si každý vyrobili laso a někdy, když je na vandru čas, s ním zkoušíme něco chytnout. Teda myslim, když se najde nějakej kůl nebo tak. Na živej cíl jsme zatím nepřešli. Díky této naší zálibě byl pro nás tento příběh ještě nezapomenutelnější…

Byl to první večer na jednom třídenním vandru, první voheň – jediný vosvětlovač temné noci. Pověrčák, Kliďas a náš šerif – Túrák vytáhli kytary a začali si cosi brnkat. Náhle však šerif prudce utlumil struny své kytary. Řekl: „Kamarádi, vypadá to, že se blíží vetřelec.“ A opravdu. V dálce bylo jakési světýlko, které se k nám stále přibližovalo. Pověrčákovi se začaly třást ruce, takže se v písni, kterou právě tiše vydrnkával, začaly objevovat velmi neobvyklé akordy. „Teda nechtěl jsem nic říkat,“ promluvil ustrašeným hlasem, „ale čet jsem v časopise Záhady (našeho) světa, že se přesně v těchhle místech objevují obří vlci medvědovi asi ke krku“, mávl rukou k asi dvoumetrovému kamarádovi. „A mají svítící oči, takže to vypadá jako něčí světlo,“ domluvil Pověrčák. Vlk se neskrývaně a nahlas uchechtl. Ostatní trochu přívětivěji pouze zakroutili hlavou nad tím, že se Pověrčák nikdy nezmění. Avšak světlo se pomalu přibližovalo. A kromě Pověrčáka, který se teď pouze ukrutně klepal, přestal na kytaru hrát i šerif. Jenom Kliďas si v naprosté pohodičce brnkal dál, dokud se v záři vohně neobjevila temná silueta. Byl to trochu starší chlápek, jehož petrolejka vydávala tajemné světlo, vystrojenej dočista jako kovboj. Vod bot s vostruhama po kovbojský klobouk. Jen kolt za opaskem neměl. Zato jsme však byli jedině rádi. „Dobrý den,“ řekl po chvíli nesměle. „Ahoj!“ řekl povzbudivě šerif a natáhl k němu pravici, jelikož vycítil, že to je právě on, kdo by tady měl povzbuzovat a ne naopak. Muž mu ruku též podal, avšak palec jaksi nezalomil. „Ehm, já ale myslel, že tady se říká ‘dobrý den‘,“ podivil se. Šerif se na něj zkoumavě podíval a po chvíli se podezřívavě zeptal: „Tobě asi tramping nic neříká, co?“ „No, abych řek, tak moc ne,“ zadrmolil chlapík. „No dobře,“ povzdechl si šerif a obrátil se na Kliďase. Věděl, že jedině on dokáže vše od „A“ do „Zet“ dokonale vysvětlit překonávajíce zvídavé otázky…

Vážně. Kliďas vše popsal za pět minut – srozumitelně a navíc přidal pár zajímavostí o naší partě. „To je úžasné,“ rozzářil se, když Kliďas

domluvil. „Nemohl bych s vámi aspoň na tenhle vandr zůstat?“ „Ale jistě,“ usmál se šerif. „Začínáš mi být sympatickej.“
Netrvalo to dlouho a naši tři kámoši – kytaristi začali hrát naplno. Jejich jediným stálým stylem byly americké countryovky v leckdy velmi známém českém překladu. My ostatní jsme se nadšeně připojili a jen občas pokradmu pohlédli na nového kamaráda, který se u našeho vohně již stačil usadit. Bylo na něm vidět, že melodie jsou mu velmi známé, ale text jakoby nedokázal dát dohromady. Leckdy bezchybně zazpíval až poslední refrén. To nám však vůbec nevadilo. Věděli jsme, že si zaslouží čas na to, aby mezi nás mohl zapadnout.
Když jsem se ráno probudil, bylo doopravdy brzo. Teprve v šeru svítání jsem spatřil toho nového kamaráda, jak sedí u krásného ohýnku a kouří doutník. Chvíli jsem ho obdivně pozoroval. Pak jsem se k němu napůl ještě ve spacáku k němu rozespale dopotácel. Vytáhl si doutník z úst, odfoukl obláček kouře a popřál: „Příjemné svítání.“ Místo abych opravil jeho chybu, nebo aspoň odpověděl na ranní pozdrav, jsem řek: „Víš, trampové jsou celkem velký trsňáci, ale to neznamená, že vstávají se sluncem východem.“ Chlapík se usmál a s doutníkem stále mezi zuby zahuhlal: „Bez starosti. Jsem zvyklej z domova.“ Pokrčil jsem rameny, ale u vohně jsem už zůstal. Ještě nevím, jak dlouho jsem poslouchal praskot vohně. Po chvíli se k němu přidal i náš nováček, který si, nehledě na doutník ve svých zubech, začal pobrukovat jednu melodii z včerejšího večera.
Mnohem později se začali probouzet ostatní kamarádi, pomalu přilejzali k vohni a v rozespalosti si snad ani nevšimli, že tam s novým kamarádem sedím již dávno.
Snídaně uplynula pozvolným tempem a tak jsme vyrazili lehce před polednem. Naše cesta se za nedlouho stočila ke krásné řece. Opravdu dokonalé místo pro vandr: Břehy porostlé zelenými borovicemi, voda průzračná a úžasné ticho narušované pouze zvuky řeky a lesa. A přesto naše vzpomínky na tato místa nepatřily mezi ty nejkrásnější. O tuto řeku se totiž stará jeden ukrutně nerudný hrázný, který nás, kdykoli jsme tu řeku chtěli sjet, nelítostně vyhnal. Šli jsme dál a užívali si to krásný místo. Najednou jsme před sebou uviděli nenáviděného hrázného, který právě rybařil. Nenápadně jsme začli sledovat, jak se mu daří. Hrázný po chvíli vytáhl prut z vody, a když zjistil, že tam nic nemá, mávl rukou a začal pomalu plout ke břehu. Teprve když začal vylézat, jednohlasně jsme pozdravili. Cosi mrzoutsky zamumlal, nejspíš odpověď. Chtěli jsme pokračovat v cestě, když v tu chvíli se tomu smolaři na strmém břehu smekla noha. Rovnováhu udržel, ale leknutím se mu

„podařilo“ upustit lano, za které loď vytahoval z vody. Nebyl tu rozhodně žádnej volej, voda plynula svižně vpřed a rybářkou loďku unášela s sebou. Asi o 20 metrů dál hučely peřeje plné šutráků. My jsme na to jen vyjeveně zírali a nevěděli jsme, jestli máme nerudného chlápka litovat, nebo se mu škodolibě posmívat. Samotnému hráznému se při pohledu na jeho loďku plnou přepychového rybářského náčiní směřující do temně hučících peřejí zvedal žaludek. Když byla loďka asi v půli cesty za svou zhoubou, stalo se něco nečekaného. Chlapík oblečený v kovbojském náhle vyrazil jako blesk. Jeho rychlost byla neuvěřitelná. Zanedlouho doběhl přímo k loďce. Roztočil své laso a hodil ho směrem hrázného loďky. Když byla loď asi dva metry od peřejí, její záď zachytlo oko lasa. Pak začal náš nový kámoš loď pomalu ale jistě vytahovat na břeh, přes nápor blízkých peřejí, které mu loď mohli každou chvíli vytrhnout a nekompromisně zpečetit její osud. Ve chvíli, kdy loď konečně vytáhl, jsme u něj již všichni stáli a včetně hrázného na něj překvapeně zírali, avšak hrázný neměl ve tváři zdaleka jen překvapení. Zračilo se v ní také nadšení, obrovská vděčnost a navíc z ní zmizel ten věčně přiotrávený výraz. Chvíli bylo ticho, jen ty peřeje hučely – náhle tak nevinně. Potom hrázný přistoupil ke svému „spasiteli“ a pevně mu stiskl ruku. Překvapeně hekl, když chlapík jeho stisk s nečekanou silou opětoval. „Já jsem Doubek,“ řekl potom a pohlédl na našeho kamaráda. V tu chvíli jsme si uvědomili, že se nám dosud nepředstavil. Na chvíli se odmlčel, pak řekl: „Promiňte, ale víc než, že mě oslovují Bill, vám říct nemůžu.“ Pan Doubek se usmál: „Vážený Bille, chtěl bych vám moc poděkovat. Jsem vám neuvěřitelně vděčný za svou loď,“ řekl a obdařil loďku láskyplným pohledem. „Jsem zvyklý, že taková věc je samozřejmost,“ zahuhlal Bill. Hrázný mu ještě aspoň desetkrát poděkoval, pak se rozpačitě podíval na nás. V tu chvíli k nám Bill přiskočil a začal horlivě vysvětlovat: „To jsou trampové – mí kamarádi. Jsem s nimi na … vandru.“ Nakonec úspěšně překonal výpadek paměti.

Jistě čekal, že strávíme nějakou dobu v přátelském rozhovoru, protože nemohl vědět, jak nám hrázný Doubek v minulosti znepříjemnil tolik plaveb na našich kánoích. Musel být překvapen, když se místo milého povídání konalo něco zcela jiného. Zatím, co Doubek na nás rozpačitě koukal, šerif ho drsňáckým pohledem měřil od zeleného kloboučku po vysoké rybářské boty. Rozhodně se s ním nechtěl automaticky usmířit, ale když viděl Billův zmatený výraz, musel o tom aspoň uvažovat. Věděl, že Bill se s hrázným vlastně spřátelil a že by ho jistě mrzelo,

kdyby se naše parta chovala k Doubkovi nepřátelsky. A na Billovi šerifovi záleželo.
Po nepříjemné chvilce ticha promluvil Doubek sám: „Poslouchejte chlapci, myslím, že jsem se choval ošklivě, když jsem vás odtud vyháněl. Od této chvíle sem můžete kdykoliv chcete. A vzkažte to i ostatním kamarádům!“ „Moc rádi!“ zvolal šerif, jehož výraz se o poznání změnil.
Na přátelský rozhovor nakonec došlo. Hrázný se ještě několikrát omlouval, ale my byli jako vyměnění. Když, snad pošesté, zamručel: „Vážně mě to mrzí, věřte mi,“ řekl Kliďas přátelsky s pusou roztaženou v úsměvu. „Nechte to být a radši nám řekněte, jak se vám rybaří a jestli míváte často takovou smůlu…“
Po nějaké době šerif řekl: „Mrzí nás to, pane Doubku, ale už musíme jít. Chcem dnes pokořit místní malý kopec. My mu říkáme Březák. Víte, o který jde?“ Hrázný se zasmál: „Samozřejmě, že vím. Ale to máte do večera co dělat. Tak tedy na shledanou a zase se někdy ukažte!“ „Na shledanou,“ řekli jsme sborem a vydali se cestou podél řeky dál. Na chvíli jsme ještě zastavili u peřejí plných kamenů a znovu jsme si uvědomili, jak neuvěřitelně se Bill zachoval. Jak by teď rybářská loď asi vypadala, kdyby to Bill nebyl býval udělal? Cesta po nějaké době odbočila do borového lesa. Bill vypadal zamyšleně a po chvíli cesty řekl: „Já tomu nerozumím.“ „Čemu?“ zeptal se Medvěd, který právě šel vedle něj. „Tomu panu Doubkovi… Proč se na něj šerif mračil?“ „Jo ták,“ zabručel Medvěd. „To bys nevěřil Bille…“ „To jsme takhle jednou…“ „To je dlouhá historie, kamaráde!...“ Všichni najednou jsme začali vysvětlovat. Skončili jsme po pár slovech a zasmáli se jako jeden tramp.
Cestou nás Bill obdařil dalšími překvapeními. Když byli všichni unavení, on sám byl schopen stále jít dál a k tomu nás povzbuzovat. Též se choval velmi ostražitě. Kdykoli se ozval hlasitější zvuk, prudce cukl rukou k opasku, jakoby tam očekával kolt. „To by byl westernový hrdina jak ušitý,“ pomyslel jsem si.

Slunce již pozvolna zapadalo za vrcholky stromů, když jsme měli možnost pohlédnout na kopeček Březák, který se svým bílým březovým porostem tak lišil od borového okolí.
„Musím říct, že se těším, až si nahoře sednu k ohni,“ řekl šerif s mírným povzdechem. „Pojďte kamarádi, to vyšlápnem,“ sebejistě zvolal Bill a vyrazil vpřed. Po pár metrech se překvapeně obrátil. Z místa, ze kterého před chvílí vyrazil, se ozvalo několik unavených povzdechů. Poté jsme

loudavě vyrazili za ním. Už jsme neměli ani sílu divit se, jak obratně překonával všechny překážky, kterých na strmých cestách nebylo málo. Když jsme před sebou spatřili ohniště obestavěné nízkými lavičkami Patovi výroby, bylo to jako v poušti narazit na oázu. Jakmile jsme přichystali oheň, pustili jsme se do špekáčků. Snad pro zvláštní kouzlo večera, odestřel nám tehdy Bill roušku tajemství ze svého původu. Řekl nám, že pochází z Ameriky. Že chtěl žít, jako jeho slavný děda. Ale že to Američané již neoceňovali. A tak se rozhodl „obchodit" svět. Byl to večer plný překvapení.
A ráno nebylo jiné. Probudil jsem se opět první a u vohniště jsem div nezakop o jakousi krabici. Zjistil jsem, že je plná pravých amerických doutníků. Když jsem jí pozorněji prozkoumal, na jejím víku jsem našel nápis:
Nejlepším kamarádům jako poděkování na rozloučenou
Buffalo Bill III.

Variace na The Lady is a Tramp

Radka Vinčálková – Atabe *Poezie do 23 let*

Velký hlad dostane až na osmou
A nikam nemá důvod chodit pozdě
Neřekla nikdy, tak na neviděnou
Je to zlobidlo na dřevěném mostě

Ne,ty hry společnosti jí nebaví

Harlem, perly hermelín
Za špínu stokrát vymění

Právě proto je tahle Lady Tramp

Ve vlasech volný vítr mít
Život žít bezstarostně
Srdce hodněkrát zlomený
Nežije velice a přeplněně

Právě proto je tahle Lady Tramp

Koulelo se, koulelo…

Radka Vinčálková – Atabe *Próza do 23 let*

Dobře tedy. S kamarády často jezdíme do lesa. Do lesa divného, prapodivného, starého i mladého, a často se nám tam přihodí mnoho věcí. Už cestou do něj se něco přihodí, tu kupříkladu ta historie se žlutým vlakem.
Jedeme čtyři, vycházet nám to má tak akorát, kecáme, blbneme s brejlemi, bavíme se… A najednou vlak má zpoždění, a hrozí nám, že zkejsneme někde ve městě. No a vrchol všeho je, že nechtěj zastavit ve stanici, která je přestupní i pro sousední zemi.
„Zastavte nám tam, je nás dost. Z prvních dvou vagónů je nás dohromady, pomalu deset.“
„Musí to schválit mašinfíra a taky lidi ze střediska.“
Jo, takhle to běží pár minut. Sekneme se v dalším městě, ale naštěstí mašinfíra má povolení zastavit v tamté stanici. Takže konečně vítězíme nad stevardkami a celým vlakem.
No fakt, kolikrát se vám cestou do lesa tohle může stát? Nám zatím díky bohu jen jednou, ale jiní naši kamarádi takhle bojují s dráhami pokaždé a cestou v lese se jim na konto přičítají další a další boje. Boje s myslivci, boje s dřevorubci a také plížení se okolo vojenského prostoru.
Zakázané ovoce našich výprav. Tohle jsou naše ukradená jablka z Rajské zahrady. Koulí se za námi a koulí a koulí a koulí…
Ne, že by to nebyla zábava, ale když vám každý tvrdí něco jiného, tak v tom už po tom máte hokej. Taky by vás asi štvalo, kdyby trubka, která se lepí ke stromu furt našeptávala:
„Vem si ještě další ““věc““…ssss!“
A z oblohy na vás hřměl nějakej pitomej hlas a varoval vás neustále:
„ Nesmíte to provádět, tohle je naposled, příště budete vyhošťeni! Ale doopravdy!“
Řekněte, neštvalo by vás to?
Taky hádky s vaším klukem jsou často křiklavé. Jejich odstíny se mění jako barvy duhy. Někdy končí vášnivě karmínově, kdy se jeden do druhého zabalíte, že ostatním z výpravy se může udělat i mdlo z té žhavé vášně. Jindy je rudá od krve a vypadá to, jako by krvácel celý vojenský pluk. Při tom se nás na vandru objevilo nejvíc tak 66.
Taky jsme po tom od Beeho dostali hodně vynadáno.
„Paktujete se s nepřítelem!“
A co jako, když se do nás nijak neštve a nic nezakazuje, tak to není náš

nepřítel, ale jen prostě někdo kdo nás nezajímá.
Ale ne já úplně zapomněla, co sem vám chtěla povyprávět na začátku…
Co to jen bylo? Stromy… alej… park… Aaa, už vím les.
To se mi stává hodně často. Jak jenom je to rčení. Pro stromy nevidíš les? Asi určitě…
No ten NÁŠ les je opravdu praštěnej. Někdy nás stromy totiž uvítaj tak, že i na jehličnanech rostou jablka, která však nemusíme krást. Jindy se srotí do šiků a tváří se tajemně jako Hrad v Karpatech.
My s tím nic moc neuděláme.
„ Evo! Adame!“
Safra. Bee už nás volá. No snad to jeho kárání i tentokrát přežijeme. Kdesi jsem zaslechla, že našeho Hada seřval tak, až se náš slizký přítel rozprskl o nebeskou klenbu.
Tak nám držte palce…

Trempem být

Anna Rudlofová – Andy *Poezie do 23 let*

Není to legrace
trempem být
vyvádět trachtace
klít a pít.

Umět se sobě smát
z posledního kousnout dát
jít dál když nohy bolí
když už se opíráš holí

Když nebe na hlavu pádem hrozí
to zlobí se patrně pohanští bozi
Nitka na tobě dávno není suchá
však za pár chvil už-už se juchá

Aspoň na tři zapalovače
dokázat oheň rozdělat
zahřát si ruce v kleče
a né se podělat.

Nebát se nikoho, ničeho, sebe
a nikdy nefňukat, že v noci zebe.
Z humorem, nadhledem život brát
a světu okolo jenom se smát.

Jak nám to ta civilizace jednou vrátí

Anna Rudlofová – Andy *Próza do 23 let*

Těžce, přetěžce se probudil. Jedním okem zamžoural na svět a všepohlcující bolest mu napověděla, že to nebyl nejlepší nápad. Spíš omdlel, než-li znovu usnul.
O několik hodin později se o to pokusil znovu. Hlava třeštila, celé tělo ho bolelo. "To musel být včera zase večírek!" blesklo mu hlavou. "Jak to, že jsem usnul v této pozici? A proč mám na nohou boty? A usárnu na zádech?! A pravou ruku v potoce?!?
Pomalu se posadil, leč oči neotevřel. Rovnal si v hlavě události včerejšího dne...
To byl pátek a on se vydal na vandr. Byl sám. Bez úhony dojel do cílové stanice, do jeho oblíbené hospůdky to nebyla ani půl hodina cesty. A tam se musely dít věci! Počkat. Nemohly. Jasně mu v hlavě vytanula vzpomínka na tu velkým písmem vyvedenou ceduli: "ZAVŘENO!" Jak ta ho rozzuřila... Na kemp musel bez své obvyklé dávky. "Kde jsem ale teď?" zamyslel se. Na kempu má krásnou studánku, ale potok je od něj ještě několik minut cesty. Proč nedošel? Střízliv... A proč se cítí jako po boji?
Pomalinku otevřel oči. Slunce se již sklánělo k západu. Vstal. Porozhlédl se kolem sebe a jedno ho zarazilo. Pod nohama mu skřípaly a vrzaly trosky televize. Jak se zvečera musela o něco tvrdého roztříštit a rozlétnout po zemi. TELEVIZE? Takže né kocovina, otřes mozku.

Barvy se maj míchat

Radka Vinčálková – Atabe *Poezie do 23 let*

Červená se s černou míhá
Ve vzduchu ohnivé včely
Někdo jim celej život spílá
A vlak zatím jede do dáli

Žlutá se s modrou občas mísí
Zelená tak vzniknout může
Jenže když ne, pak to velké tajemství
Z chlapce rychle udělá muže

A ružová s fialovou nejsou moje oblíbené barvy
Tak radší zdrhám někam, kde jsou vidět v záplavě zeleni

Puťáky

Marie Křížová

A když zahlaholí kytara a zabrnkají hlasy, začmoudí nám obličej vychechtaný plamen z ohniště, kdesi na kraji lesa, u rybníka, který hlídá smečka komárů, teprve potom se cítím jako tramp. Příroda si nás maminkovsky přivlastní na dobu, na jakou jí to milostivě dovolíme. A ona je prostě ráda. A i my jsme prostě a jednoduše rádi. I když si sem tam postěžujeme na bolest v zádech, na bolest nohou, na bolest rukou…Maminka příroda nám večer u ohně všechny ty bolístky pofouká pomocí svého větrného hojivého dechu. A tak se stačí takhle v noci, když začnou cvrčci hrát na housličky, a když se kolem v blátě válí divoká prasata, zachumlat do spacáku a doufat, že si nás nepřiběhne prohlédnout parta vlků. Hlídkujem, to zase né, že bysme nehlídkovali, ale i hlídači často pod náporem neúprosné únavy zaberou. Ale dočkáme-li se rána, radujeme se s opuchlýma očima. Soudržně vběhneme do rybníka, kdo nesoudruží, je vykoupán s nemilosrdnou láskyplností svých přátel. Osvěžení a nadlábnuti kouskem tvrdého chleba se s halasem a kytarou vydáváme vstříc probuzené divočině. V takovou chvíli, když je zrovna dobý ráno, se nám daří vymýšlet opěvující písně ke kráse země, ke každé kytce a zvířeti, které potkáme. Ale po nějakém tom ušláplém kilometru se zase ozve lidská, zpohodlnělá útrpnost a my měníme z krásy země, na tuláka, který musí ujít tisíc mil…A co z toho vlastně má. Jako samozvaní „lesní lidé“ se ale brzy dostáváme na dohled k větší vesnici a naděje naplní naše žaludky. Nový chleba a v tom strašným horku třeba i nějakej ten studenej nanuk. No a díky té trošce civilizační pomoci jsme pak až do večera schopni doputovat k campu, kde nám to naše hrdost sice nedovolí zapíchnout, ale žízeň a chuť nás omlouvá k pobytí na letní terásce společně s vychlazeným pivem a dokřupava opečenými bramboráčky. A nenecháme dlouho ladem ani kytaru, a už zpívá celé tábořiště. Ale bez urážky…Jsme lesní lidé! A tak dobrou noc, vy, kteří neumíte být sami, jen v prosté podstatě s přírodou po boku, my jdeme hledat rybník a kousek klacku pod hlavu.

Příběh neobyčejného morčete

Linda Kastlová *Poezie do 23 let*

Morče jedno bylo,
útulně si žilo.
Jednoho dne však,
páníčkové šli na vlak,
morče doma nechali,
a nažrat mu nedali.

Morče se rozhodlo se tak,
že uteče jim však,
dvířka klece otevřelo,
po pokoji se rozběhlo,
na zahradě se ocitlo,
škvírou v plotě proklouzlo
a do lesa pelášilo.

V lese však potkalo,
králíka bílého.
Prý utekl taky,
z malé chaty.
Vor si spolu postavili,
na řeku se vypravili,
ale smůlu měli,
protože ztroskotali.

Z bláta do louže,
kdo jim teď pomůže?
Štěstí ale měli,
vodáci tu jeli,
rafty lodě proplouvaly,
ale jich si nevšímaly.

Mokrý králík s morčetem,
na břeh tedy sedli,
až jeden raft s dítětem,
ze břehu je vzali.
Velké štěstí měli,
protože to paníčkové byli.

PSAVCI NAD 23 LET

Vodácký placebo efekt

Václav Mišik *1. místo Próza nad 23 let*

Houslista Jiří Adámek se stal koncertním mistrem symfonického orchestru ještě před svými čtyřicátými narozeninami a byl na tento fakt neskutečně hrdý. Vynikal totiž vždy umanutostí a asketickým způsobem života směřující k jedinému cíli – prvním houslím. K daru shůry v podobě absolutního hudebního sluchu přidával již od útlého mládí obrovské penzum píle a pracovitosti a svůj houslový svět intervalů a tónů opouštěl jen zřídka. Díky tomu však vedl poměrně osamělý staromládenecký život. Konzumní hudbou zdaleka opovrhoval a tak jediný kontakt s okolním světem zajišťovaly mu pravidelné každoměsíční nedělní obědy u jeho sestry.
Adámkova jen o necelé dva roky mladší sestra Jana byla houslistovým pravým opakem. Ač vybavena do života stejnou dávkou talentu, cíle jejích zájmů byly daleko rozsáhlejší. Toho času již rozvedená, ale přesto veselá a družná máma od dvou dospívajících dětí podnikala spoustu akcí sportovních i kulturních a každou volnou chvíli trávila někde v přírodě. Ať již navlečena do starých maskáčů na trampu nebo ve vytahaném námořnickém triku jako součást party zdolávající kdejaký říční tok.
„Už se na tebe nemůžu dýl koukat, v létě tě vezmu s partou na vodu! Je ti čtyřicet a jdeš jak chrastítko!“ oznámila Adámkovi Jana nekompromisně až koncertnímu mistru zaskočilo. Vidličkou posunoval knedlík po talíři odkrývaje tak pod omáčkou malbu sestřina svátečního servisu a tvářil se jako děcko, kterému vzali bonbón. Vzdorovat se však neodvážil. Ujištěn skutečností, že veškeré vodácké vybavení mu bude zapůjčeno, vyrazil zkoprněle k domovu. „Vezmeš si skřipky a něco nám brnkneš.“ volala ještě z okna za Adámkem sestra.

Léto bylo v plném proudu a ve vodáckém kempu panoval čilý podvečerní ruch. Veselé kakofonní kulise, složené z družných vodáckých debat, hučení jezu, zatloukání stanových kolíků, chrastění ešusů a dutých úderů při shazování lodí z vleků, dominoval přeci jen ponejvíce hlahol od výčepního stánku. I houslista Adámek, jenž právě dobojoval s prekérní výstavbou svého zapůjčeného kopulovitého přístřešku, vyrazil dle pokynů své sestry v ústrety osvětleného okénka. Nalézala se zde již celá parta, která se měla stát v příštím týdnu Adámkovým zasvětitelem do tajů vodáckého života.

„No to je dost! Ber místo!“ zahlaholila sestra Jana a velitelským gestem posunula na lavici šestici vodáků a do vzniklé mezery bratra vpasovala. Vzájemného představování, lomení palců i poplácáních po rameni bylo nepočítaně, jména i přezdívky létaly vzduchem a na závěr uvítacího ceremoniálu přistála před Adámkem láhev s nazelenalou tekutinou.
„To je křtící nápoj. Pij!“ rozkázal chlapík v admirálské čepici sedící v čele.
Adámek požil podivnou tekutinu a zesinal. Co to proboha je?
„Klídek. To je jen peprmintka s francovkou v osvědčeném poměru 1:1.“ oznámil Adámkovi naproti sedící chasník s mandolínou na krku.
„Musíš dát tři loky,“ dodal vzápětí.
To asi nedokážu, pomyslel si Adámek.
„Tady Begár je tvůj nový kormidelník, tak ať nemá na přídi žádnou sušinku.“ ukázal Admirál směrem k zarostlému mandolinistovi.
Ten se právě pokoušel naladit svůj léty omlácený nástroj pomocí jediného plastového kolíčku, který střídavě přemísťoval na ladícím mechaniky jednotlivých strun. Když se zdál být s výsledným zvukem spokojen, uklidil plastový kolík do krabičky a prohrábl struny. Jako na povel se na klínech vodáků objevily kytary a rozjela se pravá vodácká zpívaná. Adámek se svým vytříbených sluchem byl v šoku. V krku ho pálilo z jedovatého nápoje, uši mu trhal nástrojový nesoulad a nejvíce trpěl z výkonu mandolinisty. Tak s tímhle mám strávit celý týden a ke všemu na vratké lodi. Kormidelník Begár, který právě dozpíval svým cigaretovým hlasem ryčnou píseň o bukanýrech, oslovil Adámka:
„Tak co ty housle, držíš ten futrál jak největší svátost a ještě si nebrnknul. Dojdu ti pro nějaký posilovač!“
Adámek si povzdychl, ale když před něj Begár postavil panáka tentokráte nahnědlé tekutiny, vyjmul své milované housle z futrálu. Dotáhl smyčec a jal se ladit. Ostatní muzikanti nečekali a spustili bujarou píseň o desperátech. Adámek se celkem bez problémů do jednoduché harmonie přidal a vykouzlil na svůj nástroj pár svižných sjezdů, které do skladby skvěle zapadly. Všichni byli plni nadšení a radovali se, jak jim to krásně šlape. Ne tak Adámek. Po pauze oslovil mandolinistu: „Pane Begáre, proč si nedotáhnete to déčko a naopak nepodladíte éčko?“
Kormidelník Begár zkoprněl a zůstal na Adámka civět se spadlou bradou.
„Tak předně, pane Housle“, oslovil Adámka, když se mu brada opět vrátila do normálu, „tady si tykáme a naladit tuhle voprejskaninu není až tak jednoduchý! Budeš to muset nějak vydržet.“

A na důkaz svých slov spustil náročnou mandolínovou instrumentálku. Adámek přijal nevyslovenou výzvu, zatnul zuby a přidal se. V čele sedící Admirál založil ruce a spokojeně pokyvoval hlavou do rytmu a co chvíli posílal rychlé spojky k okénku pro další životabudiče. Sympatická vodačka z jiné party házela po Adámkovi očkem. Nálada díky rozjeté kapele gradovala a spát se šlo až hodně po půlnoci.
Namožená záda z neodbytného pocitu vyvažovat vratkou loď, v hlavě tisíc permoníčků kutajících vysoko nad plán, střídavé návaly chladu a horka. Unavené oči navyklé svižně odezírat z houslových partitur nyní stěží odolávaly odrazům slunce na říční hladině. Adámkovi nebylo dopoledne vůbec dobře. Na alkohol nebyl zvyklý a všudypřítomný pocit možného převrhnutí psychice také příliš nepomáhal. Seděl toporně na špici Begárovy lodi a co chvíli kontroloval lodní pytel se svým drahocenným nástrojem. Utopení brýlí při nasedání do lodi si doteď nedokázal zcela rozumně vysvětlit. V pravidelných intervalech namáčel dlaň a chladil zátylek, ale bez většího efektu. Bodavá bolest hlavy neustávala. Se zplihlým slaměným kloboukem, kterým jej ráno obdarovala sestra, vypadal jako prototyp neštěstí.
„Házíme kotvu!“ vydal rozkaz Begár a mávl na admirálskou keňu uzavírající jako vždy flotilu lodí. „Sejdeme se na oběd v hospodě ve vsi, musím odložit zátěž,“ volal Begár směrem k Admirálovi.
„Tak hodně štěstí v peřejkách,“ usmála se na Adámka sestra Jana coby Admirálův háček.
Begár obratně zamanévroval lodí k ústí potoka a najel špičkou lodi na písčitou mělčinu. Zanořil se do barelu a poté, co objevil svou papírovou spásu, vyrazil pro jeho rozložitou postavu celkem netypickým drobným krokem směrem k houštinám, kde hodlal vyhledat tolik potřebné soukromí.
„Prášky na bolest hlavy mám volně vysypaný v tý pixle na vrchu barelu,“ stačil ještě upozornit Adámka než se za ním zavřelo křoví.
Adámek nahmatal v plechovce pilulku, zapil ji zteplalou vodou z petláhve a sedl si do stínu na břehu. Pozoroval v dáli za ohybem řeky mizející sestavu lodí a jakoby teprve nyní skutečně začal vnímat realitu. Sice se vedrem nepohnul ani lístek, ale díky řece a ustupující bolesti hlavy bylo horko najednou lépe snesitelnější.
„Ahóój,“ ozvalo se z projíždějící lodi, „krásně si včera hrál. Doufám, že to večer zopakuješ.“ projevila přání sympaťanda ze včerejšího večera. Adámek se toho dne poprvé usmál. Jak dlouho já vlastně nebyl v přírodě? Ten okolní klid - klid před zdánlivou bouří jej inspiroval. Přešel k lodi, vyjmul z lodního vaku svůj opečovávaný nástroj a dopřál

v houští skrytému Begárovi trochu klasiky. Příhodně zvolil sonátu Léto z Vivaldiho Čtvera ročních období a na několik dlouhých minut se cele poddal hudbě, takže se opravdu lekl, když Begár velel k odjezdu.
„Pěkně hraješ," byl pochválen Adámek, „ale čeká nás pohoupaná na peřejích a potom príma kuchyně! Vyhládlo mi, nasedej!" Adámek uklidil housle do futrálu, futrál do igelitového pytle a vše poté do lodního vaku, který zasunul hluboko do špičky lodi. Odrazili od břehu. Begár zažehl obligátní cigaretu a stočil loď po proudu. Hned za ohybem se řeka zužovala a musela se vměstnat do poloviční šířky. Následek tohoto zúžení, tedy vlny a zrychlující se proud byl pro každého vodáka pastvou pro oči.
„V klidu píchej, vody je dost, jenom to párkrát zhoupne," velel Begár těsně před tím, než si je proud vzal. Adámek se snažil plnit rozkaz. Pádlo držel jako štít před sebou, křečovitě jej svíral a bázlivě vyhlížel první vlny. První zhoupnutí doprovodilo Begárovo natěšené zavýsknutí, druhé zhoupnutí Adámkův panický řev a na třetí vlně to již koncertní mistr nevydržel. Pustil se rukou pádla a chytil se límce lodi očekávaje stabilizování rozdováděné laminátky. Poslední, co zaslechl, než se nad ním zavřela voda, byl Begárův již ne tolik optimistický křik. Co to je bort a proč se ho nemá držet se už Adámek nestihl svého kormidelníka zeptat. Letěl proudem chvíli nad a chvíli pod vodou, marně se snažil zorientovat a řídit směr své nedobrovolné plavby. V jednu chvíli zahlédl před sebou loď, avšak dnem vzhůru. Proud jím znenadání smýkl ke straně, kde naštěstí bylo vody méně a tak Adámek mohl řece lépe vzdorovat. Brodil zoufale ke břehu a to, že stále nepustil pádlo, nelze jistě přičítat znalosti vodáckého desatera. Na vysoký podemletý břeh nedokázal Adámek vylézt a tak se otočil zpět k řece a rozhlédl se. Jedinou známou věc, co spatřil, byla okolo poklidně plovoucí mandolína. Zmocnil se jí a vylil z ní vodu. Nebýt adrenalinu napumpovaného v žilách, jeho přirozenou reakcí by byl pravděpodobně pláč. Takhle jen po kolena ve vodě podupával sem a tam, v jedné ruce pádlo, v druhé mandolínu a byl zmatený jako Goro před Tokiem.
Takto Adámka objevil Begár, který se prodral zarostlým břehem proti proudu.
„Tak si celej! Prima. A pádlo i mandolínu máš. Dvakrát prima. Taky pro tebe něco mám." zvolal Begár a zvedl do výšky lodní pytel.
„Mé housle!" vytřeštil oči Adámek a nebýt vysokého břehu, asi by Begára radostí objal.
„Spusť se vodou podle břehu, máme zakotveno o něco níž. Musíme vylejvat!" nezdržoval se Begár a opět se ztratil v houští.

Celá parta se v hospodě u oběda náramně bavila na účet trosečníků, kteří spluli peřeje netradičním způsobem. Begár se poté, co vdechl guláš s pěti a jedno orosené, tvářil celkem spokojeně, Admirál se blahosklonně usmíval, sestra Jana objímala Adámka a koncertní mistr objímal futrál očekávaje z úst svého kormidelníka výši trestu. Obával se, že po zbytek týdne bude muset právem trpět. Ale kdepak Begár! Poručil si kávu s malým rumem, popadl mandolínu a směrem k Adámkovi zahalasil: „Tak kde jsme to včera skončili? Vyndej housle, oslavíme tvé první cvaknutí písní!“ Pak sáhl po své oprýskané krabičce. Že bude přeci jen trpět, došlo Adámkovi záhy.
„Tak tuhle madolínu už nenaladíme!“ prohlásil rezolutně Begár.
„Rozklížila se?“ ptal se směsí obav i radosti Adámek.
„Houby rozklížila. Pane koncertmajstr, vy jste na místo pilulky polkl dopoledne můj ladící kolíček!“

Sonetový věnec „O tuláctví“

Pavel Březenský *1. místo Poezie nad 23 let*

I.

Mají svůj start, směr a snad i cíl.
Klesají dolů, rostou k nebi
a kolikrát svět bych obtočil
a času bylo zapotřebí.

Jak těla hadí klikatí se
v kulisách, pevně mezi třmeny.
Kroky jsou písmem v dějepise.
Příběhy v linkách vytištěny.

Jedny se vrací, jiné mizí,
živí naději, krmí krizi.
Na některé se zapomíná.

Pod slunosvitem, nebo mraky,
všelicos číhá na tuláky.
Do chodidel se tlačí hlína.

II.

Do chodidel se tlačí hlína.
Myšlenky pletou pamihody.
Hlava je těžká kovadlina,
koryto vyschlé, tok bezvodý.

Vítr se motá do větvoví,
že by zas přišel listí krást?
Rybově mlčí, neodpoví.
Koruny kloní v nesouhlas.

Vlasy mi cuchá v obličeji,
stejně tak trávu po aleji,
snad aby každý se mu klaněl.

Jen země, ta se neukloní.
Nabízí místo pod jabloní.
Ztvrdlá, jak kůrka od snídaně.

III.

Ztvrdlá, jak kůrka od snídaně.
Po dešti touží každou škvírou.
K nebi tak dýchá odevzdaně,
celou svou krajinností širou.

V modlitbách lesů, luk a polí
šepot se vkrádá v černo mraků,
od skalisek, až po údolí,
zní teskný chorál o lijáku.

I já se modlím za tu zemi.
Rád chodím mezi kalužemi
a nade mnou si nebe hřímá.

Ten den se ve snech přetlumočí,
vím a tak s klidem zavřu oči,
když podvečer mi připomíná.

IV.

Když podvečer mi připomíná,
že cesta mívá vždy dva směry,
do mysli padá mlhovina.
Snad vyberu si, bůhvíkterý.

Až ráno moudré rozhodne se
a spánek tělu sílu dodá.
„Jen neboř nohy do deprese,“
to je prý smutku na mlýn voda.

Život se vydal do neznáma
a sem tam nade mnou hůl lámal.
Rozvaha krouží jako káně.

I přesto, že se rozum tříští,
jistota budoucnosti příští?
že kroků bylo požehnaně.

V.

Že kroků bylo požehnaně,
poslušné vždy kam chtěla hlava
a stopy, jdoucí v karavaně
čekaly, až je vítr zavál.

Prošel jsem městy, vesnicemi.
Do kopců šplhal v rytmu dechu.
Nad krásou často býval němý.
Očím dal volnost, pro potěchu.

Vždyť míst, kde nohy spočinuly,
bylo jak včel, co plní úly
a složí se z nich abeceda.

To se pak stéblům povypráví,
příběh před spánkem kolébavý,
i stín si hned na trávu sedá.

VI.

I stín si hned na trávu sedá.
Půlměsíc sype hvězdy z vozu.
Těch snů, že spal bych do oběda
a nikde střípek po hlomozu.

Ranní svit štípe lícní kosti.
Tuláku vstávej, dobré ráno!
Krajina vítá úrodností,
k borůvčí cestou vyšlapanou.

Pěšinou lesní po jehličí
ze smrků, co se k nebi tyčí,
šlape se dobře snad kdekomu.

Polední slunce ostře pálí.
Zlatavé mince rozkutálí
do škarp, ke kmenům starých stromů.

VII.

Do škarp, ke kmenům starých stromů,
ukládá slunce svoje jmění.
Na nebi v krčmě U sta hromů
se asi všichni čerti žení.

Liják si s prachem cest potyká
a zve ho na čaj, do kaluží.
Pak během minut několika,
už se v nich po bratrsku druží.

Bláto se lepí na podrážky.
Mít aspoň chvíli křídla vážky,
už bych se nad krajinu zvedal,

když černá hlína deštěm křtěna,
v náporu kapek tklivě sténá
a obloha dnes modrošedá.

VIII.

A obloha dnes modrošedá,
kabáty cestám nevysuší,
do korun, když si mračno sedá.
Neprahne vůbec po retuši.

Snad stáhne vojska z ofenzívy
královna říše vzducholodí.
Ukončí zápal bojechtivý,
jakmile nový den se zrodí.

A sucho do bot zpátky vrátí
pro trasy, jež se hrbolatí,
od chvíle, co jsem vyšel z domu.

V modlitbách vůle tulákova.
Pevnější, než pěst ocelová,
klaní se s úctou, bůhvíkomu.

IX.

Klaní se s úctou bůhvíkomu
říční splav pnutý mezi břehy.
Dech bere prudká voda v lomu
a zároveň má kouzlo něhy.

Dál vlní cestu po korytě,
ostře i jen tak ledabyle.
Rybářům v proudech motá sítě,
když točí víry přiopilé.

Zátoky v klidném toku spí si
a tichým bláznům zákulisí
nabízí plné menu chutí.

Čeká snad víc, než velkoryse,
když na hladině zrcadlí se.
V napětí koutky od zívnutí.

X.

V napětí koutky od zívnutí.
Postelí skromnou je dnes louka.
V nebeské dílně Měsíc kutil
k velkému vozu malý stlouká.

A na polštáři lučních květů
sny už se ke mně v houfu tlačí,
než ráno jako z klarinetů
ozve se melodie ptačí.

Pod plátnem černým uhelnatě,
prošitým každou chvíli zlatě
zavírám oči, bez mrknutí.

Klíč dveře do snů odemyká
a zkušeností labužníka
spánek se hlásí ve všech chutích.

XI.

Spánek se hlásí ve všech chutích
a vůně noří do polštáře.
Prostřeno ihned po usnutí
i s překvapením šéfkuchaře.

Ač bývám snílek nenasyta,
svítáním rád si promnu oči.
Bůh nalil řeky do koryta,
kolem nich cesty stejně stočil.

Tak šlapu chtivě podél břehu,
v tulácky živém koloběhu.
Co víc bych žádal od života,

když každý večer při západu
počítám klíče od pokladů.
Vítr mě do klubíčka motá.

XII.

Vítr mě do klubíčka motá,
když louky krajem pročesává
a sem tam jak od kamelota
usedne mezi květy zpráva.

Kde všude byl a jak tam bylo.
Kolik si odvál suvenýrů.
Jihem se prolít muší silou.
Severem protočil pár vírů.

Taky jsem prošel světa lány.
Křížem krážem na všechny strany
a chuť jít dál se nevytrácí.

Snad jen, když nohy kreslí šrámy,
rád ustelu si pod hvězdami.
Tma bývá dekou i matrací.

XIII.

Tma bývá dekou i matrací,
když bůhvíkam si tělo lehá.
Jen hvězdy v tiché meditaci
a měsíc v tajné roli špeha.

I v pěšinách klid zařezává
a oddává se chvilkám snění,
než ránem začne kroků nával.
Podrážek skřípot o kamení.

Pod víčky do houpací sítě
sny jako rybu uloví tě.
Myšlenky projdou recyklací.

S rozbřeskem zvolna uvolní se
v korunách, kde si skrytě visel
ptačí zpěv. Budík k další štaci.

XIV.

Ptačí zpěv, budík k další štaci
roztáhne křídla po okolí,
když noc podává abdikaci
a den se krajem rozbatolí.

Sotva si tulák promne oči,
dá krokům směr a snad i cíl.
Dvojspřeží nohou, hlava kočí,
je dávno bráno za tradici.

Po kopcích, nebo po údolí,
mé stopy vedou kudykoli.
Jen ať se smůla nepřimotá.

Svou krásou pohled vždy přitluče.
Sevřením vstřícným do náruče
krajina vítá patriota.

XV.

Do chodidel se tlačí hlína.
Ztvrdlá, jak kůrka od snídaně,
když podvečer mi připomíná,
že kroků bylo požehnaně.

I stín si hned na trávu sedá.
Do škarp, ke kmenům starých stromů.
A obloha dnes modrošedá,
klaní se s úctou, bůhvíkomu.

V napětí koutky od zívnutí.
Spánek se hlásí ve všech chutích.
Vítr mě do klubíčka motá.

Tma bývá dekou i matrací.
Ptačí zpěv budík k další štaci.
Krajina vítá patriota.

Les je náš

Tomáš Racek – Tom *2.místo Próza nad 23 let*

Nejdřív bylo ticho, do kterého trochu šeptal vítr, a taky maličko skřípala unavená cedulka zakazující vstup do prostoru železné cesty. Cedulka visela jen na jednom šroubu. Listopadové nádražíčko i špinavý kouř lezoucí z komínů okolních baráků jemně přikrývalo sílící šero. Ve velkých omšelých nádražních hodinách s římskými číslicemi na chvíli přestala hlodat rez, pak v nich kovově luplo, až za sklem osvětleného ciferníku nadskočily dávno chcíplé noční můry, a ručičky vykouzlily čtvrt na sedm. Koleje se rozezpívaly. Do stanice Dálevlesy přihrčel podvečerní motorák od hlavní trati. Do skřípotu brzd se mísil veselý smích a kroky. Na perónu se kromě několika všedně vyhlížejících lidí zeleně zastrakatěla směsice postav. Členové T.O. Suchý jazyky neprodleně zamířili „na jedno“ obligátní páteční do dálevleské krčmy.
Jak prohlásil Bigles mezi trápením strun už ve vlaku, musí „U Šidilů“ probrat cosi vážnějšího, než jen klasicky tlachat nad bílou pěnou. Bigles byl nejstarší člen osady. Přezdívku vyfasoval podle své oblíbené postavy, leteckého esa pilota majora Jamese Bigglesworthа. Prosklené žejdlíky s logem pivovaru Srpec zazvonily o sebe a pak bouchly jednotně o stůl. Všichni utřeli naráz pivní knír. Jenom Květa usrkla čaj a ještě mimo rytmus. Vysloužila si za to kritický pohled od Drobka. Drobek byl ten typ, co vyndá v neděli na nádraží ze žracáku kompletní bochník šumavy, celou okurku a štangli uheráku, a snaží se to všechno cestou domů sežrat. „Jak někdo může jíst potápěče a k tomu pít čaj,“ zazoufal si Drobek nad jejich jedinou ženskou v partě. Hostinský řečený „Šidil“ právě rozkládal na stole talíře s buřty. Leskly se octem a voněly cibulí a bobulemi nového koření. „Tak co jsi nám chtěl tak důležitýho?“ zeptal se Arný. Arný mu každý říkal podle jeho dřívější záliby v kulturistice. „Ještě počkáme na Brejlouna,“ mrknul na prázdnou židli naštvaně Bigles. „Kde zas je?“ „Zase loví něco v tom svým debilu, víš, že tu vevnitř není signál!“ řekl Arný. „Já bych tyhle elektronický krámy zakázal!“ zahřímal Bigles. Brejloun se vrátil na své místo a provinile si šůroval zamlžený brejle. Měl aspoň čtvery dioptrie z věčného čumění do monitorů v pracovní a často i mimopracovní době. „Tak,“ řekl Bigles a vážnost chvíle zdůraznil malou odmlkou. Drobek jí bleskově využil a nacpal si do pusy kus buřta. „Stalo se něco, čeho jsem se na Rangerskách delší dobu obával - poblíž našeho osadního převisu někdo udělal Hodnotu.“ „Hodnotu?“ nechápavě krčil čelo Arný.

„No a co má bejt?“ „Jak co má bejt,“ naštval se Bigles. „Víš, co to je?“ „No Hodnota, no!“ „Takže neví,“ řekla Květa. „Hodnota je taková pixla, co je schovaná, a je v ní cancák,“ začal vysvětlovat Bigles. „Do toho cancáku se zapisujou lidi, co tu schránku najdou.“ „Takže jako my na našem kempu,“ řekl Drobek a přestal žvýkat chleba. „Nebo na jiným novým, když ho objevíme?“ dodal Arný. „No to není jako my!“ dožral se Bigles. „Brejloune, vysvětli jim to.“ Brejloun spustil jak kniha: „No abys tomu rozuměl. Hodnota bývá voděvzdorná, většinou plastová schránka. Zakl adatel Hodnoty po jejím umístění obešle prostřednictvím Sítě ostatní členy komunity a zveřejní její pozici. Lovci se snaží Hodnotu nalézt. V Hodnotě je ukryto tajemství. Tajemství je většinou informace vážící se k místu nálezu. Třeba vstup do tajné štoly, nebo jak nalézt poblíž zapomenutou zříceninu, vyhlídku atd. Je to hra. Pak už stačí mít jen turistický lokátor s mapou, který komunikuje s celosvětovou geografickou sítí, a Hodnotu můžeš bez problému najít. Síť měla původně fungovat v systému….“ „To by stačilo,“ utnul ho Bigles. „Takže to znamená spousty lidí a možné prozrazení našeho kempu. S tím se musí něco udělat a hned!“ „ Tak jí prostě zlikvidujeme a je to,“ řekl Arný, který to nakonec pochopil. „Konečně slovo chlapa a trempa,“ pochválil ho Bigles. „Ale to přece jen tak nemůžeme?“ lekla se Květa. „Jen se neboj,“ řekl Bigles. „Musíš to vidět z nadhledu. Je to přece náš les. My sem jezdíme dýl a máme přece k tomu nějakej ten vztah.“ „No jo, letec, ten to musí vidět vždycky z nadhledu, dokud nenarazí čumákem do země,“ řekl Drobek Květě ve dveřích tak, aby to Bigles neslyšel. Za chvíli už pět postav pohltil vlhký studený les.

Ve velkých hodinách zase na chvíli přestala hlodat rez, pak v nich kovově luplo, až za sklem osvětleného ciferníku nadskočily dávno chcíplý noční můry, a ručičky vykouzlily čtvrt na jedenáct. Koleje se rozezpívaly. Do stanice Dálevlesy přihrčel poslední motorák od hlavní trati.

Pak si podzimní les definitivně oškubal poslední barevné vlasy ve větru. Střídal se sníh s deštěm a na Rengerskách se během dnů střídali trampové, Zakladatelé a Lovci. Lovci už po několikátý hledali Hodnotu, kterou už po několikátý Zakladatelé založili. A vždycky se mezitím objevily v lese Suchý jazyky. Týdny běžely, chcíplé můry ve velkých dálevleských hodinách s římským číselníkem nadskakovaly a votřískanej motorák pravidelně houkal v kopci před stanicí. Zima pořádně nepřišla a pak už bylo cítit ve vzduchu jaro a taky, že se něco stane.

A taky se stalo. Bigles to Suchým jazykům sdělil tentokrát už rovnou

ve vlaku. U Šidilů to pak ještě jednou vysvětlili Arnýmu, protože to nepochopil, a Drobkovi, protože celou cestu šustil mastným papírem od salámu a polovinu toho neslyšel. „Představte si, že se ta Hodnota jmenuje „Náš les.“ No to přestává všechno,“ láteřil Bigles. „Náš les?“ zeptal se Arný. „Jako náš nebo náš jako jejich?“ „Náš les byl vždycky náš a nikdy jejich,“ řekl rázně Bigles. „Jak se takhle blbě můžeš ptát! A teď k věci. Brejloune, prosimtě.“ Brejloun se ujal slova: „Zakladatelé založili už třetí Hodnotu na témže místě a po jejím opětovném zmizení se odmlčeli. Teď jako pomstu zaměřili většinu našich kempů pomocí lokátorů a vytvořili jakousi mapu našich tábořišť. Někde na Rengerskách bude v neděli ráno zveřejněna tato mapa jako Tajemství. Kdo jí najde jako první, může s ní nakládat dle libosti. Zakladatel slíbil, že bude mapa jen jedna a vítěz bere vše. Kdo prohraje, v kraji končí! Je to výzva adresovaná přímo nám. Tentokrát je ale k nalezení Hodnoty potřeba najít několik stanovišť a vyluštit úkoly.“ „A odkud to víte?“ divila se Květa. „Psali to na Síti,“ odsekl Bigles. „Od kdy chodí trampové na Síť?“ divila se dál Květa. „Vždyť jsi říkal, že trampové na Síť nechodí.“ „Náhodou tam někteří mají i své osobní informace a vyměňují si tam názory a tak,“ řekl Brejloun. „Tak dost!“ utnul to Bigles. „Mapu samozřejmě musíme získat první. Brejloune, běž ven, je tam lepší signál.“ „ A kde jste vzali lokátor?“ divila se opět Květa.

Po cestě pobíhal hladový kos. Z ranní přetahované o žížalu ho vytrhnul dusot těžkých bot. Stačil tak tak uletět a už se cestou hnal Arný, Brejloun, Bigles a za nimi Květa a Drobek. S několikaminutovým zpožděním je pronásledovali první Lovci. „Kde je další stanoviště?“ volal za rychlé chůze Bigles na Brejlouna. „Asi dvě stě metrů tamhle za skalou.“ „Pokud ovšem odpověď na otázku, kolik má nejvyšší hora Rengersek Suchošť, je správně 614 metrů,“ dodala Květa. Čerstvě probuzený šnek na kameni vyslechl další podivnou rozpravu. „Jak mám pokračovat 420 stupnů 150 metrů, když kruh má jen 360?“ divil se Bigles. „To bude těch 420 mínus 360, to je 60 stupnů. Už to házím do lokátorku,“ řekl nadšeně Brejloun. „Vždyť je to na stromě!“ vydechla Květa. „Konečně něco pro mě,“ zaradoval se Arný. „To jsou samý výpočty a zeměpis.“ „Vás to nějak baví,“ sjel je kriticky Bigles. Arný se radostně škrábal na strom. „Hele, a na co jsou ty čísla, co byly na každým stanovišti?“ čučel Drobek do instrukcí k dalšímu postupu. „Jaký čísla,“ zarazil se Bigles. „No ty asi budeme potřebovat k nalezení Hodnoty,“ odtušila Květa. „Přesně tak, to nám chybí do výpočtu k nalezení mapy,“ dodal Brejloun. „Do pytle! Tak my

poběžíme dál a Arný se vrátí a čísla opíše. Sejdeme se na rozcestí u odbočky na Kachnu. Co nejdřív!“ velel Bigles. Zatímco si ostatní lámali hlavu na dalším stanovišti, Arný běžel zpátky a opisoval zapomenutá čísla. U poslední skrýše potkal skupinku Lovců. Netušil, že Lovci, kteří se navzájem neznají, při náhodném setkání u skrýše předstírají, že jsou na místě náhodou a nic nehledají. To aby obyčejný lidi v případě prozrazení stanoviště nezničili. „Ahoj,“ pozdravil nejstarší Lovec. „Sbíráte houby?“ „No, jarní,“ přitakal Arný. Pak na sebe chvíli koukali, předstírali, že svačí, přebalují si batůžky, a pořád se podivně ošívali.
„Tak teď už nám chybí jen ta zapomenutá čísla a můžeme spočítat, kde je mapa,“ radoval se na odbočce u Kachny Brejloun. „Ukaž!“ koukal do papírů Bigles. „Tak co, máš?“ volali jeden přes druhého už z dálky na Arnýho. „No, jedno nemám,“ udýchaně odpovídal. „Představte si, že jich je na tom místě pořád víc a všichni na sebe blbě čumí a nikdo se nemá k tomu, aby se do tý pixly podíval. Tak jsem to vzdal.“ „Ty seš fakt ichtyl,“ pochválil ho Bigles. „Tak mi řekni, jak teď najdeme mapu?!“ „No tak to nevím,“ odpověděl zkroušeně Arný. Brejloun mezitím počítal. „Ale já vím!“ řekl vítězně. Květa mu koukala přes rameno. „Chybí totiž zrovna to číslo, které už stejně známe z naší současné polohy podle lokátoru. Místo, kde je mapa schovaná, je podle ostatních čísel nedaleko. Takže já bych vyrazil.“ „Fakt dobrý!“ plácnul ho po rameni Bigles.
Čerstvá březová zeleň jarních lístků, hluboká modř nebe, voňavé borovice a jeden z postranních výběžků vrcholových skal kopce Kachna. U žluté skalní stěny bylo živo. Z jedné strany sem, co terén dovolil, mazaly Suchý jazyky, z druhé další Lovci. Zdálo se, že Lovci budou v závějích písku pod stěnou dřív. Arný však nakonec prokázal své sportovní kvality a do skalní štěrbiny šáhl jako první. Lovci se zklamaně zarazili na několik kroků od nich. „Tak to byla paráda!“ nadskakoval nadšením Drobek. „Jasně, příště jdeme zas!“ nadšeně přitakal Arný. „To jste teda uhodli!“ zavrčel Bigles a začal trhat mapu na kousky. „Já už s touhle hrou nechci mít nic společnýho!“ „Škoda,“ řekla dívka v hnědých kapsáčích a zeleném klobouku, které si do té doby nikdo nevšimnul. „Tajemství nebude odhaleno a já už zde další Hodnotu nezaložím,“ dodala. „Ale je tu moc pěkně,“ zamžikala modrýma studánkama přímo na Biglese. Ten nasucho polknul, protože si všimnul, jak je ta holka sakra hezká. A pak, čekal nějakýho kluka a ne takovouhle ženskou. „Ta hra je taky to… pěkná,“ po několika vteřinách zakoktal Arný. „Já jsem Bigles,“ řekl pak po další chvilce Bigles. „Petra,“ usmála se a posunula si kloubouk lehce

z čela. Bigles se přistihnul, jak se topí v těch studánkách. Modrých a hlubokých jako nebe.

Ve velkých nádražních hodinách zase nadskočily dávno chcíplé noční můry a koleje se rozezpívaly. Do stanice Dálevlesy přirachotil podvečerní motorák směrem na hlavní trať. Vítr šeptal, cedulka skřípala a za kolejema šuměl náš les, co z něj čouhají skály. A za chvíli už bude léto.

Seš velkej kluk

Jiří Černohlávek - Qasinka *2. místo Poezie nad 23 let*

Nezastavuj se u výloh
s hračkami!
Co kdyby ti připomněly
tvé dětství!
Nekupuj si pytlík
pečených kaštanů!
Co kdyby ti náhodou
zachutnaly!
Nesbírej s chodníku
kus křídy!
Co kdyby tě napadlo
psát po zdi
kdo miluje Vladěnu
a kdo je vůl!
Vyhni se kocourovi
u plotu!
Co kdyby se mu zachtělo
pohlazení!
A vůbec nesahej do kapsy
u kalhot!
Co kdybys tam náhodou objevil
sirky,
provázek,
nůž!

Barvínek

Tomáš Daněk *3.místo Próza nad 23 let*

Lužnický vodník Barvínek si nežil špatně, i když jeho živnost měla do kvetoucí hodně daleko. V létě zametal řeku, sušil si řasy na sluníčku a ve volném čase chodil na ryby, v zimě spal. Časem si zašel do hospody a sem tam vyhrál nějakou tu sázku, když dokázal určit značku piva po prvním – dokonce i po vůbec prvním – loknutí.

Nebylo na tom vlastně nic tak těžkého, značku mu nenápadně pošeptala voda, ze které bylo pivo uvařeno.

Jinak to byl dobrák k pohledání a ke svému jedinému hrníčku přišel vlastně nešťastnou náhodou. To mu ve čtyřiačtyřicátém, akorát na Dušičky, spadl pod jez nějaký opilec. Barvínek mu honem běžel pomoct, ale chlapík se s ním začal prát a Barvínek ho v tom zmatku podržel pod vodou poněkud déle, než bylo zdrávo.

Chlap měl moc hezký pohřeb, ale po válce se přišlo na to, že to byl místní důvěrník gestapa a celé povodí přišlo Barvínkovi poděkovat. Okresní výbor Svazu protifašistických bojovníků ho dokonce navrhl na medaili, ale on si pro ni, trouba, ani nepřišel.

Tak si žil celkem spokojeně až do onoho dne, kdy vylezl na jaře z bahna a zjistil, že všechno je jinak. Že zaspal nejenom zimu, ale celou epochu. Barvínkovi čilejší kolegové úspěšně zprivatizovali okolní rybníky, shodili zelené fráčky a navlíkli se do fialových sak a bílých ponožek. Pohybovali se zásadně poklusem a v běhu hulákali do mobilních telefonů nesrozumitelná slova jako „franšíza, alokace akciových kursů, diskont“ nebo dokonce „tak jim vrazte milion a bude vymalováno!“

Barvínek neměl tušení, co je to diskont a o malování se bláhově domníval, že by ho zvládl laciněji.

Horší ale bylo, že se zelenými fráčky odložili kamarádi i kamarádství. Nakonec z celé řady přátel zbyl Barvínkovi jediný, třeboňský upír Ferda, a to nebyla právě ta nejlepší společnost.

Ferda se také cítil osamělý, zvlášť od té doby, co se s ním rozešla Bílá paní. Zrestituovala zámek a Ferda jí nebyl dost nóbl. Krom toho podnikala v mlíku a Freda trpěl po mlíku strašlivými kocovinami.

Jednou si spolu kamarádi vyrazili na pivo.

V lokále řvala televize, na Nově dávali erotický thriller, a Ferdu to tak zaujalo, že přetáhl večerku. O půlnoci mu vyrostly špičáky do neuvěřitelné délky a Ferda leknutím prokousl pulitr.

V následujících sekundách překonali hosté všechny rekordy v rychlosti

opouštění hospody.
Byl z toho ovšem malér, protože Ferda s Barvínkem za ně museli zatáhnout útratu. Měli při tom s bídou na svá dvě piva a hostinský Breburda tvrdošíjně odmítal uznat za platnou měnu rybí šupiny, byť by se mu do rána změnily v dukáty, a neobměkčila ho ani Ferdova Jánského plaketa za sto bezplatných odběrů krve.
Po tomhle trapasu chodil Barvínek raději všude sám a bylo mu smutno. Sám a sám sedával na navigaci, kouřil orobinec a divil se, jak může někdo dávat přednost před takovouhle dobrotou marlborkám, zvlášť při dnešních cenách. Ne že by tam na hrázi neměl společnost, ale jistě uznáte, že s takovými kapry nebo ploticemi si jeden nepokecá, i když je to náhodou vodník.
Až jednou. K Barvínkovu jezu se přihnala kánoj, kormidelník hmátl vpravo, hmátl vlevo, háček vypískla a už tam byli.
„Jedou blbě," pomyslil si Barvínek a přesně v okamžiku, kdy v duchu dělal háček „ě" se ozvalo zapraskání a do kanoe nakoukl dírou ve dně šutr. Posádka vyletěla jak vystřelená z praku a zmizela ve vzpěněné vodě. Barvínek zareagoval bleskově. Sjel do vody, udělal dvě tempa a už vynášel háčka na břeh. Dívka byla v bezvědomí. Barvínek ji složil do trávy a pokoušel se o umělé dýchání.
Jenomže pak se vynořil z vody kormidelník. Asi se mu něco nezdálo na způsobu, jakým Barvínek dýchal z úst do úst, protože se po něm ohnal pádlem a zařval – „Vodprejskni!" a ještě něco velice neslušného.
V Barvínkovi to vzteky jen zabublalo. Všechna nahromaděná zlost a hořkost v něm vzkypěly a musely ven, takže než byste řekli „potěr", letěl kormidelník zpátky pod jez.
Právě v té chvíli se dívka probrala. Posadila se, zhluboka vzdychla a procítěně pravila:
„Tak takovýho vola jsem neviděla jaktěživ! To mě celou cestu lakoval, jakej není machr, a pak nás div neutopí na první šlajsně, kterou by projel i kojenec ve vaničce!"
„Se ví," přisadil si Barvínek pomstychtivě, „já to viděl. A stačilo to ulomit doleva, vždyť je tam jazyk jak kráva!"
„Ty tomu rozumíš?"
„No, trochu," připustil Barvínek skromně, „ale tahle šlajsna, to nic není. Takový Dráchov, to je mazec! Tam už se rozbilo lodí! Tam musíš napřed doprava, k tomu slizkýmu šutru, a pak rovnou dolů. To jsem sjel snad stokrát."
Na okamžik zauvažoval, má-li přiznat, že to sjížděl jen po zadku, ale pak si řekl, že mluvit o něčem takovém před dámou by nebylo vhodné.

Podíval se na dívku, co tomu říká, a jen se zajíkl. Beznadějně utonul v modrém bezednu jejích očí. V rozpacích odkašlal a mohutně odplivl. Náhodou trefil kormidelníka, hrabajícího se z vody, přímo mezi oči a srazil ho tím zpátky pod hladinu.
Modrá kukadla zářila nadšením.
„Tak to je super! A… vzal bys mě někdy s sebou?“ a z modravých hlubin vystřelil na Barvínka pohled, kvůli jakému se chlapi vydávali na křížové výpravy, lítali balonem přes Atlantik anebo se dokonce denně holili.
Barvínek měl poprvé v životě vyschlo v ústech, ale nebyl to špatný pocit. Statečně přikývl a srdce se mu rozbušilo tak, že to muselo být slyšet až na Soběslavskou věž. Co následovalo, označila by za sexuální harašení i totálně frigidní Němka.
A pak se stal z Barvínka vodák.
Sehnat loď a výstroj nebyl problém, problémy nastávaly až později, když ho potkávali původní majitelé. A pak musel ještě zvládnout pár maličkostí, kterými se vodák liší od běžného Homo sapiens. Naučil se číst vodu, přitáhnout, ulomit a odkopnout, vzít kontra, udělat se v peřeji, ve šlajsně a na voleji. Zjistil, jaký je rozdíl mezi lihem suchým neboli pevným, denaturovaným a konzumním. Pochopil, že stan se staví na suchém místě, ale suchým tábořištím, nazvaným tak podle vzdálenosti od hospody, se pravověrný vodák vyhýbá. Došlo mu, že kilometráž je sice zajímavé čtení, ale listovat v ní uprostřed retardéru je nebetyčná blbost. A když se ještě naučil navlíkat špricku – což není nic neslušného – a dozvěděl se, co je to souloď, kdy se soulodí a proč, splnil všechny podmínky, aby se z něj stal opravdovský Vodák s velkým „V“.
Dnes je Barvínek nekorunovaným králem Lužnice a všech jejích splavných i nesplavných přítoků.
Poznáte ho snadno. Z dálky to vypadá, jako by byl v lodi sám, ale zblízka uvidíte, že na předku lodi leží něco nádherného, opáleného do bronzova. Nad úroveň bortů se přitom zvedají jen dva báječné kopečky v červených, modrých nebo duhových plavkách a někdy i bez nich, takže kolemjedoucí kormidelníci ztrácejí směr i soudnost a zvrhávají se při sebemenším náznaku peřejí.
Večer ovšem narazíte na Barvínka spíš na pivu než na vodě. Sedí uprostřed bezva party a jeho rozježené vousy metají do záře pulitrů zelenavé pablesky. Někdy si i zazpívá, ale na kytaru nehraje – vadí mu plovací blány.
A vedle něj se třpytí vodopád zlatě zrzavých vlasů a modrá kukadla… ale to už jsem vlastně říkal.

Touha

Tomáš Mareček - Kiwi *2. místo Poezie nad 23 let*

touho,
ty kočko prašivá!
běž! táhni mi ode dveří!
chci spát....
stejně mi neuvěříš
že nemám pro tebe
ani slzu,ani kapku krve,ani drobek chvil
a že nedám ti už ani střípek ze sebe
ani lok z láhve,v níž jsem tě utopil

touho,
ty kočko prašivá!
přestaň mi cestu křížit věčně!
nech si svá křídla-už je znám....
vždyť létat je tak nebezpečné
a co to bylo za "anděla"
jehož brk jsi mi vtiskla do dlaní
-prý,abych psal...no tak to dělám...
ale to peří-vždyť barvu má havraní!

touho,
touho,nech mne,prosím,spát...
běž jiným krást vosk z jejich svící!
u jiných dveří zkoušej naříkat!
vždyť teprv´včera vykop´jsem tě na ulici
a ty si přijdeš dneska znova?!
tady fakt končí legrace-
do misky naposledy naleju ti slova
a potom táhni! a už se nevracej!

Ještě jednou

Tomáš Racek – Tom *3.místo Próza nad 23 let*

Byla neděle dopoledne a první zářijový víkend se kulil definitivně ke konci. Alespoň pro mě. Normálně bych jel až o dva vlaky později, jenže já mám zrovna dneska důvod jet domů dřív. Hanka měla včera narozeniny a já jsem na to trochu zapomněl. Vlastně úplně. Poměrně rychle mi to došlo, když jsem jí volal z vlaku v pátek večer. Chtěl jsem jí původně jen říct, že jedeme na ten dohodnutej úklidovej vandr s klukama, co jsem organizoval. Ale ukázalo se, že jsem si trochu popletl víkendy v kalendáři. No to se chlapům může stát, když maj v hlavě různý starosti. Akorát mně se to stává nějak často. Moc jí nebylo rozumět, jak podvozek vlaku třískal do kolejí a vyskakoval signál, jak letěly vagóny krajinou. Smutek v hlase a pár slov jsem ale zachytil. Zeptala se, jestli to má být to překvapení, co jsem sliboval, a pak začal vlak hučet v tunelu. Potom už jsem se nedovolal… Hanka se mnou nemluví. Ještě přišla zpráva, že už jezdit nemusím, a pak se mobil vybil.
V sobotu jsem prostě nemohl, tak to musím zkusit jet vyžehlit dnes. Samozřejmě se mi do toho nechce a nevím, co mě doma čeká. Jako na potvoru je moc pěkně. Slunce se mi posmívá a tancuje mezi větvemi. Ve vzduchu je cítit, jak začíná umírat léto. Nejprve v listech břízy a trošku i na bucích. A ve mně taky cosi umírá. Asi strachy z toho, co bude. Z pod smrků hadovkovitě voní houby necudného tvaru. Nešlo by to nějak vrátit zpátky? Stromy řídnou, skály se zmenšují. „Nešlo!“ Na okraji lesa se mým úvahám ještě skřehotavě směje straka.
Nádražíčko se vyhřívá v nezvykle teplém zářijovém poledni. Tady buď začínáme a končíme, nebo přestupujeme, když jedem až nahoru k Pramenům. Nosem mně zacloumá známá vůně sluncem rozehřátých pražců a dehtu, do očí praští cedule o výluce. „Další jede až v podvečer, kamaráde!“ vytrhne mě z nevěřícného pohledu na ceduli starý pán v zahrádce nádražky. No, pán... Spíš víc děda a taky trochu tremp. Vlastně docela tremp. „Sedni si a nekoukej tak blbě,“ řekl a přisunul mi skládací židli s dřevěnými barevně natřenými prkýnky. Nádražka měla ještě zavřeno. Dosedl jsem a prohlížel si svého nového společníka. Děda neurčitého věku ve staré, kdysi snad zelené bundě. Pod stolem ukázkově omšelý tele. Na druhé židli vybledlá vojenská čepice. „Neviděli jsme se někde?“ zeptal jsem se dědy. Normálně si většinou s každým venku tykám, ale tady mi to nějak nešlo přes pysk. „Jste mi nějakej povědomej.“ „To těžko, kamaráde,“ usmál se děda tremp a

zalovil v náprsní kapse pro cigáro. „Tobě jsem se zatím vyhejbal.“ „Počkat, jak, vyhejbal?“ překvapeně jsem se narovnal na židli. „Takže se známe!“ „No, ne tak docela,“ usmál se tajemně. „Já tě znám. Například vím, že se trápíš. Že jsi něco zvoral a teď bys chtěl být jinde a chtěl bys to napravit. Vona Hanka je hodná holka a má tě ráda. Jen nemá ráda, když něco slíbíš a pak na to zapomeneš.“ Údivem jsem votevřel klapačku. Děda tremp pokračoval: „Proč vůbec už nejezdí s tebou? Vždyť to měla venku taky ráda.“ „Jak.. jak jste, kde jste k tomu…“ Děda se díval laskavě a přitom přísně. Nezmohl jsem se bůhví proč na odpor. „Já… já nevím, proč vlastně nejezdí. Já myslel, že už o to nemá zájem. Prostě nějak přestala, vlastně ani nevím, kdy. Asi když se narodily děti, tak jí to přestalo bavit.“ „No a teď, když vyrostly, tak by třeba zase ráda jela! Ptal jsi se jí, kamaráde?“ „No, já se ptal…“ „Ale neptal!“ odpověděl děda a voči mu maličko ztvrdly.
Tak, a teď mi to došlo. Hned jsem se ozval: „Aha, tak kluci tady v pátek trochu žvanili v hospodě a vykládali o mejch problémech a vy jste to taky poslouchal, že je to tak?“ Děda mě začal děsivě štvát a zároveň jsem měl pocit, že nedokážu jít pryč. Pak měl voči opět laskavý a trochu smutný. „Víš, někdy je dobrý se druhých zeptat a ne si jen něco myslet.“ „Tak vona se taky může zeptat, jestli může jet s námi. Kdyby chtěla, tak se zeptá, a může jet!“ odsekl jsem. „Vona? Myslíš Lužnici?“ zeptal se medově děda. „Hance jste přece říkali Lužnice podle toho, že to byla první řeka, kterou jela.“ Opět jsem otevřel panty dokořán. Takhle Hance začali kluci říkat na vodě, protože pořád vykládala, jak je Lužnice, totiž ta řeka, bezva. Byla tehdy s námi poprvé a tam jsme se poznali. Ale takhle už jí nejmíň deset let nikdo neřekl. Ti kluci jsou ukecaný, to je děs! Děda pokračoval: „Třeba se tě bojí zeptat, když jezdíš už jen s klukama, a přitom by o to moc stála. Lidi často něco od druhých chtějí, a protože si to neumějí navzájem říct, tak po tom jen touží. Čekají, že s tím přijde ten druhý.“ Nevěděl jsem, co na to odpovědět. Jednak mě vyvedlo z konceptu, co o mně ten starý dědek všechno věděl, a taky jsem cítil, že má asi pravdu. Co když opravdu Hanka chce jet a jen se bojí zeptat, anebo prostě čeká, až jí to nabídnu sám?
Chvíli bylo ticho, jen trošinku šustilo listí v košaté lípě nad naší hlavou. Občas nějaký žlutý lístek vypadnul z koruny, aby připomněl ten podzim, co už je za nejbližším kopcem. „A co mám podle vás teď dělat, když tak všechno vo mě víte,“ zeptal jsem se vážně, ale se špetkou slabé ironie. Děda se usmál a řekl největší blbost, jakou jsem kdy od někoho slyšel. „Když mi dáš něco, na čem ti záleží, tak ti splním tři přání.“ Aha,

tak a je to jasný. Kromě toho, že tenhle dědek poslouchá, co se povídá u cizího stolu, tak je taky pěkně pošahanej. Je to nějakej blázen, co nemá co dělat, a krátí si tu čas tím, že si ze mě utahuje a hraje si na kouzelnýho dědečka. A já si skoro myslel, že má o Hance pravdu. Chachá. „Tak jestli mi splníte tři přání," řekl jsem teď už s dokonalou ironií, „tak vám dám tuhletu kytaru. Na tý mi vopravdu záleží. Na tu mě učil táta první akordy a pak nevynechala žádnej víkend." Děda se pořád mile usmíval. „Ale kamaráde, kytaru máš rád, ale já bych radši ten šátek, co máš na báglu. Ten, co ti dala Hanka, vlastně Lužnice, když jste přijeli z té vody a šli poprvé do skal." Sakra, už mě ten děda zase štve. Ani mi nedošlo, co povídá. „Tak co si budeš přát?" „Nejdřív bych si dal pivo a pak něco k jídlu," vypadlo ze mě. „Ale jak vidíte, je pořád zavřeno," dodal jsem opět s ironií. Dědovi vesele zasvítily voči, a z nádražky vyšel pingl a postavil před nás dvě točený. „Tak na zdraví!" Děda si ťukl s mým půllitrem, co stál pořád udiveně na stole, a naráz půlku vypil. Než jsem se vzpamatoval, vyšel ze dveří pingl znovu a strčil na stůl dva guláše a košík s pečivem. Vrátil jsem se do reality. „Dobře načasováno," ušklíb jsem se. „Konečně otevřeli!" Mlčky jsme jedli.

Začal jsem doufat, že odpoledne uteče rychle a přijede co nejdřív vlak. „No a já ti, kamaráde, rychle splním i to třetí přání," začal znovu s tím nesmyslem děda, „než ho vyplýtváš na další povrchnost jako na guláš a pivo. Protože je to s tebou vopravdu náročný, ale jinak to vypadá, že jsi fajn kluk. Pamatuješ se, jak jsi sám sobě dopoledne na kraji lesa říkal, že nic nejde vrátit zpátky?" Tak on si nedá pokoj! Dojedl jsem guláš, zakroutil hlavou a šel si odskočit na hajzlík. Pak mi došlo, co děda před chvílí říkal. Sakra, jak tohle zase může vědět, co jsem si myslel?! Vyběhl jsem zpátky na perón a k nádražce. Na peróně houkal netrpělivě motorák směrem na Prameny a z nástupiště volali kluci. „Tak dělej! Tobě to při pátku vždycky hrozně trvá. Bágl už ti Lužnice vzala dovnitř!"

Jako ve snu jsem se bez vlastní vůle nasoukal do dveří. Z chodbičky vlaku jsem při rozjezdu přes špinavé okno zahlédl povědomou postavu v zelené zašlé bundě. Okolo krku měla můj starej šedivej šátek.

Podzim pod Týřovem

Monika Pokorná - Cinta *3. místo Poezie nad 23 let*

Koruny stromů konejšivě šumí
a k zemi spouští plátky barev podzimu
V žlutavém koberci rozeznám vstupenku
Bonus k sychravému minimu

Zdarma
jako vždycky
přijímám představení
a vstoupím dál

Vrba rozložitá v samotné lóži
nabídne křeslo
zeleným sametem potažené
Zní třetí cinknutí
a pestré kulisy navštíví splín

Čím já si vlastně zasloužím...

Snad že dnes nikdo jiný nezavítal
do zbytků zdí a rozvalin?

Podzimní smutek nevábí?
Léto si před pár týdny vzala voda
rudé paprsky na důkaz koupe v hladině
Říjen rekvizitář babí léto dodal
kapkami poseté hedvábí

A listopad -
ten role přeobsadil
Staré olši
s níž se tolik vadil
posbíral listy nápovědy

Teď diva
v roli hlavní spustí
monolog

Pro diváka náročného

Chvíli šeptá pak zase burácí
Oblékla kostým barvy nočních fial
vzdala hold poustevníkům
pohřbeným sandolínám
Minulost se v jejích vodách neztrácí

Dál neúnavně hraje pláče zpívá
Až z opony temných mraků
provinile oči odvrátím

Nepřiznám derniéru
Dál na dluh beru
a dálky
kouzla
touhy
vůně
já vím že nikdy nesplatím

O tom se snívá

Pavel Melichar – Pavka *Poezie nad 23 let*

O tom se snívá, že sníh
dosahuje až nad kolena
Obzor ten v bílu prostě není
jen les se temní
V štěrbinách očí zůstává kouř
studeného ohně tam nad záhrabem
Kde závěj
jak hrobová tíha dusí
Prošlapal jsem se ke stavením
s úctou k Jacku Londonovi
Rum se mnou popíjel
admirál Byrd

Toulavej bacil

Olga Kodetová - Brepta *3. místo Poezie nad 23 let*

Voňavým ránem brouzdáme se bosí
pod kůži toulavej bacil nám vlez
korálky rosy se třpytí v trávě
a na lesních pasekách zavoní vřes

Z dlaní se napít
a nasadit křídla
ke slunci vyletět o kousek blíž
dálkou se opít
jak bublina z mýdla
je osud tvůj ve kterém listovat smíš

Kytary struny nám zazvoní tence
když zpíváme písně o toulání
sčítáme cesty co ještě nám zbyly
než vrátí nás domů vlaku houkání

Pak zazpívaj šíny
tu píseň poslední
o voňavym lese a o kapradí
Sepraný džíny
a na srdci tíseň
si s šedivím městem už neporadí

Proto máš v kapsách jehličí vůni
do čela pálí tě vandráků cejch
duši sis umyl v modravý tůni
a na tváře severní vítr ti dejch

Prostě všechno tě táhne
tam do skal a lesů
kde ptáci maj křídla a voní tam kmín
Dálka tě vtáhne
a vůně vřesu
špinavý město ti zakryje stín

Věční milenci

Alena Kennedy - Mývala *Próza nad 23 let*

Zdenka seděla s kamarádkou Carmen v malé restauraci v Quebec City. Rozuměly si i když pocházely každá z jiné země. Carmen byla z Venezuely a Zdenka ... ach odkud vlastne byla Zdenka? Narodila se v Československu, ale většinu života ztrávila v Jižní Americe. Do Brazílie odešli s manželem v pětačtyřicátém. Zdenka jako franštinářka, se rychle naučila portugalsky a usadili se v Sao Paulo kde psala do prestižních novin "Todo Dia". Manžel tam našel také práci a časem si koupili domek v klidné čtvrti. Když Zdenka již podruhé potratila, smířili se s tím, že děti mít nebudou. Jenže pak Jiří onemocněl a během roku byla Zdenka vdovou. Do komunistického Československa se vrátit nemohla a ani nechtěla. Z rodiny už tam stejně nikdo nezbyl a s těmi pár kamarádkami z novinářské fakulty si dávno nepsala ... bály se být ve styku s někým ze západu.

Prodala vilku, rozloučila se se známými v redakci i v Českém clubu a odjela do kanadského Quebecu, kde jí nabídli zaměstnání ve francouzkých novinách. Několik let psala pro Chronicle Telegraph.

"Víš" vysvětlovala svojí o několik let mladší přítelelkyni. "Mám pocit, jako by mi život utíkal pod rukama ... Je mi šedesátčtyři, jsem sama, v redakci už dělám jenom na částečný úvazek a co s časem? Dnes si říkám, že mít tak děti ..." Carmen se trošku trpce usmála. "Já mám dvě a co myslíš? Občas napíšou nebo zatelefonujou, ale to je všechno. Juana jsem neviděla tři roky a Manuela tu byla vloni, ale to jen služebně a hodilo se jí že nemusela do hotelu."

"Jenže já nechci jen tak čekat na smrt!" Zdenka sáhla do kabelky a vyndala pomačkanou obálku". Dostali jsme do redakce dopis o jednom zvláštním člověku. Žije někde v lese na severu, snad na Aljašce, doluje zlato a loví kožešiny. Moc ráda bych s ním udělala interview. Poslala jsem mu dopis a podívej, tohle mi odpověděl". Sledovala svoji přítelkyni, zatím co Carmen četla dopis. "On tě zve abys přijela!" řekla nevěřícně. "Ano, napadlo mne že o takovém člověku je škoda napsat jenom článek, chtěla bych o něm psát celou knihu, aspoň bych dala svému životu nějakou náplň a smysl ..." Neblázni, ty tam vážně chceš jet? Víš jak je to daleko?" děsila se Carmen. "A kolik mu vlastně je? " zeptala se zvědavě. "Nemám ponětí, ale nejmladší už asi nebude" zamyslila se Zdenka. "Ale co na tom zaleží! Jedu dělat článek do novin, ne si hledat chlapa! Na to jsem už trochu stará ... nemyslíš"?

"Never say never" poznamenala s úsměvem přítelkyně.
Na tohle teď myslela, když jela Grayhoundem už kolik dní, přes celou Kanadu. Měst bylo málo, silnice se vinula mezi jezery a lesy. Později je vystřídaly nedozírné prérie a dál na západ měst ještě ubývalo. Projeli Skalisté Hory a ráz krajiny se opět změnil. Když se autobus za další den dostal na Aljašskou dálnici přestala města docela. Byly to vlastně už jenom vesnice vzdálené vždy několik set kilometru od sebe a mezi nimi pustá buš.
"Jak tu mohou vůbec lidi žít?" honilo se jí hlavou.
Bylo pět ráno a na severu už zářilo slunce jak v pravé poledne, když autobus vjížděl do Whitehorsu. Tady na ni měl čekat Francois...
"A co když nebude? Taková hloupá doba?"... napadlo Zdenku."A co bych pak dělala? ... No dobře, šla bych do hotelu, ale jak a kde bych se s ním potom setkala?"
Obavy byly zbytečné. I když ho nikdy neviděla, poznala ho na první pohled. Vrásčitý osmahlý obličej, jak tomu bývá u lidí kteří se zdržují hodně venku. Tmavé vesele jiskřivé oči, skoro bílé vlasy kontrastovaly s opálenou pletí a když promluvil ... měl příjemný hlas s evropsky francouzským přízvukem.
"Tak do toho bych byla snad ještě dneska schopná se zamilovat!" Musela se usmát jak jí to Carmenino, "Nikdy neříkej nikdy!" … náhle prolétlo hlavou. "Zajímalo by mne kolik mu vlastně je!" Najednou byla ráda, že s tímhle člověkem bude moci strávit několik týdnů. Vzal ji do malého cafee, které bylo tou dobou už otevřené a objednal pro oba kávu. Netroufala si říct, že kávu nepije a tak oba srkali horký nápoj a Zdenka najednou cítila klid v duši. Jako by došla na místo, které celý život hledala. Francois se jí ptal, jestli není unavená, ale řekla ze není a opravdu se unavená necítila. Naopak se jí zdálo, že je plná nějaké nově získané energie, kterou vydává on a tohle prostředí. "Jak daleko je to do Dawsonu?" zeptala se. "550 kilometrů" odpověděl. "Chcete si jít odpočinout do nějakého hotelu než pojedem?"
"A vy jste už spal?"
"Spal jsem v autě když jsem čekal na vás. To mi uplně stačilo."
"Já se zas prospala v autobuse" přiznala.
Dawson …
Když tam po asi šestihodinové jízdě, prašnou, ale celkem dobře udržované silnici dorazili, uchvátil ji na první pohled. Francois jí zavezl do malého nepříliš drahého Westminster hotelu ve středu města a slíbil, že pro ni přijede zítra, aby si šla konečně trochu odpočinout. Zdenka ale nemohla odpočívat, Dawson City ... město jaké si nikdy nedovedla

představit. Nemohla se nasytit té atmosféry. Dřevěné chodníky, prašné ulice, psi polehávající uprostřed křižovatky ... bylo to jako v jiném století, v jiném světě. Cítila že sem patří. Lidé na ulici jí zdravili jako by se znali ... tohle v žádném jiném místě nepoznala. Šla na večeři do malé restaurace s výhledem na majestátní řeku Yukon. Byl to příjemný, teplý večer ... když se podívala na hodinky zhrozila se. Opravdu...půlnoc? A sluníčko ... jako by vůbec nemělo zapadnout! Uvědomila si, že musí jít spát aby ji Francois nenašel ráno ještě v posteli. Francois ... Francois ... nesetkala se s nikym jako on. Dalo se s ním mluvit o všem. Musela přiznat, že se jí moc líbí. Vůbec si neuvědomovala, že by měla ještě kdy odjet z tohoto města a od toho zvláštního člověka, který ji tak upoutal svým životem už na dálku. Ale jak moc ho zná? Pár hodin ve Whitehorsu, cesta do Dawsonu a to bylo všechno. Sama se na sebe zlobila co že to je za bláznivou ženskou ... uvidí chlapa a je celá vedle? Přesto se jí dobře usínalo, když věděla že ho ráno zas uvidí ...

Po celý další týden za ní Francois jezdil do hotelu. Procházeli městem a on jí ukazoval všechny zajímavosti ... vyptávala se a on jí rád odpovídal. Byli si blíž a blíž ... Rozhodně už nebyli ve věku Romea a Jule. Měli za sebou každý jedno manželství, oběma partneři zemřeli. Jeho už dospělé děti žily ve Francii a s otcem se díky vzdálenosti moc nestýkali. Francois byl několikanásobným dědečkem.

Měl malý sroubek na horní Bonanze, pár kilometrů od místa, kde George Carmacks a jeho indiánští přátelé objevili zlato. Francois o tom uměl tak nádherně vyprávět! Na jeho claimu si Zdenka poprvé zkusila rýžování, ale po chvíli to vzdala. Raději prý zůstane chudá, ale s funkčními zády ... S obdivem obhlížela památná místa. Discovery claim s průzračnou vodou, ve které byl vidět každý kamínek, nebo Chichaco Hill naproti. Tam vyhrál v kartách zcela bezcený zábor jeden chichaco. A protože nevěděl že na kopci nemůže být zlato, začal tam kopat ... Takřka přes noc se stal jedním z králů Klondiku. “Chichaco se říkalo lidem kteří přišli nově na Klondike a o severu nic nevěděli … Z toho je vidět že i sourdough (starousedlíci) se mohli mýlit... Klondike je snad jediné rýžovyště na světě kde je zlato na vrcholcích kopců", vysvětloval Zdence Francois "Je to tím, že původně tady bylo mořské dno, kam naplavily zlato řeky z pobřežních hor.". Učil ji všechno, od historie Klondiku až po kladení pastí, jak střílet a zacházet s puškou, nebo stahovat králíky … Byla učenlivý žáček a on trpělivý učitel. Teď už si nedovedla vůbec představit svůj život bez něho. Bylo to neuvěřitelné ... Takhle zamilovaná v pětašedesáti? Věděla že on to cítí stejně. Ne

nepožádal jí o ruku, ale bylo jasné že už navždycky patří k sobě. Manželství jim nepřipadlo podstatné. Přestěhovala se k němu do srubu a začali spolu žít. Sroubek byl strašně malinkatý. Když ale spolu seděli u kamen, která srubu dominovala, Zdence připadalo, že v životě nebyla tak šťastná jako tady. Uprostřed buše třicet kilometrů od civilizace, bez elektřiny, tekoucí vody, jen se sporákem na dříví … A ovšem ... s Francoisem. Bylo to všechno tak neuvěřitelně dobrodružné a romantické, že nemohla pochopit co se to s ní stalo během posledního roku. Už když k němu přišla poprvé, překvapil ji výběr francouzské literatury. Teď jí po večerech předčítal Rimbauda, Huga, Verlaina ... vracela se v duchu zpátky do doby studií, kdy zbožňovala Remarqua a Francoa Villona a snila o Paříži, o kavárničkách kde se pil absint a calvados, kde se scházela pařížská Bohema ...
V únoru přišla studená vlna …Červený sloupeček lihu v teploměru se krčil na poslednim čísle stupnice. 55C pod nulou ... Kamínka jela naplno, ale na dveřích se třpytila jinovatka několik palců pod klikou. U země byla zima i uprostřed pokoje. Zdenka si navlékla teplé ponožky a kožešinové papučky. Francoise už harašil s něčím venku, tak se rozhodla že je načase. Najednou zaslechla prudký náraz na dveře a jako zachroptění. Vyběhla ven ... Když uviděla Francoise ležet na sněhu bezvládného, přestala vnímat zimu.
"Ooh, mon cheri ... mon cheri" Dýchal! Věděla, že je to srdce, léčil se po infarktu před třemi lety. Běžela zpátky dovnitř, věděla že teď všechno záleží na ní. Musí to zvládnout! S námahou převalila Francoise na deku a táhla ho dovnitř. Slzy jí mrzly na tvářích ... Šeptala: "Já tě nenechám umřít, mon amour"! Hned za dveřmi mu rozepnula parku, nezdržovala se sundaváním svetru. Klekla na zem k němu a začala mu v intervalech stlačovat hrudnik, raz, dva ... tři, raz, dva ... tři. Za chvilku už necítila ruce ... Bezděčně si šeptala "Pro-ber - se! Pro-ber - se!" Přestala vnímat čas. Byla tak zabraná do své činnosti, že ji vylekalo když promluvil: "Que se passe?" Začala se smát a plakat zároveň. Žil! Díky Bohu žil ...Viděla na něm, že dobře mu není. Vysvlékla ho a pomohla do postele. Pod jazyk mu kápla nitroglycerin. Cítila se vyčerpaně a nevěděla co dělat dál. Měla v hlavě jenom jednu myšlenku. "Musím sehnat doktora." Oblékla si parku a vyšla ven, pokoušela se nastartovat snežný skůtr, ale vše bylo ztuhlé mrazem, nakonec se jí zlomil klič v zapalovaní. Stála se zlomeným kličkem v ruce a po tváři jí tekly slzy. Vrátila se dovnitř, naložila plná kamna dřívím a upravila tah ... "Neboj miláčku, vrátím se co nejdřív." Políbila ho ... Jen tichý dech prozrazoval že žije! Znovu si oblékla parku, rukavice, přes ně

natáhla palčáky, na hlavu balaklavu a zapnula kapuci, pak vyrazila na třicetikilometrovou cestu do padesesátistupňového mrazu ...
Konecne se oteplilo a John Webster hned ráno nastartoval Skidoo. Byl s Francoisem domluvený už na včerejšek, ale den zpoždění většinou nehrál roli. Zvlášť při těchhle teplotách, je každému jasné, že kdo nemusí, tak ven nejde. Někde v půli cesty si všimnul losí stopy ... krížem, krážem se klikatící po zasněžené cestě a nakonci zahnula do buše ...Tady nahoře, už ale vedla přímo, už to nevypadalo jako stopa zvěře. Najednou začal mít svíravej pocit v žaludku ... přidal plyn a dojel ke sroubku. Oddechl si! Z komína se slabě kouřilo. Zabouchal, a vstoupil ... Uvnitř byla zima. Na posteli ležel Francois a když se ho John dotkl pocítil chlad ztuhlého těla. Musel být mrtev už hodně dlouho. Ale kde je Zdenka? S hrůzou si vzpoměl na ty podivné stopy. Všeho nechal a spěchal zpátky ... Našel ji snadno, kousek od cesty. Zpola sedě opřená na boku v závěji, bílá a nehybná.

Na pohřeb přijela celá Francoisova nábožensky založená rodina. Zdenka žádnou neměla a pozůstalí nedovolili aby milenci směli odpočívat v jednom hrobě, když nebyli oddáni ...
Proto je na dawsonském hřbitově dvojhrob. Zdenka Šnajbergová, narozená v Československu a Francois Perret narozený ve Francii ... Leží hlavami k sobě ale přesto každý sám ...

Český ráj

Petr Doležal - Dollyk *Poezie nad 23 let*

Chodil jsem tiše kolem majestátu stromů,
brouzdal posměšným šustěním listí.
Plazil se po zeleném mechu,
když tiše plakal do kolen mých kalhot.
Zkoušel usnout mezi píšťalami varhan,
z nichž vichr s chutí ukusoval písek,
zrnko po zrnku jím vystlal náruč lesa,
mě do ní schoulil, povískal mi vlasy.
Usnul jsem a zastavil tak čas.

Moje pokusy o haiku

Zdeněk Vorlíček - Brouk *Poezie nad 23 let*

Květy lotosu
plující po hladině
zázrak souznění.
**

Podzimní trávy
klaní se před zimami
znova a znova.
**

Prastaré stromy
sčítají letokruhy
celá staletí.
**

Ranní svítání
modrých dálek volání.
Kdo by neslyšel?.
**

Košatá vrba
vykotlaná staletím
mnoho vyzradí.
**

Chladivé ráno.
Copak je asi psáno
v kapkách rosy?
**

Zvolna padají
vločky bílého sněhu
jizvy překryjí.
**

Divoká mračna
zatemnila oblohu
snad ne mou mysl.
**

Mé radosti a
jeskynní stalagmity
rostou po kapkách.
**

Hořící louče
umazané od sazí
smutek překazí.

**

Obilné klásky
vánkem se zachvívají
dobrá úroda.

**

Křehounká muška
tone v kapce rosy
přistrčím stéblo.

**

Skalní kaplička
svíčky zářící nocí
genius loci.

**

Podzimní čas je
schůzka léta se zimou
na půlce cesty.

**

Cesty do dálky,
lesy, ohně, lokálky,
smutné návraty.

**

Roverské sosny
šeptají svoje verše
skalním převisům.

**

Zkroucené bory
na pískovcových skalách
zpívají trampům.

**

Soutěž Trapsavec
co víc přát si jinýho?
Získat zlatýho.

Pohádka pro Písničku

Jan Hajduch *Próza nad 23 let*

Věnovaná samozřejmě jí, a protože pro sebe nikdy nic nechce, tak i všem trampským holkám s vlasy jako lesklá tůň, co pletou hlavy tulákům a netuší, že léto chodí spát

Po Brdech, Šumavě a dalších fajnových místech takhle chodil jeden blázen toulavej. Ono jich samozřejmě chodilo víc, ale ti další ještě pro tuhle pohádku nejsou důležití. A tomu toulavýmu bláznovi se líbila jedna bláznivá ženská. Stejně jako všichni jemu podobní kluci, vzal kytaru a začal jí zpívat; že má rád lesy, kopce, cesty, dobrou partu, daný slovo, moudrost lesa, pohled z koňskýho hřbetu a drncání dobytčáku, i když na žádným z nich nikdy nejel, že má rád širáky a probouzení s ranní rosou a hlavně že má rád ji. A protože i ona ho měla ráda, tak zpívala s ním, že má taky ráda oheň a lidi kolem něj, řeky, hory a jezera, chození bosky po kolejích a běhání za sluncem, tisíc mil ve svých nohách, i když jich zatím ušla jenom 794, koukání na hvězdy, touhu dálky, zvláštní znamení, v hrdle prach a poslední cigaretu, i když si ještě nezapálila ani tu první, a že se strašně bojí indiánů.

Oba spolu zpívali o spoustě krásných i smutných věcí, a protože zpívali o tom co měli v srdci, jejich písnička se najednou probudila, poskočila, a když slyšela o všem, co zpívali, řekla si, proč ne, a vydala se do světa, aby to taky mohla zkusit. Chvilku koukala po ostatních holkách, co se zrovna nosí, a pak si sehnala tělo. Bylo štíhlé a vysoké, aby viděla za obzor, na dlouhých nohách, aby se jí lehko běhalo po kopcích, mělo hbité tenké prsty pro hraní na kytaru, hnědé oči, které se třpytily jako hvězdy, když se smála, vlasy s takovým tím obyčejným odstínem, co vypadal někdy jako med, zralé obilí nebo spadané listí, úsměv od ucha k uchu a nos jako bambulku, protože… No do frasa, proč ne? Jenom dlaně mívala trochu studené, protože se jí srdce radovalo pro všechno a pro každého, ale bylo přece jenom lidské, a tak při tom všem radování nestíhalo ještě pumpovat krev tak daleko.

A tahle Písnička dvou zamilovaných bláznů s úplně novým tělem sebrala starou krosnu, zavázala si tkaničky na těžkých botách a v džínách a kostkované košili se jako vítr rozletěla do nejbližších hor. Vylezla na každý kopec, koukla pod každý kámen, napila se z každého potoka, a protože to nebyly nijak velké hory, brzy je proběhala celé. Přišlo jí to krásné, ale moc krátké, a tak se z nejvyššího vršku rozhlížela,

kam dál, až uviděla další hory. A rozběhla se k nim.
Když takhle běhala po horách už sedmnáct dní, potkala jednou večer v takových nevysokých kopcích partu kluků a holek, co seděli u ohně. Neměli sice zelené blůzy, bundy ušité z celt, staré kanady ani usárny, ale trička a autdórové kalhoty a kvalitní pohorky z Itálie, protože od těch dob už se stihla narodit a vyrůst celá generace, ale byli jim náramně podobní. Když ne na venek, tak uvnitř, protože i je táhla ven stejná touha po dálkách a partě dobrých lidí. A hlavně měli kytary a hráli na ně a zpívali nové písničky, které neznala. Nadšeně se přidala k nim a zpívala s nimi, protože všechny písničky byly její sestřičky, a tak měla radost z těch nových, ale bylo jí líto, že neuměli ty, díky kterým se dostala na tenhle svět. Proto si půjčila jejich kytaru a hrála staré písničky lidí, co se toulali po kopcích o generaci nebo dvě dřív, a lehkovážně jako vážka při tom rozdávala úsměvy na všechny strany. Hrála tak krásně, že chtěli, aby s nimi zůstala, ale ona toho zatím viděla a zažila přece tak málo a chtěla dojít do dalších hor, o kterých slyšela, a tak ráno, hned s první rosou, sbalila karimatku, na svých dlouhých nohách si zavázala dlouhé tkaničky na kanadách a vyrazila za slunkem dřív, než se probudili.
Tak Písnička běhala po kopcích dál a dál. Koupala se v řekách, jedla lesní jahody, maliny a ostružiny, pila čaj s příchutí jehličí, mokla v dešti a schnula na sluníčku, její dlouhé nohy ji nesly za obzor a ona si přitom zpívala písničky staré i nové i tu, co ji naučil listopad. Potkávala další kluky a holky, se kterýma hrála, občas i starší party tuláků, kteří sice zpívali ty staré písničky, ale nikdy ji mezi sebe pořádně nevzali, protože pro ně byla moc mladá. Občas se mezi nima našel nějaký blázen, kterému se tolik líbila, že chtěl, aby zůstala s ním, a to se Písnička vždycky rychle a nenápadně obula a zmizela za kopcem.
Po lesích, loukách a kopcích takhle taky chodil jeden toulavej Kluk z Moravy. Měl dlouhé nohy a dlouhé vlasy, zamyšlený pohled, zelenou košili, zelenou bundu z celty a ještě jednu celtu na krosně. Jako každý Moravák měl rád písničky, zvlášť ty staré o toulání, partách dobrých kamarádů, hvězdách nad hlavou, ohni zhášeném vodou z říčky, chřestění přezek o mez, ohradách táhnoucích se bůh-ví-kam, o sedmikráskách, dívce s kytkou žlutejch květů, i když žádnou neznal, a tom, že by si dal ještě jedno kafe, přestože ho nepil. Moc nemluvil a neuměl hrát na kytaru, ale zpíval rád, a i když občas trochu falešně, zpíval pěkně, protože měl pro všechny písničky místo v srdci. Sedával u ohňů s klukama a holkama, kteří ho vždycky přijali, protože bylo fajn, když zpíval, třeba smutně, protože bez řečí nabídl celtu, když začalo

lejt, protože třeba jenom chvíli pobyl a zase šlapal dál, ale každý, kdo s ním chvilku byl, tak dlouho se pak smál. Toužil najít studánečku a do ní se podívat, a když se takhle do jedné studánky podíval, uviděl v ní odraz vysmáté holky s nosem jako bambulka, jiskřičkama v očích a vlasy toho obyčejného odstínu, co zrovna vypadal jako med.
To se ví, že si ti dva hned padli do noty, protože nechtěli nic, co by jim ten druhý nemohl dát, protože oba měli v očích obzor a úplně stejnou toulavou touhu, podala mu ruku, která ho hřála, přestože byla chladná, a vydali se světem dál spolu. Tu běhali po horách, kam ho vytáhla ona, tu zase po lesích, kam bral on ji, lezli po skalách, brouzdali v potocích a koupali se v jezerech. Stávali na zastávce s vypůjčenou kytarou, když jim sobotní ráno letělo vstříc, nohama stírali rosu na kolejích a koukali na milující se kytky. Klukům a holkám, kteří je potkávali po večerech u ohňů, připadalo, jako by ti dva byli spolu odjakživa, když dlouho do noci zpívali písničky, které nikdo z nich neznal. O starých osadách, partě kamarádů na pozadí šedých mraků, o domku na stráni, který zatopila přehrada, celtě stydící se prachem, o mávající holce u trati, nezralých malinách, muži jménem Shane, a nakonec i o vlajce letící vzhůru, o tom, že dohořívá oheň a zpívá se poslední píseň, i když pak hráli ještě mnoho hodin, a že se ví, že se zase sejdou, třebas už je pak nikdy neviděli.
Jak se tak spolu toulali, zpívali si písničky staré i nové, některé klidně pořád dokola, a když konečně zazpívali všechny, které znali – a trvalo jim to pěkně dlouho – začal Kluk z Moravy psát pro Písničku nové verše. O toulání ve dvou, vlasech barvy medu a chladných dlaních, které stejně uměly hřát, o horách a lesích, kde spolu byli, o ohni, který je hřál při hraní, a pohádkách na dobrou noc. Ona jim dávala melodie, měla radost z toho, že přivádí na svět nové písničky, a pochopila, proč lidi na ty staré zapomínají.
O mnoho písní později, když zrovna zpívali skále, ať hlídá jejich lásku, si s překvapením uvědomila, co ta láska vlastně je a že se v jejím rozveseleném srdci už před nějakou dobou tenhle prastarý cit usadil. Kluk z Moravy si už dávno uvědomil, že ona není jen nějaká obyčejná holka podobná těm, o kterých se zpívalo, ale že se daleko víc podobá těm písničkám samotným, a proto ji už dávno měl ve svém srdci, které jí chtěl dát, a dal by se i zabít, když si to bude přát. A zatímco u jiné by to možná byl důvod k radosti, Písničce se z toho náramně zamotala hlava. S nikým jí ještě nebylo tak pěkně jako s ním, ale když si uvědomila, co její srdce dělá, začala zase cítit to staré nutkání se nenápadně brzo ráno obout a zmizet za kopcem. Z písniček věděla o

lásce, že někdy přichází jen na chvilku a hned zase zmizí, že lidi mění, někdy je nutí usadit se na místě, někdy je připoutá navždy k sobě a často končí smutkem. Ještě něco si však uvědomila; Kluk z Moravy měl srdce plné písniček – starých, nových i těch ještě nenapsaných – a kdyby ho dal celé jí, všechny její sestřičky by z něj zmizely, a to ji trápilo ještě víc, než že by se k němu nechala připoutat. Verše, které psal, totiž nevycházely z lásky, ale z touhy po ní v jeho srdci. A Písnička se bála, že kdyby se ta jeho touha naplnila, už nikdy by žádné verše nenapsal a žádné další její sestřičky by už na svět nepřivedli. Rozhodla se tedy, že si obuje své boty proti lásce, které ji zatím vždycky rychle odnesly od každého blázna, který vypadal, že se do ní zamiluje, ale ty najednou vypadaly, jako by je běhání už přestalo bavit. Nechtěly se jim zavázat tkaničky a podrážky jako by měly přilepené k zemi. A tak brzy ráno, dřív, než si stihli dát první pusu, se Písnička, smutná ale se srdcem plným lásky, která jí spoutávala víc, než by si přála, rozplynula ve větru a nechala za sebou vypůjčenou kytaru, starou krosnu, džíny, kostkovanou košili, těžké kanady a zklamaného Kluka z Moravy. Tomu nezbylo, než všechno sbalit a toulat se světem dál sám, a protože mu po ní zůstala v srdci veliká díra, snažil se ji zaplnit – čím jiným než písničkami. Psal další verše, které ji připomínaly, naučil se hrát na půjčenou kytaru po ní a přidával s ní k nim melodie. Žádná z nich však díru po ní neucpala, a tak psal dál a dál.

Kluci a holky, co k nim občas přisedl k ohni, ho stále vítali, protože pořád bylo fajn, když zpíval, třeba smutně, protože pořád bez řečí nabízel celtu, když začalo lejt… A nové písničky, které hrál, si od něj přepisovali a pak je zpívali sami, i když přitom vůbec nevěděli, že ta Písnička, o které hrají a zpívají, přitom lítá nad nima, poslouchá, raduje se a přitom je smutná. Kluka z Moravy, který vždycky ráno zase šlapal někam dál, a pokud se někde neztratil, tak se toulá světem dodnes, potajmu pořád sledovala, i když si občas zaletěla do nějakých hor nebo k jinému ohni, a když mu bylo nejsmutněji, připomínala se mu zpěvem větru, cinkáním padajícího listí nebo melodií vody v potoce, písničkou o chladných dlaních, které uměly hřát.

Krokysův vandr

Eva Doudová *Poezie nad 23 let*

V záhybu dne
hltám doušky ticha
počítám vyšumělé listy
kanoucí k zemi
hmyz pokradmu vynášející
paprsky ze světlin
zaháním více do tmy
poslouchám protahující se strom
jsem unášen měkkým dřevem
jak starým korábem
když se vítr opře do plachet koruny
oblohou večerní
proletěl blesk
jen jako němý vykřičník
bolest jak ten tichý výboj
usadila se na mém klidu
věrná samota chytila mou stopu
a dovedla v to stavení
dřív než první těžké kapky
pod pevným krovem
trávil jsem pak
večeři bez chuti
lidi bez výrazu
kamarádku na seně
obejmul jsem v plném pase
a věnoval jí pár skleněných polibků
vítr v poryvech unášel mé sny
déšť bil do světlíku
ulepená kočka s velkým břichem
lízala si rány
tiše předla
jitřence vstříc
odcházím prostovlasý
za sebou zanechávám
důlek v seně
a stetson se čtyřmi koťaty

Pozdě!

Zuzana Procházková - Jesse *Próza nad 23 let*

Probudila se a zjistila, že se cítí výrazně lépe. Ještě se ve spacáku trochu protáhla, a pak se vysoukala ven. V pokojíku bylo dost chladno, proto rychle vstala a natáhla si ponožky a svetr. Při oblékání pohlédla na stolek a musela se usmát - Michalova pečlivost nezná mezí! Na kusu papíru byla přesně rozepsaná tabulka, kdy má brát prášek, i s kolonkou na odškrtávání. Podívala se na budík a zjistila, že do příští dávky zbývá necelá čtvrthodina, takže vyloupla tabletu, zapila zbytkem čaje z hrnku a zaškrtla další políčko. Přecijen je to dobrý nápad. Otřásla se, čaj byl skoro ledový, až jí zatrnuly zuby. Asi už tady nějakou dobu nikdo nepřiložil. Rozhodla se to udělat, ale v kamnech bylo po ohni. To už nikdo nepřiložil opravdu dlouho! No nic, půjde se teď umýt a pak se uvidí. Cítila, jak se jí mokré pyžamo nepříjemně lepí na záda a studí, skutečně se vypotila důkladně. Musí si pak vzít spacák nahoru ke krbu, aby jí proschnul, tady v té morně by se to jen tak nepodařilo.

Vzala si ručník, tepláky a tričko a vyšla na chodbu. Nahoře nad schodama prosvítalo světlo ze společenské místnosti a bylo slyšet hlasy a zpěv. Trochu jí zamrzelo, že na ni zapomněli a nechali jí vyhasnout kamna. Bylo dost divné, že by za ní ani Standa nezašel. Ale co, třeba… prostě teď se umyje a pak se všechno uvidí. Rozsvítila si, přešla okolo vchodových dveří, u kterých malé pramínky sněhu pronikající pod prahem a kvílení vichru prozrazovaly další vánici, a prošla chodbou až do malé koupelny úplně vzadu. Do této místnosti vcházela vždycky s hrdostí, protože to byl její výmysl a z velké části i její dílo, ale dneska jí byla taková zima, že myslela jenom na to, aby už shodila mokré pyžamo a vyhřála se v teplé vodě. Oheň v brutaru byl také vyhaslý, ale voda uvnitř byla dosud teplá. Tak akorát na koupání. Pustila se tedy do práce – založila nový oheň z připravených třísek a dřeva (alespoň to, že tady dneska funguje), vypustila teplou vodu do vany, a hadicí zase napustila studenou do brutaru. Oheň se mezitím pěkně rozhořel, tak mu pořádně naložila a konečně hupsla do vany. Celá se ponořila a chvíli si jen tak hověla, pak už jí ale začínalo být příliš vedro, proto se řádně umyla, rychle se osušila a oblékla si suché oblečení. Začala se cítit příjemně ospale a už se těšila, jak si s ostatními posedí nahoře u krbu, dozví se, co se všechno dělo a vůbec. Taky byla zvědavá, jestli tady Michal ještě je, nebo už se vrátil dolů a hlavně co ten Standa. Prostě už se viděla v té příjemně vytopené místnosti, takže vytáhla špunt,

odtékající vodou rychle omyla proužek pěny z boků vany, popadla mokré věci a vyrazila chodbou zpátky. Ještě se stavila v pokojíku a se spacákem kolem krku vyběhla těch pár schodů a prošla dveřmi do společenské místnosti. Hrála tam hudba, ale jinak nic. Zběžně nakoukla okýnkem do kuchyně a po pár krocích se zastavila na rohu, odkud bylo vidět do celého prostoru. Zmateně stála a jen zírala. Kuchyň i místnost byly prázdné. To, co předtím považovala za hlasy a zpěv, bylo divadelní představení na cédéčku, které hrálo ve smyčce pořád dokola. V chatě nikdo nebyl.
V kuchyni i na stolech byly všude věci, tak jak tam normálně ležívají, nebylo nijak uklizeno, jako při odchodu, možná spíš naopak. Vypadalo to, že všichni odešli narychlo, nečekaně, ve zmatku. Ani ona tohle nečekala a teď nevěděla, co si o tom má myslet. Nepřítomně vypnula přehrávač a přistoupila ke krbu. Praskání řežavých uhlíků a skučení větru venku byly jediné zvuky narušující nepřirozené ticho v téhle většinou dost plné chatě, bylo to tak v nepořádku, až jí z toho naskočila husí kůže. Natáhla ruce k teplu. Obrovská polena ještě nevyhořela, ale ta hoří klidně celou noc. Co jen se tady stalo? Kdy všichni odešli a hlavně proč? Odpovědi neznala, ale vzápětí ji napadlo, kde je všechny zjistí. Je to přece tak jednoduché! Podívá se do služebního deníku a všechno se dozví - taky na to mohla přijít hned.
Energicky přistavila ke krbu dvě židle, rozložila přes ně zpocený spacák, pyžamo i mokrý ručník a trochu prohrábla polena, aby oživila plamínky. Pak se vrátila za roh a vedle kuchyňského okýnka prošla nenápadnými dveřmi s nápisem Stanice Horské služby do malé místnosti s jedním pracovním stolem a spoustou skříněk a věšáků přeplněných nejrůznějšími záchranářskými potřebami. S jistotou se propletla ke stolu a vzala z něj velký černý sešit, který se jí v ruce sám otevřel na poslední popsané stránce, protože v něm byla vložená propiska. Srdce jí bušilo jako o závod. Rychle přeběhla očima poslední řádky zápisu a ruka se sešitem jí klesla zpátky na stůl. Zatočila se jí hlava a musela se posadit na odstrčenou židli, jinak by asi upadla na zem. Nebylo tam nic, žádné vysvětlení, žádná událost, zápis o nějaké akci, na kterou se všichni vydali, prostě nic. Posledním zápisem byla kolonka o stavu počasí, ze které bylo patrné, že očekávaná sněhová bouře udeřila na hřebeny čtyři hodiny po půlnoci a odřízla Kamennou chatu od spojení se světem. A dál už nic! Bloudící oči se jí zastavily na tabulce s rozpisem služeb. Panebože, ani se nevyměnila noční služba. To znamená, že odešli před sedmou. Ne, uvědomila si, že na jejím rozpisu prášků byl poslední odškrtnutý v šest. Takže odchod se upřesnil na

hodinu mezi šestou a sedmou ráno, ale co z toho? Jak to, že odešli úplně všichni, ani služba u vysílačky tu nezůstala a nikdo nic nezapsal? Takovou situaci si nedovedla představit. Nikdo tu nezůstal dokonce i přes to, že ona ležela v ložnici a blouznila v horečce. Musela tady být spousta lidí, naposledy, co si vzpomínala, to byli dva v kuchyni, pěkný hlouček turistů a osm záchranářů, minimálně nikdo z nich by ji tu samotnou nenechal. Když si tohle uvědomila, probralo ji to ze šoku. Ozval se profesionální výcvik a zastyděla se za tak dlouhou nerozhodnost. Přesunula se k vysílačce, ale po chvíli marné snahy navázat spojení to vzdala a její myšlenky se začaly rozbíhat konstruktivním směrem.

Dala se do ní hrozná zima, ale aspoň se jí přestala točit hlava. Sebrala sešit, z police vytáhla přenosnou vysílačku a vrátila se do vytopené společenské místnosti, kde si vše položila u krbu na zem. Potom přešla do kuchyně, v plechovém hrnku si ohřála čaj z velkého hrnce pod oknem a s kouřícím nápojem v rukou se usadila v dosahu sálajícího tepla, zapnula vysílačku a znovu otevřela služební deník. Poslední dva dny byly v jejích vzpomínkách zahaleny mlhou horečky a spánku a tento sešit jí poskytne informace o veškerých důležitějších událostech i s přesným časovým určením. Pečlivě si tedy tyto záznamy pročetla a vědomosti o dění v chatě si podle nich snadno doplnila.

Ve středu ráno jí horečka prudce stoupla, nic nepomáhalo, takže se večer dohodli s Michalem, že se na ni přijde podívat. V noci na čtvrtek v chatě přespalo kromě záchranářů a dvou pomocníků v kuchyni dvanáct turistů a horolezců. Počasí se zhoršovalo. Ráno se vyměnily party a odcházející záchranáři pod Standovým velením odvedli zdatnější část návštěvníků dolů. Standa se pak nahoru vrátil s Michalem. Ten konstatoval zápal plic, nasadil antibiotika a nařídil její dopravu do města hned, jak to počasí dovolí. Potřeboval se ale ještě ten den vrátit zpátky, takže před čtvrtou odpoledne zase sestoupil, v doprovodu Kamila, který už dole také zůstal. Přicházela sněhová vichřice a Kamenná chata byla pro veřejnost uzavřena. Teplota venku rychle klesala. Po půl šesté zachytili vysílačkou hlášení, že ve stěně nad Modrým hřebenem někdo viděl blikat světlo a identifikoval volání o pomoc. Z Kamenné chaty, která byla nejblíž, byla vyslána dvoučlenná hlídka (Standa a Honza), aby provedla zajištění situace a současně vyrazila další skupina záchranářů ze vzdálenější základny na Mikiho chatě. Vítr sílil a teplota klesala. Před desátou Standa ohlásil, že dorazili na Modrý hřeben, ve stěně světlo nevidí a zahajují výstup středem. V jedenáct hodin byl vyhlášen úplný zákaz výstupu na hřebeny. V půl

dvanácté ohlásila skupina z Mikiho chaty, že potkali čtyři horolezce, kteří volali o pomoc z Modrého hřebene, ale nakonec se jim podařilo v pořádku sestoupit a vracejí se směrem k Mikiho chatě. Záchranná akce byla odvolána. Standa s Honzou potvrdili, že jsou v pořádku a schopni samostatného návratu a zahajují sestup ze stěny. Zhruba v jednu hodinu po půlnoci dosáhli Modrého hřebenu a ohlásili, že nahoře šíleně mrzne. Teplota u Kamenné chaty byla v té době -22°C. Stále byli v pořádku a kvůli zmáhající se vichřici se rozhodli pro návrat k chatě sice delší, ale méně exponovanou cestou přes Ptačí pleso a Kamenné schody. Předpokládali příchod v šest hodin. Spojení s nimi už bylo mizerné. Po dalších dvou hodinách ohlásili, že sestupují výrazně pomaleji, a jejich návrat se zdrží minimálně o tři hodiny. Pomoc odmítli. Před čtvrtou udeřila bouře plnou očekávanou silou a spojení s klukama nahoře i s centrálou dole bylo úplně přerušeno.
Když dočetla, zůstala chvíli nehnutě sedět se zrakem slepě upřeným do ohně a srovnávala si to všechno v hlavě. Takže Standa je ještě nahoře, v té vichřici, bože, už takovou dobu! V tu chvíli nemyslela na sebe, ale na něj a srdce se jí opět rozbušilo, tentokrát obavou.
Najednou se z vysílačky ozvalo známé zapraskání nesrozumitelné komunikace. Okamžitě ji popadla, ohlásila se a po několika marných pokusech se spojení trochu zlepšilo a ona konečně pochopila, s kým mluví.
„Stando! Kde jste?“
„Na Kamenných schodech, museli jsme se zahrabat. Jsme v pořádku, neboj se. Jak ti je?“
„Dobře. Kde všichni jsou?“
„Jak to myslíš, nerozumím ti?“
„Všichni odešli. Jsem tu sama.“
„Ale kde jsi?“
„No v chatě!“
Na malinkou chvilku Standova vysílačka oněměla, ale pak se rozkřičela jeho vyděšeným hlasem na hranici paniky.
„Vypadni odtamtud! Ne po chodníku, musíš do strany, z karu pryč, na skály. Já tě tam najdu, hlavně okamžitě vypadni. Nad chatou je obrovskej převis!“
Takže to byla evakuace. Neznámí kluci na ni v chaosu zapomněli, neuvěřitelné! To jí letělo hlavou, zatímco už běžela chodbou a cestou strhávala z věšáku první bundu, co jí padla do ruky.
Ale nahoře nad chatou zrovna v ten moment váha nahromaděného sněhu překonala tření ve spodních vrstvách a úbočím hory se začala řítit

lavina enormního rozsahu. Země se chvěla a vzduch vibroval duněním, katastrofa byla neodvratná. Cítila to a věděla, že utéct už nemá šanci, a tak se jen přikrčila za nejsilnější trámy, které podpíraly konstrukci chaty. Ta buď vydrží, nebo ne. V následujícím okamžiku dovnitř vtrhla bílá záplava a neskutečnou silou chatu rozprášila po okolí.
O zlomek vteřiny dřív Standa na Kamenných schodech uslyšel její poslední slovo, pak mu vysílačka vypadla z ruky a skalami se nesl táhlý výkřik.
„Neeee!“

***

A na hřbitůvku obětem hor za pár dní přibyl nový skromný pomníček, s modrou kytičkou a tím jedním zoufalým slovem.
„Pozdě!“

Křivoklátský podzim

Monika Pokorná - Cinta *Poezie nad 23 let*

Páni a dámy
Přehlídka začíná

Jen ještě na chvíli a velmi poskrovnu
oblaka nerada ustoupí
a těžkou svou oponu
rozevřou k podívané

Stromy, jež nepřipustí si svůj věk
se jako každoročně do šatů svých šňoří

Barvám se tady meze nekladou
to jeseň sama fantazii tvoří

Slunečním dopadem je nám vše dané

Fragmenty světla protnou pavučiny babího léta
a v zádumčivou vzpomínku ti splynou

Však na rozdíl od Moneta
toto dílo dokončí se.

Zimou

Anděl na útěku

Václav Franz *Próza nad 23 let*

„Sou cejtit kanály,“ poznamenal domorodec, co před chvílí v lokále otočil rundu pro stůl dědků. „Doufám, že to stihnu domů než začne slejvák.“
„Je to potřeba. Včera jsem byl na smeťáku a pole je popraskaný až hanba,“ přisadil si ten menší, v obličeji poďobaný od neštovic.
Grey si dvojice mužů před hospodou nevšímal. Směřoval k opačnému konci vesnice. Doufal, že jej vesničanova předpověď nedohoní dřív než se přenese přes úžlabský mlýn, projde údolíčkem kolem řeky a modrá jej zavede ke krmelci, kde s Bobešem často nocovali. Botasky tepaly pravidelným rytmem do okresky, ve které nestačily bubliny asfaltu, rozpáleného poledním žárem, vychladnout. Do kroku cinkaly lahváče v batohu. Za vesnicí odbočil z cesty a po pěšině se blížil k chátrajícímu mlýnu. V šumění jezu uslyšel zvláštní zvuk. Znehybněl. Volání o pomoc? Kužel světla ze silnice se blížil k místu, kde se Grey přikrčil v křoví. Letmým pohledem zjistil, kolik uhodilo. Jenže zaútočit proti přesile? Náhoda pomohla. Vyčkal, až reflektory začaly pročesávat keře u pěšiny.
„Bacha, mlíkaři!“ vyrazil ze sebe vší silou.
Dvojice násilníků prchala pryč, jako když střelí do vrabců. Přiskočil k postižené a s dívkou v náručí zmizel v nepoužívaném příkopu náhonu. Chvěla se po celém těle. Nebránila se, jen polykala slzy.
„Ticho!“ zašeptal. „Můžou se vrátit!“
Lekla se. Snažila se vytrhnout, uniknout ze sevření, utíkat daleko, pryč z místa bolesti a ponížení.
„Pssst! Neboj!“ pocítil lehký závan zadržovaného dechu a dotek blízkosti dívčího těla. Přestala se vzpouzet. Setrvali ve strnulé póze sotva pár minut, ale měl pocit, že k němu přirostla na věčnost. Když v noze pocítil mravenčení, usoudil, že je čas vystoupit z úkrytu. Uviděl jí do tváře. Poznal ji. Pozoroval neznámou již v hospodě, vlastně od chvíle, kdy na konečné všech trampů, v místním stanici, vystoupil z vlaku a usedl k prvnímu půllitru. Znali s Bobešem na štrece každého čundráka, ale ona byla nová, nepatřila k nim, vzhledem, oblečením. Byla křehká jako nadpřirozená bytost z planety vzdálené milióny světelných let.
„V takovejch střevíčkách na čundr,“ nevěřícně kroutil hlavou. Všiml si špinavé sukně od trávy a roztrženého rukávu halenky.
„Na ..,“ vytáhl z báglu maskáčovou blůzu, bez které se nehnul ani v

červenci, kdy pod širákem bývá k ránu zima, zvláště když táhne od vody.
Nezdráhala se. Snažila se něco říct, vysvětlit, ale zalykala se, drmolila a zbrkle gestikulovala, jako by se snažila polapit ve vzduchu něco neviditelného. Grey měl strach, že vpadnou násilníkům do rány, proto se vraceli zpět do vesnice.
„Myslel jsem, že seš od nich z party," nepřímo se zeptal, ale dívka jen mírně zakroutila hlavou.
„Dovedu tě na nádraží a pojedeš domů, jo?"
Opět znamení nesouhlasu.
„Podívej se na sebe, nemůžeš přece takhle ... seš z Prahy?"
Konečně stručná srozumitelná odpověď.
„Ale se mnou fakt nemůžeš," přesvědčoval sám sebe.
Chytila jej křečovitě za ruku, sevření bylo bolestivé, zaryla se drápky do předloktí jako vzpouzející se dítě a prosebným pohledem vypouštěla zbytky alkoholového oparu Greyovi přímo do obličeje.
Grey vzpomněl na společný slib s Bobešem, když týden co týden vyráželi do přírody: „Pro baby nejsme nikdy k mání!"
Nečekaně dívku uchopil, dotkl se ramene, až se sám vylekal a raději ucukl, když pocítil lehký odpor.
„Neboj," chlácholil ji, jako by si dívku popletl s kotětem. „Hlady nepomřeme a teď ti už do Prahy stejně nic nejede."
Za hospodou zahnuli a směřovali k lesu. Grey s Bobešem tudy nechodili často, vlastně si nevzpomínal, kdy zde šlapali naposledy. Jenže tentokrát neměl jinou možnost. Dívka za ním cupitala, vzdaloval se každým krokem, až vykřikla: „Počkej!"
Ohlédl se. Popoběhla, hledala Greyovu ruku. Jako dva milenci kráčeli mlčky vstříc dešti.
„Do háje," klel Grey, „ten chlap v lokále měl pravdu." Vzpomněl si, když nad lesem poprvé zahřmělo. Vrátit se do vsi bylo nemyslitelné, ušli již hodný kus cesty. Zbývalo jediné, dorazit ke staré pazderně zapomenuté za posledním rybníkem.
Blesk přivedl lijavec. Grey si v duchu nadával, že si uvázal na krk takové budižkničemu.
„Podívej," natáhla ruku. „Světýlko!"
Opravdu. V dálce hořel plamínek naděje.
„No jo, chalupa," přiznával Grey a na omluvu dodal, „už jsme tudy dlouho nešli. Jen, aby tam nežila zlá ježibaba!"
Dívka se usmála, kapky deště nadělaly z plavých vlasů třásně. Velké průsvitné modré oči se usmály a Greyovi se chtělo běžet po louce, zpívat, vznášet se a poletovat mezi plamínky blesků. Cítil v ruce

vstupenku do rodícího se vztahu. Dva potencionální milenci, čekatelé lásky. Vydali se vstříc světýlku. V dřevěné chaloupce, ve vyhřáté světničce, zapomněli na útrapy.
„Co byste spali na seně, když vedle jsou postele prázdné," nabízela vráščitá stařena. „Když jsem vás viděla rozmáčené na zápraží, tak jsem si myslela, že přijel David s tou svou."
Venku se zablesklo a knot svíčky se zatřepetal, až stín olízl krucifix na stěně.
„V takovém nečase se vydat na cestu," kroutila hlavou hostitelka, „a ke všemu vyplivne eletrika," naříkala a složila ruce do klína. „Ale to oni vždycky, když je bouřka, tak vypínaj proud a nejdřív u nás, na takovým vidrholci. To víte, žádnej kravín tady není, to je jinačí ve vsi, mají to elektrický dojení."
„Nezlobíte se, že jsme vás …. s manželkou … tak pozdě přepadli?"
Greyovi připadala lež o manželce lepší než vyprávět příběh starý sotva pár hodin.
„Co vás nemá, mladý pane, aspoň nejsem sama," smála se a přitom pozorovala dívku, jejíž vlasy byly utkány z drobných svazků pentlí.
„Koukám na paninku, že jí musí bejt pořádná zima. Snad budu mít něco na přestrojení. Tohle sundejte nebo nastydnete," z truhlice vylovila košili. „Je flanelová, žádný takový ty kraječky a nahoře nic a dole nic, to vás zahřeje."
Grey usrkl poslední doušek čaje. Místností voněl heřmánek, hotová apotéka. Dívka se mlčky zvedla, poděkovala za košili a měla se k odchodu.
„A ani jste si nenabídli," postrčila talířek s koláčem.
„Opravdu děkujeme," Grey si nedovedl představit, že by dnešní noc trávil jinde.
„Otoč se!" přikázala dívka po chvilce přešlapování, když osaměli ve vedlejším pokoji. Grey chtěl původně vyjít ven a počkat tam, než zmizí pod starosvětsky proužkovanou duchnou. Nakonec jen popošel k oknu a pozoroval boží dopuštění venku. Občas se zablesklo. Počítal. Jedna, dvě .... devět, deset. Bouřka se vzdalovala. V oknech stínily muškáty a Grey měl sto chutí otočit se. Představoval si její krásné a malé, odhalené prsy, chvějící se jako dvě sevřené pěsti.
„Už můžeš."
Z pod peřiny vykukovala záplava plavých vlasů. Začal se svlékat.
„Promiň, že jsem tě .. že jsem řekl, že seš moje manželka, víš ... připadalo mně to nějak to ... jak se vlastně jmenuješ?" Ťuk. Ťuk. Ťuk.
„Mladý pane, přineste si věci ke kamínkům, ať vám to do rána oschne."

Grey vzal svoji kupičku prádla. Hledal dívčino oblečení, rozrovnané na židli. Trochu štítivě se dotkl spodního prádla. Vděčil tmě, že mu dívka nevidí do tváře. Nad plotnou schlo rozvěšené prádlo.
„Já už musím, aby ...," rozpačitě vysvětloval Grey.
„Jen se nebojte, však vám neuteče," dodala stařena jízlivě, „když je to manželka. Copak si myslíte, že jsem slepá. Ale já vím, dneska se to tak nebere," snažila se Greye pozdržet. „Jako David. Jezdil sem s Lenkou ještě před vojnou, museli se brát, jak jinak, dneska. Žije s jinou, párkrát sem s ní taky přijel, ale já mu povídám, máš dítě, tak se o něj starej a takovouhle mi sem nevoď a od tý doby ...," podívala se kamsi nahoru.
„Myslel jsem, že jste ho čekala?"
„Čekala!?" ušklíbla se. „Čekám čtyři roky. Zapomněl na starou bábu. Holt je jinej svět. To když Pepík, dej mu pánbů věčnou slávu, za mnou chodil, to by o něj táta přerazil násadu, kdyby si dovolil, co dneska mladý."
Déšť monotónně bubnoval na okna, na střechu a do dveří, jako by chtěl vpustit dovnitř k teplu, kde stařena přetřásala životní osudy tak dlouho, než se jí začaly klížit oči. Grey si připadal jako u táboráku, jen kdyby nebyl tak nervózní, při pouhém zavadění slůvkem o ní. Když se Grey konečně vysvobodil ze ženina monologu, vládlo v ložnici ticho. Svíčka hořela a vosk stékal dolů na starý svícen. Všiml si obrázku nad postelemi. Nevěsta v bílém, s malinkatým závojíčkem. Ženich vystříhaný, vyholený, s motýlkem u krku, vlasy sčesané dozadu. V mladé ženě nemohl nepoznat stařenu. Život jí vmaloval do tváře hluboké vrásky. Ulehl opatrně vedle spící dívky, velmi opatrně. Déšť slábl. Grey se snažil zavřít oči, nemyslet na podivný večerní příběh, ale spánek nepřicházel. Naklonil se nad dívku, ani nedýchal. Štíhlá paže volně ležela na peřině, pleť se hedvábně leskla, na špinavých nehtech se leskl rudý lak.
„Kdo ví, co jsi zač," pomyslel si. „Třeba utekla z pasťáku?"
Představoval si, jak Bobešovi vypravuje o tom, jak se dostal s neznámou dívkou do manželské postele. Celý týden kamarádovi rozmlouval zrzku a nakonec .... usnul. Probudilo jej bouchnutí dveří. Místo vedle osiřelo. Utekla? Kroky se blížily. Ve dveřích zasvítily vlasy. Anděl., Zrovna tak vypadala teta Blanka v noční košili a s křídly tenkrát na Mikuláše, když se strašně bál čerta. Dneska se chvěje opět po těle, možná víc. Světlá košile prořezávala tmu. Flanel vlál kolem chvátajících stehen.
„Stalo se ti něco?"
„Moc jsem pila, nejsem zvyklá."

Mlčky leželi každý na své polovině. Sbíral odvahu. Má se o něco pokusit? Ruka začala bloudit neprobádaným terénem. Má ji obejmout? Pohladit? Utěšit?
„Prosím tě, ne," z hlasu vycítil úzkost, „já ... ještě nikdy jsem ... to .. s nikým."
Ticho.
„Promiň, já jen ...m," připadal si trapně. Potřeboval zažehnat ticho.
„Jak se jmenuješ?"
„Simona, a ty?"
„Grey, vlastně Jarda, kluci mně tak říkají."
Hleděli do tmy. Našel na usmířenou její dlaň. Ucítil drobný kroužek na prsteníčku. Tentokrát neucukla.
„Utekla jsi z ...," zarazil se. Ještě všechno pokazí.
„... z domů," pomohla mu.
„Z domů? Proč?" Jeho nepřítomnost o sobotách a nedělích nikomu doma nevadila. „Už v tý hospodě ses mi zdála divná, ještě jsem tě tam nikdy neviděl."
„Ani jsi nemohl. Naši mě nepustili na krok. Pořád jen: Uč se! K čemu?"
„Třeba to s tebou myslej dobře," snažil se Grey.
„Mluvíš jak máma. Na vysvědčení jsem měla jednu pitomou dvojku z chemie a na školu jsem se stejně nedostala. A když mě máma viděla před školou s kámošem, nedovedeš si představit to peklo. Kdyby mě teď viděla ...," polkla hořkost. „A přitom kluk z ročníku, sotva prolezl a dostal se v pohodě. A pak, že není protekce," přiznávala ublíženě. „Máma si přivedla novýho chlapa … pořád po mě tak koukal a máma mi nevěřila …" nechtělo se jí pokračovat. „Opila jsem se, no a co? Na truc .. copak je to ňákej život, ... nemysli si nic to ... nejsem zvyklá, strašně mě bolí hlava. Nebejt těch blbců ... ještě, žes přišel .. jinak. Před jedním hajzlem jsem utekla a další … copak jsou všichni chlapi takový …" občas se někdo pohnul. Vzdálenost, propast či spojující můstek zůstával.
Ukončila výpověď dosavadního života v půli věty. Chvíli bylo ticho, až Grey nelogicky řekl: „Byla jsi někdy na pasekách za Krákorcem? Nejhezčí je to tam v září, když podzim zraje."
Greyovo tajné místo, o kterém věděl ještě Bobeš. Složili tam přísahu věrnosti, na život a na smrt. Tenkrát měli patnáct let a od té doby mezi ně vložil osud zrzku. A Simonu.
„Jestli budeš chtít, tak se tam zítra můžeme podívat."
„Když nebude pršet," odpověděla a potichu, aby to Grey neviděl, se usmála.

Dežavý

Stanislav Khol – Pavouk *Próza nad 23 let*

Bylo to v začátcích našeho vandrování. Českej ráj byl od našeho bydliště co by kamenem dohodil. Anebo dopliv. Vlastně jsme ani nikam jinam nejezdili. Léto už bylo v trapu a začínal sychravej podzim. Na vomšelým boleslavskym nádraží jsme se sešli jen já a Cajs.
„Když je hezky**,** jezdí kdekdo“, povídá mi s úsměvem.
„Jo, a když je tak jako dneska, jsme tu jen my dva pitomci,“ doplňuju ho já.
Moc jsem to nechápal – už od středy jsem doma přebaloval usárnu, nasával vůni dýmu a jehličí a těšil se na pátek. Cajs to měl podobně, ale nebalil usárnu, nýbrž tzv. rusárnu, což byl takovej zelenej pytel nepravidelnýho tvaru, kterej nosil na hrbu, co jsme se znali. Ani ten pátek tomu nebylo jinak. Jen mi přišlo, že to má sbalený nějak úhlednějc a úspornějc. Hned jsem ho taky pochválil:
„Člověče, koukám, že jdeš do sebe, takhle sbalenou jsem tu tvoji hrůzu ještě neviděl.“
Očekávané machrování se ale nedostavilo. Cajs se zarazil**,** a právě když přijížděl náš vlak, serval ze zad tu svoji pěknou vobludu a začal prohrabovat její bezedný útroby. S lehce oroseným čelem se pak narovnal a dlouze se na mě podíval.Čas se jakoby zpomalil a já jako bych slyšel zaznít ony známé čtyři tóny dramatické Osudové. Ta, ta, ta, tá! Pak se zas všechno rozjelo naopak vyšší rychlostí jak v grotesce od Chaplina.
„Nemám spacák**.** “
„Ty vole, na cos myslel?“
Začal povytahovat obsah báglu a jmenoval:
„Na rum, na košili, na chleba, na celtu, na sirky, na lovečák, na baterku, na sekeru, na pilu. Na hovno je to, že na spacák jsem ani nevzdech…“
„Máš celtu, to dáš“ zkusil jsem to.
Přišoural se k nám výpravčí a s jistým podrážděním v hlase se ptal:
„Tak co, chlapci? Pojedete, nebo se tu budete chlubit, co si vezete sebou a necháte to odjet?“
Cajs zatáh šňůru batohu, hodil si ho na rameno a rezolutně zavelel**:**
„Jedem!“
Nejsme a ani jsme nebyli žádní srabi, ale pro jistotu jsme ten pátek dali v sedmihorský nálevně zvaný **"**Na koupáku**"** jen dvě pivka a velkej rum. Ještě za světla jsme mazali do míst bývalé osady Nouzov ukryté v lůně

skal a lesů zadního Skaláku. Z celý osady zůstal zachovalej jeden sklípek často využívanej trempy a trempy taky nazvanej Velkej Faraon. Bylo tam pusto a prázdno. Ze stromů už se snášelo první listí, který nám šustilo pod nohama, když jsme tahali z širokýho okolí mohutnou zásobu dřeva na dlouhou noc. Uvnitř ho pak před kamenným krbem byla úctyhodná hromada. Moc místa už v pískovcový komoře nezbylo, ale na celtu pro dva to stačilo. Zatopili jsme, udělali si večeři, tu spláchli gročkem a pak jsme jen koukali do plamenů, kecali a občas přiložili. Zvenku bylo slyšet šumění vydatnýho podzimního deště. Místnost se celkem slušně vyhřála, takže byla pohoda. Najednou se spojovacím průlezem rozdunělo láteření a šustot látky o skálu. Do lehce zadýmenýho prostoru se verval hromotluk v jižanským vohozu s dlouhejma havraníma vlasama a hned spustil:

„Ahój, chlapi, můžu pobejt, koukám,že tu máte jak v pokojíčku, ale dost těsno…“ Hubu nezavřel a bylo ho hned všude plno.

„To víš, tady kamarád je takovej ortodox, že do prvního sněhu jezdí zásadně bez deky a bez spacáku, tak jsme si radši trochu zatopili“, zastavil jsem proud slov, kterej se z něj jen hrnul.

Zarazil stavidla svý výmluvnosti a vyjeveně se zadíval na Cajse, kterej si hověl jen tak v triku na celtě opřenej zády o skalní stěnu.

Jižan zavrtěl hlavou**:** „To je síla. No nic, tady bysme se stejně mačkali – jdu na Malýho Faraona, slyšel jsem tam kytáru a mohlo by tam bejt víc místa.“

Ještě jsme chvilku ze Syslem, jak se mu přezdívalo, klábosili a pak se přátelsky rozloučili.

Procourali jsme tenkrát pěknej kus Českýho ráje a vrátili se domů do běžnýho života. Přišly další vandry, životní kotrmelce a změny.

O deset roků a vlastně i kil později sedíme takhle s Cajsem u ohýnku na fleku zvanym Malej Faraon kousek od Nouzova a kecáme o tom, jak to je v Ráji s vandrováním o hubu. Jak pruděj ochranáři čím dál víc**,** a že trempů je vidět čím dál míň**,** a pro samýho outdooráka a cyklistu neni pomalu kam šlápnout. V tom ze tmy od cesty zazní silnej hlas a přibližujíc se k nám, se zapojuje do debaty.

„Jó vono už nic nejni jak bejvalo. Dneska si hraje na dobrodruha, ten kdo na to má. Je to samej flís, funkční spoďáry a pohodlíčko. Představte si, že semka jezdívali jiný tvrďáci. A, i když byl už podzim, klíďo bez spacáků. Sám jsem tady jednou jednoho takovýho potkal...“

Za hlasem se z temnoty vynoří hromotluk s havraním hárem, který mu padá hluboko pod ramena. Smekne jižanskou čapku a povídá: „Ahoj chlapi, můžu pobejt?“

Občas

Jiří Pachl *Poezie nad 23 let*

Mám ruce v kapsách schovaný
a jen občas ze vzteku
prsty zatínám v pěst
Nohy vrostlý do chodníku
a občas před světem
pryč utíkám z měst
V hlavě mám nádraží
a občas jsem prázdnej
jak noční vlak
Už znám cesty tam a zpět
a občas zatoužím
jít „jenom tak“
Občas jsem ospalej,
smutnej a protivnej
víc než nedělní noc
Všechno je šedivý
a všechno bych přebarvil
mít tak tu moc
Jen trochu po svém
a trochu jak druzí
občas chci žít
Dějí mě šablony
a stěží se naučím
v zástupu se všemi jít
Občas smát se i brečet,
s někým a něco
míň muset než chtít
Život nejde narýsovat
a ten kousek poezie
nemůže mi nikdo vzít...

Hadia kráľovná

Ján Nôžka – Šupák *Próza nad 23 let*

To ako vybrať sa z Hadieho Údolia na Brdy nie je len tak. Vlaky síce chodia ale trvá im to sakra dlho. Takže potrebný je obojstranne predĺžený víkend najlepšie na dva smery, čiže do Piatku aj do Pondelku. No ale je to zmena no a tá sa počíta takže sme tu, je to nádherná dažďová romantika a prázdne lesy.
November síce ešte nie je ale dušičkové počasie z nulovou viditeľnosťou evokuje jeho prítomnosť. Ideálny čas na návštevu výhľadne na Plešivci. Vzhľadom na spomenuté skutočnosti musí byť každému jasné že primárnym cieľom nie je sýtenie duše malebnými výhľadmi ale naplnenie telesnej schránky pivným mokom nakoľko v spodnej časti vyššie spomenutej atrakcie sa nachádza bufet.
Po dosiahnutí vysnívaného vrcholu určite každého zaujmú grafity umiestnené na stene príručnej budovy.
„Tichánek, pozerám že tí vaši sprayeri rozširujú teritórium pôsobnosti“ .
„A to né sprayeri“.
„Nie, nie jedná sa o zobrazenie mistických brdských bytostí“... „No pozerám že Profesor sa pripravil...tak“ . „No podľa jednej verzie tu neďaleko v Komorsku žili obri. Obor z Komorska mal dcéru do ktorej sa zabuchol obor z Plešivca. No a ako to býva trenice pre ženské a nakoniec nejaké to zmierenie, no ale je tu aj iná verzia ktorá to popisuje tak, že tá dcéra sa vydala za pána Plešivca a stala sa kňažnou celého kraja, Haďou kráľovnou. Jej insigniou bolo bronzové žezlo v podobe hada, ďalšou bronzová čelenka s príveskami a veštecký zlatý stôl. Sídlila v neďalekých krkavčích skalách kde stráži hadí poklad. Tam je zakliata na hada a možno ju spoznať podľa zlatej korunky. No a neodporúča sa brať jej tú korunku, lebo pár chlápkov už na to údajne doplatilo. No ale nebude to až také márne, lebo občas sa údajne vyzlečie z hadej kože a zmení sa na riadnu cicu. No ale tiež je to dosť otázne, nakoľko jej objatie je smrteľné a zatiaľ to ešte nikto nerozchodil.“
„To znie ako riadna výzva, niečo pre nás z Hadieho Údolia“. „Asi si dávno nemal problém, ty ako odborník na komplikované vzťahy...“ No ale nič, je tu výhľadňa a pohľad na krígle s bielymi vrcholkami je po troch dňoch viac než neodolateľný, tak ideme na to.“
Vychutnávanie piva v daných podmienkach je značne rozpačité. Po šlapačke v daždivej práčovni by som si teplo vedel predstaviť aj inak, prítmie bufetu pocit chladu nijako nevylepšuje. No ale buď Bohu

vďaka za tieto dary. Sme predsa v divočine a môžme byť radi že nie je zatvorené. No ale tá baba čo tu obsluhuje, plavé vlasy spletené do dredov, štíhla postava, no a miesto očí vtesané smaragdy. Neznámemu tvorcovi hadej kráľovnej zrejme stála ako model. Alebo je to len tým svetlom?
„Máte tu nejak pusto“. „Kdo by jezdil v takovýmhle počasí“. „To pívo“ „Idem to zobrať“.
Skriptum pohodené vedľa suvenírov nemôže nevzbudiť pozornosť, obzvlášť keď je to herpetológia. „ Aj teba bavia ti plazivé potvorky?“ „Zkouška, už za týden“. „To je ešte fúra času, ináč tiež sa tomu tak trochu venujem ale viac menej sa zaujímam o užovky, ako ťa vlastne volajú.“ „V prúkazu stojí Anežka ale říkají mi Zmije.“ „ No to hádam nie, tak ahoj ja som Hadiar.“ Ten úsmev čo nasledoval bol snáď chladnejší ako ľad, dotyk pier počas zoznamovacieho bozku tento pocit ešte umocnil. „Ale tak s vretenicami mám tiež svoje skúsenosti, s kamarátom Rubínom sme za nimi chodili na Muráň. „Slišela sem o něm, ale neměla sem to štěstí poznat ho osobně, prý už zemřel. “ „Je to už pár rokov, ale tie jeho najhadovitejšie miesta zostali, keby že chceš...“ A odrazu som mal pocit že za chladným až ľadovým úsmevo sa mihol akýsi plamienok. „Snad někdy.“

***

Zlá správa nemusí byť vždy zlá. Obzvlášť keď ti šéf uprostred leta povie že máš tri dni voľna. Údajne kôli auditu, ale to je v podstate jedno. Dôležitá je skutočnosť že nastal čas prevetrať Usku. A tak som to berem smerom do Hadieho Údolia a ďalej na Hrad. V tomto čase tam zvyknú bývať dobrovoľníci ktorí sa snažia o jeho vzkriesenie z ruín, ale tento rok sa termín posunul na pozdejšie takže je to tu ako v príbytku Šípkovej Ruženky. Ale nie celkom, pretože porozhadzovaný stavebný materiál evokuje skoré odkliatie.
Múrové jašterice si z tejto skutočnosti problém zjavne nerobia, nakoľko z ich plazivým rozumom je im jasné že dokiaľ jednu časť hradu ako tak upravia, ďalšia sa začne nanovo rozpadať, no a tí fajní archeologický entuziasti vždy vysekajú tŕnie a ony majú tým pádom priestor na vyhrievanie svojich telíčok.
Ale ako tak pozerám, nielen ony. Však kto by si už len bral plavky do Hadieho Údolia, a tak sa zo mňa nechtiac stáva šmírák a rozmýšľam ako na svoju prítomnosť, bez následkov upozorniť krásku len tak volne pohodenú na celte v spodnej bielizni, na najvyššej terase hradu.
Že by sladké drevo? Nie je to prvý anonymný koncert, koniec koncov treba mi cvičiť a „Píseň co mně učil Listopad „ uprostred leta. Fakt

neviem čo ma to napadlo uprostred leta ale tá voľba bola správna.
Na konci tretej slohy sa objavila v strede gotického oblúku, s kráľovskou majestátnosťou a bol to zas ten chladnosrdečný úsmev ako vtedy...
Jasne je to ona, o jednu zimu krajšia, ale tomuto sa ozaj vraví že náhoda.
„Ahoj Vreteničkа“ „Jak? A jo ta vaše Slovenština. Ahoj.“ „Teda čakal by som tu hocikoho ale ty.“ „To víš, zadání diplomovky a empirický výskum nálezišť plazú, nic lepšího mně nemohlo potkat. Vandr a studium v jedném.“ „A darí sa?“ „Ale jo, už vím kterou píseň mně naučil Listopad“. „Fakt neviem čo ma to teraz napadlo ja...“ „Ale já to asi vím, ten krát na Brdech...“
„Ale to bol ozaj už skoro November.“ „A snad chci aby se čas vrátil, neboli...“ Že by telepatia? Doteraz som fungoval v reále, ale je fakt že od tej doby čo som počul ten príbeh o Hadej Kráľovnej utekám občas z myšlienkami niekam za hranicu skutočna, no ale že by až tak?
Nič treba si to užiť.
„Dokedy sa zdržíš?“ „Zítra jedu na Muráň“. „Ale to máš pech, tiež tam mám namierené.“
„Tak to mně provedeš po těch hadích stezkách.“ „To vieš že hej, fleka už máš?“ „Zatím ne.“
„Takže by sme mohli prenocovať na fleku pod Sokolom, nejaké drevo od potlachu zostalo, a je to dokonca aj so sprchou, geologické vrty tlačia vodu bez poruchy a nonstop.“
„Tak jo.“

***

„Priložím ešte?“ „Ne pújdu si lehnout.“ „Ideš ku mne pod celtu?“ „Ne du na horu ,na poustevnu chci být sama.“ „Nebudeš sa báť?“ „Sem zvyklá.“ „Moc toho nenakecáš, u baby dosť neobvyklé.“ „Zmije obvykle není ukecaná“. „Vlastne hej. Ale tak maj na pamäti že ak to chceme ráno stíhať, musíme si privstať.“ „Neboj, probouzím se, ze sluníčkem tak dobrou.“ „Dobrú noc.“
No a tomuto sa hovorí smola, či ako. Po dlhej dobe sám s babou v údolí, a takto nezvykle oddelene. Ale na druhej strane, nemusím meniť svoje rituály, však nie je všetkým dňom koniec.

***

Posledný večer neplánovaného a o to krajšieho túlania. S Vreteničkou mi bolo perfektne a čumel som že čo všetko vie o plazoch. Ku mnohým skutočnostiam som sa doteraz nedostal, ale stále si držala veľký odstup. Nocovala vždy niekde zašitá, no čo asi sa bojí, ale zas...
„Nič v zlom ,ale ten spacák čo si si nechala na slnku je nepoužitelný,

varoval som ťa, búrky tu prichádzajú v priebehu niekoľkých minút.“ „Zústanu do rána u ohně.“ „Bláznišš, však máš pred sebou cestu, hodíme sa na celtu pod spacák, a nemusíš sa báť nebudem si dovoľovať ani ťa nepohryziem.“ „Ty mně né ale já...Co když ňákej had nebo něco....“ Pár vreteníc to mňa skúsilo, od istej doby to so mnou nerobí nič.“ „Ty jako že ?...“ Nó, sérum proti hadiemu jedu už pár rokov zo sebou nenosím, ale po tom čo sme tu prežili...“ „Kecám, tak jo, ale já vlastně se žádným mužským ješte...“ „Bez obáv, niečo som sľúbil!“
A vlastne som s tým tak v kútiku duše, po všetky tie dni počítal. Smaragdové oči odrážajúce sa v svetle sviečky a objatie pripominajúce zovretie hada. Jemná pokožka s nádychom tajomnej vlhkosti až do nečakane rýchleho a hlbokého spánku.
Ráno keď som sa prebudil bola už pri ohni. „Snídaně, ale nechvátej, kafe je ještě hořký.“
„To som si čím zaslúžil?“ „Zasoužíš si toho mnohem víc, tedy esli budeš...“

Ako som sa tak napoly omámený vykotúľal spod spacáku padol mi zrak na dve nepatrné ranky na pravom ramene. „V noci sme mali návštevu. Divné, takomto počasí bývajú zalezené.“ „Já ti to říkala.“ „ Poslední rum, prolej si.“ „Dík, ale ja radšej...“
To objatie už bolo úplne o inom, rokmi krotená vášeň pretrhla hrádzu trpezlivosti a čas v tom momente prestal existovať, utopený v smaragdových zrkadlách rozpálených vášňou.

***

Lúčenia bývajú zväčša smutné, obzvlášť keď ide o čerstvú lásku. Ale zároveň to môže byť aj radosť. Taká tá zmes vône pražcov a závanu posledných okamihov s niekým kto je odrazu našou súčasťou má čo do seba.
„Příští měsíc sem tu zas ale jesli bys chtěl...“ „Asi sa objavím na Brdoch, to Zlaté dno nám minule nevydalo.“ „Tak jo, a abys na me nezpomněl....“
Do dlane mi vložila korunku zo žltého kovu, asi tak o veľkosti hadej hlavy.

Okřídlený Medvěd

Zuzana Procházková - Jesse *Poezie nad 23 let*

Jednou se projdi mým krajem snění,
ukrývá slzu každá z těch skal.
Nehledej poklad, žádný tam není,
vetřelec čas už cenné si vzal.

Pouze klid zůstal v srdci i hlavě,
proto tam chodím tak ráda spát.
Směle dál vejdi, zvládneš to hravě,
jak dříve přeskoč hromadu klád.

Vystoupej vzhůru ke skalním věžím,
uvidíš v dálce mlhu a dým,
Možná tam právě u ohně ležím
a o své dlani ve tvojí sním.

Vítr ti sfoukne starosti z čela
stejně jak hřívu tvou havraní.
Záblesk v tvých očích bych vidět chtěla,
temnota noci mi zabrání.

Roztáhni křídla a poleť se mnou,
ať všichni špatní se dozvědí,
že chráníš můj sen, tkaninu jemnou,
velikou silou svou medvědí.

Cukrář měsíc

Jindra Lírová *Poezie nad 23 let*

Po mrazivé noci
posbíral Měsíc
úlomky hvězd
a na skleněném podnose
podal sněhové pusinky
k časné snídani

Jáma

Jiří Havlíček - Brixen *Próza nad 23 let*

„Je to hluboko. Sem sletět …“.
Ležel jsem na briše, hlavu vystrcenou do prázdna. Kolmo pode mnou ubíhala stena lomu a na nejhlubším míste se krcilo malé jezírko.
„Leda tam“.
„Myslíš, že je tam dost vody“?
Nakrčil jsem nos : „Já tam nepolezu“.
„Já bych jo, ale není kudy.“
Džery ukázal rukou pres ctvercovou díru lomové jámy : „Támhle by to šlo. Jenže úplne dolu bych se stejne nedostal. Nakonec musíš seskocit z tamtý rímsy a zpátky to nejde. Leda bys tam mel provaz. Jinak nevylezeš“.
Naproti se nelámalo. Ve spárách ve skále se uchytila hlína a z ní vyrustaly brízky. Kámen tu vyšisovalo slunce, pod námi svítil cerstvostí a hloubka byla trojnásobná.
„Nevylezeš“, potvrdil Houla, který se rozvalil do dolíku s vyhrátým jehlicím a doted jen poslouchal.
Do díry vubec nevidel.
„Aha“, ušklíbl se Džery.
„Treba se pletu. Ale on tehdy nevylezl. I když … byla zima a mel zlomenou nohu“.
„Kdo“? otocil jsem se na Houlu, odkulil se od okraje a posadil se.
„Nejakej chlap. Uklouzl a sletel. Byl potlucenej a mel zlomenou stehenní kost. Taky náký žebra. Našli ho až v pondeli“.
Podívali jsme se s Džerym na sebe. „Jak to víš“?
„Švára byl v kempu“.
„V zime jo“? potukal si Džery na hlavu.
„Mají chaty“, potukal si na hlavu Houla taky, „švára bežkuje a Helena mu vždycky ten tejden dovolený v zime pretrpí. Tehdy se o jiným nemluvilo. Lidi meli strach o decka“.
„Z kempu“?
„Místní. Je to z ruky, ale … A chlapa nikdo neznal“.
„Ten toho mel urcite plný brejle“, vrátil jsem se k nemu.
„To jo. Byl pri vedomí, ríkali, že podle stop se kolem štrachal“.
„Musel rvát. Že ho neslyšeli“.
„Tady? A kdo? Je to bokem lyžarskejch tras. Kdo ví, co tu delal. A jestli spadl v nedeli odpoledne…“, pokrcil rameny Houla, „v noci byl mráz.

Až mínus patnáct …“.
Predstavil jsem si, jak v noci ležím dobitý na dne lomu a zespodu se do me zakusuje ledový chlad kamene. Nad sebou cerné steny jámy, nad nimi tetelící se hvezdy a já cítím, jak sílící mráz polehounku sfoukává svícku. Pomalu, ale neodvratitelne … .
„Tohle se snad nedá prežít“, zakroutil Džerýk hlavou.
„Taky neprežil“.
Zustali jsme na Houlu civet.
Natáhl si nohy a zakroutil bosými palci. „Když ho v pondelí ráno našli lomáci, byl jak prkno“.
„Kdy se to stalo“?
„Letos v lednu“.
„Nic’s neríkal“.
Mávl rukou. : „Nemyslel jsem na nej. Ale tedka mi nejde z kebule“.
Jáma trochu potemnela a z lesa to v horkém cervencovém dni studene fouklo.
„Kdo to byl“? zeptal se Džery.
„To práve nestihl ríct“.
„On neměl doklady“?
Houla zavrtel hlavou. „Neměl“.
„Treba ho nekdo strcil“, napadlo me.
„To by bylo videt“, namítl Džery.
„Tu nic nebylo. To by se neutajilo“, rekl Houla.
Dívali jsme se dolu a Houla si natahoval ponožky. „Nevím, proc jsem si bral bagány“, kývl ke kanadám, „ted chcípu“.
„Nemel’s o tom mluvit“, rekl Džery.
„Proc“? Houla si stoupl a strcil do kanady nohu, „proste jsem si vzpomnel. Tobe to vadí“?
„Je divný, že ho nikdo neznal“.
„Je“, souhlasil a balancoval na jedné noze, „v léte je tu lidí mrak, ale v lednu …“. Nazul si botu a pridupl : „I když dneska …“.
„V tom je neco jinýho. Nekdo ho musel znát, jenom delal, že nezná. Ten za nekým šel a nedošel“.
„Je škoda, že‘s tu tenkrát nebyl. Mohl‘s to policajtum ríct“, ušklíbl se Houla nad mými dedukcemi,
„Tohle je urcite nenapadlo“.
„No jo. Asi jo“, priznal jsem.
Prostrcil prezkou poslední remínek a nespokojene se zakolíbal s nohy na nohu. „Mám chut na kafe a z tohohle tématu osypky. Jdem“?
Džerýk prikývl a sáhl po žracáku. Usárny jsme šoupli ke skále a Houla

odepnul kotlík.
„Krásná bucina“, rekl obdivne Džery.
„Krásná a stará. Táhne se kus za skály a po celým svahu pod hradem. Je tam ješte videt stredoveká cesta“, vykládal jsem s domácí majetnickou pýchou.
„Do hradu“?
Prisvedcil jsem.
„To je fakt dobrý“. ukázal na polojeskyni, vystlanou suchým bukovým listím. Tvoril ji vlastne dlouhý previs, z boku a z krátkého cela doložený do „jeskyne“ zdmi z kamenu.
Vyspali se tu pohodlne tri lidi a vzadu byla malá zásobárna. Kdo tu co nechal. Rejži, kolínka, pytlíky s cajem … .
„To u Sázavy nemáš“, rekl Houla s prevahou.
„Máme inší veci“, hrabal se Džery v žracáku, vyhrabal rum a doporucil mu, „nepripal vodu“.
Houla zavrcel jako pes, u léty používání zcernalého skalního ohnište zacal rozdelávat ohen z bukových „kostí“ a zpod klobouku se mu rinul pot. Najednou se natáhl na záda, ruce dal za hlavu a zacal s vyplazeným jazykem dejchat jako uhonený jezevcík. Ohen nedelal. „Chcípnu. Od bot hic, od ohne hic, je strašný dusno. Vrelý kafe. Fakt ho chcete“?
„Tys ho chtel“, pripomenul Džery, dal si loka a podal mi flašku.
„To jo. To je to pravý“. Houla ležel a zvedl jen hlavu.
„Nesmíš chlastat. Tohle je proti pocení“.
„Já vám reknu, co je proti pocení. Vlízt dovnitr“. Díval se na nás zpod stetsonu. „A taky to udelám“.
„Kafe nebude“? zeptal jsem se.
„Nebude“, rekl spokojene Houla, lehl si do jeskyne, vystrcil ven hlavu a dal si pod bradu ruce. Naštestí jsme už nikam nemuseli verni presvedcení, že v lete se vandrák po lesích povaluje a nechodí. Leželi jsme zmožení venku a Houla ve skále. Blížil se vecer. Zároven s tím se svet zmenil v prádelnu, pak zmrtvel a pod stinnou klenbu buku se vplížilo lepkavé šero. Vedrem mírne rozostrený obraz se vyladil a obrysy vystoupily. Jako by se posunuly hodiny. Ješte nebylo sedm a všechno potemnelo, ale chlácholivé objetí letního vecera, plné života a vuní, to nebylo ani náhodou. Tohle hrozilo. Ríká se tomu klid pred bourí.
Houla už neležel a bral ted od Džeryho cajky. Stavel je ke stene a recnil :
„Kdo sem chtel? Já.
Komu vdecíme, že budeme v suchu? Mne. Proto …“.
Prerušil jsem ho : „Džerymu“.
Chtel se hádat, ale v poryvech zafoukal vítr a sílil. Už takhle tmavý les

ješte potemnel a v suchém listí zachrastily kapky, které propustila klenba z korun nad námi. Pak se zvedl vítr ješte víc a stromy rostoucí osamocene u lomu se ohnuly. Dvakrát bliklo a za pár vterin práskl a rozhuhlal se hrom. Pak zacalo tóco.
Svalil jsem se do lupení : „Páni! Ješte, že nejsme v lese“.
„Vždyt jsme“, zachechtal se Houla a rozhlídl se, „nevidel’s dvere“?
„Dvere“ byla drevená deska, kterou se zavíral vlez. Pršelo ted dovnitr, otocil se vítr a skála s jeskyní lesem chránená nebyla.
Posadil jsem se, natáhl se dozadu a podal mu je.
„Co tam delaly“? podivil se, napotretí se mu povedly zašprajcovat a nakonec je zaprel klackem.
„Vedra jsou na prd a velký mrazy taky“, pokracoval vedoucne a ukázal ven, „ by mohl vyprávet …“.
„Nech toho“, rekl Džery.
Díval jsem se u zeme dírou po vypadlém kameni. Boure neslábla, naopak jsem mel pocit, že vítr ješte zesílil a žene se cím dál rychleji.
Houla se ted místo me rozvaloval vzadu a pred ním sedel, oprený zády o uzdy, od jeho poznámky o mrazu zamlklý Džerýk. Uslyšel jsem zachrastit sirky a ohlédl se. Houla si zapaloval hubené cigáro, a když videl, že se koukám, koukal taky. Abych predešel recem o tech nejhorších, cerstve vylécených, jen jsem se zaškaredil a otocil se zpátky.
Vítr se hnal rychlostí vichrice. V lese to tak zlé nebylo, hradba stromu ho dovnitr nepustila, ale nad jámou lomu a po zplanýrovaném okolí rádil jako Cerná ruka. Litoval jsem osamocené stromy. S kmeny ohnutými takrka do pravého úhlu a s rvaným listím statecne bojovaly.
Vítr byl tak silný, že bicující je prívaly dešte rozfoukával do šedivé mlhy. Zaujate jsem civel na tenhle nikdy neomrzící film. Hlavne u vzdáleného lomu bource nic nestálo v ceste a pustila uzdu naplno. Prejel jsem pomyslným hledáckem zleva doprava, ale vzápetí záber vrátil, zastavil a zaostril. Nemohl jsem se mýlit. Vedle otluceného buldozeru stál chlap. „Ten musí bejt na kuži“, napadlo me a pak se mi zježily chlupy. Odshora dolu prejela po páteri ledová ruka, sevrela podbrišek a vyždímala ho. „Houlo“. Ted jsem videl, že se dívá prímo na nás. Nemohl jsem odvrátit pohled, až jsem na rameni ucítil ruku. „U toho buldozeru“. Prinutil jsem se odtrhnout oci a odsunul se. Do dešte ted cucel Houla. Nechápave se obrátil : „A co“?
Neverícne jsem naklonil hlavu : „Ty ho nevidíš“?
„Koho“?
„Toho chlapa! Stojí a cumí na nás!“
Houla se chtel podívat znovu, ale Džery ho odstrcil. Podíval se, pak se

otocil a v obliceji by se mu krve nedorezal : „Toho znám. Z Lipový. Peknej sígr“.
Dívali jsme se na sebe a srdce meli v kalhotách.
„Já ho nevidel“, rekl nechápave Houla a Džery mlcel.
„Já se podívám.“ Sklonil jsem se k díre s hruzou, že bude blíž, nebo sem dokonce jde, ale nikdo tam nebyl. Zdálo se mi, že chvílemi slyším pravidelný šum dešte. To by znamenalo, že vítr polevil a vrchol bourky je za námi. Znovu jsem se podíval k buldozeru. Pak všude.
„Z Lipový je máma a bydlí tam babca s dedou. Jezdil jsem k nim jako malej a ted obcas taky“, vyprável potichu Džery, „ten Morinec mel ženu a syna, ale strašne chlastal. Pak byl zlej a asi ji i mlátil. Loni mu utekla. Tak chlastal tuplem“.
„Co se s ním stalo“?
„Pred Silvestrem se ztratil“, rekl Džery a podíval se na nás.
To by bylo. Nemuseli jsme dumat, kdo to tehdy spadl a proc dneska Džery videl práve Morince. Bylo to jako knížka, kterou jsem si ve ctvrté tríde koupil a která se jmenovala *O medvídku, který se ztratil a zase se našel*. Vše ostatní, hlavne jestli se nám to všechno jenom nezdálo, vubec, když Houla nevidel nic, je záhadou. Ale jsme dalecí toho nejaké záhady rešit. Mínení všech vyjádril nahlas Houla a já s Džerym s ním souhlasili : „Kdybysme to probírali stokrát, stejne na nic neprijdeme a zblbneme. Já bych nedelal, že se to nestalo, ale nikdy bych o tom nemluvil“.
To jsme dodrželi. Nikdy se nedovíme, jestli to nebyla jen šalba, nikdy se nezjistilo, kdo do lomu spadl a rabiáta z Lipové nikdy nikdo nenašel. A jestli to nebyl sen, proc ho Houla nevidel? A jestli to byl Morinec, co tu hledal? Nemel ženu se synem práve tady? Možná ho videla, ale delala, že nezná. Možná chtel, aby ho nekdo poznal, aby se vedelo. Možná chtel neco vzkázat. Možná i Džeryho prítomnost tady náhodná nebyla. Nikdy sem už s námi nejel a my už ve skalách nikdy nespali. Vydedukovali jsme, že pokud k tomuto jevu došlo, bylo to díky extrémnímu pocasí. Za velkých veder by nás sem nedostal ani párem volu. Velké mrazy nehrozily, ceský vandrák na ne stavený není a prebývá doma u kamen Ješte by nekde zmrzl a musel tam pak strašit.

Zvadlo

Zdeněk Vorlíček - Brouk *Poezie nad 23 let*

Dostal jsem zvadlo.
Ozdobené je něžnými sněženkami,
vedle nich květ podbělu se sklání.
Zve mne k toulkám modravými dálavami,
do lesů a do rozkvetlých strání.
Pak také k říčce, co kreslí si na oblázky,
tam potkávám kamarády i své první lásky.
Nad poli skřivan své trylky ladí,
velebí jaro i moje mládí.
Slavík zpívá si tklivě,
tulákům dal své písně do vínku.
Luna tváří se chladně a závistivě,
když spím s Vesnou u malého ohýnku.
Ráno pak obouvám ji bosou,
s motýly si připíjím ranní rosou.
Potok skotačí si hravě,
pěnkava na hnízdo si nese haluzku,
slunce usmívá se shovívavě,
jitřní vánek nakukuje jaru pod blůzku.
Rozkvetlé jívy čtou si ze své poezie,
ležím omámen hlasem jejich euforie.
V prstech čechrám kyprou zemi.
Ach, jak lehko, lehko je mi.

***

Dostal jsem zvadlo.
Ozdobené je rozkvetlými kopretinami,
mezi nimi kvítek heřmánku se bělá.
Zve mne k toulkám zapomenutými dolinami,
kde do stromů zakleta jsou staletí celá.
Polím jejich zlaté vlasy hladím,
doma už stání nemám chvilenku.
Pak trochu uzarděle hledím,
hříšný větřík nadzvedává létu sukénku.
Léto voní po sladkých malinách,
brodím se potoky v hlubokých roklinách
anebo potom neznaje strach,

hřeji se v slunci vysoko na skalách.
Večer až kraj v soumrak se vnoří,
v kempech a v osadách ohně hoří.
Kolem nich s námi raduje se a zpívá
i překrásná bohyně Živa.
Spát jdu až k ránu jen tak na holou zemi.
Ach, jak volno, volno je mi.

***

Dostal jsem zvadlo.
Ozdobené je rudými jeřabinami
a pestrým listem javoru.
Zve mne k toulkám lesními pěšinami
až daleko k vysněnému obzoru.
Bloudím krajinou týden celý,
všude hýří barvami spadané listí,
jak by tu své palety poztráceli
snad všichni impresionisti.
Věčný poutník vítr už chladivý je,
toulám se mlhami podzimní nostalgie.
Přesmutné jsou ty dny jesenné,
marně hledám ztracenou dceru bohyně Chors
i své mládí ztracené.
Podzimní slunce už slabě září,
pod kabát pomalu vkrádá se stáří.
Sedě u ohně už záda studí,
noční chlad ze sna mne co chvíli budí.
Spát už nedá se na holé zemi.
Ach, tak teskno, teskno je mi.

***

Dostal jsem zvadlo.
Je ozdobené černým lemováním,
text začíná smutným veršováním :
S hlubokým zármutkem v srdci vám oznamujem …
Pak připsáno je místo konání a den.
Pod tím vším pak je uvedeno
tučným písmem moje jméno.
Moraně teď platím dráž a dráž,
pozvaní drží kolem mne čestnou stráž.
Venku pak stojí ti, co nevešli se do salonu,
nad nimi jen severák hvízdá svou píseň odvěkou.

Hrají mi Ještě spí chata na skále nad řekou
a pak taky Askalonu.
Já však už ta smutná slova
nikdy neuslyším znova.
Rozdílu bídy a bohatství už není,
spouštějí mne do hlubiny věčného zatracení.
Ležím teď sám, nad sebou jen zmrzlou zemi.
Ach, tak zima, zima je mi.
Odejdu raději tiše a beze svědků,
ohřát se k ohni svých předků.
Život i smrt jsou jedno hřiště,
koho pozvou příště?

Noc s kamarády

Lucie Křížková - Tymianka *Poezie nad 23 let*

Krajina zvolna usíná,
tak kápnem do rumu čaj
a slzu pravdy do vína
a Ty, starý kamaráde, Ty nám k tomu hraj.

Písničky, co zpíval táta,
před lety, když ještě žil,
o Šortym, jak za Mary chvátá,
o Jackovi, co whisku pil.

A když pak náhlý chlad,
už nedovolí prstům hrát,
jen řeka zpívá svoji píseň,
cítím klid i zvláštní tíseň,
to hořkosladké chvění
a noc se v ráno mění....

Neměnil bys

Olga Kodetová - Brepta *Poezie nad 23 let*

Mezi trsy loňské trávy
vlní se stužka stříbrná
zrcátko slunce
odlesky do tvých očí posílá
Vzduch voní prvním jarem
a ptáci tě zpěvem provází
Hladinu klidnou
zurčící vodopád ozdobí
Ponoříš do vln chladivých
své dlaně unavené
a mezi prsty necháš
zlaté slunce protéct
Ta voda křišťálová
odnese do daleka
všechny tvé smutky a splíny
a ty čistý jak dítě
po břehu v trávě
brouzdáš se šťastný
Bělavé chomáčky pěny
mezi břehy se rozplynou
a kameny ohlazené
zelený mech pokrývá
Potok se vlní mezi stromy
co skály sevřely
do náruče své tiché
Jen ptáci a klokotání
s ozvěnou tančí po úbočích
Ten klid tě pohltí
když touláš se krajem
Hlavu máš čistou
a boty zablácený
ale neměnil bys
za cesty vydlážděný

Jelení koncert

Filip Mužík - Bobr *Próza nad 23 let*

„Ještě pivečko?“ zahlaholila hostinská, a když kývl, zručným hmatem sebrala ze stolu prázdný půllitr. Za chvíli byla zpět, postavila orosenou sklenici na stůl a na lístek udělala druhou čárku.

Byl páteční večer, konec září. Pootevřenými okny se do nádražní hospody dral vzduch vonící dálkami a sváděl nerovný souboj s těžkým, cigaretovým dýmem prosyceným, vzduchem hostince.

Seděl u menšího stolku skoro v koutě, kde byly jen dvě židle. Druhá židle byla prázdná, vypadlo to, že tu na někoho čeká. U stěny stála opřená usárna a na ní žracák, přes židli měl hozenou již značně obnošenou maskáčovou bundu, klobouk odložil na stůl.

Zhluboka se napil, tlumeně říhl a očima bloudil po prostorách hostince. Zašlý obraz parní lokomotivy, stěny, které volaly po vymalování už od té doby, co sem chodil. Pár blikajících bedýnek na falešný pocit automatického štěstí a nakonec – prázdná židle naproti.

Tak zítra, pomyslel si. Zítra to bude přesně rok. Jak ten čas hrozně letí, uvažoval. Přitom znova klouzal očima po lokále – od bujného dekoltu kypré hostinské, která rozhodně nic neskrývala, přes stůl štamgastů, kde právě místní strejcové hráli karty - až se dostal opět k prázdné židli u jeho stolu. Vzdychl. Pak mimoděk upřel nepřítomný pohled na ubrus a před očima se mu začal odvíjet film, starý skoro přesně jeden rok...

***

Cípek malého údolí, kde stojí trampský kemp. Bouda tu není, kemp je celkem skromný – ohniště, pár laviček, malý dřevník a studánka - nic víc. Ale kemp je to čistý a hezky udržovaný. Moc lidí sem nejezdí, je tu klid. Leda na podzim, to je v okolních hlubokých lesích dost houbařů a sem tam některý z nich na kemp zabloudí. Ani mezi trampy se o tomhle fleku moc neví.

Je konec září, z dálky je slyšet troubení jelenů. Zní to jako koncert, hudba plná emocí. Schyluje se k půlnoci a na kempu pozvolna dohořívá oheň. Pět trampů sedí kolem ohniště a upřeně hledí do žhoucích uhlíků. Koluje pivo a rum, sem tam padne slovo, vtip, zazní kytara a sbor neškolených hlasů. Rosa je na kolejích, přijíždí jarní kurýr, bláto je na botách a studený slunce nemá sílu. Vzduch voní dýmem z ohně a čerstvě narozeným podzimem. Sloup jisker čas od času vzpíná své ruce k jasné noční obloze, snad chtivý boje s hvězdami.

Dnes už je vlastně zítra – a je čas jít spát.

Spacáky šustí, zipy jsou zdrhovány, dobrá noc je přána.
Za pár minut už je na kempu klid a ozývají se jen tlumené zvuky spáčů a lehké šumění stromů. V dáli zvolna doznívá jelení koncert.

***

Tentokrát se ani neptala - skoro se až lekl, když se mu před očima objevilo pivo, zadunělo o stůl a propiska se prošla po lístku. „Díky," hlesl. „Prosím," zašvitořila hostinská a s cinkotem odnášela prázdné sklo.
U tohohle stolu vždycky sedávali. On na místě, kde sedí teď, Black naproti. Pokaždé, když jeli na vandr, si tu dávali sraz. Sešli se tady spolu o něco dřív než ostatní kamarádi a nad ohmatanou mapu si pak ujasňovali předběžný plán vandru, tipovali fleky... Stejně to potom většinou bylo všechno úplně jinak, ale to byla taková jejich hra, kterou vždycky hráli – a chtěli hrát. Kamarádi jim někdy ze srandy říkali bráchové – jeden bez druhého byli jen poloviční...

***

Půl čtvrté ráno, v lese je klid, jeleni už zmlkli. Náhle se na kempu ozve tlumená rána a krátké zašustění spacáku. Lehké zaúpění a zase je ticho. Právě přišla temná návštěva – nevítaná a nezvaná.
Za chvíli se pohne jedna spacáková housenka a z ní se vykuklí hlava spáče. Ospalec mžourá do temnoty, pátrá po původu zvuku, který ho probudil. Je tma jak v pytli, opatrně rozsvěcuje čelovku. Vše se zdá být v pořádku. Už už chce zhasnout, když tu si všimne, že Black neleží na lavičce. Vždycky si to místo nárokoval, pokaždé kolem toho byla veselá tahanice. Moc se mu to nezdá, tlumeně na Blacka volá. Nic. Pak hlasitěji. Bez odezvy. Rozepíná si mumii, natahuje se a klepe kamarádem. Nic.
To už hluk vyburcoval ostatní, se slovy nelibosti nad probuzením se hrabou z pytlů, ptají se, co se děje. Společně pak rozepínají Blackův spacák. Výraz kamarádovy tváře je strnulý a mnohé napovídá.
Ruce na krku hledají tep. Marně.
A tak zatímco dlaně ostatních trampů rytmicky stlačují Blackův hrudník, jeden z nich bere do ruky mobil a vytáčí číslo, které mu vštěpovali už od školních let a za které se neplatí. V hlavě se mu zobrazuje mapa oblasti a popisuje operátorce, kam má poslat sanitní vůz.
Pak běží temným lesem po hrbolatých cestách - až k hájovně u silnice. Zdánlivě nekonečně dlouho čeká na modré světlo majáků, které dává naději a víru.
Konečně! Modré světlo je tu! Nasedá do pestře pomalovaného vozu a naviguje řidiče po lesních cestách co nejblíže kempu. Šofér kroutí

volantem, kličkuje ve vyjetých kolejích od traktorů a vozidlo vůbec nešetří. Je to machr.
Stát! Dál už jen po svých.
Asi dvě stě metrů lesem – to je vzdálenost, která vede k jevišti, kde tragédie vstupuje do dalšího dějství.
Kamarádi ve svitu čelovek pořád poctivě masírují Blackův hrudník – raz, dva, raz, dva. Mohou se střídat, ale i tak toho mají všichni plné zuby. Kempem se teď už míhají oranžové vesty záchranářů, ujímají se Blacka a scénu osvětlují výkonné halogenové lampy.
Čtyřicet minut. Čtyřicet minut snahy záchranářů, čtyřicet minut boje o lidský život. Je to jako věčnost.
Nakonec lékař vstává. Jeho tvář je bez výrazu a bezmocně rozhazuje ruce – chlapi, tady se nedá už nic dělat. Je konec, definitivní ortel smrti. Slzy se nedají zastavit. Oči pálí, hrdla se svírají. V hlavách je prázdno, v srdcích rozbouřené moře žalu.
Pomalu svítá a oranžové vesty jsou vystřídány černými hábity. Nosítka, na přikrytí jakýsi odporně růžový hadr s volánky, silně vonící aviváží. Pak už jen čtyři kamarádi v rozích obdélníku nosítek, černé auto, bouchnutí dvířek, startování motoru – a koncová červená světla - s určitou dávkou výsměchu - svítící do ranního pološera. Lesem se už opět nese troubení jelenů, tentokrát to zní jako smuteční symfonie. Kamarádi smekají, osadní vlajka je stažena na půl žerdi. Sbohem, Blacku!

***

Bum! Další pivo přistálo na stole a film náhle skončil. „Zaplatím," pravil poté, co se podíval na hodiny nad dveřmi restaurace. Pomalu byl čas, vlak jede za půl hodiny. „Hned jsem u vás," odběhla si servírka pro kasírtašku.
Zaplatil útratu a pomalu dopíjel pivo. Kroužky na sklenici zaznamenávaly pozvolnou cestu ke dnu půllitru.
Židle lehce zavrzala, když vstal. Nasoukal se do bundy a ze zvyku prohmatal kapsy. Klíče, peníze, doklady. V jedné kapse nahmátl malý svitek březové kůry. Zarazil se.
Jeho pohled se stočil k prázdné židli naproti. Ještě chvilku zaváhal. Pak sáhl do žracáku pro tužku, na svitek kůry napsal pár slov a položil jej na stůl k prázdné židli. Nahodil na záda usárnu, kývl na pozdrav štamgastům a hostinské za pípou. Vyšel ven, nasadil si klobouk a zamířil ke třetí koleji. Vlak už čekal.

***

„Bráško, čekám na kempu," četla hostinská z kusu kůry. Lehce zavrtěla hlavou, svitek přihodila do kyblíku, kam vysypávala obsah popelníků. Pak vyklepala ubrus, otřela stůl a dala obě židle nahoru.
Kdesi v lesích začínal jelení koncert.

Tulácký blues na duši vyrytý

Olga Kodetová – Brepta *Poezie nad 23 let*

Zas stírám prach u kraje silnic
a dejchám vůni benzínu
mám palec zvednutej
tak zase na cestě

Ta bílá čára klikatící
je jako magnet
zas povede mně
do země iluzí a snů

A pak mi hlína zavoní
když šlapu lesem
kamsi za obzor
kde končí i začíná svítání

Počítám hvězdy na obloze
a pak se brouzdám trávou orosenou
Jak blázen běžím
cestou necestou

Vnímám to chvění
když se snáší soumrak
S kosem si zpívám
jeho trylky nad ránem

Tulácký blues
mám v duši vyrytý
a každej pátek
musím prostě ven

Prvni.j@rni

Petr Doležal - Dollyk *Próza nad 23 let*

Peny vytáhl ze schránky poštu a hned první, na co narazil, bylo zvadlo na slezinu. První jarní! Mnul si ruce a těšil se jak malé děcko.
Rozbalil obálku a vyskočil na něj obrázek skalního převisu, pod kterým bylo *fotošopem* poskládáno pár karimatek do nápisu AHOJ.
Souřadnice ani nemusel kontrolovat, jasně, že je to *tam*, kde jinde by taky kdo pořádal První jarní? Po dlouhé době zase doma na osadě.
Tenhle pátek, sraz v pět odpoledne. No, bude honička všechno stihnout. Raději začal s přípravami hned.
Internetový vyhledávač ho chvíli napínal, než vyplivnul spojení podle zadání, ale vlastně docela zbytečně. Kolikrát už si od změny jízdních řádů ověřoval, že jeho starý jarní expres jezdí stále ve stejnou dobu jako jediná jistota uspěchaného měnícího se světa. Naposledy jel na vandr vlakem, no to bude už dobrého půl roku.
Z pozvánky vykukovala šerifova zadnice v jehličkových maskáčích vklíněná mezi dva smrky. Pozorně se na ni zadíval. Věděl, co hledá. Šerif Chroustal do pozvánek s chutí vždycky zabudoval nějakou zajímavou informaci. Pomohl si lupou a hned mu to doklaplo. Jehličky a tečky na kalhotách až moc připomínaly morseovku, než aby to byla náhoda. Pomalu zprávu přelouskal. „Pozvaní jsou i Zavináči.“ No bezva, jedna lepší zpráva než druhá. Co víc si od čtvrtečního večera přát. Snad jen, aby se to zítra v práci zase nepodělalo, jak je to v pátek všeobecným zvykem, a on stihl ten vlak. Nerad by jel courákem, když měl rychlík tak stylové jméno – Velínský. Tenkrát v internetovém hlasování sice dával přednost názvu Ryvovláček, ale to bylo už dávno a s prohrou svého favorita se časem smířil.

…

Peny se pohodlně usadil v sedačce a zasněně se podíval z okna. Jó, dálky volají. Byla to zbrusu nová souprava. Lokomotiva imitovala styl z dob dobývání amerického západu. Když si ji prohlížel, zdálo se mu, že ve vyleštěných pochromovaných napodobeninách pístů odráží jeho rozesmátý obličej. A ty vagóny! Vyšupovací okna, to se už nevidí. Neměl rád, když si České dráhy hrají na to, že používají klimatizaci. Není nad čerstvý vzduch.
Bylo přesně pět, když se na monitoru objevilo hlášení, že vlak vyjíždí ze stanice.
Trať byla celá ještě z klasických kolejnic a pražců. Slastně nadskakoval

do rytmu. To je něco jiného než jízda na magnetickém polštáři, liboval si a upřímně litoval všechny Japonce, kteří byli o tuhle šejkrovou romantiku ochuzení. Před lety jel takovou pseudodráhou z Šanghaje a připadal si jako by opravdu seděl jen doma u počítače. To rytmické houpání ho asi po deseti minutách uspalo. Když se probral, monitor hlásil, že zpoždění dělá nějaké dvě minuty a na další stanici bude vystupovat. Ani průvodčí mu nechyběl. Prostě dokonalé.

…

Několik kamarádů přijelo s ním, ale všichni nastoupili až cestou. Kdyby neusnul, mohl jim dát svým oknem vědět. Ale co, budou mít ještě spoustu času si někde stranou něco osobního pošeptat.

„Jé, ahoj člověče, že tě vidím!“ zalomené palce lítaly kolem milých a bezobsažných vět jako *smajlíci* milostným *četováním*. I Peny jich pár poslal dokola. Deny, Chobot, Gufy, Golda, Fífa. Tak jdeme, tábořiště je asi jen desetkrát dvě promile východně kolem kolejí. Shodli se na tom, že tam s jednou kouřovou budou za deset minut.

„Zvěčni se!“ upozorňoval Fífa na osadní cancák placatící se dole u vstupní brány a Peny do něj tlustými písmenky, tak jako vždycky, napsal, jak moc je rád, že je součástí tohohle mumraje.

Jakmile se podepsal, vyskočila kolem spousta zdvižených palců. A počet přátel rostl. Krucinál, to si dám líbit. První jarní slezina začala vypadat jako nějaký skautský jamboree.

„Peny! Je tu Peny, lidi toho kluka už jsem nepotkal, ani nepamatuju,“ dával všem okolo vědět Hanz a mával otevřenou dlaní zpoza velké reklamy na stopátý ročník Porty.

„Jak ses sem, ty kluku jeden špatná, dostal? Neměls bej v Paříži?“ nakláněl se Peny, aby lépe viděl.

„Charterovým letem z Orly, ty vole,“ on na to. Jo, Hanz musel být vždycky něco extra. Peny koukl i na další účastníky a potěšilo ho, že je tu spousta dobrých známých. První jarní byla vyhlášená a hlavně otevřená každému, kdo se chtěl připojit.

„Koukám, že nás tady bude hromada,“ špulil Peny pusu.

„To si piš, chlape, masakr. Přes hátépéčka se přihlásila i Tři véčka, tohle bude velký. Počítám tak padesát kamarádů a to minimálně,“ prorokoval Hanz a měl pravdu, cancák se rychle plnil jmény.

…

Penymu před očima plápolal osadní oheň zapálený ze čtyř stran, Polska, Slovenska, Rakouska a Německa a Jutůb brnkal Vlajku (tentokrát jako Die Flagge) už počtvrté dokola.

… aller bekannten Songs erraten sicher an…

Když si všichni po hymně sedli konečně na zadky, spustil Jutůb svoje oblíbený songy. Miky, Waby, Fešáci, Franta, Honza, Nedvěd nebo Vyčítal, každý házel to svoje *UMÍ* a při Snídani v trávě se strhla debata o tom, zda je to ještě trampská píseň, nebo už country, jako by se hádali o tom, jestli je kontryhel hezká kytka nebo jen bylinka, co umí zbavit menstruačních bolestí. Dokonce se objevil názor, že se to píše country-hell a význam odpovídá definici.
„A teď nějakou Kiďárnu," rozsvítil se Červ, „třeba *V lesích Ontária*, to už jsem dlouho neslyšel."
Jutůb ji neznal, na chvíli se odmlčel a zřejmě listoval, kde se dalo, než našel tu správnou stránku.
„Padá, pará, padá, čerstvá smůla voní, tam kde silných mužů paže vládne jen…"
A to už si všichni pochvalovali, jak rychle si vzpomněl, kluk jeden, to je prostě fajn, když u kormidla sedí někdo, kdo ví, jak na to.
Zábava plynula svým přirozeným tempem a Peny si někdy k půlnoci všiml, že ta nová holka od Zavináčů, co po něm celý večer pokukuje, má naprosto úžasný profil.
„Tak do toho šlápni, když se ti líbí," pobízel ho Hanz šeptem, „trochu se s ní znám. A v plavkách jí to vážně sekne." To už Peny vykuleně sledoval její fotku ze slunného pobřeží jižní Francie, kterou Hanz odněkud vyhrabal. „Radím ti, jdi do toho hned, už nějakou dobu kolem ní čmuchá Vlčák, abys nepřišel s křížkem po funusu."
Hned, jak k tomu byla příležitost, hodil s ní Peny řeč a ona mu nenápadně podstrčila svou adresu. Krucánek, říkala si tak roztomile. Dobrou půlhodinu si psal její jméno do deníku všemi možnými ozdobnými písmenky. V pondělí by ji mohl pozvat do té nové internetové kavárny za Horním náměstím. Mají tam útulné boxy, pohodlná křesílka a vysokorychlostní připojení.
Jak si tak maloval budoucí rande, ani si nevšiml, kolik lidí už zmizelo. Jutůb chrchlal z posledních sil: „*Sbohem galánečko, já už musím jíti…*" Na zítřek by potřeboval nový reprák, jinak tohle tempo dlouho nevydrží. I Hanz se hlásil, že půjde do hajan, a protože láhev před Penym byla už skoro prázdná a on měl chuť nechat si o Krucánku něco hezkého zdát, než ji zítra pozdraví, rozhodl se to zabalit. V tu chvíli ale pípla ještě jedna příchozí zpráva. Monitor i oči se mu rozsvítily zároveň. Byla od ní.
„Dobrou noc, Peny, počítám, že se mi o tobě bude zdát. A aby se tobě zase zdálo o mně, můžeš si na ulož.to spustit presentaci, kterou jsem

spíchla jen pro tebe. Heslo je Peny. Zítra se zaloguju v sedm. Doufám, že na mě budeš čekat. ;-) ;-) ;-)“
Sledoval velké natřásající se srdíčko na pozadí a to jeho se sevřelo radostí.
Kdepak, tyhle virtuální čundry, to je věc k nezaplacení. Možná ji dokonce přemluví, aby jeli zpátky stejným vlakem. Právě tohle na trampování tolik miloval. Chvíli si v *pavrpojintu* prohlížel pár jejích odvážnějších fotek. Tahle holka rozhodně nemá hezký jenom ten profil na *fejsbuku*.
Nakonec také zaklapl notebook. Zadek měl zapařený a od celodenního sezení u počítače bolel, jenže tohle byla přeci První.j@rní – ten nejúžasnější tramp od loňské Vánoční sleziny, která se pořádala na Velikonočních ostrovech. I tam to žilo podobně, jen ho štvalo to dlouhý cestování, plných 26 hodin v letadle.
Peny stáhl roletu, aby ho nerušila světla z magistrály, rozprostřel na koberec karimatku a celtu, zasoukal se do spacáku a budík si nařídil na půl sedmou. A hlavně si ráno zapojit nový repráky, aby byl Jutůb, ale i Krucánek přes *skajp* pořádně slyšet.

Osudem dané

Tomáš Dolenský – Čepek *Poezie nad 23 let*

Stalo se teď
Barevná třpytíčka na vlnách, pomalu do břehu naráží,
první i druhá stejné, třetí větší a právě ta mi nohy namáčí,
kvůli té třetí ještě nespím.
Stalo se kdysi
V černých horách černé pleso, modré nebe a rudý večer,
loďky rybářů už na vodě nejsou a z malé vesnice uprostřed kleče,
odlétá malý zvonek do Říma.
Stane se
Po dlouhé cestě pláněmi, právě tady budu vzpomínat,
pohladím divokou ostřici, přestanu osud proklínat,
protože budu mít - Tebe

Zánik osady XY

Miroslav Neuvirt - Wandri *Próza nad 23 let*

„A ty jsi u mne úplnej ťulpas," ukončil středeční zpívanou šerif Jehně. Tím ťulpasem mne označil poté, co jsem oznámil že na tramp nepojedu v pátek tak, jak je zvykem v naší osadě XY, ale až v sobotu před polednem. Prostě proto, že něco mám.

Následující sobota. Brdy: hospoda U paviána- 17.00 hodin.

Šerif Jehně opět probírá můj hrubý poklesek. „ U mne je naprosto neomluvitelné kazit společný tramp, zvláště nějakou pokleslou politickou činností. Vzpomeňme kamarádi na slova nesmrtelného Boba Hurikána, který kdysi pravil, že správný tramp má být apolitický. Tvoje politická aktivita mně prostě vadí." Šerif Jehně mne přestal probodávat svým pohledem, uchopil půllitr a dlouze se napil. Mrknul jsem rychle na jeho účtenku s přibývajícími čárkami. No tě pic! Svým proslovem mně pěkně hnul žlučí a tak mu povídám. „ Hele, co to meleš? Mně taky vadí, že máš obsedantní chování, že jsi postižen emočně nestabilní poruchou osobnosti! Ale mlčím a neotravuju tím ostatní. Pomohlo to, zmlkl. „ Ty hele, von má opravdu to obsedantní chování? To je příšerný! A tu emočně nestabilní poruchu osobnosti má taky?" Zeptal se mě osadník Houžev na hospodském pisoáru. „ No, tak to teď opravdu s určitostí nevím. Měl to bejt vlastně jen takovej vtip. Ale teď si říkám, že možná asi má."

U paviána- 18.00 hodin. Šerif Jehně označil osadníka Bilíka za přisluhovače Washingtonu. Nelíbí se mu totiž, že nosí oděv US army. Prý do Českých luhů a hájů nepatří a kazí dobré jméno trampingu. A to mu vadí. Šerif Jehně přestal hypnotizovat Bilíka svým pohledem, uchopil půllitr a dlouze se napil.

V 18.30 hodin šerif Jehně slovně napadl osadníka Krůtu. Vytkl mu, že vedle své právoplatné manželky si vydržuje ještě dvě milenky. Tím tedy pěstuje mnohoženství a označil ho za člena mormonské náboženské obce. A to mu vadí. Šerif Jehně přesunul svůj pohled z Krůty na půllitr. Uchopil ho a dlouze se napil.

19.00 hodin, stále hospoda U paviána. Šerif Jehně zabodl svůj zrak do krku kamaráda Toma a vytkl mu, že používá shemag šátek. Krátce na to ho označil za arabáše, islamistu a sympatizanta Islamského státu. A to mu vadí. Šerifův pohled sklouzl na právě donesený půllitr. Uchopil ho a dlouze se napil.

V 19.30 hodin přišel s tím, že politika a náboženství stojí za pěkný

hovno. To byl ovšem jen krátký úvod k tomu, co následovalo ve 20.00 hodin. To prohlásil, že náš dlouholetý a vlastně zakládající člen osady Milošek je zakuklený papeženec a zaprodanec Vatikánu. To proto, že věří v Boha. A to mu vadí. Jehně si promnul oči a zahleděl se do právě dopitého půllitru. 21.00 hodin, stále hospoda U paviána. Na mol opilý šerif Jehně prohlásil, cituji: „ vy jste mi všichni pěkná sebranka, rozpouštím osadu, s vámi nechci nic mít“ a strhl si z košile šerifskou hvězdu. V 21.30 hodin vyklopýtal již bývalý šerif Jehně s hospody U paviána. Chvilku jsme pozorovali mihotavé světlo jeho kapesní svítilny, než ho pohltila pravá, nefalšovaná, brdská temnota. Několik minut poté (přesně v 21.40 hodin) se rozcházíme i my. Po třiceti letech naše osada XY přestala existovat.

Nejstarší z knih

Barbora Hakenová *Poezie nad 23 let*

Ležíš a čteš si dávné příběhy,
z knihy, kterou již listovaly tisíce před tebou,
ve chvílích, kdy se svět temnoty mění ve svět stínů
a nad hlavou ti prolétají Orel s Labutí.
Možná se měnily hvězdné příběhy,
to podle toho, kdo obracel stránky,
jestli Viking, indián, kejklíř, rolník nebo učenec,
jestli mocní, bohatí nebo chudí,
anebo ty,
tulák, co spí s kloboukem pod hlavou.
Díváš se na nebe a myslíš na své blízké,
zda také,
ať už jsou kdekoliv,
listují nebesy
a vidí ten stejný příběh,
ten, který jsi právě
dočetl ty.

Horečka

Jiří Havlíček - Brixen *Próza nad 23 let*

U vsi Jezimov se vlévá do Jadravy rícka Pstružná. Najdeme jen málo míst puvabnejších než údolí od jejího ústí po mestecko Pstružov.
Jeho krása prilákala již pred druhou válkou spoustu trempíru, ti se tu usadili a zvolili si ho za druhý domov. Osady rostly jako houby po dešti.
„Džeku! Džeku“!
Chlap za Houbou se rychle otocil, žduchl do nej a on do zad hromotluka pred sebou. Co deláš“?! ohradil se.
Vazoun se obrátil : „Co TY deláš“? Bafl Houbu za límec a vyroloval mu ho až k ohryzku. Ten zalapal po dechu a hájil se : „do me strcil“!
„Kdo“?
„Ten“, chtel ukázat, ale chlap byl asi opravdu Džek a zmizel. „Nevím“, zasípal.
Vazoun ho odstrcil, rozkrocil se a zarval : „ … vás asi srovnám“!
Vedle vážného sedící maršál už nesedel a oba muži s opakovackami ožili a pristoupili blíž.
Cvakly závery Maršál se, s rukou na pažbe pistole, postavil pred chlapa : „Tak dost“! ale kdepak chlap.
Ti s puškami ted prišli ješte blíž a jeden z nich mu strcil vincestrovku pod nos : „Pripaž gorilko“!
Levou rukou ji pustil, míril jen pravou a ukázal palcem za sebe : „Videl’s krchov? Ticho.
Ptáci zpívaj …“.
Vazoun se zarazil, pak si se zlostným mumláním pošoupl starý, umaštený klobouk, otocil se zpátky a stoupl si zase do fronty.
Opet bylo slyšet jen cinkání nuggetu vysýpaných z misky závaží a tichý hlas bankovního úredníka, prepocítávajícího jejich váhu na peníze a pak šustot vyplácených dolaru.
„To bylo dost hustý“, pomyslel si Houba a rukou „žehlil“ sežmoulaný límec.
Od výstupu s ochrankou se hromotluk neotocil. Ted to udelal a ušklíbl se : „Nezmáck sem te moc“?
„Ale ne. Taky’s rejžoval“?
Chlap prikývl a ukázal vácek.
Houba posmutnel, otevrel svuj, znovu si prohlédl hrsticku zlata a povzdychl si : „S tímhle nezbohatnu …“
Až na dobu vlády nacismu a padesátá léta se tu trampum darilo. Bylo

možno hojne potkat príslušníky a príslušnice tuláckému cechu, kterí táhli korytem reky i úbocími údolí, osadnicili, nebo se jen tak povalovali. Pozdní poutník casto zaslechl mekké tóny kytary, doprovázející teskný zpev : „Hucí reka, hucí tmou, písen svoji dumavou, proc jsi má milá, duši zmámila mou ...“.
Vyšel z banky a prepocítával hrst bankovek. Z petidolarovky se dívala asketická tvár prezidenta WRC Bondyho, pripomínající Abrahama Lincolna a dole stálo : < Padelání se vítá >.
„ Kolik máš“? pritocila se Pecka.
Sklepl dolary a strcil je do vácku. „Nic moc“.
„Užívil bys me“?
Zasmál se. „Kdybys moc nejedla …“.
„Hej“!
U reky stál dvoumetrový flandák s krížem do pul pasu na krku a civel na ne. Cernou, zalátanou sutanu nadouval tak objemný brich, že vypadal jako skotný slon. Odrbanou burinu si posunul do týla a namíril prst. Houba prekvapene ukázal na Pecku a na sebe.
„Jo“! Hulákal hlubokým barytonem a lidé se ohlíželi. Podkasal sutanu, aby ji si neurousal v mokré tráve a vydal se k nim. Obrovské, rozcvachtané boty pusobily na hubených kotnících komicky. Houba s Peckou se rozesmáli a smáli se i ostatní. Flandák došel až k nim a rozhlédl se. „Cemu se smejete“! zahrmel, „vám nevadí, že vedle vás žijou v hríchu? A vy“! oboril se na ty dva, „to se boha nebojíte“?
„Nebojíme. My spolu jen kamarádíme“, rekla Pecka.
Flandák si je neduverive zmeril. Pak se vítezne zasmál : „Nevadí. Sezdám vás preventivne“.
„Já ho nechci“! namítla Pecka zurive.
„No dovol“? ohradil se Houba, dotcený tak rozhodným odmítnutím.
„Nu, dráb nejsem, jen sluha boží“, zvedl fráter oci k obloze a pokrižoval se, „ale vezte, že prestože je náš pán prevelice milosrdný, prestoupení jeho prikázání je težký hrích. To platí i pro vás! obrátil se k ostatním, „nežijte v hríchu! Ulevte svedomí a využijte svaté milosti zpovedi! Dbejte desatera prikázání! Mravní bahno! To je to vaše mesto! Jako andelské trouby na Sodomu a …“.
Pomalu odcházel, ruku s nataženým ukazováckem vztycenou a recnil.
„To je šašek …“, odplivl si symbolicky Houba.
Nejdríve je údolí sevrené, pak se trošku rozkolíbá a prekvapeným ocím se ukáže zrícenina stredovekého hradu Svojkova. Dál proti proudu se proslunené skalnaté stráne strídají s pásy mekké trávy a až k rece lesem porostlými svahy. Než se nenávratne doširoka rozklene, cesta i rícka se

schovají pod zelené jehlicí a zalesnené stráne k nim pristoupí blíž. V jednu chvíli vykoukne nevelká louka a zase se schová. Prestože tu žádná zátocina není, místo pusobí tak romanticky, že chybí jenom Rikitan a jeho Hoši od Bobrí reky.

Výstrel z koltu obrátil pozornost ke stredu louky. Ctyri muži ohnutí v pase se do sebe zaklesli a na tohle živé pódium se, s pomocí dvou dalších, vyšvihla štíhlá postava prezidenta WRC Bondyho.

Rozhlédl se a pak publikum oslovil : „Kamarádi, kdo jste rýžovali, jiste jste si už v bance vymenili zlato za dolary. Kdo tak dosud neucinil, at tak uciní, nebude otevrená vecne. Od peti hodin prestávají na území mesta platit koruny a platí naší spolecností vytištené dolary. Verím, že zlatokopové bohate narýžovali a že …“.

„Hm“, povzdychl si Houba a znovu prehlédl Zlaté mesto.

Saloony, herny, cukrárna, kantýny s fazolemi, bramboráky a s gulášem … . Všechny tyhle plátené boudy i honosné, ze dreva a desek sbité podniky, stály po stranách široké ulice a svými štíty zvaly zlatokopy. Bohaté i chudé.

„Tak kam“? zavesila se do nej Pecka, zrejme rozhodnuta si ho tenhle vecer uzurpovat.

„Na kafe“. Pokrcil rameny : „Jsem chudej“.

„Neva. Mám v báglu foták. Pockáš tu“ ?

„To víš …“, usmál se.

„Koupím si ženskou“! plácl za pul hodiny Houbu do zad Béda, vynorivší se za nimi.

Ten se lekl a Pecka se ušklíbla : „To seš na tom blede“.

„No a“? nedal se, „budu s ní chodit“.

„Jak …“? nechápal Houba, „co blbneš“?

„Támhle je mají“, zachechtal se Béda a ukázal na lítacky, nad nimiž stálo : Triger whisky saloon.

„Aby mi je nevyprodali“, lekl se a zmizel.

„To meli loni taky. Za tisícovku si koupíš slecnu a chodí všude s tebou“, rekla pohrdave Pecka.

„Není nad to, nemuset si nic kupovat“, rekl Houba premítave a Pecka ho plácla.

Hoši od Bobrí reky tu sice nejsou, ale stejne jako ve Slunecní zátoce i zde stojí v léte tábor. Na zacátku ríjna jsou však podsady dávno složené v drevené kulne a velké ohnište s nácelnickým kreslem je opuštené. Koncící indiánské léto je nejbarevnejším obdobím roku a jeho ticho a klid jen podmalovávají krásu tohoto místa. Ale pred prvním ríjnovým víkendem pricházejí lidé, v pátek jejich príliv houstne a vecer je tu

hotové mravenište. Pak je zatlucený poslední kul a zvolený maršál zarazí, na koncích vyrostlého mestecka, cedule s nápisem : GOLDEN CITY.

Houba si protáhl celé telo a zazíval. Ruku si pred pusu nedal, ale tohle spolecenské fó pa je možno mu odpustit. Sedel v saloonu sám. Všichni ostatní, nebo skoro všichni, protože urcite nebyl vzhuru jediný, už spali. Vecer se prehoupl v noc, ta v ráno a poslední vytrvalci, ovadlí a rozklížení, šli spát. I uondaná Pecka se pred jedním z prvních letošních mrazíku ukryla do spacáku a zanechala Houbu samotného. Ten se ted zasnil a o zlatých nuggetech to urcite nebylo. Kdyby umel hrát, jiste by rozmnožil rady s kytarou žalujících zadumané hucící rece. Prestože tento stav provádí s mladým mužem úplné divy, duvodem jeho nespavosti tentokrát nebyl. Všude se ješte vznášela atmosféra uplynulé noci, vzduch byl stále plný hlasu, smíchu, cinkání kulicky v rulete a zpevu. Prkna vyvýšeného pódia jakoby se porád chvela pod dopady šnerovacích botek devcat, tancících kankán. Byl okouzlený. Ale nakonec zacala padat vícka i jemu. Vstal, prošel lítackami a zastavil se. Vzduch zaštípal. Zvedl hlavu a uvidel plechové nebe. Znovu zívl a rozhodným krokem vyrazil. Cestou ho ale zaujala modrá plachta v prucelí jednoho ze stanu. Protože ho mráz probral, rozhodl se tam ješte chvíli posedet a pak teprve jít. Nakoukl dovnitr a prekvapene uvidel, že nebude sám. V levém koute dlouhého nálevního pultu sedel Bubo, ve druhém Zmiják a koukali pred sebe. Doba, kdy spolu byli v jedné osade dávno minula a ted si nemohli prijít na jméno. Ale Bubova antipatie nebyla ojedinelá. Treba pro trampa Horna znamenalo jeho jméno totéž jako pro býka cervený lajntuch. Všeobecnou oblibu demonstrují slova zvolaná ve chvíli, kdy na slezine povstal a rekl : „Ted vám kamarádi promítnu, jak jsme byli na Detském dnu na osade Zlatý Banán. A od kamarádu se ozvalo : „Ty seš, Zmiják, taky peknej banán“!

Houba zhoupl lítacky, prošel lokálem a vylezl si k baru mezi ty dva. Nehnuli brvou, trebaže s Bubem obcas jezdil a bylo to fajn.

„Mel jsem jít“, pomyslel si otrávene. Chystal se slízt, když ze svého rohu vyrazil Zmiják. Sedl si k nemu, hlavu pristrcil blíž a privrel jedno oko : „To je co“? a malinko kývl k Bubovi.

„No …“, rekl Houba neadresne.

„Ho znám. Sem s ním jezdil. Chceš loka“? a vytáhl flašku vizoura.

„No“! prikývl Houba nadšene a dlouze se napil. „Já s ním nekdy jezdím ted“,

„I tak seš dobrej kluk“, pochválil ho Zmiják a zase se odštrachal.

Na programu bylo opet cucení.

„To zvládnou beze mne“, usoudil, sesul se ze stolicky a poprál dobrou noc. „Vlastne ráno“, pomyslel si.
Když lezl do spacáku, ješte jednou se podíval na svetlou cuprinku Pecciných vlasu. „Na to, že jsem tak mizerný zlatokop, to vlastne vubec nebyl špatný den“, rekl si štastne.
Je slunecné nedelní ráno. Na stolku uprostred mestecka stojí gramofon s troubou a ze staré desky hrajou Tennesee waltz.
Jako vždy Houbu probudil tlak v podbrišku a on jako vždy zápasil s touhou jít si ulevit a touhou se povalovat. Díval se vzhuru a modré pozadí za vetvemi ríkalo, že je krásne. Bylo už pozdní ráno a kam slunícko dosáhlo, tam vyhánelo ledové krajky námrazy. Zvedl hlavu a podíval se na Peccin spacák. Sedela na nem a zazubila se :. „Ahoj. Vstávej. Je krásne“.
Vykulil se ven a zmizel v dolíku za stromy. Všiml si, že po nekterých boudách už zbylo jen prázdné místo a na bourání ostatních se cile pracuje. Vývesní štíty, nápisy pomalované desky i desky samotné z velkých saloonu jejich majitelé odváželi a uskladnili do té doby, než bude opet vyhlášen ten div, že se v Pstružné našlo zlato. Pecka s Houbu nespechali, nešli ani s kamarády z party na vlak a rozhodli se slunecnou nedeli venovat sami sobe a toulání. Sedeli pod vetvemi krajních smrku a dívali se, jak se mestecko vylidnuje. Naložený na valníku odjel i nejvetší WRC saloon. Pak zmizel i poslední. Všude leželo ticho, jakoby tak tomu bylo vždy.
„Tak nevím, co je hezcí“, rekl Houba, „jestli Zlatý mesto, nebo jak je to ted“.
„Ted“, odpovedela Pecka, ale všechno co uplynulé dva dny prinesly, mela uložené v ocích.
Zlaté horecky se už na rícce Pstružné dávno nekonají, ale stací zavrít oci a je zase proslunené ráno a na stolku stojící starý gramofon hraje tu nestárnoucí známou melodii … .

Karavanistům

Martin Tumpach – Kregan *Poezie nad 23 let*

V Chorvatsku hlásili vedra,
Tak vyrazte vy zvláštní sorto.
Já spoléhám na svá bedra,
omnia mea mecum porto.

Duet Jezevčákovy dcery

Eva Doudová *Poezie nad 23 let*

Ticho v mlze
rozlévá se krajem
hloubku lesa měří
osamělý ptačí výkřik
a tiché hodiny lovců
dělené údery palných zbraní
ve velké dálce
se psi dovolávají ozvěny
měsíc v hrsti oblaků
je dílem
několika tahů štětce

tiše se rozebíhají mé tony
jako plameny
ze dřeva pláněte
přešlého loňským mrazem
tvá kytara u nohou
jak zatoulané zvíře
vděčně jímá teplo
hraje stíny
a ve slabých akordech
rezonuje v odpověď

ta rána skolila tě
jako zvíře
v lese
ležel jsi daleko
ochraptělá výbojka
byla doprovodem tvých nocí
trochu smrti ve tvé tváři
a strachu v prstech
rozptýlilo
pár zelených jehliček
do bledého čaje
a já uvěřila
že se vrátíš

Kouzlo vánoční noci

Zuzana Procházková - Jesse *Próza nad 23 let*

Když jsme byli malí, vyprávěl nám náš otec o kouzelné vánoční noci, o noci splněných přání. Seděli jsme mu vždy na klíně, tiskli se na jeho hruď a se zasněným pohledem upřeným do plamínku petrolejky poslouchali jeho poutavé vyprávění o této noci zázraků a tajemství. Pak jsme se před půlnocí teple oblékli a všichni jsme se i s mámou, každý hořící svíčku v ruce, brodili hlubokým sněhem k malé jedli v blízkosti našeho srubu, kterou jsme již den předtím ověsili malými balíčky sena, tvrdými kukuřičnými plackami, různými sušenými plody a malými kousky loje. To byl náš vánoční dárek zvířátkům v lese. U jedle jsme postavili svíčky na zem a v jejich mihotavém světle vytáhl otec zpod stromku kožený pytlík, zalovil v něm a každému z nás podal nějakou drobnost. Bývaly to nádherné večery, takto společně se všemi blízkými a otec vždy říkával, že na Vánoce nikdo nesmí být sám. A já to nikdy neporušila. Vlastně jen jednou.

Roky plynuly a zase byl Štědrý den. Těšila jsem se na ten večer už dlouho, ale odpoledne jsme se s Frankem nepohodli a padla slova, která nás oba dodnes mrzí. Ale stalo se a já v návalu vzteku, lítosti a smutku nasedla na koně a rozjela se prostě pryč. Štvala jsem koně lesem jak šílená, se slzami v očích a myšlenkami někde naprosto jinde jsem vůbec nesledovala kudy a nedávala pozor na nic okolo sebe. A tak se stalo, že mě jedna buková větev srazila ze sedla. Ležela jsem na zemi a poslouchala dusot mého koně mizejícího v dáli. Věděla jsem, že v pořádku trefí domů a pustila jsem ho z hlavy. Tato moje vlastní hloupost ještě prohloubila můj vztek a já se začala bezcílně potulovat lesem pěšky. Bylo poměrně teplo, ale mokro, protože ten rok nastala jen několik dní před Vánoci neočekávaná obleva a všechen do té doby již napadaný sníh roztál.

A pak se počasí náhle změnilo. Prudce se ochladilo, slunce se schovalo za hradbou těžkých mraků a začaly poletovat první vločky. Zvedl se ledový vítr a během čtvrt hodiny se rozpoutala sněhová vánice. Protože odpoledne, když jsem odjížděla, bylo teplo, vyrazila jsem jen tak v košili a teď se do mě zakousla zima. Velice rychle jsem vystřízlivěla ze svého vzteku i sebelítosti a najednou jsem si uvědomila, že netuším, kde jsem a kudy se mám vrátit. Věděla jsem, že vítr vane většinou od severu, a že tím směrem je řeka a u ní několik osad a rozhodla jsem se jít proti němu. Šátek, který jsem měla okolo krku, jsem si uvázala na

čelo, vyhrnula jsem si límec, zapnula košili až nahoru a vydala se na cestu. Šlo se namáhavě, protože vítr byl silný a sněhu rychle přibývalo. Nevím, jak dlouho jsem šla, než jsem poprvé upadla. Zjistila jsem, že jsem skoro usnula a to mě vyděsilo. Vyškrábala jsem se znovu na nohy a pokračovala v cestě. Mokrý sníh, který na mě roztál, mi promáčel boty i košili a ta se teď měnila v ledový krunýř. Na prsou mě hrozně mrazilo, ruce i nohy jem měla promrzlé až na kost a připadalo mi, že každý můj krok je ten poslední a další už nikdy nezvládnu udělat. Myslela jsem na Franka a na naši odpolední hádku a mrzelo mě každé ostré slovo, které jsem nedokázala spolknout, i prchlivost, s kterou jsem vyrazila ven jen tak, bez rozmyslu. Omluvila jsem se mu v duchu snad stokrát, než mi došlo, že už ho možná nikdy neuvidím. Udivilo mě, s jakým klidem jsem přijala tento fakt, ale bylo to jediné, co jsem mohla dělat. Potácela jsem se vpřed silou bůhví čeho a přestávala vnímat nastalou tmu, mráz, vítr i své vlastní pocity. Vím, že v těch chvílích byla smrt blízko. Všechno se mi slilo do mléčného závoje vířících vloček a z něho vystoupila vzpomínka – je přeci Štědrý den. Vybavila se mi svíčka v otcově ruce, kterou jsem vždy následovala závějemi zasněženého lesa, stíníc rukou světlo své vlastní svíčky oslňující mé oči. Nevím, jestli tato vzpomínka byla tak silná, ale v té bílé mlze, která mě obklopovala, se objevilo matné světlo a já je důvěřivě následovala, stejně jako malá holka tenkrát.

Za chvíli jsem došla ke srubu. Opřela jsem se o dveře, ty povolily a já vešla. Dveře se za mnou zase zavřely a já byla uvnitř, v teple, v bezpečí. Rozhlédla jsem se po místnosti a zamířila ke kamnům. Usedla jsem na špalek v jejich těsné blízkosti a nastavila ruce sálajícímu teplu. Prsty na rukou i na nohou mě začaly ukrutně bolet, ale já věděla, že je všechno v pořádku, protože rozmrzají. Na kamnech stála konvice s kávou, tak jsem vzala s police plechový hrnek a nalila do něj tmavou tekutinu až po okraj. Držela jsem hrneček ve zkřehlých dlaních, pomalu upíjela horké kafe a cítila, jak se mi teplo rozlévá vnitřnostmi. Vzpomněla jsem si, že to tak nemá být. Odložila jsem hrnek, vstala a sundala postupně s hlavy šátek, promáčené boty, kalhoty i košili. Zabalila jsem se do deky přehozené přes jednoduchou židli, chodila pomalu od stěny ke stěně, podupávala nohama a tleskala rukama. Dělala jsem to tak dlouho, dokud bolest v rukou i nohou nepřestala. Cítila jsem nesmírnou únavu. Usedla jsem opět ke kamnům, opřela lokty o kolena a hlavu do dlaní. Za chvilku se mi zavřely oči a já začala usínat.

Probudila mě ostrá bolest. Trhla jsem sebou a spadla ze špalku. Na zápěstí se mi svrchu objevila široká bílá čára, jak jsem se ve spánku

naklonila dopředu a spálila se o kamna. Venku jsem nabrala hrst sněhu, přiložila si ji na popálené místo a přitom jsem zjistila, že bouře již ustala a nebe je plné zářících hvězd. Ale o to větší byla zima, takže jsem dveře zase rychle přibouchla. Oči se mi zavíraly a sotva jsem stála na nohou, jediná přijatelná činnost byla jít spát. Naložila jsem kamna až k prasknutí, přivřela spodní dvířka, aby hořela pomalu, vylezla jsem na palandu a zachumlaná v dece okamžitě usnula.

Ráno jsem otevřela oči a zůstala ještě ležet. V hlavě jsem probírala události minulého večera, ale marně jsem pátrala po přítomnosti majitele srubu. Bylo to zvláštní. Pomalu jsem vstala, prohrabala kamna, přiložila do žhavých uhlíků nová polena, na polici našla velkou otlučenou plechovku s vonícím obsahem a uvařila konvici čerstvého kafe. Beze spěchu jsem vypila jeden hrnek, sesbírala okolo kamen své suché věci a oblékla se. Stále jsem doufala, že se ten tajemný obyvatel objeví. Ale nestalo se tak a já už toužila být ve Frankově náručí a říci mu, že jsem v pořádku, a že ho miluji, proto jsem musela odejít. Chtěla jsem zanechat svému neznámému zachránci vzkaz, ale nenašla jsem nic k tomu účelu vhodného, a tak jsem do námrazy na okně vyryla prstem prosté slovo „Díky!“ a vyšla ven. Tam jsem zůstala stát jako opařená, protože vedle srubu byl uvázaný můj kůň, který mi včera utekl. Když šok pominul, rozhlédla jsem se naposledy po srubu i jeho okolí, nasedla na koně a vydala se k severu. Zanedlouho jsme dorazili k řece, a pak už jsme cválali po známé cestě domů. Frank zřejmě uslyšel údery kopyt a vyběhl před náš srub, kde zůstal stát a se slzami v očích rozpřáhl náruč, celou mě v ní schoval a tiše šeptal moje jméno.

Bylo toho tolik na vyprávění a vysvětlování, tolik omluv, polibků a slibů, tolik otázek a odpovědí, tolik lásky. Ale jedna neshoda zůstala. Frank nevěřil v ten srub. Jednoduše řekl, že v těch místech žádný není a můj zážitek že je jen výplodem znaveného mozku na hranici bezvědomí. Ale ochotně nasedl na koně a já ho tam vedla. Jenže jsme ho nenašli. Strávili jsme pročesáváním lesa celý den, ale srub jako by se vypařil. Ani místo, na kterém stál, nikde nebylo, ačkoli cestu, kterou jsem den předtím šla, jsme našli téměř celou. To samozřejmě potvrdilo Frankův názor a já zoufale hledala nějaký důkaz, kterým bych ho přesvědčila. A pak jsem si vzpomněla. Bylo to přeci tak jednoduché, že jsem na to nepřišla hned!? Vždyť mám na ruce spáleninu od těch kamen! Rozběhla jsem se k Frankovi, sundala rukavici a natáhla k němu své předloktí. Vítězoslavně jsem se zeptala:

„Co vidíš?“

„Ruku.“

„Ale na ní!“
„Nic. Co myslíš?“
Prstem jsem si opatrně přejela po naběhlém puchýři. „Tady přeci.“
Vzal mě za tu ruku přesně v místě, kde to nejvíc bolelo, a něco říkal. Věděla jsem, že tohle by nikdy neudělal, nikdy by mi nezpůsobil bolest, a konečně jsem si to uvědomila. On ten puchýř neviděl. Prostě jej neviděl.
Nechala jsem se odvézt domů, uložit do postele a vypila všechno, co mi dal, ale neposlouchala jsem ho. Pomalu mi to celé docházelo a já se uklidňovala. Ten srub bez majitele, teplo a kafe a můj kůň venku, to všechno dohromady byla událost, kterou už jsem dávno znala. Táta nám o ní vyprávěl každé Vánoce. Vždyť tu noc byl Štědrý den a to, co jsem zažila, bylo kouzlo vánoční noci. Patřilo jen mně, a proto Frank nic nechápal. S tímto zjištěním jsem se schoulila v jeho náručí a šťastně usnula.
Už nikdy jsem ten záhadný srub nehledala a s Frankem jsem o něm již nemluvila, věděla jsem, že tam v lese není. Puchýř se zahojil a zbyla po něm jizva, kterou kromě mě nikdo nikdy neviděl. Ale vzpomínka zůstává stále živá a já se těším, až budu moci svůj příběh vyprávět těm, kteří jediní mi budou věřit a uvidí jizvu na mém zápěstí. Svým dětem.

Léto na Berounce

Monika Pokorná – Cinta *Poezie nad 23 let*

Slunce se přehouplo přes huňaté kopce
Protkalo naducané polštáře mlhy
válící se nad lenivou hladinou

Harmonická symbióza
zvěře ptáků ryb a stromů
ztvárňuje typický ranní klid

Nehybné sedící siluety
bláznovství tichému věrné a propadlé
posnídají akordy
Pro pozemský ráj vrátí se i při setmění
a odejdou až s pozdní noční hodinou

Mohutné skály
pověstmi opředené
stráží proud s tišinami
a se schovaným zákoutím

Blýskne se ledňáček
volavka zakřičí
a v luhu černý čáp
jak by chtěl napodobit na protějším břehu starý mlýn
I výr tu svoji trošku přidá
Jen co po proudu připluje dloužící se stín

Nenapodobitelná jsi
řeko moje...
stará - černá - líná
To ale nejsou právě hezká synonyma
Ty jsi přece - hlavně Jiná

Jsi jediná
a jedinečná

a snad právě proto touha odvěká a nekonečná
vede k tvým břehům kroky všech

co znají lesní moudrost
přátelství
a setonovský ideál
Ty pluješ si pořád
dál a dál

ale k tvým osadám a k dýmu ohňů
vracím se i přes chuť již mnohokrát poznaného

Volání divočiny kolem tvých břehů
nikdy neodolám.

I když je
na účet volaného...

Oslava

Igor Rádek *Próza nad 23 let*

Byla to velkolepá oslava. Kde jinde než na našem posvátném místě U Stříbrného pramene. Jezdíme na ten flek na tábory už čtyřicet let. Nevím kdo tomu místu dal ten eufemistický název. Ten pramen je snad opravdu stříbrný, když pomineme že vytéká z meliorační trubky. Ale vodu má krásnou, průzračnou a ledovou. Nad ním se rozprostírá úžasný mokřadový biotop s poletujícími vážkami a naproti za loučkou se stany řídnoucí modřínový les, vydechující vůni jehličí v šikmých paprscích odpoledního slunce. Ale nejposvátnějším místem je Kámen. Kámen který mlčenlivě provází náš táborový život, sluneční lázně, nekonečná pozorování hvězd, porady i hádky, večery s kytarou, radostné tlachání, vážné rozhovory, rozjásané sešlosti i tichá vyznání. Kámen, který pochází snad z jiné dimenze, starý jako svět sám.

Takže když uhodil letopočet ze kterého bylo zřejmé, že letos houfně oslavíme padesátku a vstoupíme do věku patriarchů, bylo jasné, že společná oslava musí proběhnout na táboře na Kameni. Taková oslava není žádná legrace. Všechno je potřeba pečlivě naplánovat, stanovit termín, sezvat zakládající členy a promyslet podrobnosti. Pak vypuklo to, co američané nazývají brainstorming, česky nejblíže významu „plácej co tě napadne“ nebo „přemýšlej až potom“. Zvláště v ženské části osazenstva tábora, která byla v převaze neb tábor byl původně dívčí a my jsme infiltrovali až později. A znečistili tím tu původní jasnou linku ideí svými živočišnými názory, dychtivou radostí ze života a zraňující touhou. Teď, poněkud vyčpělí, jsme trpělivě očekávali co krásnější část lidstva vymyslí. Ukázalo se, že veškerá mentální energie se napřela k úsilí vymyslet co všechno se sní a vypije. Vždyť slova oslava a žranice se stala ve vnímání mnohých lidí dneška synonymy. Jen ta původní biblická idea společného jídla jako společenství, sounáležitosti a důvěry se nám časem kdesi vytratila.

Nastal den D. Žijeme v souladu s přírodou, nejsme žádní mastňáci, proto limuzíny účastníků zůstaly zaparkované pěkně na kraji lesa u rybníčka. Samozřejmě až poté, co vyložily náklad všech nutně potřebných věcí svých majitelů na tábořišti. Vždyť kdo by ty haldy ten kilometr dosmýkal. Od časného rána probíhal čilý zásobovací ruch na přístupové komunikaci a v kuchyni důkladné přípravy. Les se plnil stany velikosti malého kravína. Stříbrný pramen se svou ledovou vodou je léty ověřenou dokonalou ledničkou jak pro potraviny snadno

podléhající zkáze, tak pro nápoje všeho druhu. A vykazuje téměř neomezenou kapacitu. A tentokrát se měl co činit. Den byl nádherný, slunečný, horký, takový jaký má být v čase léta, které se zvolna kloní ke svému závěru. Pracovní ruch panoval od brzkého rána. A odpoledne to vypuklo.
Setkání s lidmi, které jsi už dlouho neviděl, s lidmi které máš rád i s těmi bez kterých by ses snadno obešel. Gratulace, polibky, špunty od šampaňského vířící vzduchem, radostné žvatlání, společné fotografie, zákusky, dorty, víno, chlebíčky, káva, doutníky, ovoce, pivo, tyčky, hadi, pomazánky, fernet, řízky, slaný dort… Prostě taková normální oslava starých trampů a táborníků. Leželi jsme naprosto zmoženi ve stínu stanů, čekali až slunce milosrdně sedne do špiček smrků na druhé straně louky a povídali. Povídali a povídali, dávné příběhy vyplouvaly z našich chabých pamětí, radovali jsme se z našich někdejších radostí a smáli se našim někdejším strachům. Události příjemné i nepříjemné vyvolávaly už jen podobný mile hřejivý pocit a my se opět toulali v krajinách svého mládí. Nápoje všeho druhu tekly proudem a nám bylo spolu dobře a jak čas plynul, tak stále líp.
Slunce konečně kleslo do korun stromů a my se mohli přesunout k ohništi, které se jemně přimyká k patám Kamene. Konečně přišel čas vybalit kytary a podpořit snění písničkami, které ztrácí svou hloupost jen tady, na místě magickém. Tma rozprostřela svůj kabát po kraji a milosrdně zahalila naše neforemné postavy. Nedokážeme všechny písně přezpívat během jedné noci. Nevadí, můžeme se o to alespoň pokusit. Písně střídaly vzpomínky a vyprávění. Ležel jsem u ohně, zíral do plamenů jako už tolikrát, nechal se nést kouzlem okamžiku a přál si, aby ten dnešní večer nikdy neskončil.
Sedím na tom našem magickém Kameni a usilovně přemýšlím co jsem dělal posledních dvacet let a nemohu si na nic vzpomenout. Lidé se rozprchli jako křepelky, sbalili si své noclehárny, nacpali hory zavazadel do automobilů a vrátili se zpátky do svých řádných životů. Odškrtli si včerejší den v seznamu úkolů a večer vyloví něco vzpomínek z pixelů svých digitálních pamětí. Je ještě třeba něco po cestě nakoupit v Makru, začít balit na dovolenou v Řecku, stavit se pro to půvabné tričko, abychom to mohli zítra v práci pěkně probrat, jémine, to zas bude ve městě hic. Jiní, navlečení do slušivých elastických dresů zářivých barev, se svými cyklistickými miláčky za zády, hledí soustředěně do mapy a hledají cestičky kterými ještě nejeli, aby si je mohli odškrtnout na imaginárním seznamu nepoznaných cest. A také se už dneska dá mobilně připojit online do sítě i tady a nakrmit svou

GPSku novými daty skrytých kešek. Sedím na Kameni, mám jen tu svou fajfku, ale je dneska nějaká horká a to nemá být. Čím jsem se to hrome zabýval ty roky od posledního vandru a jak to, že jsem to přežil? Asi ty tábory a kytara mě zachránily před definitivním zlomením vazu mudruju nespokojeně. A někde tam dole, pořádně ukrytý pod vrstvou starostí, práce, pohodlí a zábavy doutná ten uhlík z posledního vandru. A nezhasl prevít, poslední dobou stále víc cítím jak se budí a začíná žhnout. Sedím na Kameni, pokuřuji Mac Baren a hledím na tu naši louku. Sem vysoká nezavítá, jsou to mokřady, až támhle u lesa se každou noc pase srnec. To až Kasiopea vypluje nad lesem za kuchyní a nad jižním obzorem se rozzáří Jupiter jako obrovská lucerna. Je ticho. Nádherné bezmotorové ticho.Vím co musím udělat. Sepíšu pozvánky a uvidím kolik se nás v září na pátým nástupišti sejde…

S hlavou v oblacích

Barbora Hakenová *Poezie nad 23 let*

Letěla oblaka
jako ptáci mávala křídly,
přicházela a ztrácela se
jako myšlenky uvnitř lidí.

Letěla oblaka, letěla daleko,
protože neznala lidské zákony
ani hranice, ploty a zdi
ani divoké řeky a oceány.

Letěla oblaka modrou pustinou,
jako koráby z chomáčů vaty,
a na jejich palubách,
dál a dál pluli jsme já i ty.

Letěla oblaka a přitom se rozplývala
a my si na puchýře foukali,
už půjdeme jenom den či dva,
abychom se
tam v dálce
spolu setkali.

Osudová krajina

Zdeněk Vorlíček - Brouk *Próza nad 23 let*

Po úzké kamzičí stezce sestupuji do hlubokého skalnatého kaňonu říčky Kamenice. S lehkostí a ostražitostí indiánského zvěda se plížím do první zóny národního parku a ze všech sil se snažím, aby se podrážky mých kanad proměnily v hebké rysí tlapky.

Je středeční červnové odpoledne, dnes jsem na tenhle vandřík vyrazil výjimečně sám. Po chvilce krkolomného sestupu se dostávám až na malou loučku, vybíhající úzkým mysem k vodní hladině. Je to moje oblíbené místo, kam jsme s kamarády jezdili už od mládí, ještě dlouho před vyhlášením národního parku. Celé okolí se odedávna stalo mou srdeční záležitostí. Tady jsem tehdy byl na svém úplně prvním vandru, o něco později jsem nedaleko odtud potkal svou celoživotní kamarádku. Říčka zvolna plyne skalnatým údolím, místy se prodírá mezi mechem porostlými balvany, kde rozehrává svou libozvučnou melodii. Ležím na zádech a pozoruji mohutné skalní věže, tyčící se nade mnou. V mé fantazii se sluncem ozářené skály stávají stovkami nebetyčných věží velebných chrámů, místy jsou mohutným sloupovím, podpírajícím trůny v královských palácích. Pokroucené borovice, živořící na úzkých skalních římsách, jsou tou nejjemnější filigránskou výzdobou. Některá skaliska jsou roztodivnými postavami tu hubených, tu břichatých obrů a obryň, jdoucích uhasit svou žízeň chladivou vodou z životadárného toku.

Z příjemného rozjímání mne náhle vytrhnou dešťové kapky, které z ničeho nic začínají prudce padat ze zatažené oblohy. Z dálky je slyšet blížící se bouře, úzké údolí pojednou zahalí temnota. Není pochyb, že se to žene směrem ke mně. Hledám úkryt pod nedalekým skalním převisem, kde chci náhlou průtrž mračen přečkat. Neraduji se však dlouho. Voda začíná prudce stoupat, s hrozivým lomozem se na mne valí jakási ohromná vlna. Rychle házím na záda usárnu a ze všech sil se snažím vyškrábat nahoru z blížící se pasti. Marně. Mohutný zpěněný živel, nesoucí s sebou změť různých zpřelámaných větví a kmenů mne beznadějně strhává do svého proudu, už mne to drží, už není úniku.

Vypadá to, jako by se sám Ďábel spojil se strašlivou devítihlavou Hydrou a z jejich svazku se zrodila tisícihlavá vodní saň, která se teď žene s obrovskou krutostí úzkou skalní soutěskou a strhává s sebou vše, co jí přijde do cesty. Ze svých dvou tisíců krví podlitých očí vrhá blesky, její zubaté tlamy po mně chňapají a řvou ohlušujícím rachotem, který

se v tisíci ozvěnách rozléhá celým údolím. Její šupinaté paťáty, zakončené ostrými drápy, bezohledně drásají a rvou z okolních skal veškerý porost, včetně lišejníků, rostoucích tam po celá staletí. Líté monstrum s naprostou bezcitností a jízlivostí boří zásadní rozdíly mezi vertikálními a horizontálními rovinami a v časoprostoru vytváří dokonce i čtvrtý rozměr. Apokalypsa.
Jsem tím strašným vodním proudem unášen, marně se snažím se zad sundat usárnu se zabaleným spacákem, který mne nasáklý vodou beznadějně stahuje do hlubiny. Začínám se topit. Jako by se společně se mnou v šílených vodních vírech zmítal i Vergilius s ostatními postavami ze všech třiceti čtyř zpěvů z Pekla od Danda Alighieriho. V tom se mi jakoby zázrakem podaří konečně stahující břemeno se svých zad uvolnit a vyplouvám na rozbouřenou hladinu, kde se zachytávám plovoucího kmene, který mi sem snad seslalo samo nebe. Lapám po dechu a vykašlávám tu kalnou břečku. Křečovitě se držím kmene, pádlováním levačkou a nohama se snažím své plavidlo nasměrovat ke břehu.
V tom zachytím něčí ruku. Přímo vedle mne pluje těsně pod hladinou něčí bezvládné tělo! Pokouším se je zachytit, ale jednou rukou to nezvládnu. Pouštím spásný kmen, zkouším tu postavu držet hlavou nad vodou. Po chvíli se mne tonoucí sám zachytává, naštěstí žije. Plujeme teď společně tím hrozným vodním tobogánem až k místu, kde se kaňon trochu rozšiřuje a tam proud poněkud ztrácí na rychlosti. Nese nás to na velký balvan, vybíhající sem ostře ze břehu. Z posledních sil se nám oběma podaří na něj vylézt.
Pohled do jeho tváře mi znovu doslova vyrazí dech. Dosud by mne ani ve snu nenapadlo, že mám někde své identické dvojče. Jeho obličej je věrnou kopií mého odrazu v zrcadle. Pouze jeho oči jsou na rozdíl od těch mých temně modré, jeho pleť je bílá, skoro až průsvitná, má na rozdíl ode mne dlouhé vlasy, ze kterých mu stékají praménky špinavé vody na jeho dlouhou noční košili, zpod které mu vyčuhují bosé nohy. Asi to toho chudáka vyplavilo rovnou z postele – pomyslím si. Nejsme schopni slova, pouze na sebe oba mlčky zíráme a těžce oddechujeme ve stejném, skoro synchronním rytmu. Není však mnoho času, ještě nemáme vyhráno. Musíme se nějak dostat až nahoru, pryč od toho běsu, který stále zuří přímo pod námi. Šplháme vzhůru nějakou postranní průrvou, snad se to podaří. On leze první, já se jej snažím zespodu občas podepřít. Když si mi stoupá na ramena, váhu jeho těla skoro vůbec necítím. Konečně jsme nahoře, podáváme si vítězoslavně ruce a zalamujeme palce.

„Kde tě to chytlo?“ osměluji se po chvíli.
„Strhlo mne to společně s tebou, protože jsem pořád u tebe, já jsem totiž tvůj osud,“ odpoví mi s naprostou samozřejmostí.
„Děláš si srandu?“ vykoktám podrážděně, ale přece jen mne nahlodává jakési tušení.
„Myslím to úplně vážně, nemusíš přece vůbec věřit v něco nadpřirozeného, ale snad věříš, že osud každého doopravdy existuje,“ pokračuje klidně.
„To asi ano.“ Je toho na mne po té prožité hrůze najednou nějak moc.
„Minulost, přítomnost i budoucnost byla, je a bude nezvratně řízena osudem. Myslíš si, že třeba setkávání lidí je dílem nějaké náhody? Nikoliv náhoda, ale osud! Náhoda je řízena osudem. Náhoda bez osudu není. Myslíš si, že jsi schopen něco změnit? Něco ovlivníš třeba svojí pílí, ale vše, co změníš je stejně vliv osudu, protože ten je tak tvořen. Ty také máš v osudu psáno, co se ti má stát a co nikoliv. Osud tě zároveň hlídá a chrání před okolními situacemi. Kdo si myslíš, že ti pod vodou pomohl shodit usárnu, aby ses neutopil? Kdo si myslíš, že ti do cesty přistrčil ten kmen? Někdo tomu říká třeba anděl strážný, ale je to pořád stejně řízení osudu. Měl jsem s tebou tak plné ruce práce, že mne to samotného skoro utopilo. Vůbec nechápu, jak se to mohlo stát. Za svou záchranu teď vděčím zase naopak já tobě,“ vychrlí ze sebe unaveně.
„No dobře, to zní docela logicky, ale jak je možné, že tě teď vidím ve skutečnosti a mohu s tebou rozprávět?“ opáčím trochu zmateně.
„To sám vůbec nechápu. Snad tam dole v té hrůze opravdu vznikla nějaká čtvrtá dimenze. Snad je to zapříčiněno tím, že jsi mne sám zachránil. Jsi asi první člověk, kterému se podařilo zachránit svůj osud!“ hledí na mne svýma smutnýma očima.
„Tak se tím už netrap, zkusíme teď zase své osudy vzít do svých vlastních rukou,“ zkouším jej trochu povzbudit.
Mezi tím přestává pršet a kraj začíná zahalovat plášť podvečerního soumraku. Po chvíli odpočinku se vydáváme na cestu jen tak nazdařbůh, vůbec netuším, kam nás to až doneslo, hlavně někam pryč odtud. Jdeme teď dva, já a můj osud. Spíš bych jej teď vlastně měl pojmenovat a psát s velkým O – Osud. Navzájem se podpíráme, hlavně já jeho. Můj osud i osud mého Osudu jsou teď velkou neznámou.
Začíná mi být zima, on si ale nestěžuje – osudům asi zima není. Dostáváme se na cestu, která nás už skoro za tmy přivádí k nějaké vesnici. Před prvním stavením sedí venku na zápraží takový malý, hubený, ale čilý stařík a zve mne dál do své roubené chaloupky. Když za mnou zavírá dveře, Osud tam také proklouzne za mnou. Vyprávím

dědovi, co se mi přihodilo, ale o svém setkání s Osudem raději pomlčím. Děda stejně mluví jen se mnou, i když jsme u něj na návštěvě vlastně dva, ale pak mi docvakne, že můj Osud vlastně vidím jenom já. Hostitel mi nabízí, abych si u něj usušil oblečení a zůstal u něj do rána. Rád přijímám a pomáhám mu rozdělat oheň v kachlových kamnech. Jdu se osprchovat a Osud se sprchuje se mnou v té jeho dlouhé košili – osudové se asi nesvlékají. Já se oblékám do zapůjčeného oděvu a Osud si mezi tím vysouší ručníkem ty své dlouhé vlasy. Překvapeně na sebe zírá do zrcadla.

„Dříve jsem měl vlasy hnědé, jako ty, ale teď mi asi hrůzou zešedivěly," povzdechne si smutně.

Jdeme do světnice, kde jsou zatím mé svršky rozvěšené kolem kamen a je mi nabídnuto také něco k jídlu. S dědou si potom ještě povídáme dlouho do noci a pak uléhám na kanape ke spánku. Osud sedí vedle mne s otevřenýma očima – osudové asi nikdy nespí.

Do rána mi moje věci téměř uschly, jen kanady jsou ještě trochu vlhké, v bundě jsem naštěstí zachránil peníze na cestu domů. S vřelými díky se loučím s dědou a vyrážím k zastávce na dopolední autobus do Děčína. Osud mezi tím do rána značně zprůhledněl, už spíš jenom matně vidím jeho obrysy.

„Teď už se zase vše vrací do normálu. Loučit se s tebou nebudu, protože zase budu stále s tebou, ale ty mne neuvidíš, stejně jako předtím," usměje se na mne Osud a pak mi úplně zmizí.

Hned v sobotu se vracím do té vesnice zase zpět. Má první cesta vede k dědovi, pro kterého mám připravenou lahvinku s obrázkem korábu, pak mu ještě pomohu naštípat dříví, ale nemám u něj dlouho stání. Musím najít to místo, odkud jsme předtím spolu s Osudem vylezli ze soutěsky. Teď ve dne vše vypadá trochu jinak, za chvíli však místo nalézám.

Stojím na skalním ostrohu vysoko nad údolím, zespoda je slyšet zurčení řeky. Dole je sice ještě vidět množství naplavenin a spoušť, kterou po sobě zanechala povodeň, ale tady nahoře se dokola rozprostírá rozlehlé království lesů a skal, království tajemných roklí, rostlin a živočichů. Království rozličných barev a vůní. Království, které si mne podmanilo svým magickým kouzlem. Království, které mám stále raději, přestože jsem tu nedávno prožil tolik nebezpečí.

V tom ucítím na svém zápěstí stisk něčí ruky. S úlekem se ohlédnu. Vedle mne stojí Osud. Zase zřetelně vidím jeho bílou postavu, šedivé vlasy se mu stříbřitě třpytí. Za několik okamžiků se mi však začne vytrácet a já si najednou začínám uvědomovat, že ty jeho pomněnkové

oči jsou vlastně modrou oblohou nad obzorem, jeho bílá postava, tvář a stříbrné vlasy jsou vlastně oblaka roztodivných tvarů, ozářená poledním sluncem. Stále však na svém zápěstí slabě cítím stisk jeho ruky a dochází mi, že mne vlastně drží jenom proto, aby se mi z té výšky nezatočila hlava a nežuchnul jsem dolů. Teď už jistě vím, proč se mi zjevil právě zde a ne nikde jinde – je to totiž moje osudová krajina.

Pod čarou ještě závěrem zpráva z tisku:
České Švýcarsko, 10. 6. 2010 – *Blesková povodeň na řece Kamenici, která ve středu 9. června 2010 způsobila velké škody v obcích Českého Švýcarska, se prohnala také Národním parkem České Švýcarsko. V soutěskách, kterými si říčka Kamenice razí cestu k Labi, došlo ke značným škodám ...*

Taková optimistická

Jarmila Faltová – Kytka *Poezie nad 23 let*

Proč s věkem nemizí starosti,
když děti dospějí a dům je prázdný,
ač jsme už plni moudrostí,
rad zkušených, i bázní,
co předáváme s odkazy
na praotce či matky,
těm co cestu hledají
najít chceme zkratky.
Proč starostí nám neubývá
a všechno je zas jinak,
břemena nesem na věky věků,
život je pěkná dřina.

Parafínové putování

Stanislav Khol - Pavouk *Próza nad 23 let*

Pečburti plus pečbuťata popotahováni psem popojeli povozem - provázeni presem pospíchali povandrovat po pšovském podolí. Puchejř pálil, proto pečbuťata požadovala přimražený pamlsek. Přeparkovali povoz, popošli před prima pšenskou pamlskárnu. Pokoupili, pochutnali, pochválili. Příjemně prochladili pysky. Přemyli parchantíkům papulky. Potom plná polní, pá,pá. Prošli plumovým porostem, přešli pole. Poloves Pedlec přivítala pečbuřty příjemným pohostinstvím poskytujícím pěkný pohled plný panoramat. Polostín před putikou pohltil poutníky. Přivítali prima pivo - plnotučná Podkováň překvapila. Polaskala pysky, prochladila potrubí, pajšl přijal pivo prost protestů. Pečbuťata pila pomo, poletovala po přilehlém plácku. Pečbuřty popíjející pod prastarým porostem překvapily přicházející polotlupy poutníků. Pinďa poznával proslulé Patrioty. Patriotů přibývalo. Poté Pinďa prozřel - přece popamatoval. Při pročítání plátku pro pískomily přehlédl pozvánku? Pak pochopil - přečetl pozvání při procházení plků proslulých Pocestných. Patrioti přeci provozují pracovní pobyt při Pšovce! Poklábosili - prima poutník proslulý přízviskem po poletujícím plchovi poutavě popisoval přírodu Policka. Příjemný pokec přerušilo pyskování pečbuťat - požadovali pochodovat přírodou. Pišta poplatil požadovaný poplatek, písknul. Pes, pečbuťata, Pinďa, Pišta pokynuli prima poutníkům. Pak přešli posekané pole. Pečbuřty pohltil podrost, přešli po pěšince pár půlkilometrů. Pak po pozadí projeli pískovcovou průrvu - přistáli přímo pod pěkným převisem pojmenovaným po ponocujícím přemoudřelém ptáku. Pod převisem postrádali palivo. Pospolu připravili pořádný pahorek polen. Pološero pohltilo polesí. Pinďa pokorně poklekl, připálil prsť. Pláménky polykaly polámané palivo. Pečburti přiostřili pruty, prokláli presbuřty. Plameny polaskaly prořízlé párky pouštějící páru. Pečbuřtili. Pepa pyskoval - papat párek? Pche. Přiletěl pohlavek provázený poučením. Papá Pišta promluvil "Provokace ponech pseudoochranářům, pečbuřt prostě peče!" Pepa pochopil. Papal. Promaštěné papuly prozářily přítmí protkané plápoláním plamenů. Pinďovo pečbuřtě plakalo - prořízlo prst. Pinďa prcka pohladil. Prcek plačtivě: "Pudu pinkat". Pinďa pečbuřtě položil - připravil péřový pytel. Povídal pohádku. Pečbuřtě po chvíli pochrupovalo. Pak Pinďa plus Pišta pili pivo - plechovkové, petkové. Pokecali. Poslední přiložení přišlo

půlhoďky před půlnocí. Pinďa pohladil prcka po palici. Pocítil pálení. Proboha! Parafín! Prcek pokojně pochrupoval pokapán parafínem. Prča. Přešla půlnoc, pečbuřti plus pes pospolu pochrupovali.
První povstala pečbuřťata, probudila pečbuřty, požadovala plápoláček. Posnídali, poklidili, pobalili. Ponechali převis poněkud plnější polínek ponechaných pro příští poutníky. Parta pečbuřtů prošla podél Pšovky pod Pokličky. Prima převýšení překonala první pečbuřťata. Prckové plni páry poskakovali po pískovcové plošině. Papínkové propadali panice. Pfůůů. Pak pohodový pochod. Prima putování. Přešli polesí, pole, přivítali Pšeno. Pochvalovali počasí. Přislibovali: Pá příště :-)!

Tisíc krás

Martin Koreček *Poezie nad 23 let*

Chci umět mluvit rybí řečí
a tanci ptáků rozumět.
Chci hladit křídla motýlů
a jejich zpěvy znát.

Chci v trávě chladit bosé nohy
a chutnat vůni meruněk.
Chci šňůru perel višňových
a obejmout jím celý sad.

Chci lesem bloudit se srnkami,
jak pavoučí sítě stříbrnět.
Chci ponořit se do vln ticha
a napočítat tisíc krás.

Chci načas splynout s kapkou rosy
a chyby světa vrátit zpět.
Chci plavat modrou oblohou
a nakazit tím třeba vás.

Pravdivá povídka

(pro pozorné posluchače preferující písmeno Pé)

Stanislav Khol - Pavouk *Próza nad 23 let*

Povím pravdivý příběh popisující příšernou perzekuci pečbuřtů.
Popisovaný příběh proběhl pár pátků po prosinci. Parta pobudů pomalu putovala přírodou. Páni pečbuřti přemýšleli, plánovali, prohlíželi periodikum Plesk, porovnávali přednosti propíraných pornohvězd. Paní pečbuřtky plkaly, probírali prkotiny, potichu pomlouvali pečbuřty. Pečbuřťata pobíhala, povykovala, pruty pošťuchovala přes ploty podrážděné psy. Paráda. Příšernou předpověď počasí potvrzovala probíhající plískanice, poprchávání. Prasečina. Poutníky proto pohltilo příjemně prohřáté pohostinství. Pili pivo, pomo, pojídali pochutiny, preludovali písně poutníků, pohlavkovali pištící pečbuřťata. Prostě pohoda. Poté poplatili pikolíkovi pobíhajícímu po place pohledávku. Poděkovali. Pokračovali pěšky překrásným přírodním parkem pojmenovaným přiléhavě Paradise. Protože pořád pršelo, prasecky promokli. Pečbuřtky přidržující pečbuřťata pod pláštěnkami počali pyskovat. Páni pečbuřti proto podlehli. Popošli pod pradávný pískovcový převis. Počali probíhat primitivní práce – pílení porostu, porcování polen. Pak podpálili přeschlou prsť, pofukovali. Použití podpalovače? Pitomost! Polínka postupně pohltily plamínky. Polosvlečené pečbuřtky pověsily promoklé prádlo přes připravené provázky. Pod provázky plápolaly plameny poskytující příjemnou pohodu. Poutníci poklidně posedali, připravujíc předuzené pochoutky. Podlehli pečbuřtovskému pábení, přiostřili pruty. Pečené párky provoněly polesí. Prostě paráda.
Pak přerušil pohodu pronikavý praskot. Pěšinou přijížděl palivem páchnoucí povoz. Pištěl přední pohon pneumatik. Přes palouček přicházeli podivní páni. Pečbuřti podlehli panice. Prošlapanými podrážkami pohorek podupávali plápolající polena, pálivý popel pokrývali pískem. Poplach přišel pozdě. Pečbuřti přistiženi při pálení, připomínali parchantíky přichycené při provádění prasárniček. Přicházející pestrobarevně přiodění panáčci přitahovali pozornost pečbuřtů povykováním: „Porušujete předpisy? Pácháte požár?“ Pečbuřti poněkud plaše pohlédli po panáčcích. „Prosím?“ pípli. První pseudoochranář prokazuje právo prudit pravým průkazem. Povědomé přízvisko přibližuje pečbuřtům prostou pravdu. Před poutníky postává proslulý pobíječ pečbuřtů Petr Penč (příjmení

poopraveno pisatelem, promiňte). Přítomní propadají pesimismu. Penč přednáší, poučuje, profesionálně prudí. Poskok pána pseudoochranáře pokleká pod převis. Pazourou prohrabává popel. „Pálí, pálí!“ potěšeně piští. Pak pofukujíc popálenou pravici plačtivě počítá puchýře. Pitomec. Pan Penč povýšeně povytahuje propisku popisujíc pokutový papírek. „Plaťte poplatek, pobudové“, povídá, „Pětset plus pětset!“. Placheé pečbuřtky předstírají pláč. Plavovlasé playbuřtky pokouší Penče předváděním poprsí pokrytého pořád promoklými podprsenkami, podbízivě pokrucují pánví. Posléze přiznávají potupnou porážku – pravděpodobně poloimpotent Penč přehlíží plané počínání pěkných pečbuřtek. Pečbuřťata popravdě pláčí, protože pečené pochoutky pohltil písek. Pečbuřti podlézají, přemlouvají, pragmaticky předkládají potvrzené pravdy: pečbuřti přírodě pomáhají! Penč povýšeně přehlíží ponížené pobudy. Poklepává propiskou, předstírá pochopení. Pak přeci požaduje peníze. „Pro pobudy porušující předpisy platí povinnost platit pokutu!“ praví. Pohrozí povoláním policie. Penčův poskok popochází pěšinou. Přidržujíc podél plešaté palice předražený přístroj Panasonic, předstírá přivolávání policejní posádky. Přesvědčivě pitvoří. První pečbuřtka podléhá, povytahuje průkaz, proplácí plný poplatek. Provětrává peněženku. Přátelé pečbuřti postupně přispívají přítelkyni pošetřenými padesátikorunami. Potom pan Penč plus poskok procházejí po přilehlých pěšinách, prohlížejíc pískovcové převisy. Pod převisy pouze písek, použité přihnědlé papírky, prázdné plechovky, plné prezervativy… Prosím pěkně, po pečbuřtech? Pochybuji. Přírodou putují podivní pazgřivci. Ponechávají po projití „pořádek“ připomínající plnou popelnici. Pečbuřti po nich přenášejí ponechaný pomník pitomosti pryč, plníce pak popelnice před pohostinstvím, potravinami.

Pseudoochranářští padouši přecházejí palouček, popojíždí povozem přes pampelišky, podběl, pýr. Pneumatiky piští podrostem. Pečbuřty pohltí páchnoucí plyny. „Pá, pá“ povídá pečbuřtě Pepa. „Parchanti,“ přidává Pepův papá Pajda. Pakárna. Posmutnělí pečbuřti posbírají propriety, pobalí pytle. Prohlíží poloprázdné peněženky. Polknou pálenku, připálí Partizánku, pobouřeně pokuřují.

„Penče poslat pěstí pod převis!“ praví pečbuřt přezdívaný Pratremp

„Potom parchanta pořádně přiškrtit!“ přidává plně pobouřená pečbuřtka Pivoňka.

„Pomoct prozřetelnosti!“ přisazuje Pančo.

„Pánové,“ povídá posměšně přítel Pivoš, „pan Penč přece plní pouze pracovní povinnost přírodovědce!“

„Pitomče! Proč pácháš prdel? Prohráváme, platíme pokuty…“ procedí přes pysky Prófa.
„Pravda, půjdem?“
„Pojďme, přátelé.“
Potom pospolu poklidí pod převisem, pohladí pískovec, pohřbí poloupečené presbuřty pod práchnivý pařez. Poslední pohled patří polorozpadlé palisádě prosáklé pachem plamenů, pospolitosti, přátelství. Převis pláče po pečbuřtech. Pomalu procházejí přes palouk, promýšlejíc pomstu. Putují polesím plni ponížení, prostoupeni pesimismem. Poprchává, proto pobudy pohlcuje putyka. Pod pípou probírají podrobnosti pomsty. Plánují příští postupy, prozkoumávají předpisy, pročítají paragrafy. Právě pokládají první pilíř praorganizace pečbuřtů.
PRAASOCIACE PRAČESKÝCH PEČBUŘTŮ právě počíná!

Předložený pamflet přibližuje pisatelův pravdivý příběh pouze poněkud přibarvený pečbuřťaty, protože pečbuřťata pár pátků po prosinci putovala po příbuzných, protože pečbuřtky protestovali proti pobytu pečbuřťat pod převisem. Prochladlé pečbuřtě prý pak pochrchlává polehává, prudí. Pobývá pod peřinou paralizované paralenem. Pak pisatel poupravil příjmení proslulého pseudoochranáře (praktické pohnutky - pochopte). Páteř povídky pak předkládá pravdu pravdoucí. Popsaný příběh přímo podpořil prorevoluční porady, přátelské potlachy, proběhly protiakce...
Popravdě, pečbuřti porušují přísné předpisy. Prosíme, promiňte. Pochopte prostoduché pobudy.

Pozdravuje pisatel - pravověrný pečbuřt. Putující poutník, pobuda páchající přestupky popsané pamfletem Pravdivá povídka.

Pociťujete přízeň? Pak přijďte pobejt: www.pecburti.wz.cz

Vzpomínání chlumské

Monika Pokorná - Cinta *Próza nad 23 let*

Nedívej... Povedu tě, neboj. Tak pozór - teď!

Vůně gulášové polívky míří až do korun nádherných borovic, jež se ochranitelsky tyčí nad našimi hlavami a nabízejí konečně tolik vytoužený stín.

„Monču, ale tady je rezervace nebo co, vidíš tu značku...“

Já jsem ale starší sestra, a tak se k nastolené otázce taky jako starší sestra postavím.

„No jasně, vidim. My jsme ale před tou značkou. A kromě toho – já můžu.“

Bodejť, jak také jinak. Já sem přece patřím.

„A počkej, to hlavní teprve přijde. Jen co dodlabeš ten ešus.“

A pak už konečně beru Dádu za ruku, druhou jí dám před oči -

„Nekoukáš? Nekoukej, fakt nekoukej, vydrž,“ a vedu ji po kluzké stezce níž a níž. „Pozor, trošku kořen, teď, pozor, odtáhnu ti větývku, nelekni se... Připravena? Na všechno? Tak – pozóór – teď.“

A dlouho, i několik let chystané se stává skutkem. Před očima mojí sestry se rozprostírá nádherná krajina, mně se splnilo, co jsem si vždy představovala, až ji sem, přes zákaz maminky přivedu, právě takhle, se zavřenýma očima, za ruku, a pak řeknu – tak pozóór, teď! Hledí na tu scenérii, nemůže uvěřit –

„Jak to, vždyť jsme nešly do kopce, ale z kopce, jaktože takováhle krásná vyhlídka, taková vejška... No to je paráda...“

Paráda. Já vím. Tak sem právě jezdíme občas s dědou. Tady mě babočka mačká pevně za ruku - *Né tam nechoď, Monič, tam taky ne, sklouzne ti noha, ani nemyslet, pojď radši sem, pojď.* Tady si babočka prožívá chvilky trápení, když táta s rozběhem zkouší dohodit kámen až dolů, do řeky. Žbluňk, dočká se, téměř vždycky. Jednou to tady takhle budu předvádět svým dětem. Teď je mi šestnáct, sestře deset, prokristapána, kdyby máma věděla, kde to právě jsme, v jaké vejšce tady na skále sedíme. Mačkám Dádě ruku, uvědomuji si, stejně jako babočka jindy mně. Babočka tu jistě trpí, a táta znovu a znovu zkouší hodit kámen a podrážky mu brzdivě škrundí těsně nad srázem. A babočka sem znovu a znovu pojede, protože je tady krásně. Nejkrásněji. *Jó, holka, sem když mě táta, totiž děda, poprvé vzal, tak jsem si říkala, že jsem snad v nebi. Stáli jsme, dívali se na tu nádheru, a já jsem si myslela - teď jsem nejšťastnější. Z města, to víš, ráda jsem si vzala*

pěkný šaty, klobouček... Myslela jsem, jakou udělám u jeho rodiny parádu. Babka mě přivítala – Tohle si sundej - dala mně zástěru a prej – abych jim udělala karáska, oni že jdou zatím na pole. Ale ten náš les, viď, to se nedá jen tak vyprávět.

Nedá, babi, to se musí prožít. Zastavili jsme vždycky našeho šediváka při kraji pole, děda se vydával nejdál, já s babočkou a Dolinou na vodítku jsme spíš jen tak přecházely, povídaly si, a co chvíli se z okrajového rigólu vynořil táta s náručí plnou hřibů modráků s kloubouky velkými jak talířky. Nebral si košík, nic, jen na mě tiše hvízdnul a já stejně tak tiše dlouhými skoky pádila obdivovat voňavou nadílku. V té rokli nacházel nejvíce.

Také to teď zkouším. Chodím roklí, očima bloudím ze strany na stranu, chci se také vynořit s plnými dlaněmi, tiše hvízdnout na dcery, ale... Nic. Nenacházím. Nevstoupíš dvakrát do téže řeky - říkám si v těch mně milých místech, ale pak přeci jen jdu dál, hlouběji do lesa, na plácky, které byly jen dědovy a moje. Tu se rozprostírala koruna listnatého stromu jako stůl, také jsme vždy říkali – *Tak stolečku, copak jsi nám dneska prostřel...* Občas nějaký ten podmáslík, muchomůrka, ale už zase děda mává z dalšího místa, borováky, *Monino, támhle a támhle, vidíš, má bratříčky, vždycky se podívej a hledej ještě ty bratříčky...*

Dědo... Zavolám neslyšně do korun stromů. Jen mi zašumí nazpět... *Dědo, dědo...*

Né, nevolejte mi to samé... Já strašně chci, aby mi tady, právě tady děda odpověděl...

Dědo... Vydechnu zase...

Dědo, jsem tady, tady mě přece musíš slyšet, sem někam musela dojít tvoje duše, viď, když jsi nám umřel... Viď, že mě slyšíš...

A jedu sem zas a znova, dnes mám právě narozeniny, a jen až se moje noha dotkne toho známého voňavého mechového koberce, pokrytého jehličím, jahodami a kloboučky hříbků, hned dědovi povyprávím, co je nového... *Vidíš, vezu už druhou dceru, ještě sotva plete nohama, ale sem ji vzít – to je to nejlepší a já se moc těším*. Moje auto zastavuje, na stejném místě, co jsem vždycky vyskakovala ze škodovky, s babočkou, dědou a tátou. Ne, nesníš, holka, to auto tu opravdu stojí, babočka a táta u něho, nevěřím svým očím, ostatně nikdo z nás všech, co tu jsme, díváme se jeden na druhého, a přestože vztahy už dávno nejsou takové, jaké bychom si jistě všichni přáli, přesto se najednou všichni usmíváme. To náš les. Náš les má na svědomí to kouzlo. Mám narozeniny, mám tu své blízké, tak, jako když mi bylo deset let. Táta skočí do pole se

slunečnicemi, tři mi utrhne a podá – *Tumáš, když máš ty narozeniny*. Jsem ráda, jsem spokojená. Šťastná? To ne.
A zase a znova přijedu a zase a znova posvátně našlapuji po rodné půdě, po hlíně a trávě vydechující omamným dechem, a teď už bych přece měla narazit na první hlavičky modráků, babek i borováčků, i plný kufr u auta jsme jich vozívali, a každý, koho jsme sem přivedli, byl unesen krásou a pohostinností našeho lesa. Často jsme jeli jen tak, na výlet, zastávkou od zbirožské tety Mařenky, a právě nepřipraveným na úlovky nám les nabízel víc a víc. Stejně jako babočka říkala – *Já nesmím mít v ruce nůž, vidíš, to se schovávají. Jen ho zaklapnu a strčím do kapsy, už nám budou tancovat před očima.*
Řeknu si tedy totéž, zaklapnu nůž a - nic. Netancují. Jen v mé mysli, v mých vzpomínkách. Po pár krocích v našem lese už jsem vždycky nosívala v malých dlaních světle či tmavěhnědé bumbrdlíčky. Chodím křížem krážem, vyprávím dcerám, o babočce, jak sem stejně nejela „na houby", ale byla ráda, že jdeme spolu a povídáme si, vyprávím o dědovi, který jel raději sem, pryč od lidí, než do své rodné vísky, nevím proč, nabízí se mnoho vysvětlení a všechna je chápu. *No vidíte, holky, a tadyhle teď bude pomníček té paní, co tu na cestě zemřela, a támhle níž bude ležet taková železná drátěnka, z nějakého stroje zřejmě a je tu už od doby, co jsem byla malá, a víte, že kdyby to snad někdo uklidil, mně by to tu scházelo...* Prokristapána, tady je nějak moc světlo – a nečekaně přicházíme na mýtinu, ale jak to? *Tak to už vám neukážu ten další dědův plácek, to je škoda, tadyhle stála nádherná jedle a u ní bylo vždycky hub, ještě minule, pamatujete, loni, našly jste tu, a těch bratříčků, vzpomínáte...?*
Vzpomínáte... Vzpomínám. Nejde jinak. Nejdu sem konzumovat. Přicházím vyprávět, povídat si. Genius loci otevírá úplně samozřejmě svou náruč.
Dědo, jsem tu zase. Pomníček, rokle s kalnou louží, kameny... Náš stůl už jsem pár let nenašla, asi vyrostl, nebo už tu není, mrzí mě to, ale nemůžu si přesně vzpomenout. Dědo, část je vykácená, a tak už ten tvůj plácek u jedle není... Já na něj ale nikdy nezapomenu, vždycky to tam tak krásně vonělo, jistěže jako všude tady, ale tam ještě víc, pamatuješ, jak jsme, víš, jak jsme nožík trošku zanořili do mechu, vydloubli ty hříbečky, zavoněla hlína a ty spletený kořínky, viď...
A tady, Monino, a za tebou, otoč se, opatrně, ať ho nezašlápneš, koukej, bratříčkové... Děda má zvláštně krásný výraz v očích, připadá mi, že takový musel mít v dětství, v takovém tomhle chlumském dětství, když tady nacházel přesně tyhle kloboučky se svým dědou, a tak jsem

najednou s ním, v jeho dětství a chci podpořit ty veselé modré oči - *Nikdy na žádnou nešlápnu, neboj, dědo, neboj, ještě se mi to nestalo,* opatrně se otáčím - *Kde? Jo támhle, už je vidím, bratříčky, a támhle taky...*
Nejsou. Není tu ani jeden, ani jeden klobouček. Jak se tohle mohlo stát, co se změnilo? O co se tu vlastně snažím?
Co chci?Vrátit čas?
Vrátit, vrátit. Chci vidět dědu, jak má radost ve tváři, v jinak poměrně nemluvné tváři, jak je tu se mnou jako malé dítě, můj děda, můj dvoumetrový děda, co mě učil luštit křížovky, co řídíval autobus v bílých rukavičkách a lidi mu říkali „hrabě"...
Chci pro něho něco udělat, mohla jsem, ale neudělala, nestihla... Chtěla bych ho teď já vzít do auta a přivézt do jeho lesa, do jeho Chlumu, kde vyrostl v malé roubence, kde chodil do školy...
Chci ho vzít za ruku, zakrýt oči a přivést ho na Vyhlídku, tak jako on tam přivedl svou ženu, mého tátu a mne. A něco mu říct... Třeba – *Dědo... Dědo, slyšíš mě? Dědo, strašně mi tu všude scházíš...*

Dědo, děkuju

Na půdě v „bedýnce vzpomínek" leží malý samorůstek. Vypadal tenkrát jako hádek, jak se tam tak vyhříval na jehličí a mechu, strčila jsem ho do kapsy, kolik mi to vlastně bylo... Devět deset let. Je navždy uchován v dřevěné krabici a nápis na něm dětskou ručkou je stále k přečtení. NÁŠ LES. U psacího stolu stojí hrneček s tužkami a mezi nimi – tu uschlý šípek, tu čepičky plodů dubů, malý kamínek. Společné mají jedno. NÁŠ LES. A až jednou už nebudu moci dojet oněch třicet kilometrů k téhle vesničce mého dětství, mládí a stále zatím celého mého života, vyjdu - doufám a věřím - na zahradu, usednu na modravý chlumský kámen a kolem mě budou šumět větve smrků, borovic, listy ostružin a šípkových růží, které – teď malinké u země - jednou vytvoří NÁŠ LES. Prapodivnosti nastolující Život a neúprosný běžící Čas nedovoluje už přijít na Vyhlídku s mnoha blízkými.
Ze dvou sestřiček zbyla jedna. Té druhé, mladší, nebylo umožněno komusi zakrýt oči a pak říci – *Pozóór, teď!*
Už nikdy tady táta nemůže babičku drásat házením kamenů a nikdy mi děda neřekne – *Támhle nahoře je Křic, támhleto je Ptyč, támhle Hlinč a tohle Dolany.*
Snad na důkaz věrnosti, úcty a pokory před bohatstvím dětství, majestátností přírody i otevřené náruče života samého tu na skále pod

modří oblohy a ničím nenapodobitelnou barevností listů do výšky se tyčících, jindy osamělých stromů, zaznělo *Ano, Ano*.
A snad mi právě ten vykutálený život sám dopřeje ještě mnohokrát rozprostřít si před očima onu milou scenérii, nadýchat se mechu, listů a jehličí...
A především - nechat mě drmolit si mezi pryskyřicí vonícími kmeny to své - *Dědo, dědo ahoj, jsem zase tady...*
Tak, dědo, ta malinká, co ti brala koště a chtěla s tebou zametat dvorek, tak té už je dvacet let. Tu mladší, tu jsi ani nepoznal, té je dnes šestnáct.
A já.... Mně je, dědo, zase deset.
A věřím, že i tobě, co ty na to...
Je nádherný srpen, z pole voní kukuřice, jé, a podívej, ta malinkatá jedlička, ta je pěkná, pravidelná, viď.
Jednou pod ní budeme sbírat hříbečky s tmavýma kloboučkama.
Tak poběž, poběž honem...

Vietor

Stefan Humaj - Stive *Poezie nad 23 let*

Pridaj viac vetra Pohvizd do teplej polievky tulákom,
aby ich noc rýchlo neskryla za mrakom.
Aby ich krok poznania vždy dovial do cieľa,
dnes prešli toho veľa, v krajine, čo nie je osamelá.
Vieme, že má veľa vôní z jari do jesene,
my, čo sme tu často, to dobre vieme.
Vychutnaj si lyžičkou každý deň a spomaľ pri peknom diele,
niekde sa to dá , od rána do rána, tam, kde sú noci biele.

Zlatokop

Stefan Humaj - Stive *Poezie nad 23 let*

Videl som hlboký zábor bol celý od blata,
viem, diaľka poznania má cenu zlata.
Po drine ťa chladná noc prikryje ťažkou dekou,
sprav si v nej otvor, aby si videl hviezdy a mohol dýchať vôňu smrekov.
Nečakaj, rýchlo sa vylieč z horúčky auritového kameňa,
tá, niekedy pravdu za nugety vymieňa.
Keď večer zapáli iskra svetielko od hrotu krompáča,
zostaneš iba s tieňom samoty, ta s tebou vo dvojici kráča.

Vzpomínání zvíkovecké

Monika Pokorná - Cinta *Próza nad 23 let*

Ty stříbrné kopce nad ledovou řekou

A já vám ještě ukážu, kdo je tady pánem! - jako by říkala naše černá Berounka, jíž kamera zachytila v jejím roztodivném počínání. A proč ne? Člověk si taky zařádí, vyvádí a častokrát, či možná většinou, i když nemá proč. Hej, člověče! Jsi ale takhle malinkej! Zvykni si už na to. Nemá smysl si pořád na něco hrát, něco si dokazovat. Vidíš? Jdu si, kudy chci. Beru si, co chci. Ničím a bořím. Zdá se ti? Ale podívej se na sebe! Podívej se ty za sebe. Bořiš a ničíš a bereš si, mnohokrát, co ti nepatří. Fyzicky, duševně... Ale na mě nemáš. Pochop to už konečně. Příroda jsem já. A dokud ti nedojde, co a jak máš dělat, aby bylo všem co nejlépe, nediv se. Stojíš si teď tady, s otevřenou pusou zíráš, vodíš k mým rozervaným břehům známé a přátele – *No jo, jen se všichni podívejte, ta zrádná řeka, co mi provedla!* Fotíš si mě, natáčíš si mě... Tak jen se podívej pořádně. Otevři už konečně oči, a taky je třeba chvíli nech dokořán! A drápni si do svědomí! Jestlipak sis mě vyfotil onehdy, jak jsi mé břehy poctil svou hloupou a nízkou návštěvou. Jen čerpat, čerpat... Jen brát a brát, a plnýma hrstma...

Přes svou omezenost a sebestřednost sis ani nemohl všimnout, jak nádherně u mě zapadalo slunce, jak dlouho jsem ho nechala pokochat se v zrcadle mé zčeřené hladiny. Jak stvoly rákosí šeptaly milostné verše a labutě s nadhledem trávily další skončený den...

Jen si u mě zanechal něco z tvého nebezpečného rámusu a samolibého člověčenství. Uvědomuješ si to vůbec? Kde je tvá dávná pokora, úcta... Schopnost vnímat krásno... Schopnost vytvářet krásno... Ale po mně toto chcete pořád, viďte...

Ne! Já totiž taky umím plakat. Já také umím řvát! Tak jen se dívej a postěžuj si víc. Hloupá, ubohá loutko...

Řeka si hučí svůj trpký monolog, valí se zvětšeným korytem. Bere si z břehů vše, co ji přijde do cesty. A v jejích útrobách mizí kmeny, větve, klády, prkna, části obydlí, lidských obydlí, lidských...

Lidé...

Liška utekla, myši utíkaly, ptáci se vystěhovali, daňci, srnky i divočáci – pijí teď opodál.

Jen člověk nepochopil...

I v dalších a dalších úsecích filmu si řeka valí své vody těžký ničivý proud, záběry teď patří rozpadajícím se chatám pod zvíkoveckým

mostem, dolů a dál, k pile, velmi smutný pohled. Silnička je zaplavená, dál se nedá jít. Lidé stojí, mlčky přihlíží zkáze...
Jen jedna osůbka pokračuje dál, podél travnatého břehu. Ruce má za zády zkřížené, v nich vodítko, na jeho konci jde černobílý pejsek, věrně vedle svého pána, noha nohu mine. Jdou si svou cestou. Vnímají? Jistě, vnímají. Ale jdou si svou cestou. Tak jako celý život. Jednoduše, tak trochu jinak. Jednoduše.
Snad ho nevidím naposledy – řekla jsem si tenkrát, když se mi ztrácel z dohledu. A jak mi pomohl v nedávných měsících.
Žila jsem nějaký čas s dcerami na chalupě. Pak balím, odjíždím –
„Hale, Karkulko, nech tady viset ten ručník. Rozumiš, nech ho na šňuře, ať si zloději myslej, že tu pořád si...“
Jak to bylo příjemné. Někdo má o mě starost. *Děkuju. Děkuju, pane Kotvo.*
Jak to bylo příjemné. Pokaždé jsme se potkali na naší každodenní odpolední procházce. Pejska, v pořadí již třetího, co pamatuji, přitáhl na řemenu blíž a –
„Tak kampak, co, Karkulky, kam ste se vydaly?“
„Jen tak, vydejchat. Posbírat nějaký šišky na zátop, klacíky, něco pěknýho do verandy, listy, trnky, šípky...“
Nebydlím tu dobrovolně. Ládínkovi ale nic vysvětlovat nemusím. Jiným bych musela. Jemu není potřeba. A stejně jasně cítím, že všechno chápe.
„Teto, nespravil se ten Ládínek nějak? Připadá mi jinej.“
„Ale dyť má pod košilí polštář, zahřejvá se tak. Má potíže s kašlem, možná taky trochu žaludek asi.“
Věším prádlo, Ládínek se pokaždé zastaví. Někdo by se možná radši schoval. Vím, že je to řeč nadýl. A co? Nic mi neuteče. Tady ne. Vlastně nikde ne. Jen TADY to člověk více pochopí a víc si to přizná. A ještě rád. Nic mi nikde neutíká. Jen ty roky.
Vidím se tu desetiletá, dvacetiletá, třicetiletá... Věšela jsem tu prádlo vonící vodou ze studny a radionem či mýdlem, věšela jsem tu moje a Dádiny plavky, promoklé svršky... Jak je to dávno?
Dobrýden Karkulko... Dobrýden
Musím se usmát. Zaplaťpámbů za něj. Ach jo. Desetiletá nebo třicetiletá. KARKULKA přece. A pro někoho napořád.
Pak už ale opravdu balím, stěhuju se. Jsou právě svátky vánoční, řeka je ledová a majestátné kopce nad ní se zahalily do stříbřitého hávu. Pustili mě z nemocnice. Musím všechno zapakovat, odstěhovat...
Ty stříbrné kopce nad ledovou řekou...

Oči v nich zakotví a očekávají pomoc, na kterou už momentálně sama nemám sílu.
Mrazivý dech údolí mě celou ovane.
Postůj, poutníče...
A kroky na mostě se zastaví...
Né abyste stoupaly do těch děr, mohly byste přepadnout přes most, rozumíš, Mono, dej na Dádu pozor...
Jasně že dám, mami...
Jez je slyšet. Hukot řeky se vloudí až pod kapuci, dívám se proti proudu, vlevo jsme chodili do mlejna, co tam běhalo koček, chodívali jsme tamtudy pěšinou, pak seběhli k řece, odvázali naši pramici a vydávali se proti proudu, nohy čeřily hladinu a slunce pálilo a pálilo...
Okno výčepu je stažené, pan Koníček šel asi na oběd...
Né abyste –
Neboj, mami...
Nakloním se ještě víc...
Vidím až pod most a
...v betonu pilíře čtu název naší osady, minulý týden jsme ho tu s Dádou zvěčnily ohořelým klacíkem... Oheň hřeje až sem nahoru, kytara zní v uších ještě po cestě k chalupě... Okno je dokořán, maminka dovnitř pouští červencové teplo, jen pozor na džbán s pšenicí a ječmenem... Hodiny bijí poledne. „Už běžíím" zavolám přes plůtek, Dáda chystá příbory na stůl s vyšívaným ubrusem a chalupa voní sluníčkem a okurkovým salátem...
Jez je slyšet...
Jsou právě svátky vánoční. Pustili mě z nemocnice. V očích trošku pálí slzy, zároveň hned mrznou. Udeřila veliká zima. Nedá se nic dělat, udělám holkám Ježíška dodatečně.
Hodiny na zdi nebimbají, zastavily se některý den ve tři čtvrtě na dvě. Okna jsem proti zimě vyložila dekami. Bílý džbán s pšenicí a ječmenem... Ano. Je pořád na svém místě mezi skly okna do verandy. Maminčiny ruce. Dávala si záležet při rozprostírání zlatavých klasů v hrdle bílého džbánku s modrými kvítky.
Ostře mě sevře bolest žaludku. Trvá už kolik týdnů. Bolavý hlad.
Vyšívaný ubrus zeje prázdnotou. Všude jen plné krabice, tašky. Maminka by mi nandala francouzské brambory.
Jen jez, bude po hladu.
Už běžíím...
Jé, okurkový salát, to je vůně...
Mami... Dádo...

Slyším se volat do promrzlých zdí. Šeptavý hlas. Zbytečné volání. Nikdo neodpoví. Tak strašná a smutná zima. Taková tu snad ještě nikdy nebyla.
Skořápky ořechů, do kterých jsem před pár dny stihla vsadit nařezané svíčky... Na chviličku mě od všeho zastaví. Posadím se na plné papírové bedny a znovu zasním. Zmrzlé dlaně si skořápky naklánějí sem a tam, jako vratké loďky na zamrzající řece. Svíčičky v nich - jsou nachystané osudy. Teď právě velmi studené osudy.
Bolestí zkroucená opatrně do tašky skládám zabalené dárečky. Ještě ozdoby, řetězy... Snad to všechno zvládnu dovézt a uchystat Vánoce. Svazek jmelí, strejda ho vždycky trhával támhle v lese, pytlíček s purpurou, taška jablek, bedýnka cukroví....
„Hale, seš tady, Karkulko, dobrýden... Tak hodně nejlepčí hale... Hodně nejlepčí...“
Až jsem se Ládínka lekla. Stojí už ve verandě, celý rozjařený mi podává ruku a přeje k novému roku. Je nejspíš jediný, kdo mi s přáním udělal radost. Kdo mi přišel popřát. Až do domu. Také podám ruku, úplně ledovou, a pocítím neumělé, ale pevné potřepání jeho pokřivenými prsty.
„Hodně nejlepčí hale. Hodně nejlepčí!“
Na nic nečekám a krabice s cukrovím putuje právě do těchhle prstů.
„Vám taky, Láďo, všechno nejlepší, hodně zdraví a ať je vám tu dobře. Přijedu se zase podívat. Jen si dejte, dobrou chuť...“
Myslím všechno vážně, co se tu v těch studených zdech slyším říkat, a opravdu jemu z celého srdce přeju jen to nejlepší, ale...
Ale nad všechna tato slova. Na něj prostě nemám. Co všechno je vlastně řečeno v tom jeho prostém, obyčejném, jednoduchém
HODNĚ NEJLEPČÍ!

Epigram

Jiří Černohlávek - Qasinka *Poezie nad 23 let*

Co by tomu řekli roupi,
V jejichž stopách jdeme:
Z jedné řiti vylezli jsme,
Do druhé se cpeme!

Cancák

Jiří Černohlávek - Qasinka *Poezie nad 23 let*

V zšeřelé síni tam v rozeschlé skříni
pod prachem desítek let
roky už líhá tam nevelká kniha,
v které se zrcadlí svět.

V mokřinách tůry a lodičky z kůry,
pochody vražedných temp,
okamžik pouhý jen pro sny a touhy,
když vzpomíná starej tremp.

Nad knížkou v kůži až hrtan se zúží
a snad i zamží se zrak,
a mysl jihne, když hlavou se mihne
jak nízko letící pták

vzpomínka živá, jež peřím svým skrývá
pod strání omšelej kemp,
okamžik pouhý jen pro sny a touhy,
když vzpomíná starej tremp.

Pár fotek „směnou“ a rukou znavenou
kresby tužkou KOH-I-NOOR,
veršů noblesa od básníků lesa,
sem – tam ňákej drsnej fór.

Z těch veršů hledí stopaři a zvědi,
s klobouky širokých kremp,
okamžik pouhý jen pro sny a touhy,
když vzpomíná starej tremp.

Beznadějně černá noc

Radek Kottner - Kačer *Próza nad 23 let*

Měl to být pohodový vandr s Jelenem. Sraz ve Vinglu, což byl náš kemp, který byl zvláštní jak tvarem převisu, který ho chránil před deštěm, tak skalní plošinou, na které se nacházel. Obojí mělo půdorys pravoúhlého trojúhelníka. Spalo se u přepony. Byla to totiž jediná bezpečná strana, protože byla bezprostředně nalepená na skálu. Odvěsny sousedily se skalními komíny, takže byl náš kemp docela dobře opevněná pevnost s hlubokými přírodními příkopy. Na vrcholu útvaru trůnila borovice, která své větve rozpažovala nad rokli, a svým kmenem tvořila jediný bezpečnostní prvek kempu. Byla jak (naprosto nedostatečným) zábradlím, tak (celkem vyhovující) odrazkou vymezující konec osadního parketu.

Na vandr jsem vyrazil až v sobotu ráno. Cesta ještě proběhla standardně. Vlakem do Děčína, ulevení si v čůracím výklenku cestou na autobusák a osamělé zamávání autobusu v březové zatáčce Na hájenkách. Když jsem došel do Vinglu, nevěstinec už byl plnej. Znamenalo to, že Jelen už je někde tu. Nevěstincem jsme totiž nazývali obří kámen vprostřed kempu, na kterém se vždycky všechno donesený rozložilo, takže se na jeho povrchu vytvořil pěknej bordel. Den byl ještě mladý, tak jsem se vydal na Stříbrné stěny. V místech, kde je Lososová řeka tichá, jsem ji (při řádném obdivu tůristů čekajících na lodičku) přebrodil, chvíli jsem (jako vždy) bloudil kolem vrchu Kobylka a při Suchém bílém potoku jsem vystoupal až na naše oblíbené opalovací a meditační místo. Bylo nádherně, ale dlouho jsem se nezdržel. Chtěl jsem se stihnout vrátit do Vinglu před setměním, což se mi podařilo jen taktak.

Těšil jsem se na teplý čaj, kterej už jistě Jelen bude mít připravenej. Propocenej ze stoupání od řeky jsem začal traverzovat ke kempu a poslouchal, jestli už nezaslechnu praskání ohně nebo cinkání ešáku. Hm, neslyšel jsem nic. Kemp mě uvítal smutně. Oheň, čaj, Jelen nikde. Všechno přesně tak, jak jsem to tam nechal. No nic. Rozdělal jsem oheň, na rošt postavil vodu, k ruce si vzal vingláckou erární kytaru a vyčkával jsem brzký příchod kamaráda. Každý šplouchnutí, zavrzání nebo prasknutí mě od ohně otočilo a užuž jsem myslel, že se Jelen vynoří na lávce přes jeden z „pevnostních příkopů“. Ale nic. Jelen nikde.

Začínal jsem bejt nervózní. Všude už byla tma. Bál jsem se zahrát Černej den od Hoptropáků, i když tahle píseň se mi hlavou honila víc a víc. Kdybych v té době znal mobil, tak bych určitě nadával, že ho sebou

nemám, nebo se už vydal hledat signál. Mobily ale tehdá lidem nevládly, tak jsem začínal vymejšlet organizaci záchranných prací. Netušil jsem, kam Jelen mohl jít. Opustil Vingl přede mnou, takže měl hromadu času a mohl dojít ledakams. Srazit vaz se dal hned jedním špatným krokem na kempu nebo taky na milionu dalších místech vzdálených i desítky kilometrů odtud. Řek jsem si, že počkám do půlnoci. Už ani kytara ani oheň nedokázaly uklidnit. Podíval jsem se na Jelenovu zabalenou uzdu na nevěstinci. „Kde sakra může bejt?“ V jednu jsem se rozhod jít spát. „Dám mu čas do rána a ráno holt zajdu do vesnice a rozjedu pátrací akci.“ Moc moc jsem chtěl, aby k tomu nemuselo dojít. Ležel jsem ve spacáku a díval se na obrys borovic na protější stráni. S nebem v pozadí tvořily takové jako účko a všichni, co jsme měli spacáky za pár šupů (tedy všichni), jsme ho znali jako průvodce chladným rozedníváním. Ještě teď mě studí nohy, když si na to účko vzpomenu. Nevim za jak dlouho se mi podařilo usnout, ale tuhle noc mi zima nebyla. Naopak jsem se potil jak kráva. V prvním snu jsem se setkal s Jelenem. Objevil se na lávce do kempu, s úsměvem pozdravil, zalomili jsme palec a bylo dobře. Jen do doby, než jsem se probudil. Převis nade mnou hlasitě šuměl, jak se o něj odrážel hřmot vodopádu na řece. V noci bylo tohle šumění vždycky mnohem mocnější. Obzvlášť, když byl člověk na kempu sám. V měsíčním světle byla krásně vidět Jelenovo zabalená usárna, jejíž největší část tvořil stočnej spacák, kterej teď Jelenovi musí sakra hodně (nebo alespoň pevně doufám) chybět. Šel jsem močit. To jsme chodili na druhou odvěsnu kempu, tam, kde nebyla lávka. Stál jsem na kraji skalní plošiny, díval se do hloubky skalního komína na padající vody a vzpomněl si, jak nám tam jedné noci sbuchnul kamarád Polínko. Chytal plecháček Indiánce, kterej jí spadnul z lavičky bohužel ne směr oheň, ale směr komín. Po močí pokropené trávě zajel po břiše do komína. Nic vážného se ale naštěstí nestalo. Jen když jsme posvítili do komína, tak z něj nelezl Polínko jak ho známe, ale zombie - s krvavým obličejem, votrhanej, vodřenej, špinavej a skrvavenej po celém těle. No, zase jsme mu záviděli, jak ho Indiánka ošetřuje. Znovu jsem zalez do spacáku, ale nechal si venku zpocené ruce a spacák jsem trochu načechral tak, aby mi mohl chladnej noční vzduch na břicho. Nohy mi lepily taky, ale rozepínat zip jsem nechtěl, protože pak by mi zase hrozilo probuzení zimou, kdyby se mi konečně podařilo usnout.
Usnout se mi podařilo. Ve snu na mě čekal kamarád Houbička, kterej dostal přezdívku na Vinglu. Ode mě. Vozil v ešáku houbičku na mytí nádobí a ta mu na Vinglu spadla na svažitý okraj komínu, přes kterej vedla lávka. Byla to taková ta růžovo-fialová houbička. Říkám mu:

„Vykašli se na ní, stejně do toho komína chceme udělat žebřík, tak jí pak vyndáme.“ Ne, samozřejmě pro ni lez a také mu to na prudkém (ač nepomočeném) svahu ujelo a zahučel tam. Celé jsem to sledoval z lávky a to jak tenkrát při premiéře, tak teď v mém dalším snu. Ale i Houbičkovo pád dopadl dobře. Dokonce mu ani rodiče se mnou úplně ultimativně nezakázali kamarádit, když se před nimi musel po návratu vysvléknout (bylo jim podezřelé, proč má v horkém létě dlouhé rukávy a nohavice, když mu nevadilo spát někde venku jen tak pod skálou).
Ve snu jsem se ale až ke svlíkací scéně nedostal. Probudil jsem se v momentu jeho pádu. „To je noc! Kde ten Jelen je?!“ Už byly čtyři ráno a on bůhví kde. Převaloval jsem se na posteli ze smrkovejch větví a představoval si, co asi ráno v telefonní budce řeknu jeho rodičům. Nevěděl jsem, jestli volat napřed rodičům a pak až policii. Nebo jen policii a rodiče zatím nenervovat? Byl jsem bezradnej. Kdybych alespoň věděl jakým směrem šel. „Proč něco nenapsal do kempovky?“ Upadnul jsem do milosrdného bezesného spánku. Nevím kdy, ale vím, že jsem se probudil až kolem sedmé. Začal jsem se pakovat. Nevěděl jsem, jestli vzít i Jelenovo uzdu nebo jí raději nechat na místě ke zkoumání policajtům. „To je ale podělanej vandr!“ V tu chvílí se rozhrnulo smrčí a na lávku vchází Jelen! Úsměv od ucha k uchu, spokojenej, šťastnej, vyrovnanej. No já nechápal. „Kdes byl?!“ Asi ani ten palec jsem mu snad nezalomil. Spíš jsem měl chuť ho skopnout do jednoho z těch komínů, jak se usmíval a já měl nervy na hadry. A on: „Doma u Dáši. To ti byla krásná noc...“

Na přelomu roku

Jindra Lírová *Poezie nad 23 let*

Sváteční stůl…
Starý rok převlékám
do bílého ubrusu
ze země vymetám
smítka nezbedná
Moci tak přestrojit
svůj život v poklusu
a začít nanovo
alespoň od ledna

Svíčka za oknem

Jiří Pachl *Próza nad 23 let*

Když jsem se před pár lety přistěhoval do rušné ulice blízko centra Města, nebyl nikdo koho bych v něm osobně znal. Po letech strávených na venkově jsem měl pocit, že jsem přišel do opravdu velkého města a mísila se ve mně zvědavost s úzkostí z anonymity a odcizení. Kromě hromádky oblečení, knížek, nádobí a spousty dalších drobných zbytečností, prý tak potřebných k životu, jsem si sebou vláčel závaží ze smutku, hořkosti, vzteku i sebevýčitek kvůli ztrátě domova a kontaktu s blízkými lidmi. Ve všem smutku mě zároveň vzrušovala představa nově otevřené knihy života, všeho, co přijde, co ještě můžu prožít a koho na nové cestě potkám. Vstoupil jsem do neznáma a za odvahu platil častými pocity beznaděje a nekonečnými probdělými nocemi. Ale nepopsané stránky se znovu začaly zaplňovat a přes všechna občasná zakopnutí přibývají další. Po nějakém čase jsem začal rozlišovat detaily a poznávat osobně, i od vidění, jednotlivé lidi. Starší shrbenou paní s rozcuchaným pejskem, ukrajinského bosse se zlatými prsteny na rukou vystupujícího z nejnovějšího BMW , mladou prodavačku z nedalekého květinářství nebo paní středního věku, která pracně zaparkovávala firemní auto s legračním nápisem Vrabec a Vrabec do mezery mezi ostatními auty. Postupně ale mou pozornost nejvíc poutala a fascinovala svíčka v okně protějšího bloku starých šedohnědých domů s nepříliš zachovalými fasádami. Sám jsem bydlel v přízemí a svíčka se rozsvítila vždycky po setmění o dvě patra výš. Často jsem přicházel do svého bytu až pozdě večer a na víkendy odjížděl na cesty mimo MĚSTO do hor a do lesa hledat klid a smíření v duši.. Svíčka v keramickém svícnu tam ale hořela pokaždé jako maják. Mou fantazii zaměstnávaly myšlenky, kdo tam bydlí a proč svíčku každý den zapaluje. Kvůli šetření? Často se v tom okně ale zároveň svítilo. Taky mě napadlo, že se třeba v tom bytě někdo bojí. Nebo je mu smutno a připomíná si člověka, který tam s ním byl a už není. Nebo opravdu svítí jako maják na cestu poutníkům. Se svou rozbolavělou duší a spasitelskými sklony mi taky přicházelo na mysl, že někdo volá o pomoc a naději. Odrazoval mě ale pocit trapnosti, kdybych u někoho zazvonil, jestli nepotřebuje pomoct, třeba jen promluvit. A ono by vše bylo úplně jinak a já bych klopotně cosi vysvětloval. Přes den jsem jen málokdy býval ve svém bytě, ale přece jen jsem časem vypozoroval, že z domu vychází starší shrbený pán s malým černým pejskem. Nikdy jsem toho pána neslyšel promluvit, jen

jednou tiše zavolal na pejska něco jako“ Deny“. Nosil zvláštní kulatý klobouk. Takový ten tropický nebo cestovatelský. Pořád jsem přemýšlel, odkud ten klobouk znám. Pak jsem na to přišel. Když jsem byl ještě malý kluk, bydlel u nás ve vchodě pán, který musel po roce 1968 odejít ze školy, ve které učil. Moc jsem to nechápal, ale prý moc mluvil o astronautech a málo o sovětských kosmonautech. Ale rád jsem si s ním povídal. A hlavně měl úžasnou knihovnu a půjčoval mi krásné knížky, které v městské knihovně neměli. A mezi nimi knížky Otakara Batličky s fascinujícími ilustracemi Zdeňka Buriana. Okouzleně jsem tehdy hleděl na obrázky hrdinů s právě takovými kulatými klobouky, jaký nosil tenhle starý pán. Moc jsem ho chtěl oslovit a zeptat se, jestli je to on, kdo zapaluje každý večer svíčku za oknem, co ho k tomu vede a třeba i odkud má ten klobouk. Jestli je to náhoda, nebo si ho přivezl odněkud z dalekých cest někam do jižní Ameriky, jak jsem si představoval. Pán už špatně chodil, nejspíš i hůř slyšel, ale z jeho pohledu a výrazu jsem cítil nepředstíranou důstojnost a hrdost. Když jsme se navíc jednou potkali zblízka, voněl nepopsatelnou vůní. Snad nějakým orientálním kořením dohromady s vůní starých knížek. Představoval jsem si, že musel prožít úžasné věci, všechna ta dobrodružství a plavby po mořích a nebezpečných řekách, radost, bolest, naději i všechny smutky, radosti i barvy světa a života. Myslel jsem na všechny ty příběhy, které asi prožil a místa na kterých učitě byl. Stačilo jen překonat ostych a zazvonit. Nebo počkat, až půjde ven.

Nebyl jsem ve svém bytě příliš často a mohl jsem něco přehlédnout. Ale nikdy jsem si nevšiml, že by ten pán někam odjížděl, nebo naopak, že by za ním přijela nějaká návštěva, děti, příbuzní, přátelé. Možná jsem si vše jenom namlouval ve své vlastní samotě a stesku, ale stále víc jsem nabýval přesvědčení , že za hořící svíčkou se skrývá hluboká lidská osamělost, smutek a možná i volání o naději. Někdy člověku stačí jenom to, když s ním někdo prohodí pár slov a chvíli mu naslouchá. Když mu někdo řekne jménem a usměje se na něj. Pevně jsem se rozhodl, že zkusím pána oslovit prostřednictvím jeho milého a veselého pejska. Odjel jsem ale nejdřív na tři dny na služební cestu a vracel se až před páteční půlnocí. Od domu naproti právě odjížděla sanitka a svíčka nesvítila tuhle noc, ani tu příští , ani už pak žádnou jinou. A ani pejska Denyho jsem nikde neviděl.

Až jednou jsem zašel do psího útulku na okraji města. Občas nakoupím piškoty a zajdu tam, abych potěšil všechny ty ztracené pejsky i sebe. Vlastně mě ani nepřekvapilo, že v jednom výběhu jsem našel pejska Denyho. Přečetl jsem si, že mu umřel pán, Denyho si neměl kdo vzít a

tak tady čeká na hodného člověka, který se o něj bude starat. Prý totiž trpí epilepsií. Hned mě napadlo, že bych tím člověkem mohl být já. S lítostí jsem ale musel tuhle myšlenku opustit. Člověk je přece zodpovědný za to, co a koho k sobě připoutá. Představil jsem si své večerní návraty a několikadenní cesty. A Denyho, který sám smutně čeká, až někdo přijde, nebo se zmítá v epileptickém záchvatu a nikdo mu nepomůže. Od té doby uplynulo už několik let. Útulek se přestěhoval jinam a ani Deny už v něm není. Jen já dál žiju sám v rušné ulici blízko centra Města. S mnoha lidmi se zdravím, nebo se na sebe aspoň usmíváme. Stránky se zaplňují. Občas na víkend utíkám z Města do hor. A často se vracím do bytu až za tmy. V okně, kde hořívala svíčka, se někdy svítí, ale kdo tam bydlí, vůbec netuším. A přece...
Po letech jsem vyhledal všechny knížky Otakara Batličky s obrázky hrdinů a dobrodruhů v kulatých tropických kloboucích. Tak moc se jim ten pán z protějšího domu podobal. A taky jsem si koupil malý keramický svícen. Když je mi smutno,zapaluju v něm za oknem svíčku. Vlastně jen málokdy zapomenu..

V Rokycanské nemocnici

Radek Kottner - Kačer *Poezie nad 23 let*

Pod šibenicí chirurgického lůžka
odsouzenci hleděním do skel život si krátí.
V hlavách každý svého bůžka,
jen co se herci či zprávy po vypnutí ztratí.

Kolečkový stolek žádá, když k němu těžkou rukou mířím:
„Ruko, povoz mě!“
Já ke sklu okna a ke kapačce vzhlížím…
Bože, pomoz mně!

Hřmot vozíků v tunelu chodby sílu vrací zpátky,
k oknu na stolku jedu, jak když Hoboes jeli na Portu.
Tlukot spojek místní dlažby přemoh v uších zátky,
teď už v okně pozoruju, jak srnka skáče od heliportu.

Chtěl bych za ní k Plzni běžet,
ať v pyžamu, ne v maskáči.
Berle bych tu nechal ležet,
dnes hraje Lístek v Hifáči!

Duch mrtvýho trampa

Karel Klewar - Kajk *Próza nad 23 let*

Scházel jsem pomalu ze stráně. Už se šeřilo a oheň, který hořel dole u řeky, prosvítal mezi mlázím.
Chodívám sem do těch míst tak jednou, dvakrát do roka. Vždycky v červnu. Je to tady pořád milé místo, tak jako před skoro padesáti léty. Vzpomínky na první vandry se vynořují jedna za druhou a mně je při tom tak nějak hezky teskno.
Došel jsem na kemp a pozdravil. Okolo ohně sedí pár mladých kluků. Známe se spíš od vidění z nějakého nádraží. Přišlo na řadu obřadné zalamování palců, představování a obecné uvítací řeči.
„Můžu si k vám přisednout a můžu tady přespat?“ ptám se a vmáčknu se na uvolněné místo u ohně. Vedeme řeči o lese a řece, o tomhle kempu a o tom, jak je trampíků čím dál, tím míň. Řeč se stočí i na památník, který je nad námi na skále. Kámen s vytesaným jménem a přezdívkou, a veliká hromada kamení, jak ho tam kamarádi za ta léta nanosili. Pokouším se zeptat, co se tam stalo, ale skoro jsem ani nedořekl. Jeden přes druhého mi vyprávějí, jak se šerif jejich osady zřítil z té skály a jak ho kamarádi nesli v celtě až na nádraží.
Oni to sice nezažili, ale starší z osady u toho byli a vyprávěli jim to. Taky mi moji noví známí říkají, jak tady od těch dob obchází duch toho mrtvýho. Prý ho už dost kamarádů zahlídlo a některým i řekl „Ahoj a dobré ráno kamarádi.“ Vídat jeho snad před svítáním, když se na protější skále objevuje první přísvit nového dne.
Nevím, jestli se mám smát anebo jim říct, že to všechno bylo jinak. Ale mlčím a poslouchám dál, vždyť podobných historek koluje po trampských luzích, hájích a kempech dost a dost.
V duchu mě napadá, jestli ten přízrak při pozdravu taky tak kouzelně ráčkuje. Ale zeptat se neodvážím, abych nerušil tajemno té chvíle. Ten, jehož jméno jsem na konci jednoho nešťastného léta vyklepával do kamene, moc roztomile ráčkoval. Až to někdy drnčelo. Tahle zvláštnost v řeči byla asi jediná vada, kterou měl. Milý a chytrý kluk s postavou Tarzana a s nadáním na všechno, co sáhnul.
Dávno, na začátku léta se to stalo. Na jeho hrobě, který je na jednom velkém hřbitově, je vedle fotky i nápis: „Miloval přírodu, les a vodu, která se stala jeho osudem.“
Památník jsme postavili na jeho nejmilejším místě. Je odtud vidět na řeku, která se tady začíná kroutit. O jedné úplňkové noci, kdy se hladina

dole stříbrně leskla, dal jméno našemu kempu „Měsíční Zátoka.“ Po tom, co se to stalo, jsme si kemp udělali jinde a tohle místo má už dávno jiné jméno.
Zvedám se od ohně a říkám: „Půjdu se podívat tam nahoru.“
Zase mi moji noví kamarádi, jeden přes druhého, připomínají: „Nezapomeň vzít s sebou kamínek z řeky našemu kamarádovi.“
Seděl jsem tam nahoře dlouho, koukal na Měsíc a na řeku. V hlavě se mi promítala historka s duchem mrtvýho trampa, kterou jsem slyšel dole u ohně. Přistihl jsem se, že se usmívám. Vykouřil jsem dýmku a asi i zdřímnul. Když jsem se vrátil do kempu, všichni už spali. Schoulené postavy okolo dohořívajícího ohně. Opatrně jsem přihodil pár kousků dřeva na oheň, aby jen lehce plápolal. Spát se mi nechtělo a na skále naproti se už objevoval přísvit nového dne.
Koukání do plamenů sice bere myšlenky, ale ostatní smysly zůstávají vzhůru. Už chvilku byly z dálky, ze stezky, slyšet kroky. Napadlo mne, že jde někdo od ranního vlaku. Ten bylo před chvílí slyšet.
Od řeky se zvedala mlha a tak postava, která se blížila, měla jen matné obrysy. Snažil jsem se zaostřit, jestli to není někdo známý. Ne, ne, nějaký mladý kluk v jehličkovém maskáči. Trocu mi někoho připomínal, chtěl jsem pozdravit, ale slova mi zůstala uvnitř.
Slyším: „Ahoj kamaráde, dobré ráno!“
To ráčkování mi zadrnčelo v uších a já jsem ho slyšel dlouho po tom, co mi ten kluk někam zmizel.

Tak kam a o čem?

Jaroslav Beneš - Bača *Poezie nad 23 let*

Tak kam teď půjdem, básničko, když už nám bylo šedesát?
Snů nám zbylo jen maličko, o čempak budem spolu psát?
O něžných letních svítáních, kdy slunce dýchne do polí,
o vůni sena na stráních, až ve vzpomínkách zabolí.
O hořkých vůních podzimních, když steleme si do listí,
o prvních mrazech přízemních, co chladná rána pročistí.
O tom že smutek není hřích, když lehce život koření,
hlavně ho musí střídat smích, co starost v radost promění

Náhoda

Miroslav Karela – Miro *Próza nad 23 let*

Jako každý čtvrtek večer jsem se vracel pozdě domu z naší trampské sleziny v hospůdce ”U kaštanu” domu. Tam jsme obyčejně plánovali kam během nadcházejícího weekendu vyrazíme. Byl jsem plny dojmu z vyprávění kamarádů a z těch krásných starých písní, které jsme tam obyčejně za doprovodu kytar k našemu i těm ostatním co tam právě byli, pro potěšení zpívali.

Byl krásný teplý večer a mně se ani nechtělo pospíchat domů. Měsíc, kterému jsme v partě obyčejně říkali “Foglar” svítil jako nebeská lampa a nebe bylo plné hvězd. Ani nevím proč, ale nějak mne to vedlo k rozjímání. Nešel jsem stejnou cestou jako obyčejně, vzal jsem to oklikou, abych tu kouzelnou chvíli co nejvíce prodloužil. V duchu jsem si říkal: je to náhoda, že dva lidé z různých konců světa se setkají a to v určitý okamžik a na určitém místě, aby spolu potom žili zbytek života? Je to náhoda, že jsem se vůbec narodil a právě zde? Je to náhoda, že dvě nebeská tělesa proletí vesmírem a srazí se nebo minou se? Anebo je to něco co bylo již dávno předurčeno a náš život se řídí nějakou vesmírnou mocí a my nikdy nic nebudeme chápat, proč to vše okolo nás a v našem životě je právě tak a ne jinak.

Byla to náhoda to, co se ten večer stalo a i to co se stalo potom?

V okamžiku, kdy jsem míjel na ulici postavenou popelnici, uslyšel jsem úpěnlivé zakňučení, které vycházelo právě z teto popelnice. Co to může být, tázal jsem se sám sebe. Kňučení a v popelnici? Otevřel jsem víko popelnice a tam jsem viděl mezi vším možným haraburdím, zbytků potravin a starých novin něco, co se pohybovalo a to kňučení bylo ještě vice zřetelné.

Naklonil jsem se přes okraj popelnice a hrábnul jsem rukou do té špinavé hromady. Nahmatal jsem něco mokrého, chlupatého a plného špíny. Rychle jsem ucuknul a moje první myšlenka byla: krysa! Okamžitě jsem to pustil. Hned mne ale napadlo, že krysy nekňučí a že to musí být něco jiného. Hrábnul jsem tam znovu a v mé dlani se objevilo malé vyděšené štěně. Bylo celé vyhublé a plné toho haraburdí, trávy a kudlaček a celé se třáslo. Když jsem ho zvednul tak se mně ještě k tomu všemu strachem vyčůralo do ruky.

Malý psík, řekl jsem si s úžasem. Kterýpak necita tě sem hodil tak bezohledně k daru života? Vzal jsem nějaké staré noviny, otřel psíka z toho nejhoršího a do zbytku jsem ho zabalil a spěchal jsem domu. Mé

male filosofické rozjímání rázem skončilo a já jsem plně věnoval svoje myšlenky mému nálezu.
Doma jsem hned psíka postavil do vany a pořádně ho umyl. Obral jsem mu všechny kudlačky a rázem jsem viděl, že to byl docela pěkný psík neurčité rasy. Co s nim teď budu dělat, bylo zřejmě, že ho někdo odhodil a ten dotyčný se ho chtěl tímto krutým způsobem zbavit. No nález je nález a vzhledem ke všem okolnostem si ho tedy nechám. Beztak jsem si chtěl zase pořídit psíka po tom, když náš starý Puntík po 15 letech věrného kamarádství odešel do psího ráje.
No, když si ho tedy nechám tak mu také budu nějak říkat. Psíček měl trojbarevný kožíšek a okolo obou oči kulaté bílé skvrny skoro jako by měl nasazené velké kulaté brýle. Připomínalo mne to dětsky kreslený seriál z mého mladí, který se jmenoval "Ferda mravenec". No, ano, vypadal jako ten povedený Ferda a tak jsem se rozhodnul, že pojmenuji psíka na Ferdu.
Ferda když dostal poradnou peci a žrádlo, sílil a rostl jako z vody. Až se z něho posléze stal statný pes střední velikosti. No ale do čistokrevné rasy měl asi tak daleko, jako moje brnkaní na kytaru do hry dávného proslulého koncertního kytaristy jménem Segovia. To mne ale vůbec nevadilo. Ferda mne věrně následoval na každém kroku a prakticky se ode mne ani nehnul a neustále mne svými obrýlenými kukadly sledoval. Snad si myslel, že jsem jeho máma anebo mne zkrátka a dobře dával najevo jeho nezměrnou vděčnost za to, že jsem mu zachránil život.
O tom všem, co jsme spolu prožili, bych snad mohl napsat celou knihu, ale v jedné příhodě mně Ferda doslova zachránil život.
Na jaře příštího roku jsme se chystali s mým kamarádem Rafkem sjet na kánoi nedalekou říčku, které se říkalo "Barčina strouha". Barčina proto, že podle vyprávění místních se tam před dávnými časy utopila z nešťastné lásky k statkářovu synu děvečka jménem Barča. Délka říčky, která byla jenom brzy z jara splavná, neměla splavnou délku vice jak 7 kilometru. Ale jakých kilometrů. Pro zapálené vodáky úplná lahůdka. Přes léto tam obyčejně bývalo tak málo vody, že se tam místy dalo přejit i suchou nohou a koryto říčky bylo i na těch nejširších místech široké sotva pět metrů. Ale na jaře po tání sněhu a jarních deštích se koryto říčky proměnilo v úplnou Niagaru.
Spad říčky byl značný a plny velkých kamenu, které při vysokém toku říčky tvořily pěkně dravé peřeje. To bylo právě to napínavé a také proto, že jedině opravdové nebezpečné místo bylo až skoro na konci říčky, kde byla postavena lávka, která v tu dobu byla skoro pod vodou. Pří míjení toho místa se musel kanoista doslova položit do kánoe, aby tu

lávku podplul.
No, tak jsme se na tu Barčinu strouhu těšili, abychom si ji zase plně užili tak jako minuly rok. Ale ukázalo se ze to má háček. Rafek mne těsně před sobotou kdy jsme se tam chtěli vydat, oznámil, že nemůže, protože jeho mámu odvezli do nemocnice a on musí zůstat doma a dávat pozor na mladší sourozence.
Tak co teď. No, řekl jsem si: sjeli jsme to s Rafkem bez problémů minuly rok tak tedy vezmu Ferdu na příď a pojedu sám. Jediný problém, který jsem viděl, byl snad v tom, že jsem tehdy měl poměrně chatrnou kánoi, takzvaný papírák. Byla to krátká kánoe jenom asi 4,5 dlouhá, lehká pouhých 15 kilo, měla kostru z jasanového dřeva a byla z venku polepena rychle tvrdnoucím lepidlem z epoxidu několika vrstvami starých novin a potom pěkně nalakovaná světle modrou barvou.
Vypadalo to cele velice hezky ale mela ta kánoe jednu velkou slabinu. Byla až skoro nevhodná na sjíždění divoké vody. Ovsem pokud si člověk sám o sobě nemyslel, že je sakramentsky dobrý vodák. A to jsem si tehdy myslel. Jak se později ukázalo, byla pravda o tom celém docela jiná. Dnes po celém životě s padlém v ruce se tomu tehdejšímu nepředmětnému sebevědomí mohu jen shovívavě usmívat.
Dostal jsem tu kostru kánoe od starého Vávry, kterému překážela už roky bez užitku v kůlně na dvorku. Dal jsem si ji tedy do pořádku a ku podivu jsem s ni sjel všechny možné řeky bez větší úhony. Musel jsem ale vždy s sebou mít rezervu starých novin a pikslu lepidla. Když se mne na kánoi někdy objevila trhlina tak jsem ji okamžitě na břehu spravil a za půl hodinky jsem zase mohl pokračovat ve své plavbě. Kluci se mi ovsem někdy smáli, že napořád jezdím s takovou předpotopní kánoí, ale já jsem si myslel své a nechtěl bych ji vyměnit ani za nejnovější třikrát tak těžkou kánoi z plastiku.
Tak rozhodnuto a učiněno. Od nádraží to bylo o něco vice než kilometr k začátku plavby na Barčině strouze a tak jsem tam za pomoci malého vozíku dopravil kánoi hravě. Ferda při tom kolem mne vesele poskakoval.
Když jsme přišli ke strouze, díval se Ferda nedůvěřivě na dravě bouřící se vodu, a i když se mnou jel v kánoi mnohokrát před tím, nějak se mu do ni tentokrát skočit nechtělo. Pobíhal okolo a kňučel. No tak Ferdo neblbni, řekl jsem mu, skoč do kánoe a pojedeme. Nakonec tam skočil, protože já jsem už seděl na zadním sedátku a on mne tam zřejmě nechtěl nechat samotného.
Odrazil jsem kánoi od břehu a hurá do peřejí. Skoro celou štreku jsme projeli bez úhony, až jsme se přiblížili k té osudné lávce. Ne jenom, že

tam byla ta skoro potopená lávka, ale také se o ni zarazil utržený kmen staré olše z břehu. Ani jsem nestačil zareagovat a už jsem v tom byl. Proud říčky mne vtlačil mezi kmen stromu a lávku, a kánoe se rozlítla na dva kusy, Ferda skočil do vody a namáhavě doplaval ke břehu, kde rozčileně pobíhal a štěkal a já jsem byl zapasovaný mezi lávkou a kmenem tak, že jsem se nemohl ani hnout. Na štěstí hlavu jsem mel nad hladinou a mohl jsem dýchat, ale nohy a trup těla jsem mel sevřené jako v obrovských kleštích. Nikde ani človíčka jenom vyděšený Ferda. Volat o pomoc by mne bylo platné, asi jako vnucovat černochovi v rovníkové Africe kožich.
Ferda ještě dvakrát hlasitě štěknul a rázem se rozběhl pryč ode mne a také pryč od strouhy. Zbabělec, trpce jsem si pomyslel právě teď, kdy jsem ho chtěl poslat hledat pomoc.
Snad to ale byla telepatie mezi dvěma živoucími bytostmi, protože aniž jsem stačil něco říci, tak to právě Ferda udělal. Za asi čtvrt hodiny, která mně připadala jako věcnost, protože ve studené vodě mých sil rychle ubývalo, jsem viděl už z dáli, jak k tomu mému nešťastnému místu přibíhal místní hajný Hanáček, který mel svou hájenku nedaleko místa, kde jsme zahájili naši osudnou plavbu.
Ferda skákal a štěkal jako posedlý a vrtěl dokola svým ocáskem tak, že kdyby byl helikoptérou, tak by určitě vzlétnul až do oblak.
Hanáček měl s sebou dlouhé ráhno, které vklínil mezi lávku a kmen stromu tak, že jsem se rázem mohl vyprostit a doplavat ke břehu. Tam jsem celý roztřesený seděl a díval se, jak hajný, který již drive odhodil svůj kabát, znovu vlezl po pas do proudící vody a za pomoci toho ráhna přitahuje moji rozpůlenou kánoi ke břehu. Ty kluku pitoma, řeknul mně hned na to: to nevíš ze se do takové vody nemá nikdo vydávat sám. No styděl jsem se, když jsem si uvědomil, že nejsem žádný Tarzan a proto bych měl míti více rozumu. Hanáček brblal pod vousy, ale hodil přese mne ten svůj myslivecky tříčtvrťák a řeknul, pojď se mnou k nám, stará ti dá pořádný talíř teple bramboračky, ať se vzpamatuješ. U té polívky mně hajný vyprávěl, jak pro něho Ferda přiběhnul, když právě na dvorku štípal dříví, štěkal a tahal ho střídavě za nohavice a pobíhal směrem ke strouze. Hajný nás viděl, když jsme jeli kánoi okolo jeho pozemku a tak se hned dovtípil, že se asi něco neblahého stalo. No a hádal správné.
Kánoi jsem nakonec opravil a mam ji napořád pověšenou v naší kůlně, aby mne připomínala všechny ty okamžiky a mého milého Ferdu, který už si také několik roků pochutnává na tučné klobásce tam v tom psím nebi.

Všechno dopadlo dobře a to jenom díky Ferdovi. Byla to tedy náhoda, že jsem kdysi našel Ferdu v popelnici a to všechno, co se stalo potom a nebo někdo a nebo něco předurčilo, že to celé mělo byt části mého a Ferdova osudu?
A tak mne Ferda odplatil tu chvíli, kdy jsem ho jako male stene pohozeného nasel a zachránil a také všechny ty krásné chvíle které jsme za všechny ta leta spolu prožili. A že by snad všechny živoucí bytosti na té naší kulaté planetě neměly rozum a své poslaní o tom mne nikdy nikdo nemůže přesvědčit. Stejně tak, že všechno to co se děje ve vesmíru a našem životě je pouhá náhoda.

Vodácká abeceda

Zdeněk Odl *Poezie nad 23 let*

Známe tu vodáckou abecedu
Bez ní už pádlovat nedovedu
Á-hop á-hop zaber vpředu!
Vodácké „Ahoj!“ zve na besedu

Začíná áčkem tvá abeceda
Ahoj tě zdraví i blbec Eda
Béčko je bort bágl budrus – běda
Bufet je buřtoto od oběda

Bídnej jsi vodák a sjíždíš cik cak
A na mně jsi čochtane cákale cák
Patří ti že ses cvak loď máš naznak
Ještě tě zapíšu v lodní cancák

Déčko je dřina když v deblu dlabeš
Eskymákem se z vody těžko hrabeš
Ešus jde ke dnu flanklajna též
Zachraňte feldnu je v ní „Kapitán Flash“!

Guláš buřtguláš je gastrogábl
I Gejza Gerendáš by ho zdlábl
Hejrupovat s háčkem je ansábl
Schrupnout chocholouše bys taky zvládl

Invaze komárů invazkecky
Jez jezdi jazykem jen vědecky
Kvočny v koridoru – krach na necky
Kontruj kotrčníku na plný pecky

Koníčkuj keňu na koňadrách
Kolejdy se houpaj jako ňadra
V loďáku laminát lepox sádra
Mimóza mišmaš a mokrá squadra

Najády a nymfy pro mořský vlky
O – obrat na ruku obrat z ruky
Porcelán přitahni píchej plky
Třetí pádlo v keňi je bez záruky

Qua qua qua – je žabí quazikoncert
Returnka remora rohatej čert
Řítím se řečištěm pod vodočet
Singliš smyklajna Stvořidla smert

Švimkisna špricka šlajsna a šprajc
Travers Tora-tora a tvrdej rajc
Úplavice utonutí úpal úžeh aids
Volej vracák vylehnutí vývar válec waltz

Abeceda by byla podpsí komiks
Kdyby v ní chybělo ypsilon, X:
Xantipu za háka mít – to je kiks
Yettiho – zadáka taky je risk

Na Zlatý řece jsou zabaláky
Dělají na tebe láky láky
Zatímco ty děláš loky loky
A žabí voči v moči pro žraloky

Blues nemocničních nocí

Jiří Pachl *Poezie nad 23 let*

Bouchal jsem na nebeskou bránu
a počítal jsem do tří,
jestli bude otevřeno!
A svatej Petr vzkázal mi,
že do nebe nepatřím
a v pekle pořád obsazeno!
Tak jsem se vrátil
a do tmy civím,
když nemůžu v noci spát
A jestli je OSUD?!
Tak jako dřív nevím,
jestli se stane, co má se stát
Svět křižují cesty,
asfalt i kamení,
a stopy prachem blednou
Marné je čekat
na nějaká znamení,
stejně to přijde JEDNOU
Prý možná přežije,
ten kdo se nepoddá
a hlavu nechá nahoře!
Tak sbírám síly
a zpívám si s Werichem:
"Život je jen náhoda,
. . . a smrt je jako moře . . ."

Cudnost

Libuše Matysíková *Poezie nad 23 let*

Krajkovina z babího léta
přes šípkový keř se rozprostřela
Zahalila jej něhou světa
a okolí rozzářila
To šípky se ukázaly v plné kráse
v cudném krajkoví
Něha napoví
co skryto má být v cudném krajkoví

Trail

Miroslav Neuvirt - Wandri *Próza nad 23 let*

„Tak a končím. Jestliže si okamžitě nenaložíš nejméně půlku mého batohu, opravdu končím. A to nejen s tímhle příšerným trailem jak ty to nazýváš, ale i s tebou.“ Madla s odporem shodila ze svých útlých, dívčích ramének batoh a svalila se do trávy. „Měla jsem se raději válet na Copacabáně a né se plahočit v týhle hnusný pustině.“ Přestože jsem Madle před naší výpravou na Balkán půjčil knihu Karpatské hry od pana Nevrlého, už po pár kilometrech nazývala karpatské hory hnusnou pustinou. Patrně tu knihu vůbec nečetla i když tvrdila, že je zajímavá. Zajímavá byla i Madla. Seznámil jsem se s ní v Brdském cyklobusu. Drahé kolo, drahý dres se značkové cykloprodejny. S vytrvalostí a trénovaností to bylo ale všelijaké.

„Miluji hory! Miluji dlouhé pochody liduprázdnou krajinou.“ Tak tohle tvrdila ještě krátce před naším odjezdem do Rumunska. Ovšem již po prvním dnu našeho putování byla situace zcela jiná. Chtěl jsem tuto nepříjemnou chvíli trochu odlehčit. „Najmi si tedy nosiče“ a ukázal na skupinku opálených horalů patrně pastevců, kteří vyšli z bočního údolí jen několik desítek metrů před námi. Můj nápad jí zaujal. Vstala a vydala se jim vstříc. Za malou chvíli k mému překvapení přivedla dva mladíky. „Podívej jak jsou urostlí, statní a silní. Ti naše batohy snadno unesou. A představ si, nejsou vůbec drazí.“ Jen jsem vyvalil oči překvapením, ale to už si šerpové nahodili naše batohy na svá záda. Rázem bylo nebe opět modré. Drželi jsme se s Madlou za ruce a já poslouchal její roztomilý dívčí hlásek. „Miluji hory! Miluji dlouhé pochody liduprázdnou krajinou!“ Večerní soumrak nás zastihl při stavbě tábora. Šerpové se živě zajímali o naše vybavení a se vším nám ochotně pomáhali. Sami se uložili k plápolajícímu ohni, přikryti pouze pokrývkami z ovčí vlny.

Opět krásný sluneční den. „Tímto tempem pochodu se do cíle naší cesty dostaneme zítra po poledni, ´´ informuji Madlu. Ta je nadšená krajinou. Držíme se za ruce a já poslouchám její roztomilý hlásek. „Miluji hory! Miluji dlouhé pochody liduprázdnou krajinou! Miluji rumunské Karpaty.“ Večer nestavíme ani stan. Proč taky. Bude teplá, krásná, romantická noc. Se svými průvodci sedíme u plápolajícího ohně. Popíjíme pasteveckou kořalku. Je silná, ale výborná. Té noci se mi zdál příšerný sen. Zdálo se mi, že ti dva pastevci, ti naši nosiči znásilňují Madlu. Když jsem se ráno probral z těžké opilosti, zjistil jsem, že to

nebyl sen. Obloha byla rázem šedá, Karpaty příšerné. Madla proklínala Rumunsko, mne i pastevce. Šlapeme nehostinnou, liduprázdnou krajinou. Oba mlčíme. Jdu vpředu, Madla klopýtá několik kroků pozadu. Opět proklíná Rumunsko, mne i pastevce. Jde se nám lehce. Nemáme vůbec nic. Šlapem bosi v ranní rose, zahaleni ovčími houněmi, které nám zanechali osmahlí pastevci.
V dálce vidím turistickou základnu. Jsme u cíle naší cesty. Nebe je blankytně modré, ale pro nás temné jak olovo.

Černá veverka

Matin Koreček *Poezie nad 23 let*

V akátech,
v korunách jejich
černá veverka
a tiše sedí dole stín.

V myšlenkách,
v záhybech jejich
lehký úsměv
a pomalu vstává mladý muž.

V prstech pak,
na článcích jejich
přírody dar
a nehnutě hledí čtvero očí.

Haiku pro malou elišku (9,ix/2014)

Jakub Florian *Poezie nad 23 let*

Co jen práv má vrah-
to děvčátko mělo však
právo na život…

Víkend

Petr Doležal - Dollyk *Próza nad 23 let*

Dopsal jsem a položil pero. Sonet se přede mnou krabatil plný škrtanců, jak sebou vlak neustále házel.

Hlas srdce zní a smutek z duše mizí,
mé plány v hlavě už své plody sklízí,
jak voják z Arden na noc v bordelu
i já se těším, že si ustelu.
Už večer poznám věci, které mi
řeknou, jak je to vlastně s mými sny,
až příležitost všechno přemůže,
já změním se jak jiní na muže.
Až srdce klíčem odemknou se nám,
tím klíčem smíchu, dobré nálady,
probdělých nocí, zamlžených rán,
než zase uzamkne své poklady
a zbude po všem jenom břichabol,
patentní klíček, mocný alkohol.

„Kdyby to tak vyšlo! Musím pro to udělat, co se dá," opakoval jsem si do rytmu kolejnic stále dokola, „tohle prostě bude ten víkend, kdy se ze mě stane chlap!" V ruce jsem žmoulal malou krabičku koupenou včera odpoledne. Dlouho jsem stál před lékárnou na náměstí a sbíral kuráž.
„Nikdo mě tam nezná, o nic nejde," dodával jsem si odvahu asi půl hodiny a pak konečně vešel. Řekl jsem si o Paralen, pár vitamínových bonbónů a jen tak mimochodem, jako bych to dělal denně, i o prezervativy. Lékárnice mně přitom sjížděla pohledem s takovým cukáním v koutku. Dobře, že to neprodávají na občanku, určitě jí bylo jasné, že mi na ní ještě ani nezatvrdnul laminát.
V balení byly tři a dva už jsem vyzkoušel. Musel jsem se to přece naučit, jak bych vypadal? Jenže to mně došlo až doma.
V šatně před vyučováním se v pátek nemluvilo o ničem jiném. Kolosální pařba. Výlet bez učitelů. Holky budou snadno k mání a žádnej dozor. Krycí historku jsem doma odříkal jako básničku.
„Bude to na skautském tábořišti, náš učitel to tam vede už dvacet let, ne nebojte, není pedofil."
Rodiče za mládí trampovali, takže s tím neměli problém, spíš byli rádi,

že taky trochu *čuchnu* k přírodě. *Čuchnout* si, to jsem teda vážně chtěl. Do kempu u přehrady jsem to měl z nádraží pár kilometrů. Lahev vína mi ukrátila cestu a zanedlouho jsem byl na místě. Vybalil jsem stan a hned se dostavila taková povznesená nálada plná nového zatím neznámého pocitu svobody. Prvák na střední, víkend bez dozoru, hezký holky, nadržený holky a pak ten zbytek holek. Alespoň všechny slibovaly, že přijedou.
No, abych byl upřímný, úplně bez dozoru to být nemělo. Kemp nebyl sice skautský, ale patřil trampské osadě Hexadekerakt a náš spolužák Jiřík byl syn šerifa. Rodiče vandrovali někde po Slovensku a nechali nám tu Pedra, Jiříkova strejdu, aby na nás dohlédl.
Hned jak jsme se sešli, postavili jsme stany a zabydleli se. Tomáš s Jiříkem se pak ztratil někam do lesa pro dříví a mně s Pepou nezbylo než se otočit s kárkou do vesnice, aby bylo dost lahváčů. Vlastík s Alešem zatím přesvědčili Pedra, že nebude škodný, když zamhouří očka. Stálo nás to flašku Napoleona a karton cigaret. Pak se Pedro sebral a vypadnul do hospody za kopcem, že přijde k ránu.
Seděli jsme pod stromem a tahali jedno pivo za druhým.
„Já vám říkám, že se na nás vykašlaly," mlel Vlasta pořád dokola a nám bylo jasné, že by mohl mít pravdu. Bylo nás šest a holka žádná. Jediný, komu to bylo jedno, byl Jiřík. Vyřezával si polínko a pálil *fajrák*, z kterého šlo neuvěřitelné vedro.
Pak se přece jen objevily. Kamila, Anča a Jana. Začínal jsem tušit, že moje šance na úspěch klesají na nulu. Přinejlepším budu čtvrtej v řadě, což vyjde nastejno. Nálada byla v tu ránu pryč.
K polednímu si mě vzal Tomáš stranou. „Hele, nemáš nějakou gumu? Já si ty svoje zapomněl doma." Měl jsem jen tu jednu. Hučel do mě tak dlouho, až mě ukecal. Odpotácel se s ní někam k lesu a já si uvědomil, že jsem právě spadl na páté místo. Za mnou už byl v tuhle chvíli jen Jiřík, který si sem rozhodně nejel vrznout. Určitě teda ne s holkama, ale na to, co by mně mohl nabídnout, jsem zase neměl chuť já.
Cucal jsem lahváče a nebylo mi do řeči. Jak taky sakra začít? Nechceš se se mnou projít? To by bylo trapný. Udělat to, mohl jsem se jít rovnou zakopat. Když to přesně takhle navrhnul Vlasta Janě a oba se ztratili v křoví u břehu přehrady, začal jsem si myslet, že chyba je asi ve mně. Kamila byla pryč s Tomášem a já se teda jen tak mimoděk natočil k Anče.
Zírala na mě skrz ty svoje obrovský půllitrový brejle a mně v ten moment přišla strašně sexy. Asi to ale nebylo oboustranný, protože po chvíli, co jsem do ní otravně hučel, vstala a řekla, že jde na záchod. To

mě trochu usadilo.
Aleš s Pepou popichovali, že bych za ní měl jít, protože to je snad jasný, co tím myslela, a jen já debil to nepochopil.
Překvapil jsem ji, když vycházela z latríny. Lekla se, dala mi facku a pak utekla. Zbytek odpoledne se mnou nepromluvila.
Kluci se rozhodli jít na houby a holky vzaly plavky a trádá do vody. Chvilku jsem je šmíroval z křoví u břehu. Ještě, že si nevšimly, jak se celé podezřele vlní. Jiříkův dalekohled mi přibližoval jiné fascinující vlnění, které se odehrávalo jen kousek nad hladinou, o kterou rozverně plácaly horní díly jejich plavek.
Odpoledne jsme se pustili do dvou zbývajících lahví vodky. Chtěl jsem všem přečíst svůj sonet, ale ouha. Všechno ostatní jsem viděl dvakrát, ale ten kus papíru nebyl k nalezení. Takže přes mozek taky nezapůsobím.
Všiml jsem si, že po mně Anča kouká. Snažil jsem se jí to oplácet, než mi došlo, že nemá brýle a zírá úplně jinam. Mojí poslední šancí bylo probudit u ní lítost, tak jsem se začal tvářit smutně a melancholicky, ale jí to bylo kupodivu úplně jedno.
Vlasta s Janou zase zmizeli a Tomáš se je vydal sledovat. S jakou se vrátil, už nevím, protože vodky a smutný nálady bylo tolik, že jsem nakonec usnul u ohně.
Ráno jsem se vzbudil s monoklem. „Anča a latrína," jasně, došlo mi to hned. Tomáš, který hledal od rána kontaktní čočku, měl taky pěkně barevný obličej. Kamila si stěžovala, že ji v noci obtěžoval. Prý začal mávat kondomem a sápat se na ni. To se ví, nijak jsem se nechlubil, že ho měl ode mě. Když se před ní začal svlíkat, jednu mu vrazila a odešla spát do mého do stanu. A já z toho zase nic neměl. Asi jsem to s tím patentním klíčkem k srdci včera přehnal.
Tomáš mi tajně vyprávěl, jak Vlastu s Janou viděl *zrovna, když TO*. „Kamaráde, moc velký je nemá, ale zato přesně do ruky.“
Měl jsem dojem, že mě vodí za nos. Podle mého byly její prsa akorát, velikost ruky v tom nehrála roli. Jenže to asi závisí na tom, u jakých obrázků kdo tráví svoje intimní chvilky. Řek jsem mu to a on mě poslal do prdele. Pak se chvíli bavil s Ančou, která na mě přitom vrhala divný opovržlivý pohledy. Hajzl jeden, určitě mě pomlouval.
Vlak nám jel až odpoledne, tak jsme rozhodli, že vyrazíme na loďkách do hospody na druhý straně přehrady.
Bylo mi blbě. Pivo došlo, loďka se nehorázně houpala a všechny moje vnitřnosti s ní. Teď už jsem ten smutný pohled hrát nemusel. Na naší pramici seděla Anča, Kamila, Jiřík a Tomáš. Ostatní kluci se plavili s

Janou daleko za námi.
Jiřík vytáhnul dalekohled. Roztomile jsem na něj zamrkal a půjčil mi ho. Sakra, je tak snadné být holkou, dostanou vždycky všechno bez námahy. Zatímco na naší lodi vládlo dusno, z druhé se ozývaly výbuchy smíchu. Když jsem si srovnal čočky a zaostřil, viděl jsem Janu, jak si svlíká tričko. Fakt, nic pod ním neměla a jen tak nahoře bez se rozvalila na zádi. Vlasta s Alešem v tu chvíli přestali veslovat.
Zase sedím na špatný lodi, odpliv jsem si a tiše sledoval dva růžové vrcholky jejího horizontu. Tomáš nekecal. Fakt je měla malý, ale přesně do ruky. Podal jsem mu dalekohled. Holky se začaly zajímat, co že to tam vzadu máme tak zajímavého, ale naštěstí na tu dálku nic neviděly. Zato Tomáš začal vykřikovat samý ty vole, ty krávo, to je hustý, natahoval se před okraj loďky, až do něj Kamila kopla a shodila ho do vody. Na loď se dostal, ale dalekohled už nám Jiřík nepůjčil. Tomáš je prostě vůl.
V hospodě jsme dostali jen limonádu. U stolu za výčepem seděl Pedro a brnkal na kytaru. Když jsme ho ujistili, že jsme všichni živí, přestal se o nás zajímat a věnoval se zadku macaté servírky. Druhá loď mezitím dorazila ke břehu. Jana už byla oblečená, ale zážitek z vody se zapomenout nedal. Bradavky se jí rýsovaly skrz triko. Smála se a ony se smály s ní. Kouknul jsem se po Anče a Kamile, které tu seděly zabalené ve svetrech.
Po druhý limonádě jsem musel jít. Byla to taková dřevěná budka vzadu za lokálem a ještě přes dvůr. Žádný komfort. Na zpáteční cestě jsem potkal Janu.
„Tak jak to jde?“ plácnul jsem hloupě. Ona, že prý už to bylo i lepší a jestli se mně to líbilo. Chvíli jsem dělal, jako že nevím, co myslí, a ona si povytáhla to svoje úžasně krátký tričko.
„Jo, tohle, to bylo fajn,“ utrousil jsem a nevěděl, kam s očima. Ušklíbla se. Chtěl jsem jít, ale chytila mi ruku a strčila si ji pod to triko. Fakt, nekecám, přímo tam. Doufal jsem, že se nebude chtít objímat. To by se v tu chvíli moc nehodilo.
„Tohle je taky fajn, ne?“ dala mně pusu, otřela se nohou o narvané kraťasy a sáhla mi do nich. Dlaní jsem mačkal ty malý prsa akorát do ruky, až mě to vystřelilo někam k sedmému nebi.
„To, abys měl z toho vejletu taky nějakou vzpomínku,“ odstrčila mě a urovnala si tričko. „Tomáš dal Vlastovi tu gumu, cos přivezl. Moc mi to píchlo,“ chechtala se, „tak to ber jako díky. Jo a klidně si ještě zalez do boudy, řeknu, že seš na velký,“ lišácky na mě mrkla a zmizela zpátky. Do kadiboudy jsem si samozřejmě vlezl a mimo jiné jsem si slíbil, že si

tu ruku nebudu už nikdy mejt. Když jsem se vrátil, dělala jakoby nic. Zlatá holka. Tak přece jen nejsem takový smolař. Jo, ženský, to se hold musí vědět, jak na ně.
Když jsem dorazil domů, našel jsem na dně batohu svůj sonet. Najednou mi připadal jako *melancholickej žvást* dobrý leda tak pro zoufalce. A tím už jsem nebyl, i když mi nezbylo nic, než ty vzpomínky a neumytá ruka. Užíval jsem si je celý zbytek neděle, jen jsem si uvědomil, že ta prsa v nich už nepatřila Janě, ale vlastně Anče s těma jejíma velkýma půllitrovýma brejlema. Asi ji mám vážně rád a teď, když je ze mě skoro chlap…
Však já už něco vymyslím.

Koncem zimy

Petr Doležal - Dollyk *Poezie nad 23 let*

Přes ponožky hryže ho ten chlad,
měl by jít dál, ale chce se spát.
Na sněhový polštář hlavu položí,
znaven, slabý do závěje pad.

Líný, mrazem zpomalený svět
konejší ho, chtěl by střízlivět.
Každý jednou dostane, co zaslouží.
Prsty už se mění v modrý led.

Slunce plaší lucerničky hvězd,
zakouslo se do zavátých cest.
Propadá se do zrcadel kaluží
tulák, který dal se vínem svést.

(Nejen) železniční haiku

Jakub Florian *Poezie nad 23 let*

Úlek i ladnost-
-vlak vyplašil zpod náspu
sivou volavku

Cibule

Eduard Štěpař - Střep *Próza nad 23 let*

Bíža seděl na lavičce chonmutovského železničního nádraží. Hleděl na koleje, nasával ten teplý letní vzduch, prosycený pachem téru z oprýskaných železničních pražců. Nádraží bylo liduprázdné. Žádní civilové, žádní trampové. On dnes o společnost nestál. Jeho nejlepší kamarád umřel. Pohřeb proběhl, teď jel na smuteční oheň, na osadní camp Tři Mušketýři. „Jeho famózní zpěv a hru na mandolínu už nikdy neuslyším“, říkal si Bíža tiše sám pro sebe a moc se přemáhal, aby nebrečel. Z jeho smuteční nálady ho vyrušily těžké kroky kanad. „Ahoj, já jsem Čert.“ Představil se nově příchozí vousatý tramp. Zalomili si palce. „Jsem Bíža. Na domevence máš T.O Peklo. Čert jezdí na Peklo.“ Snad by se tomu i zasmál. Z dálky začal rachotit vlak, přihnala se nádherná párová mašina, táhla celkem běžné vagony a v posledním bylo otevřené okno. Z něj zněla mandolína a jemu známý famózní hlas. „To přece nemůže být Pardál?!“. Bíža se chystal vyrazit k vagonu. Jeho ruka se ale octnula v silném sevření. Postarší tramp vedle něj ho uchopil. „Kam se hrneš mladej, na cestu tímhle vlakem máš dost času.“ „Jak to myslíš?“ „Jak říkám, jsem Čert z T.O. Peklo. Kam myslíš, že jede ten vlak?“ Po chvilce údivu Bíža řekl: „Já myslel, že my trampové půjdeme všichni do nebe.“ „Čert se rozesmál: „V nebi vyhráli Komunisti volby, nechtěj Vás tam.“ Bížu polil studený pot a ptá se: „Kdo všechno sedí v tom vlaku?“ „Náš šerif mě pověřil, abych tam posadil všechny trampy, co běhají po vašem světě. Každá generace, jeden vagon. Mám tam Zdeňka Buriana, Jacka Londona, Otakara Batličku.“ Čert se naparoval joko páv. „Bíža se toužebně zamyslel: „Svézt se s takovýma frajerama, Wabi, Kapiták Kid. Ty čerte, proč nemohu jet tím vlakem já?“ „Hele, po něm přijde tunel jménem čas a srandy konec.“ „Jsou chvíle, že bych nejraději čas stopnul, aby to tak bylo napořád.“ V čertovo očích se objevil pekelný plamínek. „Ale kamaráde, v tomhle Ti mohu posloužit.“ „Vážně čerte? Nebudeš chtít ale podpis mou vlastní krví?“ „Na co, tyhle středověké metody neužívám. Ty to máš spočítaný, jseš tramp, pojedeš se mnou.“ Čert z kapsy vytáhl stříbrné cibule. „Až si budeš myslet, že jsi opravdu spokojený, zastav je. Pro Tebe čas přestane plynout.“ Bíža se nadechl a chtěl poděkovat. Čert přečetl jeho myšlenku a řekl: „Hele mladej, neděkuj. Člověk není nikdy spokojený, ty čas nezastavíš.“ Čert se omluvil, že už musí jít. Vtiskl Bížovi do ruky cibule, nastoupil do vlaku a ten se rozjel. Dalším motoráčkem Bíža vyrazil na camp do Krušných hor. Zapálil oheň za Pradála, čundráci

zahráli na kytary. „Jeho mandolína nám tu bude chybět“, vzpomínali s Vlčákem a Willim. Bíža se podíval na hodninky. „Teď přeci ne“, nebude stále fňukat. Život letěl jako člun z březové kůry po proudu řeky čas. Na jednom vandru se Bíža zamiloval. Jmenovala se Píšťalka. Krásně hrála. V Teplické hospodě Valencia, kde trampové mívali dostaveníčko, ji chtěl představit kamarádům. Vlčák, se kterým seděl u stolu říkal: „Sekerák dnes přivede taky přivede představit jeho nastávající.“ Bíža se pousmál. Tehdy podruhé pohlédl na své cibule. Upustil ale od svého záměru ihned, jak spatřil Píšťalku v doprovodu Williho. Seběhlo se toho hodně za poslední roky. Komanči byli od válu. Trampů v lese ubývalo, umírali, nebo se na to prostě vykašlali. Bíža nemluvil z pochopitelných důvodů s Willim, jezdil po světě a tramping mu moc nechyběl. Jednou ale dostal zprávu, že Willi již není mezi námi. Hned si vybavil hlášku Australského Sama, že už se kácí v našem lese. Krátký čas poté zazvonil mobil: „Bížo, vole, tady Vlčák, jedeme na čundr, né? Čekám Tě na chomutovskm nádraží v 16 hod.“ Bíža zabalil svou usárnu a po chívli seděl a koukal na koleje jako před lety. Kdosi do něj dloubl. Nějakej směšnej sekuriťák chtěl vidět jeho lístek. Ukázal mu ho a směšný Rambo odešel. Pak se přiřítila ta historická lokomotiva, kterou Bíža už znal. Vlak zastavil, vypustil páru, kola zastřípěla. Okno posledního vagonu se otevřelo, Bížovo srdce zalila radost. „Kurňa, Pardál, Villi, Vlčák, celá osada pohromadě“, vykřikl Bíža. „No tak nastup, vole.“ Vedle něho se ozval hlas, který z kdysi znal. Jasně, stál vedle něj Čert. Napřáhl ruku a říká: „Věděl jsem, že ty hodinky nezastavíš, vrať mi je a vlak čeká.“ Bíža vyndal hodinky a pohlédl na ně. Tak se dočkal. Pojede s těma největšíma frajerama. Sakra bude si je všechny užívat se svýma nejlepšíma kamarádama. Jenže pak přijde ten tunel. „Měl jsi pravdu čerte“, řekl Bíža s pavoučím úsměvem. Couvl krok do zadu a cibule zastavil. Čert zesinal, divoce koulel očima a řval: „ Ty ničemnej pitomče, tenhle vlak už nikdy do pekla nedojede.“ Svůj širák zahodil na zem, řval jak neznaboh, no to ostatně taky byl a kopnul do něj. „Víš co, teď budeš vlakvedoucím ty“ a nemysli si, že to bude jen tak.“ Tak já budu vlakvedoucí?!“ „Jo, jdu na penzi, konečně. Beru vnoučata a jdu s Mefistem na grilovačku. Zve mě už tenhle víkend.“
Vlak do pekla byl dál přízrakem kolejí. Děsil lidi, když se objevil na nádraží. Bíža byl spokojený, čas od času zastavil na chomutovském nádraží. Čert držel pekáček plný buřtů a hulákal: „Bížo, buřty od šefira.“ Bíža vzal pekáček: „Co se vlastně děje v tom pekle?“ „Jedeme na velkej.“ Bíža posmutněl a Čert mu hned řekl: „Už sis vybral, kamaráde, Tvůj vlak už čeká.“

Křídla od anděla

Ivan Veselý - Vána *Poezie nad 23 let*

prosil jsem anděla aby mě křídla půjčil
že chtěl bych letět až do oblak
i kamarád se za mne zaručil
ale anděl mi řekl že nejsem pták

prý země se mám držet a být rád
že mohu chodit a jsem živej
a tak se mnou ten kamarád
odešel až za obzor a řekl mi tak se dívej

vylezl jsem na velkou převelikou horu
a prohlížel jsem si ten světa kraj
bez těch křídel shlížel jsem tam dolů
a říkal jsem si ti ptáci se maj

děkoval jsem v duchu andělu tomu
že donutil mne stát na světa kraji
viděl jsem hodně a zamířil domů
říci vám jak jinde lidé se mají

i v jiných krajích touží po křídlech
i jinde ve světě mají své touhy
i tam jsou lidé zavření ve čtyřech zdech
ale stačí jen jeden krok pouhý

jen jeden a už jsi ve světě
kde jinak mluví a mají jiné zvyky
malíři tam na své paletě
míchají barvy stejně jako doma i ty

Chtěla jsem být vítr

Barbora Hakenová *Próza nad 23 let*

„My si teď hrajeme na indiány," vysvětluji nově příchozím sourozencům, asi desetileté dívce a jejímu mladšímu bratrovi. Podávám jim zbraně, dřevěné kolíky seřezané do špičky. „To je na lov bizonů a na zabíjení nepřátel. Narovnávám si svou čelenku, co sestává z gumy, ptačích per a přišitých knoflíků a společně s o dva roky mladší Adélkou vyrážíme do boje. „Nepřátelé!" Křiknu na stále postávající a váhající dvojici, zatímco zabodávám svůj kolík do nízké trávy hned nalevo, hned napravo. Ještě se s Adélkou vzájemně povzbuzujeme, jakou jim dáváme nakládačku. Zastavuje nás až nechápavý pohled naší nové kamarádky: „Ale jak můžu přemoct někoho, kdo není vidět? Nechci jenom píchat klackem do země."

Sedím se spolužáky u kolejového bufetu. Má zrzavá spolubydlící Jenovéfka, jako vždy v černých šatech, oklepává cigaretu. „Čím byste vlastně jednou chtěli být?" Vyptává se. Jasně, že když budete studovat třeba na fyzioterapeuta, nikdo se vás zase až tak ptát nebude, ale v mnoha ostatních případech to není úplně jasné. „Já jsem chtěla být vítr," dávám jí nejspíš až příliš absurdní odpověď. „Vítr! To je zvláštní, čumáčku." Jenovéfka nás vždy oslovovala poněkud neobvykle. „Já jsem zase chtěla chovat havrany. Jsou tak krásní," vysvětluje zasněně má temná víla s tou nejbezelstnější duší, jakou jsem snad kdy poznala. Žádného havrana si však neochočila. A tak jsme aspoň psaly básně.

Při těch vzpomínkách se usmívám. Některé věci se ale zase až tak úplně nemění. Třeba právě teď jsem trosečníkem na dalekém ostrově, který omílá chladné moře. Moji dva společníci spějí v teple, v chýši, co jsme si vybudovali, sladkým, spokojným spánkem. Prší. Já se ale dívám do plamenů a je mi krásně. Oheň, tolik mi chyběl. Nejsem totiž Robinson na opuštěném ostrově. Vlastně nejbližší ostrov bude nejspíše všemi směry tisíce kilometrů daleko. Jsem jenom v jedné ruské chatové osadě. A moji kamarádi spějí, protože pili až do rána vodku. Pili vodku a mluvili o Ukrajině. „Barbarka, dokud se tohle všechno bude dít, budeme se o tom bavit," odvětili na mou poznámku, že tyhle jejich rozhovory nemám ráda. Byli zvláštní dvojka. Většinou jsem jim vlastně ani pořádně nerozuměla. „My máme totiž vlastní slang, nemluvíme jenom rusky, ale mícháme do toho i polštinu a běloruštinu," vysvětlil mi Bělorus Vinc. Rus Ivan hrál na dudy a Vinc dudy miloval, Ivan uměl bělorusky, a to dokonce ani spousta Bělorusů neumí, oba poslouchali

stejnou hudbu, oba se zabývali historií. Jediné, co je rozdělovalo, byla Ukrajina a Vincův odpor k rusifikaci běloruské společnosti. Přiložila jsem větývku do ohně a dál se ponořila do myšlenek, které se zrcadlily v mých očích a pak se odrážely na kapkách padajících do plamenů.
Jsem daleko. V tádžických horách ve výšce nad 3000 metrů. Kolem jsou drobná jezírka a nad nimi se klenou jasně zelené stromy, takové, na které se dobře leze. Nic z toho mě ale nezajímá. Možná to bylo ze sluníčka, možná z ledové vody. Mám čtyřicítky horečky. Potím se. Přišlo to už večer, jenom horečka, bez bolesti hlavy, bez ničeho. A v noci nastaly těžké chvíle. Kregan co chvíli vstává a namáčí šátek v jednom z nejbližších jezírek, dává mi ho jako obklad. „Myslíš, že to bude dobrý?“ Ptám se ho zoufalým hlasem, ježto každý neduh nesu velice těžce. „Určitě bude,“ říká Kregan, ale já přesto cítím, jak se mu chvěje hlas, když vstává, aby mi přiložil další obklad. Čekala nás jedna z našich nejdelších a nejtěžších nocí. Budu mu moci ještě někdy říci, že jsem nezapomněla?
Vinc. To jméno zní jako kapka, která se právě rozbila o nedaleký balvan. Vince jsem poznala, když se se svým polským spolužákem Jaroslawem přistěhovali na kolej do vedlejšího pokoje. Bavilo mě poslouchat, co vypráví, i když jsem mu velice často nerozuměla, a on někdy vše musel říkat tolika způsoby, až ho to dovádělo k šílenství. Vyprávěl o jedné evropské zemi, kde vládne strašlivý diktátor, který tvrdě trestá své odpůrce. Který odmítá tradiční vlajku i státní znak své země a radši používá symboly ze sovětské éry. Který zná jazyk svého národa, ale likviduje vše, co je s ním spojené. Přejmenovává minskou ulici, aby nenesla jméno prvního zakladatele spisovné běloruštiny. Vinc vypráví o tom, že festival běloruské hudby se musí konat v Polsku, protože doma je zakázaný. „Když ve škole zjistili, že umím bělorusky, byl jsem každých čtrnáct dní v ředitelně. Ptali se mě, proč tak mluvím. Jestli se někde tajně nescházím s nějakou skupinou lidí. Ve školách se vyučuje v ruštině, někteří lidé bělorusky vůbec neumí. Závidím vám vaše národní obrození. Jako byste jenom…“ luskne prsty a v modrých očích mu zablýská jakási směs radosti, touhy a naděje, „…a najednou čeština zase byla.“
Před svátkem Svatého Patrika za ním poprvé přijel Ivan. Bylo to v době, kdy se po Krymu začali pohybovat ruští vojáci. Večer jsme všichni vyrazili do baru levnější cenové kategorie. Vinc se vždycky rád napil při družbě s lidmi, ale tentokrát to bylo jiné. Co chvíli odcházel tančit s velmi neodbytnou slečnou na rychlý rytmus jakýchsi rusky a španělsky zpívaných skladeb. Jeho taneční kreace nás chvílemi až

přiváděly do rozpaků. Mně to všechno přišlo, jako kdyby se snažil na něco zapomenout, na něco nemyslet. Hra na veselost a bezstarostnost. Rozčilovalo mě to. Ani po návratu na pokoj se nic nezlepšilo. Vinc jenom nehybně stál a upřeně zíral na jeden hudební klip na obrazovce svého notebooku. Divadlo skončilo. Na jeho tváři nebylo po smíchu ani stopy. Všichni jsme mlčeli a pozorovali ho. Bej barabán, pam, pam, barikády druzja… zněl klip už asi po páté. Dopálilo mě to: „Jo, je to dobrá písnička, ale už je jí trochu moc. Co je?“ Ticho. „Hej!“ Několikrát jsem svou výzvu zopakovala. Vtom po tvářích muže, který jinak své city schovával někde hluboko v sobě, začaly stékat slzy. Ve mně všechno strnulo. To jsem přece nechtěla. „Umřeli za svobodu Ukrajiny. Naši ukrajinští bratři. Neměl bych tu být. Vůbec bych tu neměl být…“ Hlesl Vinc rozčileně a přejel pohledem hudební klip, kde byly zrovna v záběru fotografie zabitých demonstrantů na Majdanu. „Měl bych být doma v Bělorusi. Měl bych být jako oni. A zemřít jako oni.“ „Čemu bys tím pomohl? Bylo by to zbytečný,“ ozval se Ivan. Nevěděla jsem, co mám dělat. Jenom jsem seděla a soustředila se, abych rozumněla všemu, o čem je řeč. Konverzace totiž sklouzávala k již zmíněnému slangu. „Váňka, proč na Krym posíláte vojáky? Co si tím chcete dokázat?“ Ptal se Vinc. „Jaký vojáky?“ Nechápal Ivan. „My na Krymu nemáme žádný vojáky.“ „Ale máte,“ vmísil se do debaty Jaroslaw a ukázal Ivanovi polský zpravodajský server. „Váňka, to je okupace, chápeš to?“ Obořil se na něj Vinc se zatnutými zuby, z úzkých modrých očí mu čišel smutek. „Ale Krym patřil nám. Máme tam svoje lidi. Pokud tam máme vojáky, jsou tam potřeba. Žádná okupace.“ „Jak žádná okupace? A když si Němci vzali Sudety, to taky nebyla okupace? A co si Putler umane příště? Nikdo tam vaše vojáky nepotřebuje, tak proč tam jsou?“ Pokračovala hádka. Zatímco Vinc ve svém hlase nešetřil emocemi, Ivan se snažil mluvit klidně. „Váňka, tady si taky nikdo nemyslí, že tam vaši vojáci přišli pomáhat,“ poukázal Vinc na nás. „Ale my tomu musíme věřit. Komu jinýmu máme věřit? Komu, když ne svý zemi a svýmu prezidentovi?“ Argumentoval Ivan. Po nějaké době jsem pochopila, že nemůžu nic dělat, že je to jenom čistě mezi nimi dvěma. Objala jsem Vince, snad proto, aby si svou bezmoc tak nebral, a odešla jsem do hajan. Oni se vydrželi hádat dlouhé hodiny. Až nad ránem se objali a šli taky spát. Hned druhý den po anexi Krymu se v Muzeu současné ruské historie objevila mapa, kde byl Krym již součástí Ruské federace.

„Léta se nikomu nepovedlo probudit národní cítění a zájem o ukrajinský jazyk. Nikdo to nedokázal, až teprve Vladimír Vladimírovič,

a to za neuvěřitelně krátkou dobu," říká zaníceně mladý muž stojící na židli mezi ostatními přítomnými. Píše se 21. srpen roku 2014 a já se nacházím v obklopení východoukrajinských umělců a ukrajinské inteligence v jedné z pražských kaváren. Krvavé národní obrození. Mezi tím jsem už četla i zprávu o tom, že Lukašenko poprvé od konce 90. let promluvil pod vlivem ukrajinských událostí bělorusky. Co na to asi říkal Vinc? Napadá mě, zatímco se ke mně nesou další slova z projevu. „To je on! Vladimír Vladimírovič Putler, otec ukrajinského národa. Chtěl bych vás teď o něco poprosit. Už neříkejte na Ukrajině. Říkejte v Ukrajině, tak jako se říká v Polsku, v Rakousku, v Kazachstánu. Vím, že v jazyce existují výjimky. Ale předložka v říká, že nejsme součástí žádného většího celku, ale že jsme svobodný stát." Znám blonďatého řečníka původem z Charkova. Potkali jsme se na táborácích, které pravidelně pořádal jeden z mých pražských kamarádů. Odyss, který ovládá minimálně šest jazyků. Tady je ve svém živlu.

Sedíme s Odyssem na děrovaném ocelovém roštu, jakémsi chodníku, na střeše pražského činžovního domu v Salvátorské ulici. Slunce právě rudne a ztrácí se za všemi těmi věžemi a věžičkami. „Víš, založili jsme s kamarádem takový projekt. Říkáme mu Odysseus." „Proč Odysseus?" Ptám se nechápavě. „Protože i já jsem Odysseus, je to i moje cesta. Spousta lidí někam emigruje, hodně toho vidí, hodně se toho naučí, ale zpátky se pak nevrací. My chceme navázat spolupráci s těmi, kteří by se vrátit chtěli. Chci zkusit oslovit emigranty v Kanadě, v Evropě i jinde. Když někdo jede pomáhat třeba do Afriky, tak to ti místní nevezmou tak vážně, jako když je učí jeden z nich, co přijel domů. Ukrajině by to určitě pomohlo... Jednou se tam chci vrátit…" Říká vážně a hledí kamsi do daleka. Mezi tím se objevuje zcela bledý srpek měsíce. Vítr přes něj žene hustá mračna a pročesává Odyssovi jemné krátké vlasy. Představuju si, jak Odyss brázdí moře křížem krážem na velikém korábu, přijdou nesnáze a ztroskotání, ale on věří svému poselství a doufá, že nebude sám, kdo se vrátí domů. „Půjdeme?" Vytrhává mě ze zamyšlení a přesouváme se k žebříku, odkud vede cesta zpátky na pevnou zem.

Chystám se do Polska navštívit Jaroslawa. Potkávám Hóňu, mého a Kreganova kamaráda, už je to půl roku, co jsem ho neviděla. A ještě déle, co jsme byli společně někde na vandru. Říká, že se chystají s přítelkyní do Rumunska. „Jezdíš ty ještě vůbec?" Vyzvídá. Tuhle otázku jsem nečekala. Odpovídám bez zaváhání. „Mám tě rád," odvětí a já doufám, že se zase brzy setkáme nejen spolu, ale také s Kreganem

někde v českých lesích a kopcích. Tolik se toho změnilo… Jaroslaw by si prý chtěl taky jednou zkusit „spać w lesie“. Vezu si s sebou do Polska knížku poezie od jeho oblíbeného Sergeje Jesenina, jenom úplně nakonec jsem si připsala slova Vladimíra Majakovského, která Jeseninovi věnoval po té, co mladý básník spáchal seberaždu: „V tomto životě není těžké zemřít, mnohem těžší je život vytvářet.“
Odcházím na vlak. Zlaté listy ševelí v korunách stromů, nesou ke mně Jenovéfčina slova a pak pomalu umlkají. Šeptají: „Ale bobánku, ty jsi vítr, ty jsi vítr…“

Romantika a skutočnost

Jaroslav Križko - Smrťo *Poezie nad 23 let*

Lesy a lúky a na nich stany,
Je to tu tak,ako bolo vlani.

Počuť hlas gitary a spev trampov,
„ Gaučo sa preháňa širokou pampou ".

Je tu veľmi príjemne, nech to trvá večne,
Budem sa dnes venovať len jednej slečne.

Nie je moc krásna, aleje pravá,
„ krása nie je všetko " - tak sa povráva.

Držíme sa za ruky, je to moc krásne,
Praská oheň, lietajú iskry a nebo je jasné.

Romantika ako z filmu Karla Maya,
Skutočnosť je však iná, zanedlho budeme traja.

„ Máte sa radi, překonáte všetko "
To povedal náš pomätený dedko.

Kterak jsem se stal špionem

Zdeněk Vorlíček - Brouk *Próza nad 23 let*

Je to již pradávný příběh, který se mi stal, coby začínajícímu trampíkovi, přibližně kolem roku 1975. Tenkrát jsem vyrazil společně se svými kamarády Tomem a Čahounem na vandr do Českého Švýcarska.
Čahoun dostal svojí přezdívku pro jeho poměrně malý vzrůst. Společně s Tomem byl (a stále ještě je) mým výborným kamarádem, kliďasem a pohodářem.
V pátek odpoledne jsme přijeli vlakem do stanice Veselé pod Rabštejnem, někde v okolí jsme chtěli přenocovat a druhého dne pak dojít pěšky až do Jetřichovic. K večeru jsme našli hezký flíček v údolí potoka Olešnička, rozdělali malý ohýnek a naplnili své žaludky ohřátou konzervou. Pak už jsme jenom mlčky sledovali mihotavé kouzlo plamének.
Na kmenu nedaleké borovice, ozářené naším ohněm, jsem zaslechl slabý náraz. Přistál tam poměrně vzácný brouk Tesařík zavalitý, měřící skoro pět centimetrů. Brouka jsem odchytil a umístil jej do skleničky s dírkovaným víčkem, aby tam mohl dýchat. Skleničku se svým úlovkem jsem potom pečlivě uložil do takové malé hnědé koženkové brašny, kterou jsem k tomu účelu nosil s sebou. Brašna měla dlouhý popruh, na kterém jsem ji nosil přehozenou přes rameno. Brouk byl odchycen nejenom proto, aby náhodou neskončil svůj život v plamenech ohně, ale také proto, abych si jej mohl druhého dne prohlédnout na světle. Už od mládí jsem se totiž zabýval studiem různého hmyzu, zejména pak brouků. Své úlovky jsem si ale ponechával živé, jen jsem je doma v klidu vyfotil, chvíli pozoroval a potom je zase příště vypustil na svobodu na místě nálezu. Tím jsem si také později vysloužil svou přezdívku Brouk.
Druhého dne ráno nás mile pohladilo sluníčko svými prvními hřejivými paprsky a vybídlo nás opustit teplo našich spacáků. Zabalení usáren, zahlazení stop po ohništi a pečlivý úklid tábořiště byl už jen otázkou slabé půlhodinky. Cesta, vedoucí kolem zurčícího potůčku, protékajícího malebným skalnatým kaňonem, nás zavedla až k místu, kde se údolí rozšířilo těsně před obcí Janská. Chtěli jsme dojít podél potoka až k jeho soutoku s říčkou Kamenicí. Značená turistická cesta ale v tom místě poněkud odbočovala od našeho potoka, proto jsme se rozhodli pokračovat podél jeho toku jakousi divokou zkratkou.
Pravda, po nějaké chvíli chůze se zkratce postavil do cesty vysoký živý

plot, nebo spíše hradba živého křoví, ale skrz něj vedl úzký průchod, kterým jsme se prosmýkli na rozlehlé prostranství. Při jedné straně tam stály zeleně natřené plechové boudy. Zpoza jedné z nich se na nás vyřítili dva vojáci ve vysokých kožených půllitrákách a mířili na nás samopaly. Něco na nás řvali úplně cizí řečí, ve které jsme po chvíli rozpoznali ruštinu. Asi jsme tehdy ve škole při hodinách ruské konverzace moc nedávali pozor, protože jim nebylo skoro vůbec rozumět. Jenom něco asi v tom smyslu, že jsme neoprávněně vnikli do jejich vojenského objektu. Vojáci nás výmluvným gestem pomocí hlavní samopalů vyzvali, abychom s nimi šli do nedalekého baráku. Jeden voják nás bedlivě hlídal, ten druhý zřejmě pro někoho šel. Museli jsme stát v pozoru v jakési kanceláři, vyzdobené rudou vlajkou. Na stěnách visely obrazy hrdě se tvářících hrdinů se zbraní v ruce a s rudou hvězdou na čepici. Pod obrazy pak byly nápisy s jistě neméně hrdými hesly, psanými azbukou

Z vedlejší místnosti po delší době přiběhl sovětský soudruh velitel. Na první pohled bylo jasné, že se doposud věnoval úplně jiné činnosti, než bylo bděle a ostražitě pomáhat chránit našim soudruhům výdobytky naší tehdy vládnoucí třídy. Kvapně si zapínal zbytek knoflíků na uniformě, měl rozvrkočenou kštici a na krku mu začínal barevně vykvétat čerstvý cucflek. Kulatý obličej, úzké šikmé oči a nápadně vystouplé lícní kosti prozrazovaly jeho asijský původ. Začal na nás cosi rusky ječet, čemuž jsme už nerozuměli vůbec. Jenom jsme pochopili, že nás určitě považuje za tři krajně podezřelá individua, s podivnými zavazadly na zádech, oblečená do podivných mundůrů s ještě podivnějšími nášivkami na levých rukávech, které si pozorně prohlížel a kroutil hlavou. Asi jsme byli vyslanci úhlavního nepřítele imperialisty, pověřeni supertajným posláním zaměřit přesné souřadnice jejich kadibudky, stojící venku v protilehlém rohu objektu.

Celé situaci ani moc nepomohla Čahounova usárna. Už ani přesně nevím, kde jí tenkrát Čahoun sehnal. Byla to krásná originálka, na které se skvěla pro nás tehdy magická dvě velká písmena U.S. Čahoun byl na ně po právu velmi pyšný a vždy pečlivě dbal na to, aby byla hezky vidět, čímž všude dráždil tamní ochránce veřejného pořádku. My s Tomem jsme měli pouze repliky usáren, které tehdy u nás šilo jakési pražské výrobní družstvo brašnářů. Na nich pochopitelně ta dvě písmena nebyla. Ruský velitel usedl za zelený kovový psací stůl, na kterém ležely zelené sešity a zelené tužky. Vedle nich se jako protiklad stříbřitě třpytil samovar. Hned vedle samovaru stál jaký asi jiný, než opět zelený telefon, ze kterého soudruh velitel někam volal.

Po chvíli jsme z venku zaslechli skřípění brzd a z okna zahlédli přistát oranžovo-bílého žigulíka. Na dveřích a na kapotě měl napsaná také dvě velká černá písmena, ale úplně jiná, než ta na Čahounově usárně. Z auta vyskákali dva esenbáci, přivolaní sem pravděpodobně z nedaleké České Kamenice. Esenbáci se soudružsky objali s tím ruským velitelem a pak spolu o nás chvíli rozprávěli. Marně jsme se jim snažili vysvětlit náš omyl, nechtěli nás pochopit. Jeden z esenbáků se na mne hrubě obořil, že jsem tajně fotografoval vojenské objekty, a že si soudruh sovětský velitel přeje prohlédnout můj foťák a vyndat mi z něj film. Teď jsem zase pro změnu nechápal já, až do té doby, kdy mi esenbák serval s ramene tu mojí sběratelskou brašnu a podal jí tomu rusákovi. On jí otevřel, chvíli do ní zkoprněle zíral a pak její obsah vysypal vedle toho samovaru. O plechovou desku stolu zacinkaly různé skleničky, epruvetky, pinzety a zvětšovací skla. Velitel uchopil tu největší sklenku s mým včerejším úlovkem a snad poprvé v životě vykulil ty své úzké oči. Brouk, vyndaný na světlo, začal v té skleničce šramotit, sklo ještě více zvětšilo jeho už tak dost velká kusadla, kterými zuřivě chňapal proti svému pozorovateli.
Sklenka s broukem pak postupně kolovala mezi oběma esenbáky, kteří si pak dlouze pročítali údaje v našich občankách a ještě déle si něco zapisovali do notesu. Když se náležitě pokochali a zjistili, že nejsme příživníky společnosti, byly nám občanky společně s mou brašnou a jejím obsahem milostivě navráceny zpět. S hrozbami a nadávkami jsme pak byli vyvedeni ven a beze slova rozloučení vykázáni z objektu.
Něco po poledni jsme potom došli až do jedné z překrásných skalních roklí za Jetřichovicemi, kde jsme našli senzační plácek k táboření. Tam jsme pak prožili takový ten poklidný a pohodový zbytek našeho vandříku.
Své sběratelské brašně jsem potom od té doby začal říkat „foťák“. A co ten brouk? Toho jsem ještě téhož večera pustil na svobodu. Byl vlastně jedním z hlavních hrdinů dne. Vyklepnul jsem jej na dlaň, on se ještě chvíli rozpačitě rozhlížel, pak doširoka rozevřel krovky a odlétl hledat své broučí štěstí. Do dnešního dne jsem skálopevně přesvědčený o tom, že tam tenkrát v té skleničce na ty rusáky a esenbáky také pořádně vyplazoval jazyk.

Sladký večer

Stefan Humaj - Stive *Poezie nad 23 let*

Večer, keď počujem húkanie sovy, či prelet divých husí,
to príroda vydáva svoje tóny, to každý z nás rád skúsi.
Moje poznanie v mokrom prachu zanechá stopu aj smer,
ona ti ukáže, kde prespať sa dá v machu a čítať pri mesačnom svite
z pier.
Chcem sa tu zastaviť, možno len na malú chvíľu,
na teplej pahrebe, niečo si uvariť a potom kráčať ďalšiu míľu
a možno tam stretnem lesnú vílu, čo podobá sa na moju milú.

Trní

Libuše Matysíková *Poezie nad 23 let*

Trní je zvláštní
ochrana krásy
cudně přikryje
něhu
čeká jako myslivec
na posedu
koho zláká
do svých tenat
pichlavosti
i jasu
bolest i slast
v jednom celku

Věc priorit

Martin Tumpach - Kregan *Poezie nad 23 let*

Krásná je zahrada s rajčaty,
krásněji borůvčí plodí,
tak sbíráme společně já a ty
na trampu ty lesní plody.

Stoprvní

Miroslav Neuvirt - Wandri *Próza nad 23 let*

Ten svět se snad zbláznil, říkali si mnozí plzeňané poté, co si jednu z nejstarších hospod ve městě koupil vietnamský obchodník Huen-Li. Do této pivnice již mnoho let docházeli plzeňští trampové, takzvaní amíci. Pro neznalé: trapeři- amíci propagují americké vojenské militárie. A nejen to. Tato parta trampů se ráda a nadšeně věnovala i bojovým sportům, zvláště airsoftu. A opět pro neznalé. Airsofty-kuličkovky: jedná se o zbraně se kterými někteří lidé, v našem případě trampové hrají tzv. airsoftové hry což je řekněme, taková dětská hra na vojáky. Věřte tomu nebo né, ale tito trampíci pobíhají po lese a střílejí po sobě plastovými projektily z autentických zbraní.

Tedy. Trampíci- amíci i do své krčmy docházeli jedině a pouze v amerických mundúrech. V neděli po návratu z lesů pak i se zbraněmi takticky zabalenými do maskovacích šátků. Militárie z 2. sv. války byly již vzácností, zrovna tak jako výstroj z korejského bojiště. Trampíci se proto zaměřili, jak říkali, na Vietnam. A tu již patrně tušíte problém, možná jakýsi střet. Ale nic takového. Vietnamec Huen-Li byl mladý, moderní, poevropštěný třicetiletý obchodník. Jeho se už americko-vietnamský konflikt netýkal. Nad vyšinutostí party plzeňských trampů mávl rukou. Peníze nesmrdí.

Všechno probíhalo k naprosté spokojenosti obou etnik, ale jen do té doby, než přijel do Plzně na návštěvu Huen- Li starší. Plukovník Huen-Li, veterán vietnamské války, nositel nejvyšších vojenských řádů a vyznamenání. Když spatřil v restauraci svého syna partu trampů, která se právě vrátila z lesa v plné polní s maketami amerických M 16, přímo zkoprněl. Přestalo mu rázem chutnat a misku rýže s kuřecím masem a bambusovými výhonky prudce odstrčil stranou. Rozklepal se rozčilením. Po návratu z amerického zajetí míval dlouho noční můry. Křičel ze spaní, hrůzou se zmítal na rákosovém lůžku. Po ukončení války měl za to, že již americké hrdlořezy v životě nikdy neuvidí. Mýlil se. Opět mu v mysli probíhal film amerického běsnění v jeho zemi. Vytřeštěně zíral na hodnosti trampů- amíků a na označení jejich jednotky. Airborne! Křičící orli! 101. výsadková divize Spojených států amerických. S těmi se utkal v téměř měsíční bitvě o město Hue. Jizvy na duši i na těle ho začaly nesnesitelně pálit. Parta plzeňských trampů, aniž to tušila, začala prožívat poslední minutu svého života.

Z plukovníka Huen- Li se opět stal mladík dychtící po odplatě. Zuřivě

přiskočil k M 16 ledabyle zavěšené přes opěradlo židle. Tu to zbraň znal téměř dokonale. Nenávistně natáhl závěr a stiskl spoušť. Na zaskočené a překvapené trapery začaly dopadat plastové projektily z airsoftové zbraně. „ Nojmí ňjú kon heo náj tat ká moi ngnui deu muon danh !!“. Ve volném překladu řval vietnamský plukovník na plzeňské trampy asi toto: Vy američtí lumpové, dostanu vás všechny do jednoho! Co se to však děje? Nevěřícně zíral na postavy vstávající od stolu. Tohle přesně prožíval ve svých snech. Kropil amíky ze svého Kališnikova a ti nepadají k zemi, ale naopak se k němu stále více a více přibližují. Ten svět se snad zbláznil, říká si plukovník Huen- Li a zklamaně odhazuje pušku. Zvedá ruce nad hlavu a opět upadá do amerického zajetí.

V lese

Lenka Zengová *Poezie nad 23 let*

Ráno vstanu, slyším zpěv, to budou asi ptáci,
vykouknu ze spacáku a zívnu.
Žádný ptáky nevidím,
tak snad si ještě zdřímnu.

Zachumlaná slyším zpěv,
potichounku znova.
Zvláštní je to houkání,
co nezní jako sova.

Polehoučku potichoučku poslouchám...
Snad si jen vítr mezi stromy hrál.
Pak se ty tóny proměnily v líbeznou melodii,
do ní si pak les sám povídal.

Znovu spím a netuším,
zda les zpíval dál si,
po probuzení slyším jen
jak cvrlikají ptáci.

Špatně napsaná jednovrstvá povídka pro Trapsavce o Samu Australákovi

Eduard Štěpař - Střep *Próza nad 23 let*

V ten první listopadový víkend jsem měl domluvený vandr do Středohoří. Na tu šlapačku jsem měl jet s partou Příbramáků, ale jak už to tak bývá, tak jsme nakonec vyjeli jen dva. Já a Australský Sam. Do telefonu jsem od něj dostal dvě strohé informace. „Přijedu do Teplic v 19.00 hod. Víno kup červené, né bílé.“ Na svého letitého kamaráda jsem se už těšil.

Ve třičtvrtě na sedm stojím na autobusáku. Tma byla jak v pytli. Volám Samovi a ten mě ujistil, že za pár minut je u mě. Nástupiště ozařovaly problikávající zářivky. Ze tmy se vynořovala postava a blížila se ke mně. Sotva to bylo možné, poznal jsem, že se to blíží jakýsi cikán a mluví na mě. Shodil jsem bleskurychle bágl na zem a svým oblíveným Sau Čoj jsem byl připravený poslat toho cigoše k zemi.

Cigoš znejistěl a znovu promluvil: „Já jestli něco nepotřebuješ.“ Kývl jsem na znamení, že vše je OK. „Hledám jen nějaký dostavník do Kostomlat.“ Cikán řekl mírným hlasem: „Tam už Ti teď nic nejede, ale za hoďku Ti jede vlak do Hradiště a pak to máš kousek pěšky.“ Poděkoval jsem, vyrazil k nádraží a přemýšlel, jaký jsem rasista. Koupil jsem lístky na motoráček, ale Sam nikde. Volám: „Same, kde jseš?“ „Střepe, já to přejel.“ Sam popsal, kde je a já mu řekl, jak se dostane ke mně. V duchu jsem se modlil, aby nepotkal partu našich černočeských spoluobčanů. I když dobrodruh, který za Sojůzu přežil útok Basmačů v předhůří Pamíru si snad s partou cikánů poradí. Ale v tom se proti mně klátivou chůzí blížila známá postava. Nebylo pochyb - Australský Sam. „Střepe, máš to červené víno.“ „Ano mám“, dopovídám se zalomením palce. „A máš stan?“ „Ano.“ „Tak to Střepe spím s Tebou“, sděluje mi Sam hlasem královského herolda. Přehrál jsem si v duchu slova Šlechty: „Somrák somruje, Sam samruje.“ U Sama je to ale v pořádku. Nasedli jsme do lokálky a valili po trase Teplice – Lovosice na ten náš listopadový čundr. Vylezli jsme v Hradišti.

Na potemnělý kraj malebného Středohoří padla pořádná mlha a nebylo vidět na krok. „To je dobré Same, cestu do hospody znám“, říkám Samovi a míříme k místní knajpě. Vcházíme do výčepu mě dobře známé hospůdky, ze zad shazujeme kletry. Sam se usadil a já ještě ani neporovnal svůj batoh a už slyším: „Střepe, vem sem mapu.“ „Ten mě

komanduje, jak moje máma zkřížená s osadním šerifem“, pomyslel jsem si a vyndal mapu z kapsy kletru. Nad pivem a mapou jsme dumali, kde uhneme ze silnice, abychom tam přespali, v tom se ale dva místní chlapci slušně zeptali, jestli k nám můžou přisednout. Souhlasili jsme a jakmile k nám chasníci přisedli, začal Sam věrný své pověsti samrovat. Vytáhl z kapsy drobáky, podával je tomu robustnějšímu z venkovanů s dotazem, zda-li nemá cigárko. Chasník mu ochotně cigárko nabídl, ale peníze nechtěl. Sam na své platbě trval. „Same, proč si nekoupíš celou krabičku?“, zeptal jsem se tak nějak, abych hodil řeč do placu. Australák mi vysvětlil, že to by se z něho stal kuřák a tudíž by si kazil zdraví a to přeci v žádném případě nechce. „Chlapci, vy jste na lovu?“, zeptal se nás jeden z domorodců. „Ne, my jsme trampové“, odpověděl mu Sam. „No, to my taky, já jsem šerif Pařezu.“ Zalomili jsme si palce a ožrali se. Když nás z té knajpy vyháněli, poradili nám Ti dva trapmové v přestrojení dobrej flíček na spaní. Jó, svět je plnej dobrejch kamarádů, neznám zemi, kde by nebyl tramp.

Ráno jsme se vzbudili na břehu krásného jezírka lemovaného povadlým, ale stále zeleným rákosím chystajícím se k zimnímu spánku. Zabalili jsme a vyrazili po své ose směr Kostomlaty. V úmyslu jsme měli vylézt na Milešovku, dokud ještě nestoupne mlha, ale z čisté nostalgie jsme vylezli na hrad Sukoslav. V minulém století jsem odtud začínal nejeden svůj vandr. Stoupám do kopce s báglem na zádech jako kovkop přes Chilkoot Pas a v tom se za mnou ozývá: „Střepe, kašlem na Milešovku, nevidím si špičky nohou.“ V duchu jsem se smál, ale dával Samovi za pravdu. Není to časově proveditelné, to leda, že bychom jezdili na tramp autem jako Fenik. Prošli jsme v mlze tonoucí hradní branou. Rozhledna byla zamčená. Vracíme se tedy k batohům a proti nám z mlhy vystupují dvě postavy, manželský pár středního věku. Slušně jsme se pozdravili. Oni nám sdělovali, že také trampovali, ale dnes už mají maringotku. Sam zavelel: „Střepe, Ty bažante, vyndej víno, ať bludné krajánky pohostíme.“ Zasedli jsme, já naléval víno, Sam nabízel své domácí škvarky. Povídali jsme o čemkoliv. Když Sam vytahoval svůj skvělý Portugal, manželský pár se s námi rozloučil. Ještě chvíli jsme poseděli a pak jsme hodili kletry na záda a pohltil nás pohádkově zamlžený hvozd. Před Milešovem Sam povídá: „To byli hodní lidé. Už je v životě nepotkáme. Třeba jsme je inspirovali a příště zase pohostí oni někoho jiného. Lidé by na sebe měli být hodní.“Milý čtenáři, čekáš-li nějakou pointu, tak žádná nebude, snad že jsme se se Samem v Milešově ožrali a ráno nás ani nebolela hlava.

Nesmysly

Zuzana Procházková - Jesse *Poezie nad 23 let*

Chci napsat báseň
jen pro ty rýmy,
nakreslit obraz
pro těch pár čar.
Vymyslet román
jen pro ten příběh,
chci napsat dopis
pro těch slov pár.
Tak co mě brzdí?
Snad je to bázeň,
možná i lítost,
marnost a stud.
Vždyť jaký smysl
má jen psát verše,
posílat psaní,
vytvářet děj,
když není nikdo,
kdo by to četl,
otevřel dopis
a pochopil.
Dám básni bolest,
obrazu strach,
příběhu touhu
a psaní prosbu.
Kdo to v nich najde?
Vím, že mám všechno
a nemám právo
žádat snad víc.
Však já tu sedím
a cítím zimu,
únavu, slzy
a pak už nic.

Bůh z kocovin

Petr Doležal - Dollyk *Próza nad 23 let*

Hlava k prasknutí po včerejším flámu, pocit na draka. Dal bych duši za jeden aspirin, ale jako na potvoru nikdo nic nemá. Kdosi z kamarádů se snaží odklízet důkazy včerejší noci a flašky od rumu jsou prázdné, obalené kapičkami rosy, která studí už od pohledu. Nedopitý lahváče zvětrávají v prvních paprscích slunce a z třesoucích se rukou mi upadlo cigáro do doutnajících zbytků ohniště.

Nelson mě kope a říká: „Hele, Carry, bůh!“

Líně a bez zájmu se otáčím tím směrem a do spánků mi někdo buší kladivem. Zírám na cestu nad kempem. Je to stařec v ošuntěným kabátě s vlasy rozevlátými větrem. Chvíli vypadá jako Ježíš z ohmataného křížku nad babiččinou postelí, pak jako starý zenový mistr zvěčněný na pozadí červánků elegantními kaligrafickými tahy japonských umělců. A najednou se na mě dívá. Přímo do očí, přísným pohledem soudce. Žádný ošuntěný spasitel, ani dobrosrdečný mudrc. Jsou to oči krutovládného germánského boha Ódina, který vyměnil zbroj za jehličí, štít za pytel přes rameno a kopí za bytelnou haluz. Otáčím se po Nelsonovi, jestli také cítí to pohrdání, s jakým si nás prohlíží. Mávám na něj, lákám ho lahví vína, které je rudé jako mé krví podlité oči, a zvu ho k doutnajícímu ohni. Přece nemůže jen tak zmizet. Mám neodbytný pocit, že mu musím všechno říct, svěřit se, vysvětlit, proč se tu válíme s kocovinou na krku mezi odpadky a střepy včerejší tryzny za kamaráda Grymma. Moc si přeju, aby pochopil, že zapíjíme kamarádův odchod.

„My přece nejsme tak špatní!“ křičím na něj zoufale, v hlavě mi hučí a bodá a já doufám, že mi nabídne rozhřešení nebo úlevu. Odplivl si, pohladil rozcuchaný plnovous, něco lesklého odhodil do trávy a beze slova zmizel v lese. Byl pryč. Jen ten kus čehosi tam leží jako němé vyčítavé memento. Běžím se podívat, ale on už zmizel. Rozplynul se mezi stromy a hlava mě bolí tak, že ho nejsem schopný sledovat.

„Ňákej divnej, co?“ haleká Nelson, když se vracím k ohni, který konečně zase hoří. „Kdo ví, co to bylo za týpka, že prej bůh. Sem to moc nevodhad, co kamaráde?“

„Kdepak Nelsone, byl to bůh, bůh jak má bejt, náš bůh z kocovin,“ volám radostně, tlemím se *voduchakuchu* a v ruce pevně svírám jako svátost růžovou manu, kterou nám ve své nekonečné dobrotě seslal. Nechal ji ležet vedle cesty se vzkazem, že Grimma znal. Je zalepená v lesklém plastovém platíčku s uklidňujícím nápisem Brufen.

Vysočina

Zdeněk Odl *Poezie nad 23 let*

Vysočina má kroj prostičký
Zdobený asfaltovými stužkami
Záplatovaný poli a políčky
Vystřiženými velikánskými nůžkami

Čelo je nebe čistě vymydlené
A pod ním daleké obzory
Šaty má všech odstínů zelené
Zelené háječky louky a obory

Je léto čas pro skvělé koupání
A každá se chce v rybníkách zrcadlit
Vždyť slunce a voda jsou veselí kumpáni
A kdo by nechtěl s nimi se pomazlit

Řeka je stříbrná šněrovačka
Vesnice spony z barevných kamínků
Jen z kopce do kopce tak jako vačka
Běhat tam musejí děti našich tatínků

Půjdeme na houby. A taky na borůvky
V jehličí najdeme peříčko od sojky
Na lesní cestě se otiskly podkůvky
Do vřesu vklouzla užovka s obojky

Jak slza z vzpomínky přeteskné
Studánka v lese se zaleskne
Pak vyjdeš z šera na denní jas
Mezí tě provází skřivan a konipas

V radosti pohladíš hlavičky makovic
A ony šeptají: „slyš ušima, viz očima,
Klásek ke klásku…“, uslyšíš, ba co víc –
Otázku: „není jak pro lásku stvořena - Vysočina?“

Červený orel

Petr Kaizr - Grizzly *Próza nad 23 let*

Bílý muž seděl na vrcholu malého pahorku. Zapadající slunce svítilo jasně na silný lukem v jeho ruce. Jeho tvář byla obrácena ke kulaté vesnici na úpatí kopce. Ušel sem dlouhou cestu . Čekal na náčelníka, aby ho mohl pozdravit.
Za chvíli už čtyři silní muži běželi dále od vigvamů směrem k pahorku, kde seděl muž s dlouhým lukem.
"On je mstitel a přišel zabít zlou Červenou orlici,která sužuje naši vesnici", zvolal jeden běžec na druhého.
Doběhli na blízko k cizinci, ale ten si jich nevšímal a jen dál hleděl na kuželovidé stany pod sebou. Bojovníci položili před muže široký a pěkně zdobený bizoní plášť. Dva z nich ho zvedli, každý za jeden cíp a položili ho jemně na mstitelova ramena.
Pak čtyři muži vzali k zemi splývající rohy přikrývky a vedli cizince, dlouhými pyšnými kroky k náčelníkovu teepee.
Náčelník "Ziktala - sa" stál pyšně u vchodu do svého teepee., pozdravil cizince a hned se ho ptal: "Vy jste ten mstitel s kouzelným šípem?" řekl a široce k němu podával svoji mohutnou ruku. "Tak je, velký náčelníku!" odpověděl muž a dlouho držel náčelníkovu ruku.
Vstoupili do teepee, náčelník pokynul mladíkovi na pravou stranu od dveří. Posadili se naproti sobě, mezi nimi hořel oheň. Beze slov, jako stydlivé indiánské mladé dívky a bílý muž jedl mlčky směs potravin, kterou před něho na zem položila náčelníkova žena.
Když se dojedl podal prázdnou misku ženě, řka: "Matko In-Law, dobré je vaše jídlo!"
"Děkuji, Mstiteli s kouzelným šípem!" odpověděla žena, přičemž mísu odnesla ven..
S kouzelným šípem v toulci cizinec cítil, že se mu náčelníkova žena moc líbí, ale ani v nejmenším nepředpokládal, že by jí mohl získat. Po chvíli si začal stěžovat na únavu, celý se zakryl bizoní dekou a brzy v náčelníkově teepee usnul..
"Ten mladík se mi nelíbí po všech stránkách!" pošeptala žena do ucha svého manžela. "Ále potom, co zabije červenou orlici se bude všem zdát krásný dost!" odpověděl náčelník.
Té hvězdnaté noci muži doufali, že pochodují snad už poslední pohřební průvod s poslední obětí zlého obrovského orla. Zvonivý smích, který se dříve vznášel vzhůru kouřovými chlopněmi, už dlouho mlčel a pouze vzdálené vytí vlků prolomovalo ticho ve

vesnici.
Ale doba mezi půlnocí a svítáním byla příliš krátká, opravdu! Za svítání se oválné dveře teepee odsunuly stranou a mnoho hnědých tváří vykouklo z vigvamů směrem k vrcholu nejvyššího útesu.
A už vyšlo slunce jako každého rána. Červeně pomalovaný mstitel stál připraven v místě přistávání Červeného orla. Mstitel záhy zjistil jak hrozný je to pták! Ten se vznášel nad kruhovou obcí, jako by se mohl vrhnout se na ní a pohltit celý kmen.
Když první šíp vystřelil do nebe, vystrašení pozorovatelé si ruku položili rychle přes své oči a dav jen hlesl - "Minul!" Druhý a třetí šíp letěl vzhůru, ale oba taky minuly cíl širokým obloukem. Červený orel stoupal s línou lhostejností přes bílého muže s dlouhým lukem. Všechny jeho šípy létaly marně.
"Moje chlupatá deka mě zachytávala za loket a posunula tak směr letu mých šípů!" řekl cizinec, když se lidé shromáždili kolem něj.
Během tohoto děje, se objevila žena na koni. Zastavila svého poníka u náčelníkova teepee. Náčelníkova dcera hned otci vypráví, že tento bílý muž není ten,který jí zachránil před grizzlym, to není pravý Mstitel! Zatímco ona vyprávěla náčelník poslouchal s zachmuřenou tváří. "Potkala jsem ho na cestě, je už blízko!" skončila.
Rozhořčený na odvážného podvodníka, hněvivý lesk oči náčelníka... jako červený popel v noční době sršely blesky z jeho očí. Jeho rty byly pevně sevřené. Pravému mstiteli řekl:
"Jednou už jsi mi udělal dobrý skutek, když jsi zachránil život mé dcery, můžeš svým kouzelným šípem udělat ještě jeden dobrý skutek pro náš lid?"
Pak s rychlým rozhodnutím dal příkaz aby podvodníka přinutili se setkat se skutečným mstitelem. Ten přikázal bojovníkům, aby bílého muže odzbrojili, zlámal falešný "kouzelný" luk i šípy s červeným peřím. Mezitím silní muži chopili podvodného bělocha a táhli ho za dlouhé vlasy, na kopec. Tam ho na sloupy hrobu přivázali, svázali mu ruce i nohy. Dospělí a děti se posmívali a zahoukali na Iktomi hanby. Přes půl dne stal se terčem posměchu lidí. Po příchodu skutečného mstitele, na kopec byl podvodník propuštěn a zahnán mimo vnější hranici osady.
Na druhý den ráno za svítání vyhlédli lidi pootevřenými dveřmi ven. A znovu byl uprostřed velké osady muž v korálkovém oděvu. V ruce držel silný luk a šípy s červenými peříčky. A jako každý den, opět se velký červený orel objevil na okraji útesu. On opeřený krvavě rudě zamával obrovskými křídly. Mladý muž se přikrčil k zemi, položil na luk červený šíp, který na špici nesl otrávený pazourek pro orla.

Pták neohroženě kroužil ve vzduchu. Pohnul roztaženými křídly jednou, dvakrát, třikrát č a hle! Obávaný Orel spadl z velké výšky a těžce dopadl na zem. Šíp uvízl v hrudi!
Byl mrtvý!
Tak rychle se ruka mstitele mihla, že nikdo neviděl letět šíp z jeho dlouhého,zahnutého luku. Celá ves byla úžasem němá. A když mstitel, škubal pera z Červeného orla a vetkával si je do svých černých vlasů, hlasitý jásot lidí, zněl až do nebe. Pak se zachráněný národ veselil a zpíval a pro svého zachránce a přítele připravil velikánskou hostinu. Hrdina na počest vítězství dostal i nové jméno - Červený Orel Tak získal i krásnou indiánskou princeznu, která později neúnavně vyprávěla svým dětem příběh o velké Červené orlici.

Galileo

Jaroslav Križko - Smrťo *Poezie nad 23 let*

Bol veľmi vzdelaný v minulom čase,
Nedal sa ovplyvniť, ani ľudskej mase.

Vedel veľmi veľa v tej ťažkej dobe,
za svoje presvedčenie sa neustále bil.
Skončil však skoro v tom čiernom hrobe,
ale vďaka i za tú krátku dobu, že na svete žil.

Pravda je vždy jedna, na tomto svete
a on to vystihol len v krátkej vete.

Kto k jeho hrobu vkročí
prečíta si: „ A PREDSA SA TOČÍ ! "

Zkouška dospělosti

Lenka Zengová *Próza nad 23 let*

Evžene vstávej, už je čas vyzrávání. Teď máš šanci dospět. "Už jdu, už jdu. Á levou nohou vstát, ta je od srdce!"

Sic mlád, rozhodl jsem se, ve svých 26 letech, že se připojím k zástupům zodpovědných občanů naší republiky. Nepodcenil jsem přípravu na maturitní zkoušku - černé lakýrky jsem si naleštil okenou, sváteční oblek vypraný v mýdle s jelenem jsem vyžehlil i s puky. Malou díru, která záhy vznikla na levém rukávu jsem obratně zakryl květinovým věncem - Vzpomíníme.

Ve škole mě uvítal celý učitelský sbor, všichni si upřímně přáli abych uspěl. Byl jsem jim za ta léta téměř kolegou, dával jsem mladším spolužákům lekce skrytého šibalství. Z losování otázek jsem neměl ani nejmenší strach, měl jsem schovaná všechna tři čísla již 4 roky v kapse u saka. Nyní jsem se rozhodl pravděpodobně trvale opustit své dětství.

První otázka - sahám do své kapsy a poté předvádím výtah z klobouku. Excelentní, pedagogický sbor je dojat mými znalostmi i květinovým věncem na mé levé paži. Tahám druhou. Opět sklízím aplaus. Můj úsměv však náhle mizí, v kapse chybí tutovka - otázka číslo 12. Donucen osudem tahám z klobouku a vím, že dvanáctka to nebude. Á, dvacetjednička. Zkouším starý trik s obrácením čísla, avšak vyvolám jen smích. Ten však přísedícím zatuhl na rtech sotvaže zjistili, že se nejedná o žert. Na potítko mi přinesli ručník.

Dál už si to nepamatuji, nejspíš jsem omdlel. K mému duhu se přísedící smluvili, že jsem i třetí otázku zodpověděl a můžu být slavnostně vypovězen.

Když jsem se dal dohromady, nepodcenil jsem přípravu na další zkoušku. Obul jsem ozkoušené prestiže, oblékl potrhané džínsy a černé triko s motivem kubánského revolucionáře. Když naděšel čas - dvě hodiny po zahájení, rozbil jsem prasátko a vydal jsem se na diskotéku.

Abych obhlédl situaci a nasytil ledviny, zamířil jsem k baru. Dal jsem si jablečný mošt, protože dokud nesplním všechny zkoušky, budu ještě stále dítětem. Vyžahl jsem sklenku a hrnuvše se na parket jsem zakopl a dále jen letěl.

Let orla. Vzpomněl jsem si na ladnost tohoto dravce a korigoval jsem svůj pád. Dolétl jsem až k tyči, kolem níž jsem zaklesnut obkroužil a pokračoval zpět k baru. Můj let ukončila barová stolička.

Rozhodně jsem udělal dojem - jedna nehezká dívka si odsedla a dva

sympatičtí mladíci si přisedli a pozvali mě na drink. "Děkuji, dám si pouze džus." Nutno podotknout, že džus měl šťávu a já po něm tančil jako zběsilý až do bílého rána. To už jsem zůstal na diskárně sám. Úkol splněn.
Není čas otálet, čeká mě třetí - poslední zkouška a ani její přípravu není radno podcenit. Po návratu ze zábavy začínám balit na vandr. Vynímám ze skříně kanadky k tomuto účelu sušené již 8 let. Ponožky nechávám doma - proslýchá se, že pouníkům často zapáchají. Pak jehličí a bágl s věcma na spaní a svačinou.
Cestou zvoním na Mílu a Láďu. Stromy v lese jsou tak poctěny naší návštěvou, že nám uhýbají v cestě. Naše radost už nás neudrží na místě. Běháme tedy po lese, skáčeme do louží, zpíváme jako ptáci, hledáme Atlantidu, která má být podle souseda Vaňouska ve středozemi - což je zhruba někde tady.
Místo Atlantidy jsme však našli tři náruče hřibů a taky kemp v houští. Rozdělávám oheň a Láďa vaří hřiby. Všichni jsme nedočkaví a jíme je téměř syrové i přesto, že jsou mírně nahořklé. Po výtečné večeři skáčeme kolem ohně i přes něj za dopravodu načeho přirozeného řevu. K ránu jsme již vyčerpáni a choulíme se kol ohně.
Ráno nás probouzí jasně sálající oheň a kamarád Míla křičíc "Hořím!" Pliváme na něj a utoukáme oheň holemi. Míla je šťasten, že hašení skončilo. Potom balíme.
Z kopce válíme sudy i kotrmelce. Dole však narážíme na včelí úl. Snažíme se utéci. Při kolébavém běhu po všech končetinách padáme na různé části těla. Taktéž naše různé části si vybírá i pilně pracujicí hmyz ke svým útokům. Své útočiště nacházíme v rybníčku na kraji lesa.
Zanedlouho se již vzájemně nepoznáváme, přesto se spolu vydáváme na další putování. Obsadili jsme třešeň u cesty a pliveme pecky po projížďějících autech. Nikdo se neodvážil nám útok oplatit.
Poté znechuceni výfukovými plyny stopli jsme si cyklistu. Pohodlně cestovat na jednom kole bylo sice obtížné, nicméně ne nemožné. "Kampak to bude pánové?" "Ále, rovnou za štanglí." Strojvůdce nás vyložil u malebné hospůdky v líbezném pahorkatém kraji.
Teď je můj čas - čas dospívání. Jdu dovnitř a dávám si piva. Pak s kámošema hlasitě zpíváme dlouho do noci až na nás jakýsi nelida poštval strážníka. Naštěstí jsme si ponechali do zásoby třešňová jadýrka. Nabíjíme a pal! Avšak naše těla omámená alkoholem se nemohou strefit a už nás čapl.
Přesto, že sedíme na strážnici, cítíme se naprosto blaženi a dojati tou šťastnou chvílí - ano už jsme dospělí.

Na jezu

Petr doležal - Dollyk *Poezie nad 23 let*

Já ještě včera klidně jsem na svých nohou stál,
jó, kdopak to moh tušit, vždyť já se vody bál,
že dám se takhle zlákat, vyberu si svůj hrob,
vždyť nežil jsem si špatně jako snob.

Jak voda kolem šplouchá, tak vzrůstá ve mně tlak
a hlava se mi točí, ten jez je darebák.
Zde hltá havěť rybí Jonáše do útrob,
chci upadnout do milosrdných mdlob.

Pak peřej žravé pěny mi políbila hruď,
už chřtán se otevírá, můj bože, moudře suď.
Dám tisíc otčenášů, vždyť víš, že nejsem škrob,
jsem ve své víře pevný jako Job.

Prý řval jsem jako dítě, co prodělalo křest,
když proklínal jsem svaté a vzpínal k nebi pěst,
pak třikrát zapřel sliby, jak Petr z dávných dob,
zas můžu si žít klidně jako snob.

Na vrcholu světa

Petr Kaizr - Grizzly *Poezie nad 23 let*

Začínám mít takový pocit,
že všechno, co vidím,co cítím a slyším
je pozoruhodné
a neopakovatelné
Na obloze není ani mráček
slunce mi svítí do očí,vítr lístkem nepohne
a nedivil bych se,
kdyby to byl sen.
Všechno, co chci
je být na světě a být užitečný.
Nyní přichází pravda
speciálně pro mě.

A důvod je jasný
je to, protože jsem tady pro nějaký důvod.
slunce je ta nejbližší věc
v nebi, kterou jsem viděl.
Jem na vrcholu světa.
Podívej se taky dolů
na výtvory přírody.
A jediné vysvětlení,
které můžu najít a můžu předávat dál
je to, že to, co jsem našel
je moudrost věků.
Od té doby
jsi stále blízko,má matko přírodo.
Tvoje ruka mě dovedla
na vrchol světa.
Něco ve větru
se naučilo mé jméno,i to druhé
a řeklo mi,
že věci nejsou stejné.
V doteku vánku
a v listí na stromech a na jejich kmenech
je příjemný pocit
a přináší mi štěstí.
Tohle je jediné přání v mé mysli,
až tento den skončí růžovým západem
já doufám, že poznám,
že zítřek přijde zas.
Stále stejný
potřeby pro tebe i pro mě
Všechno, co potřebuju mám,
všude kolem sebe.
Jsem na vrcholu světa.
a dívám se dolů
na výtvory přírody.

Legenda o Kvílivé Bětě

Eduard Štěpař - Střep *Próza nad 23 let*

Pročítám si Trapsavecký sborníček. Čtu si nějakou povídku o strašidlu. Když mě nějaká povídka zaujme, dívám se vždy na autora. Na fotografiích autorů vidím mladou dámu v kovbojském klobouku. „No děvenko, my kdysi mívali taky takové strašidlo. Ale je to let, že ty jsi snad ještě nebyla na světě“, říkám si. Tehdy v devadesátejch Fort Oregano, nebo-li Dobromysl byla jen ruina, hromady cihel a pahýly zdí. Na ně byl nalepen dřevěný přístavek, který v létě sloužil jako kuchyně dětských indiánských táborů. V chladných měsících tu měli útočiště mladí trampíci. Seděli jsme u ohýnků se Šlechticem, Saxanou, Koloťukem a ostatními kamarády, koukali jsme do plamínků a plánovali program příštího tábora. Šlechtic právě říká svůj plán na velký vandr do Beskyd. Také něco říkám, když tu … Z vršku nad námi se ozval podivný kvílivý zvuk. „Co je to sakra za divoké kachny?“ Ptám se Šlechty, ten potáhne ze své dýmky a říká: „To vrže stará borovice nad Hrzínem.“ Hrzín byla bývalá obec v Doupově, rádi jsme tam chodívali snít.

Jen tak pro sebe si říkám: „Hm, tak tedy borovice.“ Šlechtic potáhne ze své dýmky a znovu promluví. „Střepe, to by mohla být dobrá legenda, kterou bys vyprávěl na potlachách.“ Já na to tehdy jen nevěřícně valil oči. „Jaká legenda, Šlechto?“ A Šlechtic začal vyprávět, že Pan z hradu Šumburk na protějším břehu Ohře se na smrt nenáviděl s panem Buskem z tvrze Klejnštejn na kopci kousek nad Oreganem. Jejich děti však v sobě nalezli zalíbení. Prokop, syn pana ze Šumburka a Běta, dcera Buška z Klejnštejna se tajně scházeli v protějším sadu. Šumburský pán se to dozvěděl, nechal svého syna sledovat. Pak ho pod záminkou předání listin poslal do Prahy ke královskému dvoru. Svému lovčímu přikázal vzít smečků psů a vydat se na místo, kde už čekala Běta. Lovčí tam své krvelačné bestie vypustil a ti Bětu roztrhaly. Od těch časů Běta straší a kvílí.

Nemusím lidem znalým vyprávět, že jsem s touto legendou vyhrával placku za plackou. A jednou přišla za mnou slečna, a že její bratr je písmák, zda mu prý pověst převyprávím do pera a že vyjde v knize pověstí Doupovských hor. Odmítl jsem s vysvětlením, že tato pověst se může předávat jen ústně. V tu chvíli zadul vítr Doupovských hor a Běta zakvílela. Řekl jsem“ „Slyšíš, poslouchá nás.“

Život letěl jako šíp vystřelený z lakotského luku, já dokonce napsal o

Kvílivé Bětě divadelní hru. Hrál jsem ji s loutkama, improvizoval jsem. Když děcka na táborech nezlobila, vyprávěl jsem jim o Bětě před spaním. Jednou s námi seděl nějaký chlápek. Když jsem před koncem vyprávění udělal pauzu, abych se napil a vystupňoval napětí, tenhle chlápek pověst dokončil místo mě. Koukám na něj překvapeně a říkám: „Odkud to víš?“ „No báby tohle na Kotvině vyprávějí dětem před spaním. Střepe, já jsem Šumichrást a s tímhle jsi u nás na ohni zabodoval.“ Rozesmáli jsme se na celý kolo a s námi určitě i Běta. Nic ale netrvá věčně. Vše se mění. Na Oreganu se začalo budovat. Plastová okna, elektrifikace. Diskotéky na táborech, večerní promítání filmů. Místní kulak koupil sad, kde Běta skonala. A strašidlo? Nemělo koho strašit, odstěhovalo se. Možná bych měl říci něco na závěr, ale neřeknu. Pravda je, že když sedím před chalupou, která se zve staronově Fort Oregano místo přechodného Údolí svíní, Běta už nekvílí, něco krásného se z našeho života vytratilo.

Nesmělá

Jana Cibulková *Poezie nad 23 let*

Noční obloha odkrývá
myšlenky, co ve dne se bojí.
Pomalu k obloze odplouvá
slova, co měla být řečena loni.
Hadím údolím tiše se plazí
myšlenky, co pustila jsem ven.
Ráno zas schovám je blázny
a budu předstírat, že byl to jen sen.
Do šátku skryji svoje oči,
pod kabát zavřu svoji odvahu.
Kolem mne svět se netočí,
tak blázne, přestaň se dívat tam nahoru.

Milé strašení

Petr Kaizr - Grizzly *Próza nad 23 let*

V mé skoro rodné chalupě na hanácké planině už nikdy nezasvětélkuje na zdi u kamen stopa po stařenčině fosforové sirce a už nikdy se nepřiblíží plamínek k hrsti třísek v peci, aby probudil oheň k životu v těch každodenních chvílích, kdy jsme hladoví jak po jídle, tak po každotýdenním vyprávěním strýčka Hanaika byli. Ještě dlouho probleskovala na drsné omítce stopa po hořlavé sirce a rozněcovala ohýnek bázně v našich dětských dušičkách, naplněných podivnými povídkami sobotních černých hodinek. Bezděky jsem se vtiskl do kouta na peci, kde to v zimě příjemně hřálo, protože jsem si až příliš živě představoval světýlka, která lákala opožděné chodce s cesty,nebo ohnivé sudy, valící se odnikud a taky nikde zmizely. Smrákalo se, ale stařenka nepřestávala šít, aby využila i poslední zbytky světla, které ještě pronikalo oknem do světničky. Ještě si pamatuji ten chrupavý zvuk nůžek, zakusujících se do stříhané látky, ještě vidím stařenčin neomylný pohyb prstů navlékajících do ouška jehly nit. Světnička potemněla, ale zato se v ní rozsvětlilo při vyprávění sousedů, kteří přicházeli "na kus řeči". Bývaly to chvíle krásného strašení: Pes, kterého sedlák přetáhl potěhem, vskočil do vody těšetického rybníka a ihned se proměnil v husu a hnal se za trýznitelem. Křídly ho bil a ani v maštali mu pokoj nedal a tak ho vytrestal, že ten zůstal v mdlobách mezi dobytčaty do rána ležet. U Ratají běhávala bezhlavá kobyla se zakrváceným krkem. Sem - tam se potulovala až nakonec skočila do obecního rybníka. Ale běda tomu stavení, u něhož se na zadní nohy postavila - tam do rána někdo zemřel. Ve vodách mezi Konicemi a Olomoucí žili vodníci, tropili nezbedné kousky mlynářům i nemlynářům, dcery lidské si namlouvali a chudou ženu zavedli do jejich říše pod vodou, aby jim tam posluhovala, lákali důvěřivce do tůní a pod hladinu je stahovali. To mi mnohokrát stařeček vyprávěl, jak jemu vyprávěl jeho otec Tomáš o jeho příhodě. Jednou na pokraji zimy, ještě tolik nemrzlo, šel z hospody v Těšeticích domů do Vojnic a cestu si krátil kolem rybníka. Na hladině rybníka se klouzal mužíček. V té tmě nebylo vidět jak je oblečený a taky jestli je led už tak pevný. Vtom na Tomáše mužíček zavolal: "Tomášo,pojď se svizt". Ale můj prastařeček šel po hrázi dál. Když byl asi v prostředku hráze, zavolalmužíček znovu: "Tomášo, pojď se svizt". Tomáš sed shýbl, nahmatal kámen a hodil ho do prostřed rybníka. Za kamenem to jen žbluňklo a Tomášovi už bylo jasné, že ten panáček je

Těšetický vodník. Nebyl prý až tak zlý, ale věřte nadpozemské bytosti! A tak šel Tomáš dál. Ještě dvakrát lákal panáček Tomáša ať se jde "svizt" (sklouznout), ale ten odolal. A když už měl rybník za sebou, zavolal za ním mokrý panáček: "Čert Ti dal nos!"
Ale ani vodníkovy děti si neodpustily nějaké to škádlení "suchozemců": Proměnily se třeba v kachny a vedly poděšeného čeledína ke stavidlu, kde je rybník nejhlubší. Byli ale taky lidé, kterým v jejich plahočení a dřině šotkové pomáhali. Vojnický Jarin našel na břehu strouhy pytel, ve kterém byl zašitý šotek. Měli potom v Jarinově chalupě všeho hojnost, že i sousedům Dolénkovým přilepšoval v živobytí. Ale nebylo týdne, někdy ani dne, kdy jim šotek nějakou nezbednost neprovedl, aby si dlouhou chvíli ukrátil. Aspoň slepice na dvorku rozehnal, když se mu nechtělo sedět ve světnici na bidle.
I v jiných chalupách se šotkové na čas zabydleli a jejich kousky bývaly mnohdy dost okaté, aby je domácí nemohli zatajit. Než se rodina z nedělních bohoslužeb navrátila, vyvezl jejich šotek všechen hnůj na pole, ale vůz ustájil na střeše stodoly, aby ostatní viděli, že jejich blahobyt neroste z opravdové lidské přičinlivosti. "Takového šotka bych tady potřebovala." povzdechla si stařenka nad šitím. "Pročpak zrovna já nevypárám nějakého zašitého šotka? Ať nám třeba i dva vozy na střechu postaví, jen aby v šití pomohl a v hospodářstvíčku od práce ulevil."
Našli se prý taky odvážlivci, kteří se na bezhlavé kobyle projet chtěli, div, že za tu neomalenost nezaplatili životem. "Jako v těch našich dějinách" poznamenal kdosi v šeru světnice "Na bezhlavé koně sedávalo panstvo z Náměšťského zámku, do záhuby se hnali a nás málem s sebou brávali."
Bývalo toho strašení po večerech tolik, že mnohý malý Vojničáček by nebyl za nic na světě na zápraží vyšel a do tmy zavolal (jak radíval strýček Hanaik) : "Hej, hej, hej, rámus udělej!" Tak věrohodně živá byla představa pantáty, který z bujnosti podobně zavolal od prahu do nočních temnot a potom, hned jak jeho veliké břicho za zabouchnutými dveřmi zmizelo, sesypalo se na stavení celé hejno rámusících hejkadel. Bývala krásná tahle strašení o černých hodinkách. A při pohledu na strašidelně světélkující stopu po stařenčině fosforové sirce jsme nepochybovali,že jsou tajemné zjevy v přírodě i mezi lidmi. S drsné omítky ještě dlouho probleskovalo to tajemné fosforové světýlko do zšeřelé světnice - svědectví záhadných sil o jakých jsme slýchávali a čítali v pohádkách a pověstech.

Sinuhet aneb Malá zimní pošetilost

Jiří Pachl *Poezie nad 23 let*

Ke třem horám vesetským
zas kráčíš cestou písečnou
a ústy vedrem vyprahlými
piješ z Nilu vodu posvátnou
K hrobkám mocných faraonů
s pyšnou kráskou egyptskou
za tajemstvím dávných věků
tvoje nohy ztěžklé jdou
Však jako zašlá sláva bohů
ta představa je pošetilá
Vždyť šlapeš lesem zasněženým,
za tebou jde stopa bílá
V čutoře ti vystyd čaj,
oči zvlhly rýmou
I ta kráska egyptská
roztřásla se zimou
Z výšin sluncem rozpálených
zase zpátky na zem
Nejsi moudrý Egypťan,
jen toulavej blázen,
Věčnej neklid v srdci,
hlava kdesi v oblacích
Míjení a setkávání,
a všude samej sníh...

Haiku z nízkých tater

Jakub Florian *Poezie nad 23 let*

Hory,psi, lidé-
ďumbierský kamzík prchá
a za ním jorkšír

Obyčejný vandr

Jindřich Rudlof - Rudy *Próza nad 23 let*

Na vlak jsem naskočil jako obvykle v zatáčce za nádražím. Cesta na nárazníku zadního vagónu příjemně ubíhala a vítr mě čechral ve vlasech. Průvodčí si ničeho nevšiml a tak jsem mohl ušetřené peníze výhodně investovat v mé oblíbené hospůdce.
Když jsem vešel ke Krkovičkovi, hostinská se na mě usmála a usadila mě na čestné místo u pípy.
Asi po desátém pivu narušila mojí idylu rána židlí do hlavy. Se slovy "Vypadni ty kotlíkáři!" mi jí uštědřil kapitán místního ragbyového týmu. "Už tady zacláníš dost dlouho a moje družstvo má žízeň." Všiml jsem si, že za ním opravdu stojí zbytek jeho party. Vlastně jsem se nedivil, že mají žízeň, když všechno pivo co hostinská natočí stíhám vypít sám, ale přece se nenechám urážet a už vůbec né židlí.
Dopil jsem právě podané pivo a rozbil půlitr drzounovi o hlavu, padl jako podťatý. Zmlátit a vyházet z hospody zbytek jeho družstva už byla hračka. Protože se nerad peru s policajty a stejně už mě lákala divočina, objednal jsem si ještě honem sud piva a láhev utopenců, zaplatil a vyrazil na camp za kamarády. Moji cestu lesem náhle zkřížilo divoké prase, zásah lahví utopenců přímo mezi světla ho složil. Láhev se bohužel rozbila, ale sto kilo divočiny je přece dostatečnou náhradou. Krom pěti zmlácených ochranářů moji cestu už nic nerušilo.
Kluci u ohně byli příjemně překvapeni nečekaným občerstvením a přivítali mně řevem, který rozfoukal tři mraveniště a ulomil špičku staré jedli. Rozpoutal se bujarý večírek, pekli jsme čuníka, hráli na kytary a tančili kol ohně. Proto, že všichni chtěli být fit, šlo se spát kolem třetí hodiny. Ráno jsme dojedli a dopili zbytky a uklidili tábořiště. Ještě pomoci mravencům s opravou jejich příbytků a hurá na cestu.
Po několika hodinách usilovného pochodu překřížila naší trasu řeka. "Přece nebudeme hledat most jako paďouři, sroubíme si vor," zavelel jsem. Za nedlouho jsme na našem voru dosáhli protějšího břehu a osadní harpunář ještě stihl nalovit ryby.
Když jsme se vydatně naobědvali a otrlí jedinci se i vykoupali, vyrazili jsme vstříc dalším dobrodružstvím.
Najednou lesní klid, rušený jen funěním a praskáním větviček pod podrážkama našich kanad, prořízl rychle se blížící řev motorů. Každý z nás hned věděl co dělat, natahat mezi stromy provazy a schovat se bylo dílo okamžiku. Z bočního údolí se začali hrnout blbci na motorkách, jen

co se potkali s našimi provazy popadali z motorek jako švestky. Zatímco jim osadní bijci valchovali hřbety, zbytek party důkladně demoloval jejich stroje. Myslím, že je v lese na motorkách už nepotkáme. Po tomto povyražení jsme šli zvesela dál, už se šeřilo, když jsme zaslechli nářek. Vycházel z oranžového stanu, kde se choulil nebohý outdoorák. Došly mu baterky v mobilu i čelovce, GPS navigaci ztratil, vařič mu někdo ukradl před stanem, když spal, a teď se bál, že tu bídně zhyne hlady a zimou. Zželelo se nám ho a slíbili jsme mu, že ho dovedeme zpět civilizace. V nejbližší vesnici jsme ho dovedli na nádraží a šli zase dál. Notně znaveni cestou jsme se se utábořili v krásném lomu, zase se hrálo a zpívalo. Naše veselí trochu zchladil noční déšť, který nás zahnal pod celty a do spacáků.
Ráno jsem se rozloučil z kamarády a šel se ještě projít. Cestou skrz smrkovou houštinu jsem zaslechl podivný zvuk bezpečně jsem rozpoznal cinknutí motocyklového řetězu o kámen. Rychle jsem zalehl a nenápadně se plazil ze smrčí ven. Oblédl jsem situaci a zjistil, že moji houštinu obklíčil kordon zboulovaných motorkářů doplněný o rozzuřené ochranáře, sbor dobrovolných hasičů, ragbyové družstvo a lesní stráž. Bylo pozdě přemýšlet, jak mě našli. Z výkřiků: "
Vzdej se!" a "Vylez než se naštvem! " jsem poznal, že o mě vědí, ale do houští se bojí. Po chvíli, když trochu opadla jejich ostražitost přišla má chvíle. Popadl jsem pořádnou větev a jejími údery si sjednal průchod oblíčením a potom uháněl pryč jako vítr. Zastavil jsem až na nárazníku vlaku, tentokrát nákladního. Snad zpomalí i v mém městě a já stihnu seskočit, odkroutit si pracovní týden a vyrazit zas na vandr.

Novoroční

Jindra Lírová *Poezie nad 23 let*

Nového roku první den
a první hříšník – počasí
Zdál se mi krásný sněžný sen
a mlha mi ho odnáší

Zas trochu teskný je ten čas
kdo jednou poví proč asi
když tolik světel kolem nás
a v duši vlhko z počasí

Probuzení?

Libuše Fojtová - Arisa *Próza nad 23 let*

„Cože, on ještě existuje TRAPSAVEC?“, ohromeně se tázala Eva.
„Jasně, už 41.ROČNÍK. Je to nejdelší literární soutěž. Hrdě odvětila Tapi.“

To bylo ve středu v Brně na POKUKU.
Eva teď sedí u noťasu, chvílemi bezmyšlenkovitě pohladí psa, který byl neodbytný a nakonec se jí přece jen vecpal na klín a po dlouououhé době zase psaním přemýšlí.
„Přes čtyřicet let jsem byla kde“, pomyslela si. Vybavila si dobu ještě i před Trapsavcem, kdy třesoucím hlasem, zrudlá v obličeji předčítala svoje prvotiny. V té době nedočkavě očekávala každý MLADÝ SVĚT a hltala jeho zadní stránky…
Život byl před ní, krásně se ŽILO, kamarádi byli všude, životní starosti minimální, příroda nádherná, jen ti otravní esenbáci sbírali cancáky a bylo lepší, se jim vyhnout.
Všechno mělo řešení nebo nebylo potřeba řešit.
Modrá obloha po probuzení se pod širákem znamenala nový den plný možných zázraků nebo průserů – prostě život.
Kytara krásně zněla a vždycky se někdo přidal… A do Eviných všedních dní se přidal tramp Adam. Zpočátku manželství dál sám na víkendy mizel za svobodou.
Následovala nuda na mateřské, tak Eva dálkově vystudovala vysokou školu a porodila i druhé dítě. Bylo třeba uživit rodinu – sebe, dvě děti a trampa. I začala dělat kariéru a rostl jí plat.
Někdy utřela prach z kytary na zdi. I kvalitní ladičku si koupila. Ale nebylo sil zahrát si jen pro sebe.
Když jí bylo někdy těžko, odjížděla dobíjet baterku do lesa na chatičku a pak posílená čistým vzduchem a lesními zvuky se vracela domů, pokračovat v existenci. Po dvacátém devátém roce manželství si trampa odvedla mladší blondýna. Již osmý rok žijí spolu na ubytovně momentálně ze sociálních dávek.
U Evy v novém bytě je teď malý psík, akvárium, návštěvy vnoučat, návštěvy přátel, v nabitém diáři termíny na srazy se zpíváním i bez něj, kluby, akce, výstavy, koncerty… Všechno a nic.
Krize, je nepřijetí sebe sama.
Ještě, že se Eva dozvěděla, že stále existuje TRAPSAVEC.

Cestou

Radko Kocvera - Ribíz *Poezie nad 23 let*

Krajina míhá se
a obrazy se mění
Jednou barvou malovaná
tony zimní.. podzimní

Za ohradou stádo se pase
hlavy skloněné
Bez pohybu zdá se
Ptáci toulaví barvy černé
kolem tichou společnost
mu dělají

Tajemný klid a ticho spíše
první roli hrají
V hnědi polí, šedi travin
Opary mlžné dnes nejlépe
se mají

Cestou

Jan Klepáček - Klepy *Poezie nad 23 let*

Cestou podél šedých skal,
čundr táhnu se svou krosnou.
Kámoš to tu málem vzdal,
tady pod vysokou sosnou,
co rozeklaný pařez stál.

S křikem černočerných vran,
dříve než mé oči usnou,
rozdělám si oheň, stan
a komáři mou záď kousnou,
tam, co rozeklaný pařez stál.

Po noci blesků, hromů, ran,
budu zmáčen ranní rosou.
Zbavím se pavoučích lan
a půjdu dál i se svou krosnou,
z místa, kde rozeklaný pařez stál.

Rozhled

Jakub Florian *Próza nad 23 let*

Šel. Spíš se vlekl. Bágl na zádech, ač vlastně nebyl příliš těžký,ho tížil a plíce vykazovaly povážlivý nedostatek kyslíku i sportovní formy.
Vyšel už z lesa a i kosodřevina kolem něj začínala krnět a scvrkávat se do jednotlivých roztroušených ostrůvků. Kolem se začínaly objevovat první skalky. Vysoko nad ním po obloze přeplachtil osamělý dravý pták. Ale vrchol hory, na níž směřoval, se zdál být ještě kdesi v nedohlednu. Vzpomněl si, jak tudy šel před lety. (Tak dávno to zas, propána, nebylo!) Tehdy bylo počasí horší než dnes- mlha, vítr, déšť… A on si tenkrát-ještě než se počasí zhoršilo-vylezl na jednu ze skalek, podél nichž se teď pomalu vlekl, a zpíval si z radosti (Což nedělával zrovna moc často!). Tady měl však kolem sebe průzračný, svěží horský vzduch a pod sebou pevnou skálu. A když se později zamlžilo a rozpršelo a on pod nápory větru a deště na cestě o kus dál bezděky sklonil hlavu a zahleděl se do scvrklé trávy na hřebeni hor, operlené kapkami deště, napadlo ho, že déšť přejde, ale hory tady zůstanou. A zůstanou tu i tehdy, až z jistých politiků zbyde jen řádka v učebnici dějepisu- a možná ani to ne.
Jak by řekl jeden Ind: „Ale to je důvod k velké radosti!“
A on tehdy tu radost také cítil, navzdory tomu nečasu. Teď bylo kolem něj sice hezky, ale radost nahradila tíha. Vlastně ne zcela- krása krajiny a hor tady pořád zůstávala, ale tíha v něm zápasila s radostí a zmenšovala ji. Ale co! Měl ještě čas a slunci zbýval do západu ještě pořádný kus cesty po obloze. Shodil bágl, posadil se do trávy a opřel se zády o kmínek kleče.
„V táborech teď bývá polední klid,“ napadlo ho ještě. „Tak mě, děcka, nechte ještě chvilku vydechnout!“
Žádné dítě tu pochopitelně široko daleko nebylo. Ale to se mu už klížily oči. A usnul. A zdál se mu sen. Náhle měl pocit, že se vznáší jako ten pták, jehož před chvílí zahlédl vysoko nad hlavou. Až sebou trhl překvapením a hodil okem po kosodřevině, která se pod ním rychle zmenšovala. Protáhl se,a tím se sklouzl se trochu stranou po vzduchu jako lyžař po prašanu. Rychle vyrovnal let. Stoupal a hory pod ním se pozvolna zmenšovaly. Ale současně se i otevíraly k dalekým rozhledům. Oblé, masivní horské hřebeny s občasnými výběžky skal působily mohutným a jaksi uklidňujícím dojmem. Husté lesy v hlubokých dolinách po stranách hřebene začínaly připomínat spíše

jakýsi vzrostlejší mech. Domky a celé vesnice v pozadí byly menší než krabičky od sirek. A lidé? Až na pár osamělých chodců nebylo v téhle části horského pásma nikoho vidět.
„Všechno je celistvé," proběhlo mu hlavou. „Všechno je tak, jak má být. To je dobře…"
Zamyslel se nad tím, a na chvíli se přestal soustřeďovat na svůj let. A zase se trošku sklouzl do strany. Tentokrát ale už padal! Nedokázal svůj pád už vyrovnat a tvrdě dopadl na zem.
A otevřel oči.
Kmínek kleče ho přestal podpírat a on ležel na trávě na zemi. O kus dál vesele zacvrlikal skutečný ptáček.
„Všechno má smysl," napadlo ho. „Tak tohle stálo za to!"
A když si zase navlékal na záda popruhy batohu a vstával, napadlo ho, že už staří Číňané tvrdili, že mezi snem a skutečným životem není zas tak velký rozdíl.
Ten pohled shora, i když snový, mu připomněl, že všechno je tak, jak má být. A o něco později, když už stál na vrcholu hory a kolem něj profukoval dost silný vítr, si pomyslel, že ten sen, jenž mu ukázal vše kolem něho ze širší perspektivy, v něm i posílil víru, že dobře dojde.

Cesty

Zdeněk Vorlíček - Brouk *Poezie nad 23 let*

V životě jsou cesty různý
většinou bývaj příjemný
některý jsou i hrůzný,
ale ranní vstávání je dojemný.

Ráno snídáš jen vodu
a suchou housku bez máku
řidiči pak na přechodu
mají tě těžce na háku.

Jak o život letíš do práce
jdeš o chleba se prát
už končí všechna legrace
na zastávce číhá desperát.

Autobusák na pozdrav
odpoví ti jen stroze

jede s tebou lidí dav
stojíš jen na jedný noze.

Do práce zas pozdní příchod
včas už nestihneš to ňák
šéf ukazuje z fabriky východ
abys šel zas na pracák.

Říkáš si smutek? Kdepak!
Neděláš si žádný strachy
jízdenku na vlak
koupíš si za ušetřený prachy.

Ve vlaku pohodlně sedíš
tyhle cesty nestárnou
do krajiny oknem hledíš
jedeš se svou věrnou usárnou.

Otevřeš si lahev píva
s průvodčím je dohoda
s kytarou se krásně zpívá
je to klídek, pohoda.

Pak nasadíš maskáčovou čepici
rozloučíš se písničkou
vystoupíš ve svý stanici
lesy k další cestě už tě zvou.

Neseš si s sebou rum a špek
už těšíš se, co tě čeká
jdeš na svůj oblíbenej flek
jsou tam lesy, skály, řeka.

V pátek přijdou kamarádi
večer se oheň rozhoří
už kytary se ladí
už pryč jsou všechna příkoří.

Všechno hezký jednou skončí
v neděli dojde k obratu
tvůj kemp se s tebou loučí
je tu cesta smutnýho návratu.

U mongola

Marika Jančaříková *Próza nad 23 let*

(dva kluci stojí v dešti před vchodem do hospůdky s honosným názvem „U MONGOLA", jsou navlečení v košilích, mají kovbojské boty a klobouky)

Tomáš: Takže sjedeme si to ještě jednou?
Aleš: Dobře brácho, ty seš tady ta hlava! Expert na tyhle věci!
Tomáš: Jsme trampíci z Vlčí osady...
Aleš: Ano...
Tomáš: O akci nám řekl Velký kojot...
Aleš: Ano... neboli velký bratr facebook... muhehehe... počkej, ale co když tam toho Kojota nebude nikdo znát?
Tomáš: To nevadí my známe jména účastníků, tak se na někoho odvoláme... třeba tady účastníci akce: „Velká slezina u Mongola."
Aleš: *(mlsně)* Ty jo mě už se zbývají sliny.
Tomáš: A k tomu jídlo zadarmo, na to nezapomeň... čas od času se vyplatí být trampíkem ne?
Aleš: (*nadšeně)* Jasně!
Tomáš: Takže, podle facebooku by tu dneska měla být třeba Velká medvědice nebo Vlčí ocas... takže se na ně když tak odvoláme.
Aleš: Ale oni nás nebudou znát...
Tomáš: Kamaráde... ti už jsou touhle dobou jak měchy... totálně na plech hehehe... takže to je pak kamarád každý... no, ale ty raději jen jez a pij... řeč nech na mě... hele vygooglil jsem si tramping, zjistil ze statusů vše o účastnících, takže to bude v cajku... a my si budeme hodovat jako králové.
Aleš: Ty jo, ale raději mi něco o tom... tom trampingu řekni.
Tomáš: No dobře, i když pochybuju, že to pochopíš... tramping je výrazně společenský fenomén, typický a charakteristický pro české a slovenské městské a průmyslové aglomerace po vzniku samostatného Československa. Označuje neorganizované hnutí, jehož jádrem jsou převážně teenageři... a to jsme my.
Aleš: To zní hrozně strojeně...
Tomáš: Neboj, však já to trochu okořením. Tak jdeme na to? A neklepej se tak!
Aleš: Jdeme, jdeme!

(oba otevřou dveře hospůdky, uvnitř sedí kolem dvaceti trampíků všem je kolem až na pár výjimek padesátky, nikdo si jich nevšímá. Všude je bujaré veselí a hraje kytara.)

Tomáš: No vida, už vidím gulášek na stole... mňam a řízky jsou tam a vlastní pípa s pivem. Ou jéé, párty může začít!
Aleš: Mě teda víc láká to vínečko a taky psali, že pro každého účastníka je zdarma malý dárek.
Tomáš: Hmm, už se těším... jen ženské nic moc...
Aleš: Co bys čekal od přezdívky Velká medvědice?
(oba zamíří k nejbližšímu stolu, kde sedí dva starší trampíci a jedna silnější žena)
Tomáš: Lesu zdar! Zdravím vás, tuláci, i tebe Velká medvědice! Zda-li si tě dobře pamatuju!
Medvědice: Ty jsou teda ortodoxní... kluci a vy jste z jaké osady? A jak to, že mě znáte?
Tomáš: Kdo by tě neznal, sličná dívko... my jsme vandráci od... od...
Aleš: Velkého kokota!
Tomáš: Tady můj kamarád Buvolí klacek chtěl říct, samozřejmě, od Velkého kojota... je trošku nesvůj z tak velké společnosti.
Tramp 1: To ta vaše osada musí být vskutku malá.
Tomáš: No jo je to takový malý, malinkatý… stan... stáneček... no jo... dnes na to nikdo už není tak nás tam je tak poskromnu... a proto nás těší, že jsme zase zpátky mezi svými!
Aleš: Jsme z Vlčí osady!
Tramp 2: A kde je ta osada? Ty jo zas bych rád jednou viděl, že to ještě někde funguje... jinak jsem Orlí hlava.
Tomáš: *(nervózně)* No to je právě ono... je dost ukrytá... daleko... no až někde v... v... tam v dálkách... tam ona je... tam je... he, he.
Tramp 1: Hmm, já jsem Lišák. Vy máte taky přezdívky?
Aleš: Buvolí klacek jméno mé...
Tomáš: No víte kamarád má trochu bujnější fantasii... já jsem skromnější... Rorýsí noha. Těší mě.
Medvědice: *(nadšeně)*Tak Buvolí klacek, říkáš? Tak na dnešní večer!
(všichni si přiťuknou a pijou, kluci hladově jí vše ze stolů)
Tomáš: *(familiérně)* No my trampujeme, nebo-li vandrujeme, kde se dá. Čundrák to je naše. Taky strašně rádi čteme Jacka Londona a Karla Maye.
Tramp 1: A kde teda nejčastěji chodíte?

Tomáš: No my hem *(zašustí papírem pod stolem)*... všude je krásně *(čtě z taháku)*... ale hlavně... hlavně kolem Berounky, Sázavy, taky v Brdech,třeba na řece Kocábě...
Tramp 2: No to máte do té vaši osady daleko ne? Kde, že ji přesně máte?
Aleš: *(popleteně)* V lese... listnatém... no to jo... je to dálka, my jsme pořád na nohách.
Tomáš: A taky chodíme na Svatojánské proudy a na Štěchovickou přehradu... a na to se napijeme!
Medvědice: No tak na to se napiju ráda (*Medvědice pohladí Aleše po stehně a upře na něj pohled)*... mladý a divoký hřebec, co? Potřeboval bys pořádně osedlat a zkrotit*!(Tomáš se podívá soucitně na Aleše)*
Tramp 1: Kdo chcé kytárůůů? Já už jsem dneska hrál, ale máme tu svěží a mladé kluky, naše naděje... he he he… tak šup na to vy malí skunčíci!
Tomáš: No jasně my... hrajeme rádi... ale... ale....no my vlastně... já hraju na klavír...no a Buvolí klacek na kontrabas... takže kytara to nám moc nesedí... to né no.
Tramp 2: A jak ten klavír taháš na čundry co? V batohu ha ha ha!
Tomáš: Ha, ha,ha*(křečovitý smích)* No to jo! Je to fuška být dnes trampík.*(Aleš se nakloní k Tomovi)*
Aleš:(*šeptem)* Jestli se něco rychle nestane, tak mě ta Medvědice převálcuje a to doslova...
Tomáš: Hele kámo, co si stěžuješ? Lepší bys tu nenašel. Pořádně se napiješ, najíš, a ještě jako bonus si užiješ s roštěnkou tak vo co jde? Můj plán znáš: Zaplout do davu a do rána si užívat a pak dokud budou spát naskočit na první bus, pobrat ještě zbytky z hostiny a vypařit se. Uvolni se a užívej si...
Tram 1: No tak aspoň si zazpíváme kluci! Tak tu naši.
Aleš: Jaká je ta naše*?(Tomáš se zohne pod stůl a vytáhne z kapsy papíry a listuje)*
Tomáš: Tu zem už nikdo dlouho nemyl he he...no ta naše...ze starých songů jmenuju kupř. veleznámou píseň Eduarda Ingriše *Teskně hučí Niagara* či původní trampskou hymnu "Vlajka", z těch novějších pak Daňkovu píseň *Rosa na kolejích* či Ryvolovu píseň *Bedna od whisky* a mnohé jiné další... to je moje... muzika!To já bych moh zpívat pořád!
Tramp 2: Tak to asi dáme Rosu na kolejích? Tak šup ukažte muzikanti, jak vám to zpívá!
Aleš: *(Šeptem)* Ehm máš tam i text?

Tomáš: Bohužel to Wikipedie neposkytla, ale znám ji...neboj...myslím, že je to... Nohama stíráš rosu na kolejích.
Všichni skandují: Od začátku! Od začátku! Od začátku!
Tomáš: *(improvizuje)* Jdu a jdu... ty jdeš... já jdu... po kolejích a rosa... rosa padá na kolejích... na na na na... jo ta rosa je na kolejích... tradá lá lá... naše osada má svoji verzi.
Tramp 1: No to je ta dnešní doba... i naši hymnu zprzní.
Aleš: A co náš dárek? Na pozvánce stálo nějaké překvapení.
Tramp 2: No jasně tady máte kluci! *(Oba dostanou hrnek se zelenou barvou)*To je naše mechová medicína! Podle původní receptury!
Aleš: Jak já už chci být opilý*!(oba do sebe klopí jeden panák za druhým, nakonec Medvědice Aleše políbí a odnese si ho v náručí z místnosti.)*
Tramp 1: Upřímně doufám, že má tvůj kamarád rád divokou přírodu a houští... medvědice je číslo... minule jsem musel použít křovinořez, he he he!
Tomáš: Jo to on má rád, he he... tak pijme na lesy... řeky... ohně... ženský... na všecko.
(Tomáš se objímá s trampíkama a nalívá jeden panák za druhým.)

Ráno
Tomáš: Ty vole já mám hlavu jako střep... ty vole se včera dělo... jsme to ale skauti, ty jo... co to máš s ksichtem?
Aleš: Medvědice... trochu mě poškrábala, ale nešlo se jí ubránit spíš jde o tohle není ti tu něco divného?
Tomáš: No sakra. Kde jsou všichni? Ta sebranka! Nééé*é!(zoufalý výkřik)*
Aleš: Něco mi říká, že trampíci jsou pěkně vypočítavá partička. Něco jako, že poslední platí za všechny... a vidíš tu ještě někoho kromě nás?
(k oběma klukům se blíží rázně výčepák s deseti dlouhýma papírkama)
Tomáš: Myslím, že tu budeme umývat nádobí minimálně do příštího trampského srazu.
Aleš: Příště můžeme pro změnu na party advokátní komory... tam by snad nemuseli být takové socky.

Česká Kanada

Zdeněk Odl *Poezie nad 23 let*

Byla by to paráda
Poznat co je Kanada
S přírodou se chlapsky rvát
Permanentně vandrovat

Už jsem vyrost z dětských snů
Postavu mám jak kisnu
Se zdravím jsem vyřízený
Stará mě drží při zemi

Reálným se může zdát
Je to přímo nasnadě
Otisknout daktyly kanad
Aspoň v Český Kanadě

Konečně mám povolení
Od starý i zaměstnavatele
Bude pokoj od holení
Na záda si dávám tele

Odevzdávám dráze daň
Tábor-Chýnov-Obrataň
Westernovej vláček hladce
Jede do Jindřichova Hradce

Odtud v českých kanadách
Šlapu Českou Kanadou
Na Kunžak jsem to naláh
Kam srdce nespoutaná jdou

Jindřiš-Oldřiš-Blažejov
Jak blaze to zní – žejo?
Jeníkov-Malíkov-Bolíkov
Jsou ten správnej balíkov

Kunžak-Člunek-Kaproun
Zde nejmenší stanice
Kyslíkem si čechrám plíce
Až do Nový Bystřice

Klášter-Landštejn-Pfaffenschlag
Mně z těch krás snad trefí šlak
Slavonice-Montserrat
Měl by rád i doktor Rath

Kdo chce velkej svět vidět
Tak mi musí závidět
Slavonice-Dačice a Telč
Neváhej, tu architekturu též zmerč!

Týden krásně propršel
Zážitků mám přehršel
Z těch chvil budu čerpat sílu
Proti civilizaci bacilu

Viď že mě máš ženo ráda
Až zas budu vězet v krizi
Čeká na mně Kanada
Ta mně z toho opět vzkřísí

Damoklés, lukostřelec

Tomáš Chmelař *Poezie nad 23 let*

duha, jíž střídá pomalu letící šíp
jehož střídá

Mirek Dušín je vodák, čistý
a mnohem víc než lučištník, který mění
z jezera přehradu, z přehrady řeku - řeky - zahradu
zahrad na milimetrový papír

a při tom všem, dvořan jen položil otázku:
odkud, vojevůdče a Bože

odkud

Pořád klepeš o křemen
to přece tobě zvoní hrana

ženu, kterou miluješ, pojmenoval lučištník Piezo
a na krk jí jako terč zavěsil pazourek.
urkyj ji v pěně. Protože tak se nejmenuje.
To Boticelli namaloval Messiaenův kvartet

Velký vandr osady "Mexická trojčata"

Stan Peschel - Moura *Próza nad 23 let*

Pise se rok 1962 a 14tiletí brněnští osadníci se vydávají na vandr do Vysokych Tater, samozřejmě stopem. Na průběh naší trasy mám bohužel jen rudimentární vzpominky. Co ale bylo pro průběh naší cesty maximálně důležité a zároveň důkazem našeho infantilního myšlení, snad ovlivněném naší výchovou, že každá společnost potřebuje silného vůdce, jako byli soudruzi Lenin, Stalin, Hitler a další, byla skutečnost, že jsme si také zvolili vlastního vůdce. V našem případě to byl Blča a na podtržení důležitosti jeho úřadu jsme vložili do jeho rukou veškeré finance, které jsme uvolnili pro naši cestu. Byly to zhruba čtyři stovky. A pomenší katastrofa tak odstartovala svůj začátek. Před nastoupením cesty bylo nutno uspořádat poměry doma, a tak mne máti vybavila bumážkou, že nejsem uprchlík z domova či z Borů, nýbrž že poznávám svět s jejím povolením. Občanka tehdy ještě v mé kapse nebyla. Kromě toho jsem dostal uzlíček buchet, tři křížky na čelo a do nohavice manšetráků vevnitř futrál na německý bajonet ze II. světové války, který mi tam máti všila. Ona vreckovka měla v průběhu vandru sehrát taky určitou roli. Ještě ji mám. Z odstupu let musím říct, že bych k tomu odvahu neměl - pustit jediné, značně divoké dítě, do neznámého světa. Máti ji naštěstí měla! Vyrazili jsme tedy ve třech, každý jel na vlastní pěst a sunul se od jednoho smluveného místa k druhému. Zpravidla to byly cedule s názvem obcí. Jednou z takových lokalit byl Trenčín, kde jsme potkali světoběžníka z Prahy, se kterým jsme pak strávili dva dny a který nás svědomitě vyučoval ve svém oboru, tzn. ježdění vlakem načerno, ale v 1. třídě. Fungovalo mu to již celá léta, ale já jsem v průběhu života naneštěstí jeho triky zapomněl. Škoda - stálo mě to moc peněz! V Trenčíně jsme zhlédli hrad a i jiné pozoruhodnosti a vyspávali na lavičkách v parku, kolem kterých zrána chodily zastupy divících se lidí, a já dodnes nevím, zda šly **z** anebo **do** hospody, či dokonce do práce. Rozjímání ale necitlivě zakončili zametači, kteří nás brutálně vymetli do ulic. A pak jsme se dalšími přískoky blížili k našemu cíli – k Tatrám. No a tady někde někdy se stal ten malér. Blča právě nasedal na motorku a při rozjezdu jsme si na půl ucha určili příští lokalitu pro setkání - bohužel byly ale dvě a nebyly identické. Blča a s ním i naše koruny československé čekal tři dny u cedule Handlová, zatimco já s Jezevcem jsme dorazili bůhvi kam. V paměti mi zůstala taky nějaká cedule a vedle ní vlaková trať s tunelem. Postavili jsme si tedy náš

válečný jehlan přímo vedle tunelu, obrnili se trpělivostí a čekali. K čekání se ale brzy připojil i hlad, lebo peniazků nebolo. Ale jak v pohádce se brzy objevili naši zachránci. Co by dup nás vyčenichaly místní děti, pro které jsme na skále senzací obsadili místo hned asi tak vedle E.T. Z našeho hlediska ony samy obsadily místo úplně jiné, byvše totiž dětmi cikánskými. V průběhu dní se ale z našeho setkání vyvinula čistokrevná mezinárodní družba, ze které obě strany profitovaly. Cikáňata fascinovaly naše reportáže ze širého světa, tedy z Moravy a Brna, a také kurzy hodu bajonetem, který jsme pro ně uspořádali. Oni se revančovali naturáliemi, které kdoví kde štípli. Nezapometulné zůstalo také setkání s moudrým kmetem, kterého děti přivedly do našeho tábořiště a který byl ochoten podělit se s námi o zážitky z jeho pohnutého života. I sesedli jsme se do kruhu, kladli otázky a naslouchali. “Tož, Jožo, rozprávaj, ako to bolo, keď si robil v slepičárně," špitlo jedno z dítek nesměle, i když dobře vědělo, co bude následovat. "Aj, krásné to boly časy," zasnil se Jožo. "Nerobil som vela a trtkal som sliepky, ako som chcel."
"A aký si mal kokot?" zněla další otázka z pléna. "Aký, aký," durdil se Jožo nad takovou neznalostí podstaty. "No predsa dosratý." No a tak v družném hovoru utíkal čas a dítka vstřebávala nové poznatky jako houby déšť. Vždyť život měli ještě před sebou!
I když tedy poměry byly zcela idylické, začínalo nám svítat, že nic netrvá věčně, a proto jsme poslali do Brna lístek s našimi koordináty. Kruci, kdyby tenkrát existovaly mobily! A čekali jsme dál, netušíce, že se vedle v dědině rekrutuje voj ze starších cikáňat, která už měla na cestě životem větší kus obšlápnutý. Je nezajímali nějací brněnští trempíři, ale onen německý bajonet, který si vyhlídli jako válečnou kořist. Nepočítali ale s loajalitou jejich menších soukmenovců, která patřila beze zbytku nám - byli jsme jak jedna rodina. Jakmile se dozvěděli o chystané "spanilé jízdě", přiběhli nás varovat. A co by udělal Jánošík v takové situaci? Naházel by propriety do celty a uprchl do hor. A to jsme udělali i my! Jenže s úprkem se zase vrátil i přítel hlad! A tak jsme měli všeho brzy plné kecky a rozhodli se vrátit se zase stopem domů.Což jsme taky provedli. Před námi se ale vrátil domů i Blča, celý odrbaný z pobytu v šatlavě, kam ho příslušníci uvrhli za domnělou potulku. Že není tulákem, mohl dokázat prezentací našeho osadního pokladu. A tak byl propuštěn a dobře živený se objevil v Brně, kde už na něho čekal náš lístek. Otočil se tedy na kramfleku, sbalil dalšího kamaráda Muchu a oba jeli za námi, jenomže my už na udaném místě nebyli. Naštěstí narazili taky na naše pokrevní bratry cikány, kteří

je nasměrovali po "Jánošíkových" stopách. V mezičase byla i naše sestava, Jezevec a já, už na zpáteční cestě na Slovensko, a jak Pajda chtěl, oslavili jsme brzy střetnutí opravdu náhodně uprostřed lesa. I nastaly doby rajské, v nekonečné hojnosti a radovánkách. Byla to asi prozřetelnost, která nás dovedla do vesničky Valaška u Brezna, kde nám starý bača doporučil výstup do hor, kde stály salaše, využívané jen sezónně. Prý se v těch prázdných může každý ubytovat. A pravdu měl ten dobrý muž! Vyšlápli jsme tedy do kopců Nízkých Tater a našli opravdu Slovensko, jaké již dnes určitě neexistuje. Navštívili jsme opravdové salaše obydlené bači v kožuchu a na přání nám i zdarma nalili žinčici. "Sladkó, lebo kysló?" Jejich velkorysost ale končla u kšeftu s oštiepky. "Prodáte nam oštiepky?" - "Pravda že." - "A za kolko?" – “Dvadcať korún kus!" - Ježíšimárija – dvě stě Detev! Pro později narozené - Detvy byly něco jako cigarety v síle tak asi pletacího drátu a i podobné chuti. Zato ale stálo deset exemplářů stejně jako záloha za flašku od mlíka - jednu korunu! Ale brněnští trempíři nejsou, jak známo i dnes, žádná holá prdel, a tak jsme z Detev přešli na kouření kapradin, plácli jsme se přes kapsu a mašírovali s oštiepkom dál do závratných výšek. Nakonec jsme si našli i tu prázdnou salaš, vycpali škvíry ve stěnách a usadili se na čtrnáct dnů. Byla to fantazie. Všechno bylo nějak původní, zredukováno na základni potřeby - sucho a teplo. Pro vodu jsme chodili ke korýtku, tedy napajedla, kde se našly i stopy zvěře divoké, jako třeba rysa - byl to určitě rys, kočka by musela mit tlapku pořádně oteklou, aby se tam vešla - a snad i medvěda. Na každý pád jsme měli strach jít tam v noci. To víte, byli jsme před vojnou, tudíž ještě bez zkušeností krvelačných zabijáků. Všude panovalo ticho, až na cinkot zvonků pasoucích se zvířat a občasný křik dravců. Obloha byla ozářena neskutečným množstvím hvězd, nerušilo žádné letadlo a i ta Lajka už dávno neštěkala z orbitu. Ve dne jsme pořádali výšlapy po krajině, kde nebylo človíčka, všude vládl jen klid a mír. Jak to ale v životě chodí, i ta nejkrásnější idylka má svůj konec.

Mucha s Jezevcem se museli vrátit do trošku civilizovanějších končin - tedy do Brna - snad budovat republiku. Na každý pád se jim to budovámí ale moc nepodařilo, jak všichni víme. A Blča a já jsme, jakožto nebudovatelé, harcovali dál do “terra incognita”. Jednoho dne jsme tedy zakotvili na nějakém tábořišti v Tatranských Matliarech a rozbili onen památný jehlan. (Ještě ho mám a dokonce i používám.) Kousek dál byl vidět nějaký kopeček. "Jak že se jmenuje?" - "Lomnický štít." - "To je toho, my máme v Brně Kraví horu. Heč!" Jelikož jsme už

oba minimálně jednou Kraví horu zdolali, necítili jsme vůči tomu štítu pražádný respekt. "Půjdem navrch?" - "Jasně!"
Ona pozoruhodná expedice začla asi tak kolem poledního příští den - horolezci musí být vyspaní, že ano! S výstrojí jsme nenadělali moc cavyků, opravdoví borci toho moc nepotřebují. Nebudu vypočítávat předměty, které jsme s sebou neměli, popíši jen to, co jsme na výšlap měli: NIC. Těch prvních snad sto metrů jsme ušli ještě s písní na rtech, ale již brzy, příliš brzy začla píseň uvadat. Bylo to způsobeno jistě i tím, že jsme byli vyhladovělí jako psi, jelikož naše finanční situace byla opět zoufalá. Takže jsme se potáceli více méně v mrákotách, a tím to je, že jsou i mé vzpomínky značně rozmazané. Jeste ze Blčův pamatovak funguje! Nějakým způsobem jsme se doplazili ke Skalnatému plesu a vida - náš starý pražský tulácký přítel tu byl zaměstnaný u lanovky na Lomnické sedlo. A jelikož tulák trampovi neuškodí, vyjeli jsme nahoru co by dup a zadarmo. Byli jsme tedy ve výšce 2190 metrů a k vrcholku na 2634 metrech už to bylo co by kamenem dohodil. A tak jsme tedy konec konců doručkovali po různých řetězech až tam, rozhlédli jsme se po stínech setmělé krajiny, bez úspěchu zkusili najít trochu sněhu na olízání - čaj tu stál astronomických pět korun československých - a pak už nastalo zase plazení se dolů. Cesta to byla věru doslova krkolomná, byla úplná tma a baterka samozrejmě taky nebyla. Blča na tom byl nějak lépe než já, mašíroval jako natažený, zatímco já jsem si přál jen jedno - rychlou smrt. A ta opravdu slídila kolem! V blízkosti stanice lanovky Start nás očekával příslušník kmene Ursus arctos - tedy medvěd hnědý. Naštěstí jsme byli zřejmě příliš vyhublí na to, aby nás bral jako výhodnou kořist, takže se s pronásledováním moc nezaobíral. A dalším plusem pro nás byly nezamčené dveře do stanice, kam jsme se rádi uchýlili. Po krátkém čase se vytratil jak i medvěd, šel asi na čučoriedky, tak i adrenalin a náš sestup pokračoval bez závažných událostí až na tábořiště. Hodiny ukazovaly 02.30 a naše kalorické zásoby 0.00. Takže není divu a já doufám, že krádež z hladu je po 52 letech promlčená, že jsme se, narazivše na zásoby nějakých ubohých turistů, které si nechali před stanem, na ně vrhli bez zábran. Usínali jsme vyčerpaní, ale spokojení a kulaťoučcí. Kulatí asi jako ti turisti, které jsme druhý den uviděli a kteří tu ztrátu jistě dobře přežili. I s odstupem tolika let jim ale musim poslat srdečný tisícerý dík a omluvu – promiňte... Kdybych měl jejich konto, určitě bych něco převedl!
Po této památné vycházce nás už očekávala jen cesta domů a i ta byla plná dobrodružství. Živili jsme se dojídáním zbytků v nádražních bufetech, nezralými jablky a čert ví, čím vším ještě. Několikrát jsme

zaklepali na dveře domků podle systému: "Dobrá ženo, neměla byste sklenici vody? Máme totiž takový hlad, že nemáme kde spát!" A opravdu jsme skoro vždycky něco k snědku dostali. Asi proto, že jsme mluvili brněnštinó! Někde u Trenčína jsem si s Blčou zalomil palec, on cestoval dál do Brna a já do Hranic na Moravě za příbuznými, i když ne tak úplně bez úkladů. Cestou, ve vesnici Turzovka, jsem musel odvrátit hrubý útok na mé panictví, který podnikla žhavá šestnáctka - a já vůl jsem zvítězil. Ale to už je zase jiný soudek. Konec konců jsem se jednoho dne ocitl šťastně v Brně, abych vám dnes, kamarádky a kamarádi, mohl poreferovat o dobách dávno zašlých.

Je to pryč

Petr Kaizr - Grizzly *Poezie nad 23 let*

Jednou až ti napoví,
kde hledat svůj klid smíš
vítr co všechno ví,
on všude byl,vždyť víš...
Krajinou ryzí kde to znáš,
místa sluncem pálivý,
žízní když v ní umíráš,
jsi změnou zklamaný...
Vím jak bolí rychlý čas,
když slunce ráno probouzí,
všechno co je kolem nás,
tak krásně rozkvétá...
Támhle motýl přelít snad,
nad květinou voňavou,
támhle zase z růží sad,
se krásně červená...
Vím jak studí deště proud,
když padá zhora k nám,
když smím Tě obejmout,
tys tak nádherná...
Pak když přešel černý mrak,
slunce suší mokrej den,
vytáhnem ten starej vrak,
a vyrazíme zase ven.

Srub

Martin Koreček *Próza nad 23 let*

Chodil jsem druhým rokem na učiliště. Obor truhlář, ale to nebyl ten důvod proč jsem začal stavět srub. Spolu s kamarádem Vítkem jsme toužili po vlastním zázemí. Po něčem, co by se dalo nazvat klubovnou. I když neexistoval žádný klub, který bychom založili, ani rychlé šípy nás moc nebraly. Jen jsme chtěli trávit volný čas dál od lidí a blíže k přírodě. Vybral jsem místo ve větrolamu, nedaleko Moravan. Les byl asi tak dva kilometry za domem babičky. Nejdříve vznikla podlaha. Pevná a vonící zdravým dřevem. Toho bylo dostatek a ostatní materiál a nářadí se vždy někde sehnalo. Práce šla od ruky. Bavila nás, jenže potom se začaly dít divné věci. Mladší brácha, který nám byl neustále v patách, myslel, že ho jen strašíme. Bál se, ale my měli větší strach, protože jsme věděli, že v lese je něco divného. Začalo to zvuky. Drncání, mlácení, pískáni a skřípění.

„To bude vlak. Koleje jsou nedaleko odtud," uklidňovali jsme se. Jenže jak vysvětlit vytí psa a dětský pláč?

„To je vítr," odhadl Vítek, ale přesvědčen o tom příliš nebyl. V lese je vždycky všechno jiné, strašidelnější. Mávli jsme nad tím rukou a stavěli dál. Za chvíli stála kostra srubu, ale někdo nám ji pobořil a dřevo odnesl. I podlaha zmizela. Napadaly nás poraženecké myšlenky, ale nakonec se stavba rozjela po druhé. Stavěli jsme od začátku. Každý z nás docházel do lesa několikrát denně. Hlídali jsme a srub vydržel. Dostal pěknou střechu a zbývalo už jen vsadit okna a dveře. Pýchou nám praskala hruď a těšili jsme se, jak ve srubu strávíme první noc, která měla být poslední, prázdninová. Potom nás, ale vyrušilo praskání větviček.

„Divočák," hádal jsem.

„Tamhle je veverka," ukazoval brácha do špičky smrku.

Potom se přihnal silný vítr, který sebou nesl i hustý kouř, „Zdendo, já se bojím," řekl bráška.

„Tak se jdi vyčůrat," odpověděl jsem mu.

S Vítkem, který držel v ruce silnou větev, jsme se postavili hrdinně proti křoví a čekali, co vyleze. Z té spousty kouře vystoupil vousatý obličej s ďábelským pohledem. Vyděšenýma očima jsme si ho prohlíželi. Přízrak se zvětšoval a získával tělo a já začal křičet a utíkat.

„Co se děje? Proč utíkáte?" volal bráška, který si navlékal tepláky.

Nevěřil nám, že tam byl duch. My tomu také nevěřili, ale srub byl zase pryč. Na jeho místě byl vztyčený klacek se vzkazem pro nás. Jestli prý

nepřestaneme s tím stavěním domečků, bude nám nakopnuta prdel. Stavba byla odpískána. Rozhodnutí se stalo jednomyslným. Potřetí už ne. Nemělo to smysl. Okolnosti nám nebyli nakloněny. Doteď vlastně nevím, co za tím bylo. Nikdo se ke vzkazu nepřihlásil. Možná nás chtěl jenom vystrašit hajný a nebo se větrolamem prohání duchové. Zákeřní a nebezpeční.

Moje řeka

Ivan Veselý - Vána *Poezie nad 23 let*

poznal jsem hodně řek v naší zemi
ale jen jedna je mi nejbližší
ta stará řeka souzená je mi
ta vždy mou bolest i touhu utiší

byla mou první řekou
co jsem po ní v lodi jel
už se mi v paměti data pletou
i kolikrát jsem kol ní vandrem šel

bejvala špinavá a dnes už je zase čistá
i novotou zářící jezy teď má
doba pokročila dozajista
kolikrát o ní se mi v noci zdá

přehradou jí chtěli zprznit navždy
tam co rozvědčík z knih oty pavla žil
přirovnat by se to dalo k činu vraždy
ještě že se někdo včas probudil

kolem křivoklátské lesy
hrady co na březích stojí
berounko má souzeni jsme si
to já jsem ten co o tebe se bojí

jednou chci v tobě k moři plout
až popel můj do tebe vyklopí
někde u dna kus mne může spočinout
kdo nezná tě těžko mne pochopí

Nové pověsti české aneb: ze školních lavic

Ladislav Nykl - Frank *Próza nad 23 let*

Naše nejstarší dějiny se jmenují vykopávky. O tom jak vypadala naše rodná hrouda před dávnými a dávnými časy, nám vypráví Kosmonautova kronika. Tehdy v dávných dobách byly lesy plné pralesů, žili tam mamuti, vlkodlaci, zubaři a jiná divná zvířata. Mamuti postupně vyhynuli a stali se z nich sloni, jenže ti neměli tak dlouhý chomout a kly. Tehdy v mladší době kamenné si začali lidé brousit kosti, aby mohli lovit zběř. Památkou na tuto dobu, je větší počet žárovkových hrobů na Moravě nalezených. Praotec Čech byl bicyklista, protože přišel o kolo roku pět set. Pak přišel Krok a měl tři dcery. Kazi dostala Kazín, Teta Tetín a Libuše Přemysla. O Kazi se také říká, že Bivoj chytil divokého kance, přinesl jej na hrad a ona si ho vzala za muže. Různé rody a kmeny se spojily v rodokmeny , čímž vznikl Sámův svár. Sámo byl vrátný a na jeho uctění se ještě dnes píše na dveře „Sámo zavírá samo“ V 9. století přišli na Moravu zvěrozvěstové Cyril a Metoděj. Po nich nám zůstala cyrilice a metodika. Na českém trůně se pak střídali další Přemyslovci, jako Nezamysl, Průmysl a ostatní. Karel IV tak silně podporoval církev, až se stala nemravnou. To se mnohým nelíbilo a tak vzniklo husitství. To je spjato s postavou Jana Husa, který se narodil v Hostinci u Prachatic. Studoval na univerzitě, kde se stal dokonce kabelářem. Povoláním byl kacíř, kázal obludy a proto jej pražský arcibiskup uvrhl do klenby. Později byl Jan Hus na sněmu v Pakostnici upálen zrádným Hanzelkou. Jeho věrným posluchačem byl Jan Žižka a když byl upálen, postavil se do čela venkovské chudiny. Vůdcem Pražanů byl kněz Jan Želivský, který konal pochod kolem radnice a v ruce držel demonstraci. Husitské bouře začínaly tak, že vyházeli z oken všechny české pány. V Táboře, hlavním městě husitů, museli lidé dávat všechny cenné předměty jako byly krávy, šaty a peníze do kádí, které stály na náměstí. Vůdcem husitů byl zkušený bojovník, protože neměl oko. Jedním z důvodů jeho vítězství bylo, že železní páni měli na sobě těžká brnění a jeho bojovníci vůbec nic! Dalším důvodem bylo, že když křižíci slyšeli Žižku zpívat, zděšeně prchali! Husité měli palcáty a sudlice a střelným zbraním se říkalo – kuš. Křižíci byli vždy na hlavu poraženi a přinuceni poprchávat. Žižka onemocněl v Přibyslavi, kde si lehl pod lípu a umřel. Jeho zástupcem se stal Prokop, který byl holý. Ale ten se pohašteřil s pány a nechal se porazit stejně, jako potom Roháč na dubě. Pak Ladislav Pohrobek

poslal do Francie poselstvo pro nevěstu, ale hned za ním poslal druhé, aby už nejezdili, že už umřel. Posledním husitským králem byl Jiřík z Poděbrad, který nastoupil na trůn v roce 1458 a nechal se pokorunovat. Potom k nám houfně přicházeli Němci, aby nás kolonizovali. Nastalo období, které je výstižně charakterizováno Františkem Smetanou jako Bramboři v Čechách. Pak nastoupili na český trůn Hamburgrové. Ti byli potom také vyházeni z oken a na trůn byl dosazen Bedřich Falcký, zvaný zimní král, protože to bylo v Praze.
V té době propuklo povstání Chodců, které vedl Kozina, protože byl sladký. Proto ho popravili v Plzni blízko pivovaru, kde křičel „Hýn se ukáže!“ Potom na Bílé Hoře postříleli Německé Moraváky opřené o zeď, protože jim došla slivovice. Císař Rudolf II byl zeměmi milován a proto válčil se Švédy. Na jeho dvoře žil také Mikuláš z perníku, který objevil hvězdy a říkal jim „ a přece se točí.“ Marie Terezie pak zrušila nevolnictví a zemřela na sklonku svého života. Národní buditelé pak natolik probudili národ, že vznikla republika!
V roce 1917 začala Říjnová revoluce, která byla v listopadu, protože to bylo v Rusku. V Petrohradě byly mrazy a tak Lenin střílel z Aurory. Když byl potom za to na něj spáchán atentát odstěhoval se do Moskvy proto že byl střelenej. Za první republiky u nás byla nezaměstnanost a chudí dělníci si nemohli koupit ani televizi. Policajti rozháněli demonstranty, protože měli pendrek. Baťa začal dělat boty, protože byl boháč. V Mnichově nám vzali pohraničí a nic nám neřekli! Slováci se kamarádili s Hitlerem a tak se trhli. Anglii a Francii se nelíbilo, že válka začala v Polsku. Němci z jedné strany okupovali Polsko, zatímco z druhé strany ho Sovětský svaz osvobozoval. Anglie bojovala tak, že naháněla Němcům letadla. Naši vojáci v tom lítali taky.
Hitler napadl Stalina a ten mu to vrátil u Stalingradu, kde ho obklíčil. Němcům byla zima a proto se vzdávali. Sovětští vojáci nosili dlouhé kabáty, protože byly teplý.
Spojenci udělali invazi a pak se vylodili ve Francii. Hitler se v Berlíně zasebevraždil, protože neuměl rusky. V Praze začalo povstání českého lidu a Rusové jim na to přišli. Američané přišli ze západu a proto osvobodili Západní Čechy. Ruským vojákům v Praze se říkalo Vlasovci, protože se dlouho nestříhali. V roce 1948 začali lidé chodit do ulic, přestali pracovat a tak vznikly Lidové milice. Na náměstí nás potom chránili před špióny. Gottwald popravoval faráře a vojáky, aby nešli na Západ. Potom Gottwald přijel ze Stalinova pohřbu a protože mu bylo smutno, umřel taky. V roce 1968 nás přepadli Sovětští vojáci, aby nás zase osvobodili. Husák se nechal sám jednomyslně zvolit prezidentem,

aby mohl jezdit zadarmo do Moskvy za kamarádem Brežněvem. S Gorbačovem už nekamarádil a tak u nás začala revoluce. Havel začal kamarádit s Američany a proto nás už nikdo neosvobozuje! Američané chtěli postavit v lese na Brdech radar, ale nemohli, protože jim tam lezli po stromech Greenpeace.
Pak usedl na pražskou stolici Klaus a ten neměl zase rád teplé globalisty. Také neměl rád Evropany, kteří ho nechtěli poslouchat. Nedávno dostal stolici i Zeman, který má závratě z Becherovky. Na Vysočině ho lidé milují, proto si říkají Zemanovci a stěhují se do Prahy.
Dovětek: Děti to tenkrát neměli v hodinách dějepisu lehké. Neustále jsme svoje i cizí dějiny přepisovali, podle toho, co se nám v tu chvíli hodilo. Jinak se mluvilo doma a jinak ve škole. Nejen u nás, ale i v bývalé NDR dostaly děti tehdy ve škole za úkol slohovou práci na téma : Sovětský svaz náš vzor. Jeden chlapec napsal doslovně – „Sovětští lidé jsou naši největší přátelé. Protože nám vrátili do Drážďanské galerie obrazy a sochy, které nám před tím Rusáci ukradli.

Po stopách Pegasů

Lenka Zengová *Poezie nad 23 let*

Po stopách Pegasů
cestu sněhem hledám,
i když ji nenajdu,
nikdy se nevzdám.

Spanilý nádherný
Pegas tu byl,
ač mi to nikdo z vás
neuvěřil.

Znáš ten pocit ochrnutí,
kdy nemůžeš se hnout,
kdy nevíš zda přes to všechno se můžeš nadechnout.
Mám ten pocit, když za svitu luny bloudím tmou,
najdu stopu, jednu koňskou stopu, samotnou.

Ledové krystaly
vnucují mi krásu skrze mráz.
nechci jim uvěřit
dokud neuvidím stopu zas.

Říční výprava

Klára Mutinská *Próza nad 23 let*

S kamarády jsme jeli na vodu. Na nádraží jsme se sešli ale jenom tři. „Kde je Jarda?“, ptali jsme se. Než stačil kdokoli odpovědět, volal Jarda mobilem: „Kde jste? Čekám na nástupišti.“ To bylo zajímavé, protože i my jsme stáli na nástupišti. Padla otázka, na kterém nádraží je. „Ten vůl je na hlaváku.“, pronesl Petr, aniž by čekal na odpověď. Měl pravdu. Pozdě odpoledne se Jarda k řece dostal a připojil se k nám. Půjčili jsme si loďky. Věci jsme pečlivě uložili do lodí. V dáli čekal první jez. „Přenášet to nebudeme!“, zavelel Tomáš a rozmáchl se tak, že mě praštil pádlem. Hned pod jezem jsme se zastavili na koupání. Vypotáceli jsme se na břeh a tvářili se, že tohle je přesně to, co jsme chtěli. Zjistili jsme, že naše věci byly všechno, jen ne suché. V nejbližším kempu jsme zatábořili. Pojedli jsme paštiky, ale bez chleba. Ten jsme totiž vykoupali. „Jé, támhle nějakým moulům ujíždí loď!“, volal zvesela Jarda. „Ty troubo! To je naše loď!“, křičel Tomáš a vrhl se do řeky.

„Ten stan je krásně prostorný a pohodlný, uvidíte.“, povídal Jarda, jako kdyby nám ho chtěl prodat. „Snadno se staví. Takhle ho hodíte do vzduchu a je hotovo.“, řekl a vyhodil konstrukci vzhůru. Na zem dopadl chomáč tyčí, šňůr a kolíků. Svítili jsme již poslední baterkou, když stan konečně dokázal samostatně stát. Ulehli jsme ke spánku. Nohy vytrčené ze stanu, pod zády některou z končetin kamarádů. Začalo pršet. Voda mi kapala za krk, ale stejně mě dávno vzbudilo Vojtovo chrápání, rozléhající se po celém kempu. „Podívejte, jaká je tady roztomilá dírka u toho švu! A tady druhá!“, hlásil nám Jarda a téměř se nad nimi rozplýval. Dočkali jsme rána. Pršelo i druhý den a vodu už jsme ze stanu vylívali ešusy. Rozhodli jsme se výpravu zrušit. Cestou domů jsme stan hodili do koše a Jardu do řeky.

Uspokojenie

Ladislav Križko - Smrťo *Poezie nad 23 let*

Les je náš chrám, preto si ho chráň,
a nad ním matka príroda naša, sa vznáša.
Vôňa, ktorá nás vždy opojí,
prikryjeme sa dekou a zaspíme v pokoji.
Veľkú radosť z toho vždy mám,
a preto: „ MILUJ A CHRÁŇ ! "

Srážka s minulostí

Jana Cibulková *Próza nad 23 let*

Tak nás v létě zase vezl vlak z města ven. Ráno jsme nasedli a odpoledne nás vyklopil v cípu Čech – v Mostech u Jablůňkova. Zkusili jsme to letos jinak – s malými baťůžky bez spacáku a karimatky, vstříc dobrodružství nejenom přírody, ale i ubytování. Beskydy nás mile překvapily svou krásnou a tajemnou přírodou. Když jsme šli přes Velký a Malý Polom, potom tam skutečně polom byl. Když jsme navštívili Pustevny, bylo tam skutečně pusto a po deset kilometrů jsme nepotkali človíčka, snad jen valící se mlhu a kličkující lišku, mávající nám ocasem na pozdrav. Cestu lemovaly nápisy „Nacházíte se v oblasti chráněných šelem“ a výčty, kolik kolem nás může být rysů, vlků a medvědů.

Člověk jemných citů jako já je očekával za každým křovíčkem, a tak jsem v duševní sebeobraně vždy vyhlížela vhodný strom, na který bych mohla vyšplhat, a odhadovala svoje síly v nerovném zápase s medvědem. To jsem ještě netušila, že největší tajemno si mne najde v lidském obydlí. Ale jakém!

Po celodenním dešti, deštíčku, prodíráním se roklinami a prostupováním mlhami nám nabídlo svoji náruč nádherné osamělé údolí. Měli jsem v nohou přes 20 km, bylo navečer a já byla ráda, že se před našimi zraky objevil hotýlek, kde jsme měli zamluvený nocleh. No, hotýlek? Pane Bože, kde se tady na samotě vzala ta gigantická budova s venkovním jedovatě natřeným bazénem, barevnými prolejzačkami a neudržovanou budovou? Stavba minulé éry pro 300 zaměstnanců nějakého budovatelského podniku. Večer na krku a nejbližší možná civilizace 15 km daleko. Pohled na malé baťůžky s maličkou dekou nás přesvědčil, že musíme dovnitř. Ale kudy? Hotel byl zamčený a nikoho jiného než nás nenapadlo se zde ubytovat. Obcházeli jsme ho dokola a poklepávali na okna, až z jednoho vykoukla malá paní. Drobnější stvoření jsem dlouho neviděla. Zapadlé oči, odbarvené vlasy, vrásčitá pleť a shrbená záda. Mohlo jí být tak od 40 do 300 let.

„Máme zde objednané ubytování.“

„Nepovídejte?“ Oči se jí vesele a šťastně zaleskly.

„Máte volno?“

Tak to byla ode mne zbytečná otázka. 300 míst a my jediní hosté.

Vedla nás obrovskými sály, jídelnou připravenou pojmout najednou 120 zasloužilých pracovníků Bohumínských železáren a pohostit je u

stolu, vnitřní kino, bazén, sauna, taneční sál, krbový sál, kulečníkový sál – vše zavřeno, vše se rozpadalo, ze všeho dýchala mrtvá doba událostí.
„Chcete pokoj Exklusiv, Normal nebo turistickou třídu?“
„No, čím se to liší?“
„Dám vám Exkluzív za turistickou cenu.“ Paní nechtěla zřejmě ztratit jediné hosty.
„Platí se předem.“ To kdybychom chtěli asi během noci zdrhnout a dát přednost vlkům a medvědům.
Moje tělo žádalo sprchu, postel a klid. Z nepřeberného množství pokojů jsme si vybrali ten s balkónem a nejkrásnějším pohledem do krajiny.
Ivo dal pro večer přednost rysům a prchnul do přírody a já 20 minut čekala, až přestane téci studená a budu se moci osprchovat. Pustila jsem všechny kohoutky a ty občas po mně hodily kamenem.
„To nic, toho si nevšímejte. To občas kohoutky dělají. A vodou nešetřete. Máme vlastní.“
Celé Beskydy mi tlačily do kohoutků studenou vodu a metaly po mne kameny. Chachá!
„Na jaký program se chcete v televizi koukat? Máme barevnou, ale musím vám dole nastavit program.“ No, zajímavé dálkové ovládaní. Ale bylo mi to jedno. Televize byla sice barevná, ale barvy se přiřazovaly objektům náhodně. Z těch zelených obličejů a červených očí ze seriálu Chalupáři byl rázem horor. Dole to řídila podivná osoba svým dálkovým ovládáním a smála se mi. Zamkla jsem dveře na dva západy a zkoumala svoje únikové možnosti v 5. patře s balkónem. Špatně se skáče dolů. Ale za mnou by se mohla nějaká bestie vyšplhat. Zelené obludy s červenýma očima. Jsou tu všude. Utíkám chodbami, hrabou se na mne ze všech dveří. Zavřu se do výtahu a zoufale mačkám knoflík DOLŮ! Výtah pro 20 lidí se konečně rozjede, ale stěny se začnou podivně klepat, kymácet, bortit a já se snažím něčeho chytnout. Není čeho, stěny jsou hladké, bortí se na mne a hrozně bouchají, tlučou, tlučou....
Co to tluče?
Vstanu z postele celá rozklepaná a jdu Ivovi otevřít zabarikádované dveře. Příště si vezmu spacák a karimatku a dám přednost šelmám v divoké přírodě než se nechat děsit hrůznými sny.

Vlak

Ivan Veselý - Vána *Poezie nad 23 let*

už zase duní koleje
už přijíždí můj vlak
dálka přede mnou je
dám si na rameno svůj vak

odjedu někam do světa
poznat jinou zem a zvyky
dnes na začátku léta
říkám průvodčímu díky

za vaše postřehy a vyprávění
jež sdělil jste mi za to díky vám
něco předem vědět se všude cení
tak teď vám pane sbohem dám

vystupuji ve stanici cizí
tady už se jinou řečí mluví
jsem tulák co má srdce ryzí
co všechny práce snad umí

já nechci nic zadarmo paní
jsem tulák ne žebravý mnich
nasekám dříví poklidím stání
děkuji za jídlo to není hřích

tak od vesnice k městu
krátím si dlouhou chvíli
asfaltovou,jindy prašnou cestu
kráčím si míli za mílí

já tulák si cestou pískám
veselou píseň co nemá slova
zkušenosti ve světě získám
a najednou jsem rád že jsem doma

Trampská pohádka: Perníková chaloupka III

Otakar Mika - Bizon *Próza nad 23 let*

Dobré pohádky okouzlovaly již řadu generací před námi, stejně jako okouzlují čtenáře nebo posluchače dnes. Neznámí autoři, ale i známí literáti si mistrně vymýšleli pohádky a psali je jako skvělá umělecká díla. Jen velká láska k dětem, plné chápaní jejich světa a dětských duší a hluboká znalost života může vytvořit kouzelné pohádky. Pokusím se také napsat několik *„trampských pohádek“*, protože tu první s poetickým názvem *„Perníková chaloupka tři“* o trampech a jejich nezištné pomoci ztraceným dětem jsem vymyslel a vyprávěl kdysi před skoro 30 lety. Tehdy to bylo pro své vlastní děti a jejich kamarády, dnes je to vyprávění pro vlastní vnučky. Dětská fantazie oživuje vše, co je po ruce a není potřeba ani drahých hraček. Jen je třeba se vžít do dětských představ a snů, rozvinout je a důkladně a barvitě popsat. Znalost dětského světa kouzel a snů vytváří tu nejlepší půdu pro vznik pohádek nových, jiných, zvláštních v tomto případě trampských. Trampské pohádky však mají hlubší smysl a poselství pro děti a chceme tím dětem říci, jak veliká a silná je moc čisté lásky, která nezná překážky a dovede se plně obětovat až do úplné krajnosti. V pohádkách, ale i v životě pak musíme dětem poskytnout nejen láskyplné pohlazení, upřímnou pochvalu, jasné povzbuzení a pomocnou ruku. V pohádkách je skryta i mnohá lidová moudrost, která je důkladně prověřena časem několika století. V pohádkách ukazujeme dětem jasně a zřetelně, že věříme v úplné vítězství práva a spravedlnosti. Znamená to, že dobro nakonec vždy zvítězí a zlo musí být potrestáno. Tento rys touhy po spravedlnosti zcela jistě pramení především z lásky k člověku, ke zvířátkům, k přírodě a k pohádkovým bytostem. Čistá a upřímná láska je zlatou nití, která se vine ve většině vyprávění pohádek.

Perníková chaloupka III (trampská)

V jedné malé vesnici žili, byli dvě děti Jeníček a Mařenka. Oba se měli moc rádi. Mařenka byla starší a rozumnější a dohlížela často na Jeníčka a jeho alotria. Maminka a tatínek měli své děti také velmi rádi, věnovali se jim, hráli si s nimi a bylo jim všem dobře. Pak se ale najednou stalo velké neštěstí, protože maminka vážně onemocněla a brzy na to umřela. To bylo smutku v domečku, kde zůstal jen Jeníček, Mařenka a tatínek. Tatínek těžce pracoval v lese jako dřevorubec, aby děti uživil. Ony s ním chodily do lesa hlavně o prázdninách a v lese si hrály a dováděly. Také tam sbíraly lesní plody, jako jsou jahody, maliny, ostružiny a pochopitelně i houby. Tatínek jim ale často říkal: *„Děti, děti nechoďte*

hluboko do lesa, nebo se ztratíte“. Potom jim důkladně vysvětlil, že si děti musí dát dobrý pozor, aby pořád slyšely palici, kterou uvázal na strom a která se ve větru houpala a bušila do stromu bum, bum a bum. Hodné děti Jeníček s Mařenkou tatínka poslouchaly a tak se stalo, že se nikdy neztratily. Jedno velmi horké letní odpoledne však dováděly tak divoce, že je po nějaké době přepadla nejen velká a silná žízeň, ale také pořádný hlad. Naštěstí měla Mařenka v batůžku pořádnou čutoru s čajem a chleba na svačinu. Obě děti se důkladně napily a potom sluply svačinu jako malinu. Sedly si pod velký smrk, aby si odpočinuly a povídaly si. Dalo se počítat s tím, že je únava úplně zmůže. Za pár minut obě děti usnuly, jako když je do vody hodí. Pod voňavým smrkem spaly dlouho, dlouho a tvrdě. Hodiny ubíhaly …

Když se děti probudily, bylo už v lese skoro tma. Jeníček se začal bát a měl moldánky na krajíčku, ale Mařenka řekla: *„Jeníčku nebuď pecka, přece znáš tu pohádku o perníkové chaloupce, tak vylez na strom a koukni se po ní, prosím.“*

No tak se Jeníček přestal bát a vylezl na nejvyšší strom v okolí. Kouká do okolí jako blázen a nic nevidí. Smutně to hlásí dolů Mařence, ale ta ho nabádá, aby se podíval pořádně. Mařenka si říká sama sobě: Kdo hledá tak najde, jen aby se Jeníček pořádně podíval na všechny strany. Mařenka Jeníčkovi radí: *„Jeníčku podívej se pořádně a důkladně, máš ten svůj dětský dalekohled?“*

Jeníček kouká a kouká a nakonec, ouvej … v dálce vidí malé světýlko. Že by to byla očekávaná perníková chaloupka? A co jiného by to v temném lese mohlo být? A Jeníček radostně volá dolů se stromu a už se chystá sešplhat dolů na zem.

„Mařenko, milá Mařenko, už to mám, už to vidím.“

A nyní nastal těžký turistický pochod směrem ke světýlku. Nemyslete si děti, žádná sláva. V lese již byla notná tma, Jeníček ani Mařenka neměli s sebou žádnou výbavu na pořádný noční pochod, jako baterku, svítilnu, ani kapesní sirky nebo zápalky a tak klopýtali o pařezy, větve a lesní výmoly. Šli dlouho a dlouho a už si myslely, že mají špatný směr, když tu najednou se před nimi jakési světlo jasně ukázalo. Bylo sice ještě malinké a v dálce, ale zbloudilé děti už ho nemohly minout. To bylo radosti, že se dostanou do perníkové chaloupky, kde je perníček, kde Jeníček společně s Mařenkou obelstí ježibabu a budou se mít dobře. A tak obě děti notně přidaly do kroku. Když se ale světlo blížilo, najednou se zdálo, že to není žádná perníková chaloupka, ale velký oheň. Děti přistoupily blíž, a co to nevidí. Zřejmě táborový oheň a parta trampů. A skutečně, když se děti přiblížily, uviděl je šerif osady Bujon

(tak se jmenoval, to byla jeho trampská přezdívka). Trampové mají totiž skoro všichni nějaké divné trampské přezdívky. Šerif se ihned dětí zeptal: *„Děti, co tady děláte v tak temném lese, vždyť už je skoro půlnoc?“* Jeníček byl vyplašený, tak jen mlčel, ale nikoliv výřečná Mařenka. *„My jsme se prosím ztratily tatínkovi.“*
„Tak to je jiné kafe“ řekl šerif a hned rozdával pokyny, aby se ostatní trampíci o děti postarali. *„Ešus, ty dětem udělej večeři, a Johny prosím připrav jim spaní pod celtou v přístřešku, jistě budou spát jako dudci.“* A skutečně bylo to tak. Jen děti dojedly a napily se teplého čaje svalily se do připravených spacáků a spaly jako když je do vody hodí.
Trampíci seděli ještě dlouho u ohně, odložili kytary, aby děti nerušily ve spánku, ale povídali si a povídali ty staré dávné příběhy a osudy svých kamarádů, zážitky z potlachů, slezin a z jiných trampských radovánek. Oheň hořel a hořel a některým trampům se začaly zavírat oči. Ráno byl první na nohou Jeníček, kdo jiný. Vyspinkaný zcela do růžova rozfoukal uhlíky a udělal ranní oheň, ale to už se i tramp Ešus soukal ze spacáku, aby všem v kempu mohl udělat pořádnou a chutnou snídani. Než byla snídaně připravena, vzbudili se další trampíci z trampské osady Divokých Havranů. Jak Jeníček, tak i Mařenka trampům pěkně poděkovali nejen za dobré jídlo, ale také za nocleh v osadním kempu. Do té doby ani starší Mařenka, ani mladší Jeníček nespali takhle nadivoko, jen pod širákem – pod velkou nataženou maskáčovou plachtou. Nezbylo než se rozloučit a vydat se na cestu domů. Ale moudrý šerif osady Bujon nechtěl nechat nic náhodě. Proto řekl: *„Side uděláš dětem průvodce a vezmeš je do vesnice, tam je předej tatínkovi – jistě se tatínek o své děti celou noc strachoval“*. *„Jistě šerife, zařídím to“*, odpověděl tramp Sid, *„ale vezmu si s sebou i Boba, přece jen je to dlouhá cesta“*. *„Jasně“*, souhlasil šerif Bujon.
A tak se děti rozloučily s trampy a společně se Sidem a Bobem se vydaly na cestu k vesnici. Byla to dlouhá a únavná cesta, nemyslete si děti. Ještě že jak tramp Sid, tak i Bob měli s sebou čutory s pramenitou vodou, protože se cestou lesem několikrát osvěžovali. No a co teprve ve vesnici? Tatínek sedí smutně u stolu a hlavu v dlaních, neví, co si má počít. Když na něho skočili jak Mařenka, tak i Jeníček, no to bylo plno upřímné radosti, že se spolu zase ve zdraví shledali. Trampové se rozloučili a chtěli jít zpět na osadní kemp, ale tatínek je jen tak nepustil. Děti tatínkovi vykládaly, jak se o ně trampové pěkně postarali. Tak tatík jak trampovi Sidovi, tak trampovi Bobovi naložil plný talíř horké gulášové polívky s kusem poctivého chleba a výborné pivo. Když to trampíci spořádali, potom jim tatínek ještě nabídnul štamprli slivovice

a dobrou tureckou kávu. A co myslíte děti? Nechal tatínek trampy jen tak odejít zpět do jejich osadního ležení v hlubokém lese? Ani náhodou, museli si s sebou vzít jak láhev domácí slivovice, tak i kus dobrého domácího špeku. Trampové se sice upejpali a nechtěli si tyto dary od tatínka, Jeníčka a Mařenky vzít, protože věděli, že tatínek není bohatý, ale on nedal jinak. A tak se nakonec rozloučili a zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Malé PS nakonec, abychom byli i po letech zcela v obraze. Perníková chaloupka III – tak zvaná TRAMPSKÁ je už v podstatě starou pohádkou. Proč? Vznikla někdy kolem roku 1995, jako kombinace klasické pohádky a trampských myšlenek a idejí coby člena staré trampské osady T.O. Full Moon, česky Úplněk. Pokud si dobře pamatuji, tak tuto pohádku jsem vyprávěl s úspěchem nejen svým vlastním dětem, ale také při častých návštěvách u kamaráda Drobka a jeho ženy Bobiny v Malenovicích. Tehdy děti ležely jako na vojně celkem na husto v jednotlivých ložnicích rodinného domku (v prvním poschodí) a v podstatě si tuto pohádku dokonce „vyžadovaly", což mě jako autora pochopitelně velmi těšilo a těší dodnes. Současná verze Perníkové chaloupky III – trampská se od té původní mnoho neliší, protože základní myšlenka „pohoda, pomoc a podpora" trampů zbloudilým dětem je i této verzi zcela převažující. Howgh.

Otázky pro děti:

1. Děti jak se jmenoval šerif osady? (Bujón)
2. Kdo chystal dětem Jeníčkovi a Mařence večeři? (Ešus)
3. Kdo odvedl ztracené děti zpět do vesnice k tatínkovi? (Sid a Bob)
4. Z jaké trampské osady byli trampíci, kteří zachránili děti Jeníčka a Mařenku? (z trampské osady Divokých Havranů)

Zimní tábořeni

Radko Kocvera - Ribíz *Poezie nad 23 let*

Z oblohy padají koule, podle zpráv mělo jenom trochu sněžit
někdy si v duchu přeji, zrovna jako teď, raději dál už nežít
Sakra, proč mi ten bílej hnus pořád leze přes gumu za trenky
že by ho vážně zajímaly ty moje kuličky, dávno už skleněnky
Jak už to tak bývá, někdo tam nahoře musel totálně zmagořit
Bože, já přece nechci spáchat sebevraždu, jenom tady tábořit

Utekl jsem

Jiří Vágner *Próza nad 23 let*

Zdají se vám na vandru sny ? Jezdím s kamarády pravidelně na zimní vandry a tento sen se mi zdál na Šumavě někde v oblasti vrchu Tok .
Utekl jsem ! Paráda ! Už tam mezi nimi nejsem . Nedalo se to vydržet . Taková hysterie , rvát se o vše jak hyeny o kost . A já ! Já utekl ! Krása . Jé a jak je všechno kolem najednou milé . Ty stromy a nebe , musím ho vidět v leže . Bože ta louka a jak se mi dýchá . Nic moje emoce neváže . Tak to jsou ty křídla které jsou v duši .

Ani nevím kde se kdy ve mně vzal ten neklid . Jednou jsem si prostě uvědomil že utíkám . Běžím a jsem pronásledován , je noc , běžím lesem štěkot psů a křik vojáků běžících za mnou se mi zařezává do celého těla a ochromuje mou snahu prchnout , každý krok je nesmírně těžký . Vyhýbám se stromům , prodírám se křovím nikde žádná cesta , znám jen směr . Dostanu-li se přes sedlo , jsem zachráněn . Každý krok je boj s únavou a vyčerpáním . Každý krok je dialog mezi větším a menším zlem ze kterého mne probouzí jen křik pronásledovatelů a v panické hysterii ve mne burcuje vypětí z posledních sil . Kolik ještě , sto , sto padesát , dvě st ě metrů ? Slyším zřetelné silné volání stůj, čirost lesní noci prořízne krátká dávka . Musím . Jsou hranice které po překročení odtrhnou vědomí od organismu a vybičují ho tak k neskutečným výkonům . Je to duševní síla která dokáže organismus dohnat k vyčerpání jehož náročnost může vést až ke kolapsu .
Musím . To je vše o čem jsem schopný uvažovat . Musím . A však cize zaslechnu své krátké zasmání nad paradoxem osudu . Musím překonat hranici svých schopností abych překonal hranici mezi životem a smrtí , svobodou a vězněním a mučením . Prožívám časově neměřitelnou skutečnost všechno je hmatatelně bytostné a při tom jako ve snu . Někdo od všeho utíká k duchovním hodnotám života a já si uvědomuji že útěk je duchovním krokem a přestávám se spoléhat na realitu , jen matně si v okamžiku uvědomím že to je ta hranice mezi životem a smrtí . Utíkám stále čím jsem víš tím je svah strmější a pronásledovatelé jsou blíž . Prásk , pr&aacu te;sk a okolí rozsvítí dvě světlice . Stůj , stůj , ruce vzhůru a rachot samopalů , jekot zuřivých projektilů odrážejících se od starých kmenů tančících v záři klesajících světlic . A tam nahoře je hřbet , tam je život naděje a cíl . Už vidím temné obrysy skalních bariér . Musím se dostat mezi skály dřív než se do mně někdo z těch uvědoměle nevědomích tupců trefí . To není strach , ten znám , ten svazuje , to není

hrůza , je to touha po životě a svobodě je to naděje co můj organismus pohání vpřed ani nevím jak to trvalo dlouho a dotknu se rukou chladné skály . Teď už jen prodrat se skalami a pak už poběžím ze svahu dolů , který je již Rakouský . Tak moc jsem toužil dosáhnout tohoto m&iac ute;sta a nyní když se vracím lapaje po dechu sám k sobě , kdy prohledávám horečně labyrint skal, rozpouštím v mysli všechny frustrace které tak příznačně doprovázejí okamžiky zásadních změn .Vím co opouštím ne jen to před čím utíkám , ale i to co musím opustit . Najednou zjišťuji že nitro jenž mi bylo do posut štítem začíná se stávat pastí . Jakoby v každé skále byl zaklet nějaký vzácný okamžik nebo člověk kterého opouštím . Podle štěkotu psů , poznávám že se pronásledovatelé přibližují ke skalám . Prásk . Světlice . Už vaří z vody . Nemohou pustit psi už jsem na hranici a oni by běželi do Rakouska za mnou , ale ještě mne chtějí dostat ve skalách . Teď mi jejich světlice na okamžik pomáhá . Dva metry vpravo vidím průrvu . Vrhnu se do ní a dokut světlice září mohu kličkovat směrem tušené stezky .
A pak tma . Bolestná tma . Musím se dostat ze skal ven a ... za sebou slyším psí dech a dupot vojenských bagančat . Stres mne opět vymrští s těla a já jasně spatřím únikovou cestu . Naděje mne vrátí zpátky a já v sobě jasně slyším hlas v povelu : tudy ! Nedbám otlučených nohou a sedřených rukou , naráženje v běhu jsem skalami dostrkán k průrvě kde ztrácím půdu pod nohama a padám .
Krátce padám dopadnu a kutálím se z prudkého svahu dolů . Valím se dolů snad několik desítek metrů . Svoboda v kotrmelcích ve chvíli kdy mi dochází paradox této myšlenky , úder hlavy do stromu mi způsobí mrákoty .
Utekl jsem . Už tolikrát jsem utekl . Na útěku je nejkrásnější to jak se člověk zabývá vším , aniž by v tom byl nějak zakomponovaný návrat . Paradoxem je že každý útěk už v sobě návrat obsahuje a pokut ne je to útěk nenávratný a ten se nedá vyprávět .

Barvy do turistického erbu

Václav Vodvářka *Próza nad 23 let*

Specifickými cestami jsou stezky barevně značené, turistické. Naše národní barvy jsou **červená** a **bílá.** (*Moje barva červená a bílá, moje heslo poctivost a síla*, prohlašoval Karel Havlíček Borovský ; *Ať je v Čechách vždycky bílý den a plno růží kolem* – to si přál zase Jan Neruda.) Po roce 1918 k těmto dvěma erbovním barvám přibyla všeslovanská **modrá**. Chraň Bůh, že bych chtěl jakkoli znevažovat státní symboliku a ochotnicky do ní fušovat, ale myslím si, že v našich zeměpisných šířkách měly být prohlášeny za oficiální ještě také **zelená** a **žlutá**. Někdy mi připadá, že celá naše vlast se skládá z těchto pěti barev, anebo je jimi alespoň hustě protkána. Ať vytáhnete paty z domova na kteroukoli světovou stranu, všude narazíte na barevné turistické značky, které vás spolehlivě dovedou polními a lesními cestami odkudkoli kamkoli. Na nepřehlédnutelných strategických místech narážíte na stromech a na kamenech, též třeba na elektrických sloupech a na plotech na tři barevné vodorovné proužky : nahoře a dole bílý, ten vás ale nemusí nijak moc zajímat, protože je tam jenom pro zvýraznění toho podstatného uprostřed: **červeného, modrého, zeleného** či **žlutého**. Jdete po cestě, dokud vás zvolená barva nedovede k další stejné značce, pak k další a ještě k další … Pokud vlastní nepozorností (poněvadž jste v družném rozhovoru nebo v zamyšlení na důležitém místě neodbočili, kam vám značka přikazovala) nesejdete z trasy (na silnici by to bylo vzdor automapě a navigaci mnohem pravděpodobnější), objeví se před vámi dříve či později charakteristický rozcestník turistických cest, který vás informuje, kde se právě nacházíte [1] a jak daleko (s přesností na půl kilometru, někdy i na stovky metrů) vám k žádoucímu cíli ještě zbývá. Dávám ruku do ohně, že nezabloudíte. (Problém může nastat jenom tehdy, když vás ukolébá, že kráčíte hodně dlouho po upravené cestě, a v domnění, že jinak tomu už nikdy nebude, přestanete sledovat značky. V nestřeženém okamžiku se pak může stát, že si nevšimnete evidentní odbočky na uzoučkou zarostlou stezku nebo doslova a do písmene do řečiště vyschlého potoka [2], pokračujete cestou nejmenšího odporu po příjemné dosavadní pěšině - a najednou jste bez barevného vedení

[1] S pojmenováním příslušného bodu je někdy potíž. Pokud je to jen trochu možné, zvolí značkaři zdejší pomístní název. Když však nic takového neexistuje, objeví se tam třeba uměle *u buku, u modřínu* apod.

[2] Turistické cesty jsou voleny tak, aby byly vždy schůdné a bezpečné, ale o některé to platí více a o některé méně. Proto jsme přece světošlápkové, abychom to zdolali, ne ? Přelom, přeskoč, nepodlez !

úplně jinde, než jste si přáli být. Jenomže tohle není chyba značek a značkařů, nýbrž selhání vašeho *lidského faktoru*.) Autem po silnici bloudíme z nepozornosti (i vinou nelogických ukazatelů) vždy a všude. Systém *barevné skvrny* má svůj řád. **Červená** neznamená *stůj, ani o krok dál*, jak bychom se my lidé odkojení pravidly silničního provozu mohli mylně domnívat, nýbrž označuje nejdůležitější trasy a spojuje nejvýznamnější a nejpozoruhodnější, zpravidla obývané, cíle, kde je zastávka vlaku nebo autobusu. V horském terénu pak signalizuje **červená** *hřebenovku*. *Hřebenová trasa* bývá vcelku pohodlná, více či méně zvlněná a lze se z ní kochat nádhernými panoramaty. Jenomže vyškrábat se nahoru ! Jakmile v horách narazíte na **modrou** nebo **zelenou**, o **žluté** vůbec nemluvím, ta je děs sama o sobě, vezměte jed na to, že vás povede do strmého úbočí, někdy i pořádným *krpálem*, anebo opačným směrem často *šusem* dolů do údolí. Kolínka trpí a trpí … Jak známo, cesta do hřebene se musí vykoupit sedmerým potem – a z vrcholu pak vedou všechny cesty dolů.[3] V terénu i v životě. Na vrcholu *Veľkého Kriváňa Tatranského* (výše jsem to po svých nedotáhl a už asi nedotáhnu) mě zaujala směrovka hlásající, že *Cesta kupredu vede smerom zpet*. Zní to kuriozně, má to však svou logiku. Kdo by se chtěl dalším krokem kupředu zřítit ze svislého skalního štítu, že? Tudy opravdu cesta nevede a takových rádobyenergických *roztínačů gordických uzlů* jsou plné hřbitovy.[4] V rovinatých krajích jsou jinak než červeně značeny cesty menší důležitosti, ale tím vás zdaleka nechci odrazovat od jejich *rekognoskace*. Mnohdy člověk žasne, k jakým zázrakům ho dovedou. Co je důležité, zůstává lenochům neviditelné (teď jsem parafrázoval Exupéryho lišku). Krása a vznešenost se rády skrývají v nenápadném rouše (tohle řekl E. M. Remarque v souvislosti s odrbanou karosérií závodního automobilu důvěrně pojmenovaného Karel). S krásou si také nemůže tykat ten, kdo si to nezaslouží (kdo řekl tohle, to už nevím). Ono při odlehlých cestách roste možná i zlaté

---

3 Někdy to může vyřešit lanovka – ušetří nám čas a námahu -, ale je to drahé a jaksi neturistické. Kdo byl na Sněžce pouze a jedině lanovkou, ten tam snad ani nebyl. Nahoru na Ještěd je výstup k uzoufání nudný, ale alespoň jednou jsem ho cítil povinnost zdolat, jinak bych se nemohl holedbat, že jsem tuhle kotu zdolal.

Znám ostatně lidi, kteří v životě nebyli tam, kam nevede silnice, a kdyby mohli, budou jezdit autem i doma po schodech a do postele.

4 Víte, co si myslí svatý Václav na pomníku na (Svato)Václavském náměstí ? No přece *ještě krok a už jsem dole.*

A znáte ten vtip, jak stojí muž nad propastí a prozpěvuje si *Pětadvacet tralala, pětadvacet tralala, pětadvacet tralala …* ? Přijde k němu náhodný chodec a ptá se ho, co tam provádí. *No pojďte sem a podívejte se sám,* zní odpověď. Zvědavec se postaví na určené místo, zpěvák do něj strčí a aktualizovaně si prozpěvuje *Šestadvacet tralala, šestadvacet tralala …*

Moje žena jednou v přemíře euforie bujaře zahalekala na jakémsi vrcholu v Malé Fatře, že *Na salaši v Hornom Rovnom zabil bača baču hovnom*. A jak byla nadšená, když jí z údolí zaznělo echo *Kdo neverí, ať tam beží, vedle bači hovno leží*.

kapradí a čarovné býlí … (tuto myšlenku zaznamenal Karel Čapek v povídce *Modrá chryzantéma* z *Povídek z jedné kapsy*).
Vůbec první turistická cesta u nás, značená ovšem **červeně**, vede z Berouna od nemocnice (z tamější konečné městské dopravy) přes Svatého Jana pod Skalou, přes *Bubovické vodopády*, okolo *Císařské studny* u *Kubrychtovy boudy* a kolem *Dubu sedmi bratří* přímo k bráně Karlštejna. Pojmenovaná je po Vojtovi Náprstkovi, co má v Praze na Betlémském náměstí muzeum exotických kultur a co jeho předkové pocházejí z Tuchlovic. Jestli jste po téhle stezce ještě nešlapali, urychleně to napravte, neleňte a na nic nečekejte. Stojí to za to.
V posledních letech se objevují na turistických cestách i cyklisté. Obvykle se s pěšáky dobře *porovnají*, ale někdy se s nimi potkávám i tam, kde by rozhodně být neměli (třeba u oněch romantických Karlštejnských vodopádů nebo na schůdcích a na žebřících v Českém ráji či na *hřebenovce* ke Sněžce). Já vím, že je to pro ně ideální spojnice – a prý také *adrenalin* - , jenomže oni ničí přírodu (když jich projede vlhkou sníženinou denně dvacet a více, vypadá to tam jako v *kališti* divočáků; když cestou z kopce energicky brzdí, vydřou zeminu až na kořeny či na skálu) a dovedou být rovněž nebezpeční sobě i druhým (byl jsem vícekrát svědkem, jak *sestřelili* chodce, který jim dostatečně rychle neuhnul, nebo jak se sami rozbili o strom či *se vysekali* v zatáčce). Na silnici je tím zranitelnějším cyklista, v přírodě pěšák. Kromě *cyklostezek* už vedou krajem i *hipostezky*, značené barevnými kolečky v bílém čtverečku. S těmi žádné zkušenosti nemám, jenom *do toho* občas málem šlápnu a musím držet psa, aby *to* nežral.
V Čechách jsou vzdálenosti na turistickém značení uváděny v kilometrech, na Slovensku pak v čase, který je podle značkařů potřebný k jejich zdolání. V hornatém terénu to má svůj nesporný význam: kilometr po rovině ujdete za nějakých deset minut, avšak stoupáte-li po **žluté** do úbočí, zdoláváte ho podstatně delší dobu. Je dobře být na to včas připraven. Každý turista má pochopitelně jiné osobní tempo; kdysi jsem do uvedeného času započítával i zastávky na nezbytnou svačinu a kochání se krajem, ale víceméně se dá na oficiální časy spolehnout.
Na turistické značení je téměř stoprocentní spolehnutí, co se týká přesného směru i vzdálenosti. Nestane se vám, jak říkával pan František Nepil, že do vesnice, kterou prokazatelně vidíte vlevo, musíte kráčet opačným směrem doleva. Nedostane se rovněž na rozcestí, kde se dočtete, že vpravo bude Horní Lhota, že prostřední cesta vás zavede do Prostřední Lhoty a že vlevo se nachází Dolní Lhota. Tečka. Jenomže co

je vám to platné, když vy se potřebujete dostat do Třebíče ? Anebo naopak – na Šumavě vás silniční ukazatel vede do Prahy a do města jménem München, zatímco vy máte namířeno do Nalžovských Hor. Co teď? To turistické značení vás automaticky informuje o cílech nejbližších, středně vzdálených i nejvzdálenějších. *Sloní náměstí 0,2 km ; Dolní Adršpach 5 km ; Náchod 22 km.* Račte si vybrat, jaká bude ctěná libost. Anebo vzdálenost – na turistických trasách se vám nepřihodí, že minete ukazatel Kladno 10 km, a vy jedete sedm kilometrů uvedeným směrem, abyste zjistili, že do Kladna vám zbývá ještě 8 km. Jsou věci mezi nebem a zemí, ale stávají se, ne však značkařům, ti jsou vyzbrojeni přesnými krokoměry.

Přímo z Lán od hospody jménem *Narpa* vedou do světa dvě barvy: **červená** a **žlutá.**

Po **červené** se směrem na jih dostaneme *ke bráně,* na *Šubrta,* na *Pánovku,* do *Lánského luhu,* na *Ploskov* – a odtud pak víceméně sledujeme oborní plot na *Vápenec* a příkrým uměním dolů sestoupíme ke *Klíčavské přehradě*. Kdybychom toho neměli ještě dost (je to 13 a půl kilometru), můžeme pokračovat na *Křivoklát.* Mezi *Ploskovem* a *Kaly* tahle červeně značená lesní stezka vede prakticky souběžně se západní stranou silnice na Beroun – ta je z ní každopádně na doslech, mnohde i na dohled. (Oni totiž značkaři nemají asfalt rádi, a když to jen trochu jde, oklikou se mu vyhýbají, třebaže tím někdy prodlouží trasu. Přírody není nikdy dost. Zatímco asfaltu, na němž – jak známo – fotosyntezá neprobíhá, utěšeně přibývá, zeleně potichu ubývá ve prospěch sídlišť, dálnic a parkovišť u super-, hyper- a megamarketů. Vyšší cifru neznám a neumím si ani představit, kolik má nul. Svět se stává příjemným pro motorová vozidla, ale začíná být nepřátelským pro pěšáky.) Na východě sleduje tuhle silnici **modrá** značka vedoucí z Kamenných Žehrovic přes *Ploskov* k Bělči. Nedaleko bývalých milířů (podle směrovky to bylo *páleniště*, ale to nemělo bohužel nic společného s *pálenicí* - pálit se dá slivovice, ale také dřevěné uhlí) v polesí *Kaly*, kde se terén začíná strmě svažovat ke *Klíčavě*, odbočuje směrem k jihozápadu **žlutá** značka, a to k hájovně *Kaly* a na Sýkořici.

Z lánského náměstí směrem na západ vede jiná **žlutá** značka. Po ní se dojde k *Vašírovské líse,* k *Pilskému rybníku* a *Emilovým luhem* ke *Kracelským rybníkům* pod Rudou.

Zelená a **modrá** přímo skrz obec Lány neprocházejí, ale kdo není líný na krok, dříve nebo později na ně narazí. Barevné stuhy protkávají celý kraj, tvoří hustou síť, potkávají se, splývají a opět rozcházejí – skoro jako lidé, i když na rozdíl od křižovatky cest, kterou lze podle mapy

s jistotou očekávat, o křižovatce lidských osudů předem nic nevíme, k ní totiž žádné turistické značky nevedou. Je třeba smeknout před značkaři, kteří mají na starosti barevné značení – obnovují ho, doplňují, pozměňují a podle potřeby aktualizují. Co ti se se svými plechovkami s barvou našlapou ![i] Spojují nejen jisté místo s jinou lokalitou, ale také člověka s člověkem. Cesta a spolupoutníci bývají často důležitější než samotný cíl. Víte, kolik zajímavých lidí a osudů na pěších cestách potkáváme ? Za volantem jsme všude a vlastně nikde, zatímco v terénu daleko nedojdeme, i když nemáme krátké nohy, nelžeme a nekrademe, ale mnohem více toho vidíme a promyslíme.
Člověk vedený vodorovnými barevnými pásky neví, kam dřív. Není všem dnům konec, vyražme do terénu! Když už to z praktických důvodů neudělali státníci, přiberme si do svého vlastního erbu k **bílé, červené** a **modré** ještě také **zelenou** a **žlutou**. Uvidíme, kam všude a ke komu všemu nás dovedou.

Pozlátka

Libuše Matysíková *Poezie nad 23 let*

Třpytky třpytivé
třpytky mámivé
blýskavé jiskřivé

Jste vy šálivé
jste vy třeštivé
jste jako malé dítě

Zatřpytíte se svým leskem
omámíte svou svůdností
ošálíte svou bytostí

VŠICHNI MÁME RÁDI SVOJE SNY

Kamarádův první vandr

Ivan Veselý - Vána *Próza nad 23 let*

Můj kamarád přezdívkou zvaný charon nám jednou zdělil vážným hlasem pojedu s váma na vandr.Naše celá osada se šerifem syslem zůstala
celá skoprnělá zírat s otevřenými ústy co se to děje.CHaron zapřísáhlý chatař a milovník jízdy autem že by vyrazil na pěší tůru se mě moc ani druhým kamarádům nechtělo uvěřit no ale když si od jednoho člena naší osady půjčil usárnu a spacák tak nás skoro přesvědčil.Mělo se jet za kamarádkou s osady jež byla se školou na chmelu v rakovnické oblasti.Kde to už si moc nepamatuji ale bylo to někde kolem Oráčova.V pátek jsme vyjeli směr Roztoky u Křivoklátu na chatu k našemu smělému nováčkovi ,protože se tam ještě v pátek hrálo v místní restauraci ,což byla vyhlášená hospoda rakovnických trampů a hráčů blůgrasu ,lokál na dvoře hotelu zvaný též konibar.Vsobotu ráno začala anabáze našeho nováčka .Začala neslavně musím vám říci ,zabalit usárnu neuměl ani po několikeré názorné ukázce tak škemral tak dlouho až se nám ho zželelo a usárnu jsme mu zabalili a to byla podívaná.Zapomněl jsem vám říci že charon byl výborný kytarista a na vandr si sebou nesl kufr s kytarou.
Nás s kamarádem Čárlím nenapadlo nic lepšího než mu do kufru od kytary zabalili spacák a ostatní propriety na vandr a do usárny jsme zabalili kytaru.Řeknu vám to pohled byl boží jak nad hlavu mu koukal krk od kytary a on se tahal s kufrem plným věcí.A dovedete si představit těch jmen co nám dal onen prvorozený tremp.No to víte že jsme mu to nakonec přebalili jak to má být tak aby nám nedělal ostudu a celý vandr ani jednou nezareptal ,ani se nebouřil proti pěší tůře kterou jsme podnikli a také vám musím prozradit že to byl jeho první a zároven poslední vandr v jeho životě.od té doby vyznává vlastní pravidlo že nejlepší usárna je kterýkoliv kufr od auta a my mu můžeme políbit s vandry šos .No po letech musím konstatovat že to byl jeden z dobrejch a veselých vandrů

Věčná touha

Martina Hůnová *Poezie nad 23 let*

Starou krosnu si balím
A utíkám ven
Ta touha je velká
A celý můj sen

Sen o dálkách v pustině
Kde budu si hrát
na trempíka jedině
Ten sen si dám zdát

Je to sen a hra pouhá
Ale naplní duši
V té prázdnotě konzumu
Co hodnoty ruší

Dál krosny si balte
Vy víte kam jít
Své sny rozehrajte
Vy umíte snít

Kdo hledá, ten najde

Luděk Šácha *Poezie nad 23 let*

Hledám ženskou , které i v létě není zima,
ženskou, co stále nečumí na Novu a televizi Prima,

hledám ženskou, která mě bude mít ráda i bez znalosti mého bankovního pinu,
ženskou, co mi masíruje záda , když ještě vyspávám včerejší kocovinu,

hledám ženskou , která spí raději v lese než doma v kanafasu,
ženskou , co nekupuje zbytečnosti a umí držet kasu,

hledal jsem ženskou a už jednu doma mám,
sice má méně vlasů a trochu jiný podbřišek
a taky nepobrala krásu, ale mám ji rád,
vždyť, jmenuje se František .

Ztracená osada

Marika Jančaříková *Poezie nad 23 let*

Den už končí a lesem se táhne stín
Šero vládne v tomhle lese stoletým
A jen strach tu stojí s hustou tmou
Nebezpečí zas se vznáší nade mnou

R: Černej les dubový
Sotva kdo by do něj vlez
Ale já musím na osadu ztracenou

Ta osada je jen na mapách ukrytých
Říká se jí prokletá, ale to mi nevadí
Spalován jsem zas dálkou lákavou
Možná zítra na paloučku mě zahrabou

R:

Supi už se vznáší černou dálavou
Mokrý dřevo nechce hřát duši bolavou
Měl bych si píseň poslední zazpívat
V temným lese prokletým takhle to končívá

R:

Ráno však přesto všechno zas procitám
Stromy mizí a na palouku ďábel sám
Osadu svou ať už prej nikdy nehledám
A raději nohy na ramena a zpátky utíkám

Když jde o hovno, může jít o mnoho

Václav Vodvářka *Próza nad 23 let*

Když nejde o život, mávneme často bohorovně rukou, abychom bagatelizovali nějaký problém až k zanedbatelné nicotnosti, *jde o hovno.* Kultivovaně řečeno, nejedná se vůbec o nic důležitého. Těžkosti jsou od toho, aby se řešily, jsou pro nás výzvou a pobídkou a – mezi námi – svízele, které se *nevystříbří* do tří dnů zcela samy bez našeho přičinění, nejsou hodny toho, abychom se jimi vůbec zabývali. *Hovno* zde funguje jako vulgární, ale výstižný vyjádření razantního záporu. *Hovno* může být i výrazem naštvanosti, údivu či rezignace. Jan Werich v sedmdesátých letech konstatoval, že slovník naší mateřštiny by klidně mohl obsahovat *na jedné straně dvě slova – oslovení vole a podstatné jméno hovno – a na straně druhé zbylých deset tisíc slov českého jazyka s komentářem, v kterých výjimečných případech můžou ona dvě zásadní slova nahradit.*[5] Potud k významům expresivně přeneseným, která dokážou našinci v pravou chvíli na pravém místě osvobodivě ulevit. Právě proto by se jimi nemělo plýtvat, aby nezevšedněla.

Jaroslav Vrchlický (alespoň se mu tyto verše připisují) napsal:

[…] Ale jedna věc mě těší, z hovna čerpám nauku:
v hovně jsme si všichni rovni, bez reforem, bez hluku.
Každý člověk, ať je králem, ať je žebrák prosící,
Čím je víc než pro to hovno živou jenom voznicí?

Vychází zde z primárního významu slova *hovno*, nicméně se s noblesou sobě vlastní dobírá i jeho filosofické roviny a *hovno* se mu stává symbolem pomíjejícnosti života, ale také demokratické rovnosti lidí všech stavů. Před volební reformou z roku 1907 to znělo od uctívaného básníka přímo agitačně. Nejzákladnější všeslovanský význam slova *hovno* je však mnohem zemitější: *lejno, trus, výměšek, exkrement, fekálie, produkt metabolismu neboli přeměny látkové* … prostě lidské *tentononc*, jak ho eufemizoval Karel Čapek v povídce „Modrá chryzantéma“. Jde-li o tohle *hovno*, pak rozhodně nemusí jít o *hovno*, ale třeba o sousedské či obecní spory ohledně máslíčka na chleba. Peníze jsou, jak známo, vždycky teprve na prvním místě; v časech tržní ekonomiky rozhodně nejsou *prachem u nohou* Egypťana Sinuheta, který je takto naivně a bláhově chápal – a jak nakonec chudák sám dopadl! Zbylo mu jen pesimistické filosofování v duchu postesknutí, že světská sláva polní tráva a veškeré lidské snažení je vlastně *na hovno*.

[5] Růt, Přemysl: Velká kniha o hovně, nakladatelství Havran, Praha 2001.

Neměl pravdu, Sinuhet.
Pokud lze *hovno* v pravém slova smyslu směnit za finance, potom *na hovno* rozhodně není. V Pavlíkově o tom věděli své.[6] V devadesátých letech dnes už předminulého století tam měli pana učitele Františka Hůlku, který bydlel v budově místní školy. Obecní rada mu zazlívala, že ve školních prostorách skladuje své vlastní haraburdí, ale v téhle kauze *šlo* skutečně víceméně *jen o hovno*. Složitější to bylo, když došla na *hovna* jako taková. Ve škole byly samozřejmě záchody, a co jimi prošlo, to skončilo v žumpě, kultivovaně řečeno v septiku. Tam se toho vešlo! Kolik pochutin proměněných v exkrementy se tam do roka a do dne nashromáždilo! A tahle hmota *nebyla na hovno*! Ta se dala výhodně prodat sedlákům jako hnojivo. A prodával jim je pan učitel, aby si přilepšil, respektive aby získal pár zlatek na máslíčko, které si namaže na suchý a tvrdý kantorský chlebíček. Septik se vyvážel zpravidla o prázdninách, když měl pan učitel čas. Pavlíkov prý býval v letních vedrech každoročně krátkodobě zamořen nezaměnitelným nelibým odérem. Tohle se nelíbilo obecné radě. Nevadil jí snad ani ten smrad, nýbrž peníze, ve které se proměnil, lépe řečeno skutečnost, že tyhle finance plynou do učitelovy kapsy. Škola je obecní, tudíž obci náleží všechno, co se zde vyprodukuje. Padlo usnesení, že celý obnos získaný za obsah školní žumpy poputuje do školní pokladny.
Kantor Hůlka podal odvolání. Školní reterát využívá i on sám se svou rodinou. O prázdninách, o nedělích a o svátcích dokonce jen oni sami! Proti tomu se nedalo nic namítat, tudíž byla záležitost uzavřena tak, že učitel má právo na alikvotní část finančního obnosu, který obec za školní fekálie obdrží. Konkrétně na jednu čtvrtinu za letní kvartál, tedy za červen, červenec a srpen. Obě strany dohodu akceptovaly a pavlíkovská *válka o hovno* byla kompromisně zažehnána.
A hovno! podiví se leckdo, jaké měli na rakovnickém Balkáně kdysi starosti. Leckdo se nasere jako starej chlap: *Jděte do hoven, kašpaři!*
Jenomže ona celá tahle kauza rozhodně *na hovno* nebyla. Ukázalo se, že když jde o fekálie jako takové, vůbec se nemusí jednat o cosi zanedbatelného V ekonomickém systému volné soutěže se může stát zbožím, potažmo penězi, úplně všechno. Peníze nesmrdí. *Na hovno* není vůbec nic, jen vědět, kudy na to, a najít kupce. Kupříkladu taková skupina s názvem *STOHOVEN* má skvělou reklamu. Oni oficiálně chtějí oznámit, že dobře vědí, jak *z toho ven*, třeba z problémů, těžkostí, nesnází a svízelí, jenomže my v tom rádi slyšíme onu rovnou stovku.

[6] Krško, Jan: Pavlíkov v proměnách času, Rakovník 2014.

Léto

Michal Šelleng *Poezie nad 23 let*

V tomto čarovném období
plném rozličných krás
okolní vlivy urobí
nádherné dojmy v nás

nyní se mají rostliny
a též zvířata k světu
nuž vylez z rodné kotliny
řkouc: "úchvatně mi je tu"

pamatuj - až budeš venku
užívej všech krás přírody
neohrnuj nos, můj holenku
to není dílem náhody

krása vyvěrá ze všech koutů
stačí ji jen načerpat
nevšední divy pro nás jsou tu
však nesmíme je vyčerpat

Nejsi jediná

Petr Kaizr - Grizzly *Poezie nad 23 let*

Když podívám se do Tvých očí
Můžu vidět potlačenou lásku
Ale miláčku, když Tě objímám
Nevíš, že cítím to samé?
Nic nevydrží věčně.
A oba víme, že srdce se mohou změnit.
Ale je těžké držet svíčku
V chladném listopadovém dešti

Strávili jsem tenhle opravdu dlouhý, dlouhý čas
Jen zkoušeli jak potlačit bolest
Ale milenci vždycky přicházejí
a milenci vždycky odcházejí
A nikdo si není opravdu jist,
kdo půjde dnes
Kdo odkráčí pryč

Kdybychom měli čas, abychom to urovnali
Mohla by spočinout má hlava
Na Tvém rameni
Jen vědět, že jsi byla má
Úplně má!
Tak jestli mne chceš milovat,
pak, miláčku, neváhej
Nebo se prostě zastavím
V chladném listopadovém dešti

Potřebuješ nějaký čas sama pro sebe?
Potřebuješ nějaký čas být úplně sama?
I já možná potřebuji nějaký čas pro sebe.
Myslíš si, že potřebuješ nějaký čas být úplně sama.

Vím, že je těžké udržet srdce otevřené
Když každý přítel vypadá, že Ti ublíží
Ale kdybys mohla uzdravit zlomené srdce
Nebylo by na čase okouzlit Tě?

A když Tvé strachy slábnou
A stíny ještě zůstávají
Vím, že mě můžeš milovat
Když už není koho obvinit.
Tak žádné temné myšlenky
Pořád můžeme najít cestu
Protože nic netrvá věčně
Ani chladný listopadový déšť

Nemyslíš, že někoho potřebuješ?
Každý někoho potřebuje,
Nejsi jediná!

Nečekej

Jiří Vágner *Poezie nad 23 let*

Nečekej , až ti Bůh ví kdo dovolí ,
svět nezastavíš , tak nečekej .
Nečekej , to potom srdce svírá
a slova jsou zbytečná , tak nečekej .

Stačí si přát , ta nejkrásnější přání .
Nekonečnou přízeň z nekonečna máš .
Vstup do říše snů o kterých nemáš zdání .
Tak jako vše i ty v sobě poklad máš .

Nečekej , neptej se co se hodí ,
jsi lodivod i se svou lodí , tak nečekej .
Nečekej , kdo čeká ten si stýská ,
která z chvil je ta blízká , tak nečekej .

Když je ti těsná tvoje vesta ,
vždy někde začíná nová cesta .
Stačí jen znát svá vroucná přání
a vskutku není nic co ti brání .
Ještě se rozpomeň na své štěstí ,
ještě se porozhlédni po radosti .
Každý krok určuje další děj ,
tak nečekej , nečekej , nečekej .

Podzim

Michal Šelleng *Poezie nad 23 let*

Jakmile počne nám opadat listí
barevností jas světu ihned zajistí
slunce se ubírá pomalu k spánku
příroda otáčí na jinou stránku
vydatné deště a náhodné mrazy
kdekomu náladu zajisté zkazí
však hledej pozitiva za každé doby
ať nikdo se nemračí ani nezlobí

Stavme kola dokola okolo stola, la la la

Václav Vodvářka *Próza nad 23 let*

Školský výklad obohacování slovní zásoby říká, že s zatímco s málo užívanými skutečnostmi zanikají i slova, která je označovala, s novými věcmi naopak přicházejí na svět slova, která v minulosti nikdo neznal. A také že si potrpíme na módu, a tudíž mnohdy věc jako taková existuje pořád, ale my si pro ni vymýšlíme nové pojmenování, podobně jako si každý půlrok pořizujeme jiné hodinky, i když neukazují čas o nic lépe než ty, které máme. Jsou to takové jazykové hrátky s obsahem a formou, které dávají češtině ten pravý půvab. Rámcově a velkých číslech to jistě platí. Málokdo dneska víme, co je to *kolovrat, kosiště* či *souvrať*, zato běžně *emajlujeme* a *esemeskujeme*, protože máme stále po ruce nějaký ten *kompjůtr, mobil, smartfoun, noutbůk* nebo *tablet* a dokážeme se přes *vifinu* připojit na *net*. Všechny své vědomosti máme na *flešce*, stačí *kliknout* a *monitor* nám prozradí všechny divy světa – třeba i to, k čemu je dobrý *kolovrat* a co dotyčný dělal, když *sil proso na souvrati, ale nebude ho žíti, protože se mu polámalo kosiště*. Nikdo si neobjednáme k obědu *šalši*, respektive konzumujeme ji s gustem pořád, jenomže známe tuhle chutnou krmi už jen coby *omáčku*. Neznám také nikoho, kdo by trávil volný čas na *velocipédu* či *bicyklu*, ačkoli *kam se má noha šine*, tam se musím vyhýbat *cyklistům* na *vytuněných* a *vymakaných jízdních kolech*: na silnici, na chodníku, na přechodu, na poli, v lese, na vrcholu Sněžky, v uzoučkých roklích, no prostě *lautr fšude*. Snažím se s nimi komunikace i terén tolerantně sdílet; někdy samozřejmě překážejí oni mně, jindy se jim plete *pod nohama*, vlastně *pod kolama* (či snad *pod kolami*? … Pravidla neúprosně tvrdí, že *pod koly* …) moje obtěžující maličkost, ale vcelku spolu bezproblémově *vycházíme* (či *vyjíždíme*?). Oni chápou *cyklistiku* jako svůj životní styl: jsou pohyblivější než pěšák, ale na rozdíl od motoristů jsou dostatečně pomalí, aby se mohli kochat panoramaty krajiny, mají pocit svobody a nezávislosti (na pohonných hmotách, na jízdním řádu, na speciálně upravených komunikacích …) Určitě na tom něco bude. Jenomže ono všechno má své. Na rozdíl ode mě, pěšáka, cyklisté, kolaři či kolníci tak docela svobodní nejsou. Když někde ve městě zastaví a jdou se projít po svých, pořád aby s sebou vláčeli helmu (staromilci říkají *přílbu*, ale též *přilbu* – obé je možné – , která při jízdě chrání jejich *leb/ku/,* leč na procházce je na přítěž. Budiž, *helma* není ze zákona povinná, mnozí si s ní hlavu nelámou a spoléhají na svou dostatečně tvrdou *leb*. Ale: co si počít ve městě s *kolem*? Když ho vedete po

přelidněném náměstí s sebou, stále je do vás vráženo a vy do někoho vrážíte, takže z exkurse malebným městem nic nemáte. A když ho chcete někam odstavit? Zkuste to …! Dvě tři kola se někam vmáčknou, ale v takových Slavonicích, Telči a Českém Krumlově jsou v sezoně na náměstích *kolařů* desítky, ne-li stovky. Každý má chuť na zmrzlinu, každý si chce dát pivo, každý musí doplnit v trafice zásoby nikotinu, každý si potřebuje odskočit za svými lidskými potřebami … Dopravní prostředek, který jim až doposud dával pocit svobody, se rázem stává galejnickou koulí na jejich *nohách* (i *nohou* – obé platí). Blaze tomu, kdo nic nemá, nestará se, kam co schová. O lepých děvách nízké hmotnosti a nelepé pověsti se říkává, že že by si o ně našinec ani neopřel kolo. V polovině července v Třeboni ještě rád. Tam si ho opravdu nikam opřít nejde. Pod podloubími a v podsíních jsou sice sem tam volné plochy, všechny jsou ovšem opatřeny roztomilými cedulemi typu *Neopírej si kolo o zeď, není tvoje!* (někdy následuje zdvořilé oslovení *dacane* či *burane* s nepřehlédnutelným vykřičníkem).Viděl jsem i nápis *Nelep se na mě, cyklisto, nejsem tvoje stará. S úctou tvoje zeď*. Ke cti písmomalířů nutno poznamenat, že dobře ovládají interpunkci – ty nezbytné čárky tam opravdu byly, ty jsem z profesionální deformace dodatečně nedoplnil. Před restauracemi (a že jich tam je požehnaně), které samozřejmě chtějí přilákat co nejvíce hostů, jsou k vidění speciální stojany na jízdní kola. Za mých klukovských let podobné bývaly k volnému použití na každém rohu, pak na dlouhé roky zmizely a nyní, když nastal *boom* cyklistického životního stylu, se opět objevují. Je jich však žalostně málo. Méně než sezónních cyklistů. Restauratéři, kteří je instalují, nemohou potřebovat, aby si je po kukaččím vzoru zabrali ti, kteří jim nedají utržit, proto se třeboňské náměstí a přilehlé ulice, kde je doslova hospoda na hospodě, hemží výhrůžnými nápisy: *Kolostavy jen pro naše hosty! – Použití kolostoje jinými než našimi zákazníky se pokutuje!* Někteří hostinští sahají i k neskonale rukodělné lidové slovesností: *Kdo ví, kde je násavna, tomu slouží kolárna. – Máme pivo Regent, hoj, jako bonus kolostoj. – K jídlu tu máš kolostav, dej si pivko, jinak plav!* – Nechci řešit problémy dopravní infrastruktury turisticky exponovaných měst, jsem pouhý protivný češtinář. Slovo *kolárna* není nijak nápadné a výjimečné – z hor známe *lyžárny* a ze suterénů paneláků *kočárkárky*, proč ne tedy *kolárny*. V současné době nikoho ani nenapadne, že by pod touhle firmou provozoval svůj veřtat mistr kolářský. (Jsou ještě vůbec takoví? V Opavě a v Českých Budějovicích mají *Kolářskou ulici*, ale to je asi tak všechno; záměna myslím nehrozí.) Co se týče *kolostavů* a *kolostojů*, tady se vrací

moderní slovotvorba spíše do minulosti, do časů, kdy se Jan Kollár v notoricky /ne/známé „Slávy dceři“ zmiňuje mimo jiné a jiné a jiné také o tom, jak *Abych pak běh zrychlil kroku svého / a si při tom času uspořil, / koupil jsem stroj, který utvořil / v Mannheimu Drais roku přítomného* /v roce 1817/. Ano, jazyk má tendenci k ekonomičnosti vyjadřování. *Stojan na /jízdní/ kola*, to je těžkopádné, nemotorné, neforemné a dlouhé, nedalo by se to nějak ústrojně zkrátit, aby se ušetřilo místo a barva na informační tabuli? Něco jako když třeba z *Václavského náměstí* máme *Václavák*, z *Masarykova nádraží Masaryčku*, z *vodní váhy vodováhu* a z *osobního vlaku osobák*? A víte, že v tomto případě nedalo? Ono to snad s tím *stojanem na jízdní kola* ani nejde. Kdo se o to po třeboňském vzoru pokusí, špatně dopadne jako smutně proslulí *puristé* neboli *brusiči* na samém počátku 19. století.
Ti trpívali *nohotrapem* /= revmatismem/, rádi hrávali na *hlubozník* /= na basu/ a na *slabosilnou břinkotruhlu* /= na klavír/. Leckterý z nich byl zaměstnán na poště jako *spěšnoved* /= listonoš/ a úřední záležitosti vyřizoval se svým *sestromužem* /= švagrem/ v neútulné *zámřežně* /= v kanceláři/. Pokud mezi nimi byli *knihovtipníci* /= studenti/, zajisté si občas šňupli *chřípoprachu* /= práškového tabáku/. Jejich novotvary byly nejširší veřejnosti pro smích už v době, kdy vznikaly, a používali je snad jen jejich tvůrci sami. Neorganické složeniny jsou přímo proti duchu češtiny a i neškolení mluvčí to dobře vyciťovali. *Kolostoje* a *kolostavy* jsou příslovečnou výjimkou z úvodní teze tohoto zamyšlení. *Stůj, přístroji Draisův, posvátná jsou místa, kamkoli vjíždíš* ... Jsou ukázkou toho, jak moderní doba nemusí nutně vést k tvorbě nových slov, ale někdy může naopak vyvolat i nežádoucí zlé duchy, návrat něčeho, co už jazyk jako nefunkční dávno *vyhodil na smetiště dějin*. Našinec by ve spojitosti s tabulkou *kolostoj* čekal, že *po dokončení vyčerpávající kolojízdy zastaví u kolostavu uondaní solidní postarší kolníci s navoskovanými kníry a s placatými koženými čepicemi se štítkem na hlavách, zapřisáhlí údové staromládenecko-velocipédistického spolku „Nežeňme se“, zabezpečí své ruko-vedonohošlapy, nosočistoplenou si otřou oznojené zátylky a čela, zapálí si podnosnice libočudné a usednou v podsíni, aby sobě zavdali holbu plzeniny* – a oni si to zatím na trekingových a crossových kolech světových značek přisviští vymakaní opálení frajeři v přiléhavých, jako na tělo ulitých dresech papouščích barev a se značkovými helmami na napomádovaných účesech. Tak s těmi se ten *kolostoj* moc nerýmuje, bůhví, jestli jsou si vůbec vědomi, o čem je cedule informuje. Ano, jazyk se nikdy nevzdává prostředků, jež v něm už jednou byly, a

v nestřežených okamžicích je znovu využívá, byť k jiným účelům, než k nimž byly původně určeny. Jazyk mívá i takové zaprášené skladiště, řekněme depozitář, odkud může být kterákoli zdánlivá veteš kdykoli vytažena a probuzena k novému životu; něco jako reinkarnace. Jakpak se nám hodily dávno vyhynulé aoristové tvary slovesa *být bych, bychom, byste* k tvorbě podmiňovacího způsobu, anebo zapomenuté slovo *družice* /= družka, společnice/ k označení přirozeného či umělého satelitu naší Země! Ačkoli Vladislav Vančura v „Rozmarném létě" píše, že *čas propůjčuje důstojnost i zrůdám*, a třebaže známe přísloví, že *zvyk je železná košile*, tady to asi platit nebude. Všeho s mírou a s citem. Poroučet si dává jazyk velice nerad a znásilnit se nenechá vůbec nikdy. Svatá Madonno z Ghissala, svatý Kryštofe a svatý Kolumbáne, patroni cyklistů, ochraňujte svůj lid, tedy *kolaře, kolisty* a *kolníky*, před *nohotrapem*, dopřejte mu nesčetné kilometry *cyklostezek* a ve městech pak dostatek … čeho … ? No nejspíš asi všeobecně dostupných *koláren, kolostojů* a *kolostavů*. Jindřichovohradecké konšely jste už osvítili, tam funguje hned u náměstí *Úschovna kol* – za 30 korun na celý den.

Ráno

Radko Kocvera - Rybíz *Poezie nad 23 let*

Tu a tam housenky leží
Zkroucené i rovnější
Na forbíně hlouček
V sedě kafe pije
Žízeň svoji konejší

Radují se, veselí a štastní jsou
Když spolu písně pějí
Na stáří nehledí
Ti v barvách lesů a trav
Málo dají co káže dobrý mrav

Ještěrko, Káčo, Čerte
Sebe volají
Kytáry hrály a zpěvem
Všechno znělo
Však to ráno síly nabírají
Je neděle v Osečný

Trampové v dobách nesvobody a dnešek

Ladislav Nykl - Frank *Próza nad 23 let*

Souhvězdí politických elitářů v šedesátých letech se dalo v kriminále vždy rozpoznat. Byly to uzavřené skupiny, které mezi sebou diskutovaly v nesmyslných hovorech o ničem. Jakmile se k nim přiblížil někdo, kdo nebyl z jejich ranku, okamžitě zmlkli a dívali se jinam. V Plzni na Borech se na začátku šedesátých let každou neděli procházeli po chodbách věznice svého úseku v malých oddílech a přede všemi tak dávali najevo, jak s obyčejnými vězni pohrdají. Neměli proč! Většinou byli zavřeni za sexuální úchylnosti s dětmi a nebo za krádeže velkého rozsahu. Prostě za to, co už se nedalo ututlat. Za protistátní činnost byli hlavně trestáni Skauti, trampové a kopečkáři (útěky přes hranice). Mnoho z politických funkcionářů té doby, mělo za sebou manka a kšefty z valutami.Tzv. „vexláci“ a další podvodníci se pak později podíleli na rozkrádání státu při kupónové privatizaci. Těm se dodnes nic nestalo, protože vstoupili do různých stran a tyto strany je za jejich nakradené peníze hájí. Právě ti dnes nejvíc vykřikují o tom, jak byli politicky pronásledováni a žádají peněžité náhrady. Bohužel je dostávají spíš než ti, co bojovali za svobodu člověka. Z toho všeho se dá pochopit, že žádná revoluce, ani idea vznešené budoucnosti, nemůže předělat, ani převychovat lidi. Stalinské překování člověka v anděla, je nesmysl. Lidé kradli a podváděli už za dob starého Řecka a Říma.Z Řecka se „Demos – kratein“- Vláda lidu, rozšířila do světa a mnohdy se překrucovala natolik, že naše „lidová demokracie“ se stala ne vládou lidu, ale vládou funkcionářů a hrabivců s honbou za penězi a za mocí. To přetrvává dodnes. Kdo kradl tenkrát, krade pořád!

Víte že jsou tu lidé, co nikdy neměnily kabáty a vždy stáli za svým slovem? Jsou to trampové, o kterých měl minulý režim jen urážlivá slova a o kterých se dlouho mlčelo. To se moc nezměnilo.Ještěže vychází naše trampské časopisy nejen u nás, ale i skoro ve všech koutech světa. Kamarádi v emigraci nezapomněli. U nás trampská a country muzika zmizela z vysílání a trampové zase jako by nebyli. Jenže oni jsou tu stále i když ne v takovém počtu jako v minulých letech. Pomalu se naše řady tenčí. Většina mých kamarádů se nedožila ani toho svého malého důchodu.Nikde v žádných televizních redakcích, ani v časopisech se o nich nemluví a nepíše, ale na to jsou zvyklí. Zůstávají jako svědomí národa a snaží se i v tomhle nepochopitelném marastu žít se vztyčenou hlavou. Tramping už ti, co ho neznají odepsali a pátrají po jeho archeologických pozůstatcích, jako by jsme byli vyhynulá zvěř.

Ale my jsme nezmizeli, jen jsme se svobodně rozhodli, jaké své koníčky začneme praktikovat. Někteří z nás se oblékají a žijí o víkendech jako indiáni, někteří se pustili blíž k Westernu a koním, další si postavili srubové chaty a ostatní jezdí dál jen s usárnou. Přesto jsou to pořád trampové a kamarádi, jen si jinak říkají.
Jak zpíval už Karel Kryl (Kájus) který jezdil za Teplické osady :
„Demokracie rozkvétá byť s kosmetickou vadou
Ti, kteří kradli po léta dnes dvojnásobně kradou
Ti, kdo nás léta týrali nás vyhazují z práce
A z těch kdo pravdu zpívali dnes nadělali zrádce."
My trampové jsme chtěli žít jen jako slušní lidé, nelhat, nepodvádět a nekrást. Proč nás, ty co nekrademe, dneska ti co kradou mají za špinavé váguse a hlupáky? Kde je slušnost a čest? Nebo to už taky neexistuje? My, co jsme prodělali komunistické lágry a dnes jsme nemocní, staří a žijeme na pokraji bídy, stále říkáme hlasitě s našim prvním prezidentem TGM: „ Nebát se a nekrást!"

Proto se ptám

Jiří Vágner *Poezie nad 23 let*

Proto se ptám , dívám se do tvých očí ,
dřív než mezi nás vášeň vkročí , krásná a divoká .
Všechno může být klam , když nepochopí ,
ti co se milují a pak je každý z nich sám .
Proto se ptám .

Víš proto se ptám i když měl bych tě líbat ,
jenom že teď jako ve věčném souznění .
Jsi všechno co mám co se na nebi sčítá ,
tam kde tě láska uvítá .
Proto se ptám .

Než se křídla v obětí ,
roztáhnou a pak poletí .
Lásko má , ke hvězdám ,
tak proto se ptám .
Proto se tě ptám .

Trampské museum na Brněnském výstavišti potřetí

Otakar Mika - Bizon *Próza nad 23 let*

Již potřetí bylo možné navštívit tak zvané Mobilní trampské museum českých, moravských a slovenských trampů. Ve čtvrtek 15. ledna 2015 byla v Brněnském výstavišti slavnostně otevřena celostátní výstava cestovního ruchu s názvem REGIONTOUR, kde byla stejně jako v letech 2013 a 2014 instalována část expozice Mobilního trampského muzea. Letos byla výstava Mobilního trampského muzea na REGIONTOUR ke zhlednutí v termínu čtvrtek 15. ledna až neděle 18. ledna 2015 (denně od 9:00 do 18:00 hodin). Toto Mobilní trampské muzeum českých, moravských a slovenských trampů patří pod skupinu Kamarádi Festivalu trampských písní Horní Jelení (které letos slaví krásné 40. výročí založení). Výběru trampských exponátů a jejich přípravě pro vystavení civilní veřejnosti se věnuje už třetím rokem skupina trampů, tzv. Brněnská rada trampského muzea, kde patří kamarádky Pirátka a Saza a kamarádi Palec, Kamzík, Pim, Cvoček a Bizon. Uvedená výstava návštěvníkům představila řadu různých trampských oblastí jako např.: *písničkáři, řezbáři a malíři; jídlo a pití; pohlednice a dopisnice; dýmky; sport; oblečení; literatura a časopisy; odznaky a razítka; zvadla; totem; osadní vlajky; domovenky (rukávové nášivky); hudební nástroje; kalendáře, atd*. Výstava ukazovala v podstatě život trampů jak v minulosti, tak i v současné době a přibližovala tak trampské hnutí široké civilní veřejnosti. Návštěvníkům Mobilního trampského muzea se tak naskytla zcela výjimečná příležitost nahlédnout jak do současného trampingu, tak i do jeho velmi bohaté, skoro sto let staré historie. Už v roce 2018 si budeme připomínat 100. výročí vzniku trampského hnutí v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a na Slovensku. Současný tramping je možno charakterizovat tak, že jeho podstata zůstává stejná jako při jeho vzniku před skoro sto lety. Je to dobrovolné občanské hnutí, které je typické hlubokou a upřímnou láskou a návratem k přírodě, častým pobytem v přírodě spojeným s tábořením, sdružování kamarádek a kamarádů všech věkových skupin do tzv. trampských osad. Hnutí je rovněž typické opravdovým a dlouholetým kamarádstvím a vzájemnou pomocí a podporou jeden druhému, trampskými písničkami, slezinami, potlachy, zvyky a obyčeji. Zcela zvláštním rysem trampingu je krásná skutečnost, že tramping nebyl nikdy organizovaným hnutím, ale je hnutím lidovým a spontánním, bez psaných směrnic nebo stanov. Tramping se od svého vzniku kolem roku 1918 řídí pouze nepsanými

trampskými zákony, zvyky a obyčeji. V této souvislosti je nutno připomenout, že podle trampského časopisu PUCHEJŘ je v současné době několik skupin nadšenců, kteří vytvářejí trampská musea. Můžeme jich napočítat přinejmenším pět. Holou skutečností je smutný fakt, že uvedené trampské party si hrabou povětšinou jen na svém vlastním písečku a nějaká družná a trampská spolupráce v podstatě bohužel dnes neexistuje (pokud ano, tak o ní nevím a omlouvám se, za svoji neznalost). Spíše se dá mluvit o nezdravé rivalitě a malém až mizivém zájmu o konstruktivní trampsko-vandrácký dialog a natož pak potřebnou spolupráci. Toto krátké trampské zamyšlení pro TRAPSAVCE je určeno především k tomu, aby vybudilo a probudilo trampské kamarády, kteří se v oblasti trampských museí jakkoliv angažují. Skutečně už není mnoho času a tak NAVRHUJI všem dotčeným kamarádkám a kamarádům, aby se sešli nejpozději o letních prázdninách roku 2015 zástupci všech současných (případně i budoucích) trampských museí na jednom domluveném fleku. A tam si během malého vandru v přírodě, v lesích a u táborového ohně od srdce pokecali a zkusili najít společnou trampskou řeč i v oblasti trampských museí. Domnívám se totiž, že by mělo mít trampské hnutí i v oblasti své bohaté historie a její zachycení celkem jasno a to hlavně ke svému 100. výročí, které evidentně padne na rok 2018 a urputně a neodvratně se blíží. Znám plno kamarádů trampů, kteří tuto myšlenku podporují a bez obav by do toho šli. Ukončím své trampské zamyšlení pouze tím, že bych považoval za užitečné takovou výzvu publikovat v celostátním trampském časopise jako je již výše uvedený trampský časopis PUCHEJŘ. A na úplný závěr si dovolím zopakovat známou lidovou moudrost, která se už před mnoha a mnoha lety usadila na trampských osadách a u trampských táborových ohňů: *„Rozumní lidé se spolu vždycky domluví“.*

Zatím co spíš .

Jiří Vágner *Poezie nad 23 let*

Zatím co spíš , oči pláčou mnohých ubohých .
Právě teď někdo někde hlady umírá .
Bdí nad ním teskné srdce, bdí v beznadějích .
Na bolest se tak málo vzpomíná .
Svítí, svítí měsíc , svítí nad hlavou .
Kapky krve bílou z kvítí barví na rudou .
Ztracenci lží svůj život v boji položí .

Vyrvané duše z těla odletí snad odletí za duhou .
Ach !Pláče pustá zemně pláče nad marným stvořením .
Naplněná mocnou silou jenž tě promění ,
když půjdeš tam kam tě vede tvoje čisté vědomí .
Tam je domov můj , tam kde to znám , tak dobře znám .

Cizinecká legie

Ladislav Nykl - Frank *Próza nad 23 let*

Češi a Slováci v legendární cizinecké legii . Byla založena už roku 1831 v Alžírsku. Svoje tradice ctí Legie dodnes. Její příslušníci smějí nosit kníry a vousy a na přehlídkách defilují pomalým krokem. … zákon, nejtvrdší, jaký kdy byl stvořen, vrytý do kamene na zdi staré pevnosti v Marseille: „Legionáři, jste vojáci smrti, a já vás posílám tam, kde se umírá.“ Cizinecká legie se vyznamenala v letech první světové války, v bitvách u Verdunu 1916 na řekách Sommě a Aisne i v dalších bojích. V jejich řadách tehdy působila proslulá Rota Nazdar i další československé legionářské útvary. Také v roce 1939 počítalo francouzské velení s tím, že českoslovenští dobrovolníci budou postupně soustředěni do 11. cizineckého pěšího praporu. Každý nováček, který se dostal do cizinecké legie, se musel řídit heslem – Legio patria nostra – Legie – naše vlast. Po 15 březnu 1939 začalo do legiích postupně přicházet českoslovenští dobrovolníci – běženci.
V létě 1939 vstoupilo do Cizinecké legie postupně kolem šesti set československých dobrovolníků. Postupně jich ale ještě přibývalo.
Pozdější parašutista Jozef Gabčík, (Poluvsie, Rajecké Teplice) vyučený kovář, pak poddůstojník z povolání v Žilině a posléze dělník ve vojenské chemické továrně, odešel v roce 1939 do zahraničí. Ve Francii absolvoval vojenský výcvik a stal se příslušníkem Cizinecké legie. Roku 1940 odešel do Velké Británie, kde absolvoval parašutistický a speciální výcvik a spolu s J. Kubišem byl vybrán pro uskutečnění atentátu na R. Heydricha. V desantu ANTHROPOID byli oba vysazeni koncem prosince 1941 u Prahy a atentát úspěšně vykonali 27. 5. 1941. Spolu s dalšími parašutisty se pak skrývali u biskupa Gorazda v pravoslavném chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Praze, kde byli zradou odhaleni a po statečném boji v obklíčení padli. Podle Ladislava Hulíka byl dalším z těch slavných mužů, co proslavili Legii i sebe, plk. Josef

Šnejdárek. Svoji ojedinělou životní pouť popsal v knize „Co jsem prožil.“ Narodil se v r. 1875 a po kariéře poručíka Rakouské armády vstoupil v r. 1899 do legie. Získal Rytířský kříž Čestné legie a po vzniku ČSR bojoval jako československý a francouzský důstojník zároveň v bojových střetnutích s Polskem a Maďarskem. Ač byl v r. 1935 penzionován, v létě 1939 uprchnul s celou svou rodinou do řad čs. Armády ve Francii. Jen několik dnů po skončení války umřel v Casablance. O legii napsal: „ Život ve francouzské cizinecké legii podobá se básní tvrdé krásy, básní psané krví. V níž vítězí ctnost, ať již v boji se zbraní v ruce, nebo srdcem, jež čelí vražedným bacilům.“
Dalším známým legionářem byl Jan Lang, který o své službě zanechal písemné svědectví. Takové, ale již v literární podobě knihy „Legie sebevrahů“ podal o své „ službě“ v legii i český cestovatel Ladislav Pařízek. Jako mladý cestovatel toužící po dobrodružství Francii nesehnal práci, uspořené peníze brzy došly. Začal hladovět. Pak ho na ulici oslovil dobře oblečený muž a pozval ho na sklenku a jídlo. Verbíř cizinecké legie. Bez peněz, bez pracovního povolení a s mizernou znalostí jazyka byl mladík z Čech ideálním rekrutem.
V říjnu 1924 prodělal v Marseille výcvik legionářských adeptů. Již první třicetikilometrový přesun s plnou polní, kdy pít se mohlo až na povel, znamenal pro zesláblého Pařízka očistec - do cíle ho dovlekli kamarádi. Následovala mise do Alžírska, kde byl ale při jedné bitvě s místní guerillou vážně raněn. Vrátil se do Evropy. O pobytu v legii pak dlouhá léta mlčel, až na konci šedesátých let napsal filmovou povídku Legie sebevrahů - vyšla i knižně. Časem Pařízek odjel zpět do Československa, v Praze ho zastihl březen 1939. Levicově orientovaný novinář se musel ztratit z očí. V Praze získal místo účetního stavební firmy. Pražské povstání prožil Pařízek na barikádách jako aktivní bojovník ze skupiny Věrní psi. Ačkoli Pařízek s novým režimem sympatizoval, komunisté mu cestování nijak neusnadňovali. V roce 1953 mu úřady bez vysvětlení znemožnily cestu do rovníkové Afriky. Na poslední chvíli byla také zrušena velká expedice do Latinské Ameriky v roce 1956. Velitel praporu cizinecké legie pplk. Otto Wagner, hrdina od El Allameinu a u Bir Hakeimu. Napsal o tom knihu „ S cizineckou legií proti Rommelovi.“ Když se pak po válce vrátil domů, byl propuštěn z armády a pracoval jako lesní dělník v Jeseníku. Dne 28.3.1953 byl vzat do vazby a 7.3.1954 byl za "hromadění zbraní a navádění k pokusu o útěk" odsouzen ke dvěma letům a ztrátě hodnosti.Jeho kariéra skončila v komunistickém kriminále.
Začátkem roku 1941 podal v Anglii přihlášku ke vstupu do armády

Svobodných Francouzů i kapitán Richard Zdráhala, spolu se 120 československými vojáky. Při výcviku se spřátelil se štábním kapitánem Ottou Wagnerem Spolu pak bojovali u Bir Hakeimu v únoru r. 1942. Při probíjení z obklíčení byl Zdráhala zajat a skončil v italském zajateckém táboře u Brindisi. Odtud se mu podařilo uprchnout, ale byl dopaden poblíž Švýcarských hranic. Dostal se do německého zajateckého tábora v Mülbergu. Odtud se mu také podařilo utéci a chytili ho až v Čechách u Postřelmova. Takže nakonec skončil v trestním táboře Colditz u Lipska. V dubnu 1945 jej pak osvobodila americká armáda.

Nejznámějším českým legionářem byl major Karel Hora (1908-1989) bývalý major čs. armády, bojoval téměř na všech bojištích světa. Napsal francouzsky své paměti, které nazval: „ Moje cesta kolem světa v 80 bitvách.“ Byl nositelem řady válečných vyznamenání. V rodné zemi se mu dostalo ocenění zásluh ve formě československého válečného kříže, kříže za statečnost a medaile za zásluhy. To vše samozřejmě ještě před únorem 1948. Po puči odmítl Reicinovu nabídku stát se komunistickým agentem, uprchl z Československa a vstoupil do francouzské cizinecké legie. S ní prošel taženími v Indočíně, v Koreji a v Alžírsku. Tam ho bohužel zajali a přes Čínu a SSSR byl s dalšími českými příslušníky Cizinecké legie poslán domů. O tom pak byl pak natočen značně vylhaný film plný komunistické propagandy „ Černý prapor.“ Dobrodružný snímek Černý prapor (1957) plnil ve své době zjevnou politickou objednávku. Dokument, který se jím zabývá, dokládá záměry tvůrců: chtěli ukázat, jak se ve francouzské cizinecké legii vyskytují jedině ničemové, ba váleční zločinci, že legie samotná slouží k podpoře imperialistických zájmů. Byl určen zejména mladým divákům, které měl přesvědčit, že romantické sny o dobrodružstvích v exotických krajích jsou pouhou nebezpečnou smyšlenkou.Podle filmu jim bylo vše odpuštěno a bývalí legionáři se stali skoro přes noc opravdovými budovateli socialismu. To vše je nesmysl, všichni byli odsouzeni k těžkým trestům a skončili v kriminálech. Později napsal Karel Hora knihu „ Moje matka cizinecká legie.“

Služba v cizinecké legii (jako v každé jiné cizí armádě) je naším zákonem zakázána. Porušením tohoto paragrafu se vojáci dopouští trestného činu se sazbou odnětí svobody až na 8 let. Přesto je vyčísleno, že ve francouzské cizinecké legii v současné době slouží asi 150 Čechů a Slováků.

Matka příroda

Michal Šelleng *Poezie nad 23 let*

Samé lesy, louky, pole
pouč se v přírodní škole
putuj dál navzdory času
naslouchej vnitřnímu hlasu

příroda ti rady dává
neposlechneš - marná sláva
hlavně nebuď tvrdohlavý
nadutost nic nenapraví

život, to je malba štětcem
neporadí ni kartář s vědcem
dobrý či zlý, napínavý
dobrý malíř chyby spraví

příroda je dobrý rádce
pobuď v ní alespoň krátce
vzduch ti hlavu tvou pročistí
trable sfoukne jako listí

vale dej městu, všemu ruchu
pobuď dýl na čerstvém vzduchu
civilizaci opusť chvíli
a nasbírej potřebné síly

i samota občas pomáhá
při rušném žití je ti drahá
též klidu při ní využij
přírodních kouzel použij

Slunce

Martin Koreček *Poezie nad 23 let*

Slunečním zlatem
blyští se černé vody náhonu
a malinké vlnky
ležérně plují ke mlýnu.

V odrazu hladiny
vzhlíží se topoli a akáty
a šumí a šumí
vánkem, který čechrá i moje vlasy

Teplo mi omývá myšlenky
a touhu po životě.

Paprsky slunce
prodírají se skrz šedý mrak.
Vytváří obrácenou korunu krále
a nebojí se stínu.

OLDPSAVCI

Esemeska

Jan Frána – Hafran *Zlatý Trapsavec, Próza Oldpsavců*

Jsou situace, kdy i malý zrnko písku dokáže spustit lavinu, řetěz událostí, který, jakmile se dají do pohybu, jedou si po svým a na přání toho zrníčka už vůbec neberou ohled.

„Uz nemuzu, nema cenu mi psat, je konec, jsem mrtvej!“ zněl text SMS zprávy, kterou Špičník v pátek večer odeslal svojí přítelkyni a která se vzápětí tím zrníčkem měla stát.

Tu ženskou si nabalil před půldruhým rokem. Jmenovala se Alžběta, byla svobodná a on měl za sebou čerstvě rozvod, jemu bylo něco málo přes čtyřicet let, ona byla trochu mladší.. Byla hodná, starostlivá, až se divil, že jí žádnej z předešlých vztahů nikdy nevydržel na tak dlouho, aby se vdala a měla děti. Byla taky tolerantní, což oceňoval. Špičník byl tramp do morku kostí, a i když ona ne, alespoň zpočátku s ním párkrát vyrazila a zdálo se, že jí společnost jeho kamarádů vyhovuje. Později sice její zájem ochladl, ale pořád pro něj nebylo problém, kterýkoliv víkend vyrazit ven. Začali spolu žít, nastěhovala se k němu do podnájmu, a pak se všechno pomalu, ale jistě začalo měnit. Respektive, ona se snažila změnit jeho. A to od základu.

Tu osudnou zprávu odeslal z jistý podbrdský hospody, kde se právě odehrávala rozverná merenda, pořádaná na oslavu padesátin jeho dobrýho kamaráda Benyho. A právě odjezd na tuhle oslavu spustil další vlnu dobrých rad i výčitek od jeho partnerky. Že už nemá na starý kolena blbnout a začít se chovat seriózně, že má omezit alkohol a kouření, že určitě zase bude pojídat polospálený uzeniny a další nezdravý jídla, což škodí jeho zdraví. Docela rád ujel na vandr, ale i tam ho díky mobilnímu operátorovi dostihla. Napřed telefonáty, a když je přestal brát, esemesky. To všechno k pobavení ostatních pardů. Připadalo mu ubohý vypnout telefon, tak alespoň ztlumil vyzvánění a odbíhal příležitostně odpovídat a uklidňovat ji. Předsevzal si, že bude slušnej a na každou zprávu odpoví. Bylo to ale náročný, proto udržoval odhodlání alkoholem. Co kárající esemeska od ní, to velkej panák. Kolem půlnoci se nad lokálem rudohnědě zatáhlo a začaly pršet fernety, který oslavenec dával k dobru. Díky tomu se Špičník rychle ocitnul na pokraji schopnosti smysluplně obsluhovat telefon a zřetelně cítil, že rychle ztrácí schopnost se udržet na nohou. Rozloučil se s ostatními a vydal se tmou na svůj oblíbenej camp ve vojenským pásmu. Z posledních sil odeslal výše uvedenou zprávu, která měla podle jeho

představ znamenat, že už má dneska dost pití, jde spát a nemá cenu mu dál psát.

***

Alžběta nevěřícně zírala na displej a propadala panice.
„Chce se zabít! Já ho dohnala k sebevraždě!“
Na její esemesky nereagoval, telefon nebral. Horečně uvažovala, co musí udělat. Brácha! Dělá u záchranářů, ten si bude vědět rady.
„Musíš něco udělat, Martine, jinak to nepřežiju. Do smrti bych si to vyčítala,“ brečela do telefonu.
Její bratr záchranář Martin měl právě službu na dispečinku.
„Uklidni se, ségra, nebude to tak horký,“ servíroval jí těšínský jablíčka.
Marně. Jen na sebe přivolal příval výčitek, že je mu jeho vlastní sestra lhostejná, doprovázenej srdceryvným hysterickým pláčem.
Věděl už svý. Alžběta si tímhle svým nešťastným přístupem vždycky dokázala spolehlivě zlikvidovat každej vztah a přimět jakýhokoliv chlapa k panickýmu útěku od ní. Proto byla pořád ještě nezadaná a on jí coby sourozenec zbyl, protože se ségrou se prostě rozejít nedá.
„Dostala dalšího,“ uvědomil si. Byla to škoda, tenhle díky svý téměř flegmatický povaze vypadal hodně nadějně.
„Víš co, řekni mi kde je a já tam pošlu sanitku, jo?“ rozhodl se jí pomoci.
O chvíli později už byl sanitní vůz na cestě do oné hospody.

***

Špičník se ve stavu značný podroušenosti prodíral ke svýmu campu. Ve tmě napřed ztratil baterku a o chvíli později i cestu. Teď zrovna pekelně nadával, protože zakopnul a vletěl rukama přímo do ostružiní, který ho bolestivě zdrápalo na předloktí. Ale byla to i klika, uvědomil si, že právě takový hustý ostružiny rostou na vysejpce pod campem. Za deset minut se už svalil pod přístřešek a hned, jak na sebe natáhnul spacák, tvrdě usnul.

***

„Martine, máme problém,“ volal kolega ze sanitky, „ten chlapík už v hospodě není, říkají tu, že se sbalil a šel někam do lesa. Prej vypadal dost zničeně, dostal nějaký špatný zprávy.“
„Do háje! Víte kam?“
„Jo, ukázali mi to na mapě, ale tam se sanitkou nedostaneme.“
„Do háje,“ zopakoval zase Martin, „pošlete mi souřadnice, zkusím zjistit, jestli je tam nějakej jinej přístup. Snad si do tý doby nic neudělá.“
Za chvilku mu data dorazily. Bylo to špatný. Tam by se dostal jenom nějakej džíp. Nebo vrtulník. Kouknul do mapy a zjistil, že má přeci jenom trochu štěstí, sotva tři sta metrů od udanýho místa byla rovná

plocha, na který běžně přistávaly armádní helikoptéry při cvičeních. Na chvilku zaváhal, on takovej vzlet vrtulníku přeci jenom není jen tak, pak si ale vzpomněl na hysterickou ségru a zvedl mikrofon vysílačky.

***

Špičník slastně chrápal a hlavou se mu honily těžký opilecký sny. Právě byl někde u řeky, když tu najednou její tichej šum přehlušil řev rozbouřený vody. Blížila se zátopová vlna. Začal se ve spacáku zmítat, protože se v tom snu právě topil. Pak se na něho někdo vrhnul a tahal ho z vodního přívalu ven. Napůl se probudil a obtížně se vracel do reality. Jeho alkoholem opojenej mozek se s ní nedokázal srovnat, zvlášť, když ani pro probuzení ten rachot neustával a pořád ho nějaký cizí ruce tahaly a vlekly. Zmohl se jenom na chabej a nekoordinovanej odpor.

„Je ožralej jako prase," konstatoval jeden ze záchranářů, „jseš si jistej, že je to sebevrah?"

To už ho měli připoutanýho na nosítkách a šoupali ho do vrtulníku. Druhej ho prohlížel.

„Možná jo, podívej na ty ruce!" ukázal na předloktí, plný krvavých ran a šrámů, který si Špičník přivodil pádem do ostružin.

„Jo, jenže ty rány jsou mělký a zaschlý, takhle by se asi těžko zabil."

„Možná na to byl moc ožralej, nebudu riskovat, že až vystřízliví, vylepší to. Vezmeme ho na psychiatrii, oni už si to tam rozhodnou sami."

Kejvnul na pilota a motory helikoptéry nabraly otáčky.

***

„Nepřeskočilo ti?" volal ráno Martinovi jeho dávnej kámoš, doktor z psychiatrie, „poslals mi sem opilce, kterej na nějakou sebevraždu neměl ani pomyšlení. Kvůli tomu jsi vypravil vrtulník?"

„A co ty rány na rukách? Kluci říkali, že měl zkrvavený předloktí."

„Říká, že se poškrábal o nějaký trní. A já mu věřím, vypadá to tak, rozhodně to nejsou řezy, těch už jsem pár viděl."

„Doprčic, to je průšvih," vydechl Martin a vzápětí doktorovi odvyprávěl celou tu story se svou hysterickou sestrou.

„Takže pokud tomu dobře rozumím, jste oba v pěkným maléru."

„Spíš já, ségra mi volala na soukromej mobil, ani to nešlo přes sto dvanáctku. Přece jí nemůžu prásknout."

„Na kolik takovej planej vzlet přijde?" zeptal se doktor.

„Ani se neptej," odtušil Martin, „hele, musíš mi pomoct! Už kvůli Alžbětě, tohle by ji zničilo. Nech si ho tam pár dní, jako že ty sebevražedný sklony opravdu měl, prosím."

„Víš, co po mně chceš? Co lékařská etika?“
„A co kamarádství?“ nedal se Martin.

***

O měsíc později konečně dorazil Špičník zase do práce. Napřed nechápal, co a proč se stalo, i když předpokládal, že v tom má prsty Alžběta. V blázinci do něj rvali nějaký prášky a každou chvíli mu někdo cpal, jak je život vzácnej a krásnej. Jako by to nevěděl. Marně vysvětloval, že je to celý omyl, naopak, čím víc si stál na svým, tím víc toho do něho hustili. Když mu došlo, že takhle by se odtud nedostal, snažil se jim vyhovět. Nakonec si posypal hlavu popelem, přiznal, že sebevražda byla chyba a dělal všechno, co po něm chtěli. A teď byl konečně venku s pocitem, že už má všechno za sebou. Neměl.
„Podívej, Franto, zakázek je málo, museli jsme sáhnout k reorganizaci a snížit stavy. Takže ode dneška ti běží výpovědní lhůta, tak si vezmi svoje věci a můžeš jít domů. Za dva měsíce si přijď pro zápočťák,“ přivítal ho šéf bez obalu.
„Šéfe, to mi nemůžete udělat,“ protestoval, „teď jsem přišel o spoustu peněz a nemůžu bejt bez práce. Na krku mám splátky a dlužím za nájem a alimenty. Vždyť jsem byl z nejlepších, to přeci víte!“
„Byl jsi, Franto, ale dobře víš, proč tě zavřeli do blázince. Já nebudu riskovat, že tě tady jednou najdeme oběšenýho na klice, dovedeš si představit, jakej by to byl průšvih? Přišel bych o zákazníky, kdyby se to rozkřiklo. To by mi mohlo položit firmu! Je mi líto.“
Šel domů, do svýho podnájmu. Už včera, když ho přivezli, zjistil, že Alžběta si sbalila věci a odstěhovala se. Ani se nedivil. Byl radši, že je pryč, nebyl si jistej, co by udělal, kdyby ji tam našel. Asi by z toho byl průšvih ještě daleko větší. Uvařil si kafe a přemýšlel co dál.
„Práce v háji, prachy žádný. No co, žít se musí dál. A než si něco najdu, aspoň si užiju pár vandrů. Už mi to chybí. Doufám, že mi kluci alespoň vzali z campu věci. Musím se jim ozvat.“
Jeho úvahy přerušil dveřní zvonek.
„Tak to jsme si nedomluvili,“ spustila domácí bez pozdravu, „dlužíte mi za nájem. Tohle je počestnej dům. Já tady blázna nechci! Ani se nedivím paní Alžbětě, že se od vás odstěhovala. Chudinka z toho byla celá špatná, když mi to vyprávěla. Máte okamžitou výpověď, sbalte si věci a do zítra ať jste pryč!“
Špičníkovi došlo, že právě stal bezdomovcem.

***

Hajnej se drápal pasekou do kopce. Byl na pravidelný obhlídce rajónu a právě se chystal na inspekci trampskýho campu, kterej už pěknou

řádku let stojí tady pod vrcholem kopce. Když se k němu přiblížil, uviděl obrázek, kterej ho vyděsil. Na pařezu tam seděl zarostlej, špinavej a na pohled zdrchanej chlap, v ruce skoro vypitou flašku rumu, vedle sebe zapíchlou kudlu a na větvi nad ním přehozenej provaz se smyčkou. Hajnej váhal jenom chvilku a pak pomalu, aby na sebe neupozornil, vytáhl mobil a vytočil stodvanáctku.

Spiklenectví Kerouaců v botách z popraskané kůže

(„On the road“ po česku)

Miroslav Mausjak – Miky *1.místo, Poezie Oldpsavců*

Touha očekávání
netrpělivě přešlapuje
v botách z popraskané kůže
co trhlinami nasává vlhkost
u výpadovky za městem
Stále ten stejný patník
a v asfaltu silnice
vyšlapaný důlek
Šupácká lehkomyslná vzpoura
v botách co dávno zapomněly
na všechny ty cesty
po kterých se chodilo pomaleji
a možná dříve i bosky
Krása se nearanžovala
a všude kolem nás
rozcuchaně ve větru vlála
jak nepoddajné vlasy beatniků
Krása zkřivená vyumělkovaností
křičí kolem cest
stupidní slogany
z obřích reklamních billboardů
Hlava plná snů
a za zády
monotónní život města
zválcovaný starostmi všedních dnů
Tornáda emocí

hutná vyjádření
vztyčeným prostředníkem
řidičům co nestaví
Ještě je spousta šoférů
co rádi přizvou stopaře
do kabiny náklaďáku
aby si mohli povídat
Jambické předení motoru
v rytmu poezie dálek
Nabídnutá cigareta
barevné vzpomínky
jak sklíčka krasohledu
obrazy v oblacích kouře
a v krku
škrábe šlukovaný pocit radosti

Boty z popraskané kůže
stojí udiveně a bezradně
na vyasfaltovaném parkovišti
Z okénka dřevěného kiosku
plazí se líně
všeobjímající přepálená vůně
langošů a hamburgerů
V ostnatých větvích hlohů
jak tibetské modlitební praporky
vlají větrem nabodnuté
potrhané sáčky od brambůrků
Použitý naplněný kondom
chvilkovým pocitem rozkoše
zakoupené z ušetřených diet
chlípně se směje
prázdným plastovým kelímkům
a plechovkám od piva
pohozených v trávě
mezi skvrnami oleje
Z kabiny zaparkovaného náklaďáku
duní sípající hekající flétna
Iana Andersona
z Jethro Tull

Do bludiště skal
rázně spěchají kroky
v botách z popraskané kůže
Zavěsit svůj život na lano
jak oběšence
Vyšplhat až na vrchol
s neomalenou náruživostí
ukázat zemské tíži vzdor
Tam mezi nebem a zemí
setřást chmury
ubíjejících pracovních dnů
co jak potulné zlé čarodějnice
skáčou na záda
Uchopit pomíjivost okamžiků
čechrat rukama
hřívy divokých koní
cválajících oblaků
Neúnavný dusot kopyt
slova tajných přání
jak mantry
vyprahle šeptané ve větru
osedlávají hřbety mraků
Bublající ticho
nebe se plazí po skalách
a slunce
se spustilo po provaze
Smrákání smutku
vše jakoby se zastavilo
jen srdce
to zůstalo
a ve spáncích
klokotavě šumí krev

Rytmus kroků
v botách z popraskané kůže
odráží ozvěna žulových stěn
Na dně rokle
plápolá oheň
štvanců na útěku
z betonové cely města

Spiklenectví Kerouacků
Nezapomeň
kdo jsi
a proč přicházíš
Podané ruce
zalomené palce
přátelství ryzí a čistá
na dlaních srdce
Odlesky plamenů
hra světla a stínů
otřískané kytary
neškolené hlasy
hraní a zpívání
jen tak pro radost
Nasazení a upřímnost
co by mohla závidět
i scéna Národního divadla
Tolik repríz
v amfiteátru lesa a skal
Tolikrát opakované představení
možná až tuctově všední
přesto noblesně sváteční
a pokaždé jiné
Místo slavnostních rób
cylindrů a fraků
maskáčové blůzy
klobouky tuláků
Místo značkových parfémů
vůně romantiky
A ráno
místo zvonění budíků
klinkání lučních zvonců
vteřiny nenávratna
polapené v krůpějích rosy
pavučinou babího léta
Tolik času ještě zbývá
tolik času uprostřed ghetta
bratrstva bláznivých vyděděnců
těch co po svém chtějí žít
jen tak bez pózy

svobodně
bezprostředně
nespoutaně
Tolik času ještě zbývá
vždyť neděle
je až zítra

Smutný osiřelý camp ve skalách
a voda v potůčku
si stále zurčivě vesele zpívá
Smutné jsou návraty tuláků
boty z popraskané kůže
loudavě se plouží
ke krajnici silnice
u parkoviště kamiónů
Zase ten stejný patník
a u něj
vyšlapaný důlek v asfaltu
na odvrácené straně mince
Slastná očekávání šoférů
očekávání šťastných návratů
k milenkám
k dětem a manželkám
nebo čtyřem prázdným stěnám
zoufale křičících samotou
Ještě tolik kilometrů zbývá
ještě tolik času zbývá
ještě zbývá
kafe černější než noc
rutinně zalít do termosky
Dokouřená cigareta
a vajgl cvrnknutý do trávy
pod ostnaté hlohy
mezi plastové kelímky
prázdné plechovky od piva
a další použité prezervativy

Asfaltová čára
geometrická spojnice romantiky
bot z popraskané kůže

a betonového města
šklebícím se neupřímným úsměvem
blikajících reklamních neónů
Pupeční šňůra s městem
pulsující tepem
asfaltu betonu a kolejnic
městem
s bující rakovinou lhostejnosti
narvanou do páchnoucích popelnic
městem
smrdutých sraček kanálů
účtenek za teplou vodu
a pocitů odcizení
městem
s vymezeným prostorem
krychlových metrů na osobu
městem
s měkkou pohodlnou postelí
s čistým povlečením
vonícím po Azuritu
Na nočním stolku
místo bible
ohmataná kniha s oslíma ušima
od Jacka Kerouaca „Na cestě“
Sojčím pírkem
založené stránky
„Jojoj! Sale,
musíme pořád jet
a nikdy se nezastavit,
dokud tam nebudem.“
„A kam chceš dojet, člověče?“
„Nevím, ale jet se musí.“

Boty z popraskané kůže
s jehličím a kamínky skal
mezi vzorky podrážek
meditují v předsíni
jak nervózní pacient
v čekárně u lékaře
než na něj přijde řada

Prý nelze se vracet
do stejné řeky
prý dvakrát do ní nevstoupíš
přesto
právě proto
netrpělivě čekají
až kulhavé dny
jak chromý o berlích
se dobelhají do pátku
aby mohly být
znovu
opět
zase
on the road

Střelec

Vlastimila Hlavatá – Ať'ka 2.místo, Poezie Oldpsavců

Oral jsem. Osel. Ovláčel.
A stromům rostly letokruhy.
Terče jsem míval na dostřel.
Bezpečně trefil každý druhý...

Čas jako věčný zběh i rváč
do kanad strká zlaté lžičky.
Děkuju pěkně!
Není zač.
Já dělím měsíc na měsíčky.

Já vůbec nejsem střelců král.
Terč už mě dávno nezajímá.
Lásky jsem všechny zaoral.
Mám letokruhy pod očima...

Někdo

Jan Valeš – Jeňýk *1.místo Próza Oldpsavci*

Motorový vůz typu 810 přistál s úlevným oddechnutím u perónu mladotického nádraží a dveře se s hlasitým žuchnutím otevřely. Jerry, jediný pasažér vlakového spoje, vystoupil na perón a pomalu se rozhlédl. Rukama povolil třmeny usárny zařízlé do ramenou a pravačkou ještě polohu velmi dlouhého nože zavěřeného v pochvě u pasu. Výpravčí stojící toporně u dveří výpravny zbledl, ledabyle a velice rychle mávl zelenou plácačkou a zmizel ve tmě kanceláře. Jerry se nad jeho spěchem pousmál a vydal se k rohu budovy s nápisem „Východ.“ Hned za rohem stálo vozidlo policie. Policista sedící na místě spolujezdce spustil okénko a unuděně do něho zapíchl prst a několikrát jím zakmital. Jerryho to ponižující gesto zpoceného policisty rozčílilo. Bleskově si ale uvědomil, že cíl je na dosah a tak s úsměvem uposlechl.

„Tak kam jste vyrazil, strejdo?“ přidal policista k ponižujícímu gestu i ponižující tón.

„Ále,“ nespěchal Jerry s odpovědí. Tím dlouhým „ále“ chtěl dát najevo jednak trochu zdravého vzdoru a jednak skutečnost, že není žádný strejda. Policista ale na odpověď ani nečekal. Špičkou prstu sjel k noži zavěšenému na opasku a očima se zapíchl Jerrymu do obličeje.

„Jestli se nepletu, tak u nás není omezená délka nože,“ vrátil Jerry policistovi pichlavý pohled a ten třikrát bezradně polkl.

„Nech ho. To nebude on,“ vstoupil do debaty bezhlavý řidič vozidla. „Tenhle je starej a vyschlej.“

Jerrym vztek už doslova cloumal.

„Koukáte na televizi?“ zeptal se opět policista na sedadle spolujezdce.

Jerry jen kývl.

„Tak víte co se děje,“ nečekal ani na odpověď, zavřel okénko a vozidlo s nápisem „Pomáhat a chránit“ zamířilo ke chřtánu viaduktu. Jerry vyrazil pomalu za ním.

Jerry, vlastním jménem Jarda Janeček, nikdy nic nedokázal. Začalo to už ve školce. Nikdy neměl svůj výkres na nástěnce v šatně. Soudružka učitelka poklesla pokaždé, když ji přinesl hotový výkres v kolenou. Všechny pohádkové bytosti, které kdy nakreslil, trpěly Dawnovým syndromem a to včetně hříbka, muchomůrky i motýla.

„Jaroušku, to nemůžeme dát na nástěnku, to by se ten pán zlobil,“ říkala

mu vždy chlácholivě a bezradně a omluvně se dívala na Novotného portrét na zdi.
Jaroušek sice nechápal, proč by se měl ten pán zlobit, když jsou všechny jeho obrázky hezčí než on, ale mlčel. A na škole to bylo zase stejné. Pokud si vzpomněl, tak ani tady nikdy v ničem nevynikl. Ve škole byl vždycky průměrný, šedivý a nanejvýš druhý. Druhý byl třeba ve šplhu na tyči. Za Standou Dobiášem, který byl o dvě hlavy menší. Druhý byl i ve flusání na dálku. Za Miluškou Vrbovou. A to byla ještě ke všemu ženská. V čáře ho vždycky obehrál i Mila Šustáček. A to byl zase pablb. Při výrobě špulky na prádelní šňůru v dílnách, jako jediný vyrobil hřeben. Byl hezkej. Soudruh učitel Pelc byl ale plešatý a neměl fantazii. Jako jediný kluk ze třídy neměl Simsona. Jenom mopeda po tátovi. Jediné co uměl, bylo házet kudlou. Házení kudlou ale nebylo ve školních osnovách a špatně se provozovalo na školním hajzlíku.

Jerry prošel viaduktem a začal stoupat na Černou Hať. Auta, která ho na úzké okresce předjížděla, byla nacpaná jídlem a chataři. Všechna, do jednoho, na jeho úrovní přibrzdila a když si některý z členů posádky všiml velkého nože na jeho boku, řidič rychle sešlápl plynový pedál.
„Víte co děláte?“ zastavil konečně řidič oprýskané Audi a vyklonil se statečně z okénka.
„Proč?“zastavil se i Jerry.
„No však víte, osm zavražděných trampů a vy se tu producírujete jako by se nic nedělo,“ přimhouřil řidič zvídavé oči.
„To bylo ale v Klokočkách, ne?“ přikývl Jerry. Relaci ve zprávách minulou neděli také viděl.
„Jo. To bylo před týdnem. No a týden před tím, jeden v Novohradkách a ještě týden před tím? To byli tři v Tiských stěnách a před tím ještě dva na Brdech. A odtud už je to sem docela blízko…“ udělal řidič konečný výřad
„Tady je ale Střela,“ odehnal Jerry rukou pomyslnou mouchu.
„No, ten Játro, nebo jak si říká, putuje po celý republice. Ale když jste si tak jistý…. nechcete náhodou někam hodit?“
„Jedete na Hať?“

Flusačka Vrbová vyhrála celostátní soutěž kadeřnic. Malý Standa Dobiáš se prošplhal až na podnik zahraničního obchodu, nosil riflové rifle a z okna paneláku pouštěl celému městu Uriah Heep a Led Zeppelin. A pablb Šustáček promoval na Karlovce a odjel do Mongolska kopat dinosaury. Jarda Janeček také odjížděl. Každé ráno

na kole Eska do nedaleké pobočky Škodovky. Tady se v typizovaných montérkách a se hřbetem ohnutým nad soustruhem stával jedním z mnoha kopečků rozsáhlého namodralého pohoří, kterým proběhlo vrásnění s každým zahukáním sirény. „Nejdelší nehty na světě má Američanka Lee Redmondová," četl o pauze v Mladém světě. „No to je hnus," pomyslel si nad obrázkem blondýny s pokroucenými metrovými pařáty. A pak ho to napadlo. Konečně se o něm dozví celý svět. Kulička z ušního mazu narostla po třiceti letech do rozměru pinkponkového míčku. Stál opřený o pracovní stolek, prohlížel si kuličku zavřenou ve sklence od přesnídávky a přemýšlel, co po šichtě řekne redaktorce z Blesku. Bral jenom titulní stranu. Ještěrkář Bíba byl zase nacamranej. Volantem zatočil o zlomek sekundy později. Ližina ještěrky drcla do pracovního stolu a sklenička se světovým unikátem dopadla před kola vozíku. Ty jí okamžitě a nemilosrdně rozdrtily.
„Co řveš!?" seskočil Bíba z ještěrky a špičkou okované boty odkopl střepy pod stůl. „Ještě si tu píchnu kolo," zahalekal a s hotovým obrobkem na ližinách odjel pryč. Mezi nohama stolu se lesklo jen pár skleněných střepů, třicet let života a titulní strana Blesku. Stejný den mu ukradli i kolo. Jednu stanici jel domů vlakem. V posledním vagónu seděla parta trampů. Halekali, hlučeli a mlátili do kytar. Odejít z jedoucího vlaku nešlo. Vydržel. Když celý zpocený a rozzuřený vystupoval, dostal nápad.

„Ty ses posral, ne!!!" ječel na Jerryho hospodský z Čoubova mlýna, jen jak ho uviděl na mostě. „Po lesích běhá rozparovač Játro a ty si klidně oblečeš zelený, hodíš si na záda tu nudli a ještě ho jdeš provokovat," neubral na hlasitosti. Naopak. Ještě přidal.
„Nebylo by pivo?" došel Jerry až k okýnku a mírně se naklonil.
„Klidně dvě," zahalekal zase hospodský a prostrčil orosený půllitr oknem.
„Seš stejnej magor, jako ti co zaplatili před chvílí," hulákal ale dál z okénka.
„Kam šli?" zeptal se Jerry se zájmem.
„Kam by asi šli, když byli tady? Na Stříbrný potok, asi. Ne?"
„Tak ty přesně hledám," odpověděl Jerry a dopil pivo jediným mocným polknutím. Hodil dvacetikorunu do okna a vydal se proti proudu Střely. Hospodský sáhl na polici a vyklepal na mobilu čísla 1 a 5. Potom zmáčkl tlačítko zavěsit.
„Blbost," zabručel si sám pro sebe. „Vypadá dobře. A ke všemu je starej."

„Vy jste 112B- 24?“ zahoukal na Jardu Janečka mladík v tmavě modrém saku uškrcený mohutným uzlem na modro bíle pruhované kravatě.
„Já jsem Janeček,“ zvedl Jarda nechápavě oči od desky pracovního stolu, na které se kroutilo hádě kabelového svazku.
„Tady jste 112B-24,“ odsekl mu ten zauzlovaný spratek a protože se mu nechtěl dívat do očí, strčil mezi jejich obličeje tmavé plastové desky.
„Kabelový svazek 2561832 a 2756588 nám náš odběratel z Německa vrátil. Oba byly zmetek,“ pokračoval spratek neosobně až strojově.
„Oba svazky kompletovalo číslo 112B-24,“ sklonil konečně desky a zadíval se Jardovi drze do očí.
„Oba svazky kompletoval Janeček,“ vstal Jarda pomalu ze židle a do obličeje mu začala natékat krev z celého těla.
„Já tu mám číslo 112B-24,“ zapíchl spratek prst do sestavy na sjetině.
„Takže vám odečítám 80 Euro z výplaty.“
„Já jsem Janeček,“ syčel Jarda skrz pevně stisknuté zuby. „To číslování lidí už tu jednou bylo a pochcípalo hned pár milionů lidí.“
„Jestli se vám to nelíbí, stačí říci,“ zasmál se spratek jedovatě. „Takhle lusknu prsty,“ jeho prsty skutečně vydaly luskavý zvuk, „a mám tu dvacet dalších.“
Jarda měl už obě pěsti pevně sevřené, když si všiml vstupní karty do fabriky. Pod logem společnosti bylo jeho rodné číslo. Začínalo číslovkou 58.
„Rozumím,“ zašeptal Jarda a sedl si zpátky ke stolu. „Stále je lepší být číslo, než nikdo,“ řekl si sám pro sebe polohlasem.

Oheň v ohništi před srubem na Stříbrný řece sotva skomíral. Tři kluci nalepení rameny k sobě ukrývali těch pár řeřavých uhlíků svými těly, aby je nebylo z žádné strany vidět. Z ohně stoupal jen slabý proužek dýmu, který se těsně nad jejich hlavami rozpadal. Kluci mezi sebou mluvili polohlasem a neustále se ustrašeně rozhlíželi. Jerry vystoupil z temného okraje lesa a prosvětleným prostorem mezi řídce vysázenými sloupy rovných a hladkých smrkových kmenů sestupoval k ohništi.
„Ahoj kamarádi,“ pronesl vesele, když došel až ke skupince. Tři bledé obličeje jej sledovaly po celou dobu, co kráčel k ohníčku. Až teď, když jej uviděly zblízka, napjaté výrazy trochu povolily. Když si ho prohlédly, hádaly mu kolem šedesáti a figuru neměl zrovna obalenou svalstvem. I ten nůž byl spíš jenom na ozdobu.
„Ahoj,“ řekly obličeje sborem a posunuly se, aby uvolnily místo na

dřevěné lavici.
„Já jsem Jerry," představil se bledým obličejům a pomalým pohybem sundal usárnu ze zad a opřel ji o kmen nejbližšího smrku.
„Jerry Játro, abych to řekl přesně," narovnal se a pomalu se k nim otočil. V pravé ruce se zalesklo ostří dlouhého nože na ozdobu.
Jeden byl statečnější. Kopl kanadou do ohniště a proti Jerrymu vylétl roj žhavých jisker. Potom se dal také na útěk. Jerry si pomalu setřel popílek z obličeje, zamířil a hodil. Nůž udělal ve vzduchu povinné pukrle a neomylně zasáhl trempova játra.

Na stole redaktorky Blesku se rozblikala zelená kontrolka a zavrněl telefon. Redaktorka Jiřina Horká se otočila od monitoru počítače a nepřítomně sáhla po sluchátku. Očima stále kontrolovala text na monitoru, který se týkal určitě Josefa Rychtáře.
„Prosím, Horká, Blesk," vychrlila naučenou frázi.
„Tady je Játro," představil se ve sluchátku mužský hlas.
„To bude omyl," řekla úsečně a dala si záležet, aby to znělo i hodně naštvaně. „Jestli chcete číslo na soudní, podívejte se do Zlatých stránek," vzdálila sluchátko od ucha a chtěla jím vzteky praštit do vidlice.
„Tady je Jerry Játro," zaslechla ještě z dálky. Pohyb ruky náhle ustrnul ve vzduchu. Sluchátko se pomalu navrátilo k ušnímu boltci.
„Ten Jerry Játro?" zeptala se nevěřícně sluchátka a srdce se jí hlasitě rozbušilo.
„Ten," zachraptěl mužský hlas v mikrofonu.
„A můžu pro vás něco udělat pane Játro?" nadechla vzduch z poloviny kanceláře.
„Můžete. Napsat se mnou rozhovor."

Jerry Játro vyšel z budovy redakce Blesku. Stylově oblečen do zeleného mantlu, s úzkou rourou usárny na zádech a dlouhým nožem zavěšeným v pochvě na opasku. Nad bariérou policejních aut vyrůstaly oblé hříbky černých přileb a z nich trčely štíhlé hlavně automatických pušek. Jerry sáhl po noži, vytáhl jej z pochvy a zvedl nad hlavu. V ten okamžik se rozpoutala bouře. Ze všech stran do něj udeřily blesky fotoaparátů. Potom jej nějaká neznámá síla udeřila zezadu do kolen a další mu vyrvala nůž z ruky. Pomalu se sesul k zemi. Nadšením rozpálený obličej mu zchladila drsná a studená dlažba chodníku.

Básnici ticha

Peter Jokl – Joko *3.místo, Poezie Oldpsavců*

Pod ťažkými mrakmi
ľahké kroky
hore Trojičným námestím
po mokrých mačacích hlavách
plných lupeňov čerešní
dnes nevedú nikam
vo vlasoch príbeh
strateného vetra

Rozkvitnú lístoky
pod oknom Maríny
z dlažobnej kocky
sa vyliahne vták
kreslím Ti srdce
do čiary života
z čajových listkov
upíja čas

A zatiaľ čo padá dážď
do ulíc Štiavnice
do krokov tulákov
do tvárí básnikov
bosými nohami
kreslíme slimákov
v kalužiach večnosti

...to ticho klíči

Pád Alamutu

Jan Pohunek - Přebral *2.místo Próza Oldpsavci*

„Budeš čučet," usmíval se hrdě Vilda, „ale pamatuj je to naše největší osadní tajemství. Za žádnejch okolností se to nesmí dostat ven, žádný fotky, nikomu nic ani naznačovat! Jestli to pustíš, tak u nás končíš. Ani nebudeš slavnostně vyloučenej, prostě tě vyrazíme! A to bude teprve začátek."

„Neboj," uklidňoval jsem ho: „Je mi jasný, že kempy tady v Českosasu je nutný nerozkecávat."

„Jenže Alamut není jen tak vobyčejnej kemp, grýnhorne!" ohradil se Vilda dotčeně: „Směj na něj jenom ti, kteří jsou nositeli odznaku Vnitřního kruhu!"

Trochu mě tou svou teatrálností a sklonem k formalitám štval. A to, že mne vytrvale oslovoval „grýnhorne", i když už jsem se dávno přes hodnosti čekatele, nováčka a zelenáče propracoval do osadního výboru T. O. Rytíři Zadní země, mi taky radost nedělalo. Ale zase to byl činorodý člověk, který držel celý ten náš spolek pohromadě, takže jsem mu dokázal jeho drobné excentrické projevy odpouštět.

„A co je na něm teda tak zvláštního?" otázal jsem se.

Vilda se rozhlédl, jestli někdo neposlouchá. Na žluté značce z Růžové jsme sice dneska zatím nikoho nepotkali, deštivé podzimní počasí ostatně výletníkům moc nepřálo, ale už jsme dávno překročili hranici Národního parku a mohli jsme tudíž budit podezření.

„Alamut," zašeptal Vilda hrdě, „je facka udělená všem ochranářům. Začali jsme ho stavět krátce po zřízení Parku. Ve chvíli, kdy se začaly masivně bourat starý campy. Bylo nám jasný, že se sem bude jezdit furt, ale nechtěli jsme se pořád jen courat po roklích jako ostatní a nemít opravdovej stálej flek. Usmysleli jsme si teda, že si postavíme pořádnou a perfektně utajenou skalní pevnost, po vzoru hradu Alamutu, kterej byl za křižáckejch válek legendárnim sídlem tajný mohamedánský sekty asasínů."

„O tom jsem něco čet," přiznal jsem: „Vedl je nějakej Stařec z hory, to jsi jako ty?"

„Netřeba zacházet do takovejch detailů! Důležitá je symbolika!" ohradil se Vilda a dotáhl si bederák, který mu pod panděrem drobet povolil.

„Takže jsme to pojali ve velkym," pokračoval: „O zvlášť hnusnejch a deštivejch dnech, kdy ani Sojka zobák nevystrčí, jsme jezdili sem, do

skal nad Kamenici, a tady, grýnhorne, tady jsme začali kutat! V pískovci to jde docela snadno. Ostatně, i partyzáni za války to tak dělávali. Do pěti let bylo hotovo!“
„To jste si jako vytesali převis? Nebo nějakou skalní místnost?“
„Nejednu, grýnhorne, nejednu! Alamut je klenot severního trampstva! Je schovanej v jednom z útesů přímo nad řekou. Má dva tajný vchody, dobře zamaskovaný, který střídáme. Žádnej člověk, kterej o Alamutu neví předem, je nevyčenichá! Pak to má ještě komín a jednu šachtici do řeky. Ta ústí pod hladinou ve stropu podemletýho převisu, sypali jsme tamtudy vyrubanej písek, aby nebudil pozornost.“
„Zajímavý. A jak je to teda velký?“ otázal jsem se.
„Tři místnosti. Do nejnižší, kam dáváme batohy a kde máme dřevník, ústí oba vstupy a taky vodní šachtice. Druhá komora je největší a nachází se trošku bokem nad ní, tam jsme vybudovali slavnostní ohniště se sezením. Třetí je zase o kousek vejš a stranou, říkáme jí udírna. Vede skrz ni totiž v rohu komín, tah to má dobrej a podle potřeby se tam dá udit nebo spát v teple. Je to vymakaný. I tam malejma okýnkama, co jsou schovaný mezi voštinama, může jít světlo, když chceš.“
„Fíha,“ přikývl jsem, zatímco jsme odbočovali ze značky do lesa: „To jste si museli docela máknout.“
„Bylo to náročný,“ přikývl Vilda, „ale dělali jsme to rádi! Nejsme zbůhdarma Rytíři Zadní země, tohle je náš kraj a toho se nevzdáme! A ochranáři ať si trhnou nohou, co tady pro tu přírodu udělali? Myslim, že my dokážeme ocenit divokost Zadní země líp, než pitomej turista na naučný stezce. A teď vopatrně a potichu.“
Zvolna jsme se plížili mezi stromy a rozhlíželi se, zda nás někdo nemůže vidět. Netrvalo to ale dlouho. Za chvilku už jsem uslyšel šumět Kamenici a Vilda odbočil do boční rokličky, která mířila někam k vodě, ale asi deset metrů nad hladinou náhle za zákrutem končila skalní stěnou spadající příkře dolů.
„Teďka rychle,“ zašeptal: „Tady před ohybem rokle je jeden ze dvou vchodů. Druhej jsme vysekali na protější straně skály, zkontroluju ho až zevnitř. Vtipný je, že tahle spára nevede k žádnýmu převisu, takže když tu někdo ze správy najde vyšlapanej písek, bude si myslet, že sem jenom zabloudil nějak zklamanej pátrač nebo turista, co šel na záchod, prostě tak něco. Teď zůstaň stát tady a hlídej, prosim.“
Udělal jsem, jak řekl, opřel se o skálu a nenápadně pokukoval střídavě do lesa, střídavě za roh ke Kamenici. Vilda se zatím skrčil, vecpal se do velké prohlubně mezi voštinami a začal tam cosi kutit. Po minutě se vynořil a v ruce držel kulatý dřevěný dekl, zvenku polepený kameny:

„Je to dobrý, cesta je volná. Můžem dovnitř, ze začátku je to trošku úzký, ale pak budeš čučet. Ovšem pamatuj, jestli to nějaká sketa - a tim nemyslim nutně tebe, prostě kdokoli - prozradí, tak u nás končí!“
Uctivě jsem se sklonil k temnému otvoru směřujícímu do nitra země.
„Máte to tam trošku nějaký zatuchlý,“ začenichal jsem.
„Nechal jsem možná v udírně viset salám, asi se zkazil,“ pokrčil Vilda rameny: „Nebo se ucpal komín listím a nevětrá to, na podzim se to občas stane. Ale jinak je Alamut nádhernej, opravdovej trampskej chrám k romantickýmu uctívání českosaský přírody, fakt budeš čučet!“
A vsoukal se do díry. Svůj objemný batoh tlačil před sebou.
Řekl jsem si, že chvilku počkám, až bude v té slibované první místnosti - nechtěl jsem, aby se mi opřel pohorkou do obličeje. Zatím jsem si aspoň vyndal z vrchní kapsy usárny baterku.
„Můžu?!“ zavolal jsem za chvíli.
Odpovědí mi ovšem bylo jen nezřetelené, ozvěnou zkreslené vzdalující se volání.
Zoufalé volání.
„Ajajajajaj!“
Dole v řece znenadání něco šplouchlo. Vyklonil jsem se a přejel pohledem tmavé, studené vody Kamenice.
Chvíli se nic nedělo, ale pak se zpod zatopeného převisu vynořil Vilda. Usilovně plácal rukama do vody a brodil se směrem k protějšímu břehu. Tam ale zrovna jako na potvoru procházela patrola zelených mužíků ze Správy národního parku.
Přemýšlel jsem, jak ho varovat, jenže náš šerif a guru najednou zcela překvapivě vyskočil z řeky, objal nejbližšího ze zkoprnělých činitelů a začal manicky ukazovat na skálu se skrytým campem.
Čučel jsem na to a nechápal.
V tu chvíli jsem zároveň zaslechl supění, které ohlašovalo, že uvnitř Alamutu je ještě někdo další.
Sklonil jsem se tedy a posvítil jsem do díry.
Právoplatný kněz chrámu přírody, rozzuřený medvěd brtník - ve zdejším kraji první od roku 1658 - mi hrdě vyšel naproti.

Katrena z lazov

Viera Večeřová - Ribana *3.místo Próza Oldpsavci*

Kedysi sme sa s mojím Tonkom hrávali na náhodu. Dvaja chudobní študenti, čo sa mali radi a radi cestovali. Keď to nešlo po svete, tak aspoň kúsok za humná. Zozbierali sme mince po vreckách a Tonko ich vysypal na pult: „Dva lístky, prosím! Na najbližší vlak.“
Pani za prepážkou nás poznala, nikdy nám nevydala lístok do rovnakej stanice.
A odtiaľ sme sa vydali rovno za nosom. Občas sme stopli nákladiak s pivom alebo rebriňák so senom. Spali sme, kde prišlo, často aj pod hviezdami, obaja stúlení pod jednu deku. Alebo nás úplne neznámi ľudia prichýlili na noc za pomoc pri kosení sena či výmenou za košík dubákov.
Koľko neznámych miest sme takto spoznali!
Po škole sme sa vzali.
Prišli deti, kúpilo sa auto a z túlania bez cieľa sa stali rodinné výlety s pevným itinerárom. Tešili sme sa, ako si budeme užívať na penzii.
A Tonka mi odviedla zubatá s kosou. Smútila som za ním rok, potom som sa naštvala. Doparoma, čo som odsúdená naveky len vypekať buchty, vyvárať perkelt a segedín, štrikovať svetre a rozprávat sa s mačkou? Aj stará mama má nárok zaštrajkovať si!
Rysoval sa pevný víkend. Stará vandráčka si poradí aj bez osobnej stráže!

Položila som na prepážku mincu najvyššej hodnoty: „Prosím si lístok.“
„Kam?“
„Hocikam!“
„Ale aká cieľová stanica?“ rozčuľovala sa dáma za prepážkou.
„Mne je to fakt jedno.“

„Nezdržujte,“ kričal na mňa ujko v rade za mnou, nazlostený, že možno nestihne svoj osobák na záhradku,-a či na ryby? Na chrbte mal ruksak s priviazanou skladacou stoličkou a puzdrom na udicu.
Pokladníčka konečne pochopila, vytlačila mi lístok, navigovala ma na tretí perón a vzápätí ma maličký motoráčik odviezol k neďalekým horám. Stanica ležala tak pol kilometra od dediny. Vydala som sa na opačnú stranu, pomezi lúky, kde sa pásli strakaté kravy a strážili ich ohradníky nabité elektrickým prúdom.Zrazu ohradníky zmizli, a v tej

chvíli som asi prekročila bránu do iného sveta.
„Dobrý deň!“
Odzdravila som a iba potom som sa obzrela.
Babka ako usušená slivka vláči hore kopcom nošu nalámaných haluzí.
„Nechcete pomôcť?“začínam osvedčenú taktiku.
„Načo? Veď ja iba tamto bývam,“mávla na domček uprostred lúk. „Ty by si potrebovala pomoc!
Sotva dýchaš do kopca.Kam si sa vybrala?“
„Len tak... Chodím a spomínam na muža, na mladosť...“
„Poď, moja, vyspíš sa u mňa pod strechou, o chvilku je tma.“
Myslela som si, že prespím pod širákom, aj spacák mám so sebou. Ale babka je zrejme rada, že má návštěvu.
Na dvore rastie oskeruša, hnedé plody vyzerajú ako maličké hrušky. Kedy som ich naposledy jedla?
„Ešte ich neprešľahol mráz,“ pozoruje ma babka. „A málokedy ich aj prešľahne. Adamko odvezie do pálenice, máme na zimu do čaju. Jabĺčka si natrhaj, sú dobré, sladké...Akí čerti ťa sem doniesli?“
„Iba tak som si vyšla.“
„Sem ku mne nikto nechodí iba tak. Pravda, dnes už zájdu radšej k doktorovi než k bylinkárke na lazy.
Katrena, Katarína ma krstili, a teba ako?“
„Zuzana.“
„Zuzka… Astma ťa kvári, nemám pravdu?“
„Iba občas.“
„Na každú chorobu rastie bylinka...v horách, na lúkach... Čaju ti navarím, počkaj,“a už prikladala do piecky. „Moja mati ma všetko naučila, ibaže ja nemám koho. Samí synovia, a také tajomstvá neprísluši chlapovi. Dcéru máš?“
„Jednu, Janka sa volá, deti učí písať a čítať a dokonca aj anglicky.“
Katrena sa sucho zasmiala: „Také múdrosti sa deti v školách nenaučia, aké mňa naučila moja mama a ju jej mama. Babka, tá sa do rodiny vydala, zaúčala ju svokra. Iba ja nemám koho. Nevesty sa tomu smejú. Chcela by si?... pozrela na mňa s nádejou.
Neviem, či som tá pravá, radšej som mlčala.
„Zuza, ty budeš asi dajaká študovaná,“ odhadla ma Katrena „Ja som sotva školu dochodila, v družstve pri kravách som robila, sestry tak isto, jediný brat šiel do učenia. A keď môj Ďuro chcel, aby sme sa vzali, povedala som mu, ja za tebou nikam nejdem, musíš ty sem za mnou. A tak zostal. Zle sme si nežili, doma sme mali kravku, ovečky kozy, sliepky, zajace... bolo sa čo oháňať, ale mali sme vždy čo jesť. Teraz už

nevládzem. Ale nešla by som ti tam dolu ani za nič, aj ma deti volali, ale ja nie. Nech si ma pätami napred vynesú, prv ja nejdem. Iba v nedeľu do kostola...Polievky si dáš? Zemiaková!“
A už ťahala taniere a nalievala.
„Ale písať viem, nemysli si, aj moja mati vedeli, aj starká...aj takú knihu mám, čo sme pozapisovali o bylinách a tak...nevesty by sa mi vysmiali,“ stíšila hlas,“ale ja ti aj so stromami hovorím! Každý strom má dušu, ako človek. Duša stromu vyzerá ako žena, iba vlasy má zelené...niektorá je mladá ako tamtá jabloň, iná zasa stará ako tamtá oskeruša, čo ju vysadili nebohý dedo, keď sa narodil brat. Lebo tak to u nás chodí, keď sa narodí muž do rodiny, treba vysadiť veľký strom, čo odolá aj vetrisku, a keď dievka, vysadia jablonku, hrušku alebo slivku, aby ovocie niesla. Až dovečeriame, pôjdeme na návštevu.“
Neveľmi verím takýmto rozprávkam, ale keď som už tu... budem mať o čom rozprávať vnúčencom.
Katrena vzala lampu, petrolejku, vzala aj zvyšok zemiakovej polievky. Polievku vyliala do misky na zápraží : „Mačka sem chodí od susedov, myši chytá na povale, iba ju chúďa nemá kto nakŕmiť. Mlieka by som jej dala, ale nemám, musím čakať, až príde sused s nákupom. Chodia skoro každú nedeľu,“ kývla k najbližšej streche. Aj mačka má dušu, neveríš?“ prepichla ma očami. „Ibaže sa modlí po svojom.Znáša mi na prah myšky, aby si zaslúžila večeru, však, Mica? Cudzím neverí, ani mne sa nedá pohladkať, keď nechce. U mňa na peci sa jej páči, až keď je vonku zima...No, poďme my, Zuza, kým sa celkom nezotmie. Takto za šera sa najradšej zjavujú. Duše stromov... Niekedy ti aj splnia prianie, ak majú náladu. Vynútiť sa to nedá. A najradšej majú toho, pre koho ich vysadili. Tamtá jablonka je moja, tamtá druhá najstaršej sestry Márie, tretia v rade druhej sestry Aničky a tá posledná, ktorá už usychá, tá je našej najmladšej sestry Betky, ktorej už niet. Muža mala ožrana, bil ju, až ju utrápil. A tamto dolu pri studni vŕba, tú otec vysadil, košíky plietol z prútia, ale vždy ju aj pekne poprosil, aj sa poďakoval za dary a košíky mal jedna radosť! A najmocnejší zo všetkých je dub nášho nebohého deda. Ten nevysadil nikto, vari len sojka stratila žaluď, keď si ho niesla do skrýše. Náš pradedo, ho našiel v tráve presne v tej chvíli, keď mu babica zakričala odo dverí, že má syna. A tak ho nechal rásť a než dedo vyrástol, bol jeho dub mocnejší než jeho ruka a teraz sa naň pozri, aký je! Keď slnko zapadá ako teraz, tieň mi hádže až na záhony so zeleninou. Taká vŕba, to ti je tiež užitočný strom, na všetko, brehy potokov drží, aby ich povodeň nevzala, aj horúčku vyliečiš, ak nemáš na lieky, dobrá je na košíky, na ošatky na chlieb a veru aj na ploty! Hoci

koza si s takým plotom poradí , tú treba len uväzovať... A teraz ticho, psst, aby sme ich nevyrušili.“
Nevidela som nič, iba takú ľahučkú hmlu , aká sa vždy stelie po horách, keď nedávno spŕchlo... Západ slnka ju farbil do oranžova.
Katrena stála, akoby mala sama korene. A vtedy sa aj mne na chvíľku zazdalo, že sa od jedného stromu odlepila zelenovlasá postava, podišla ku Katrene, objala sa s ňou ako sestra so sestrou a hádam sa aj chvíľku rozprávali rečou ševeliaceho lístia. A možno to bol len vietor a tiene.
Sadla som si na medzu, aby som nerušila a dívala som sa, ako sa veľká oranžová slnečná guľa ponára do sivej hmly, najprv len kúštik, potom polovica a nakoniec v nej zmizla.
Vtedy sa aj Katrena pohla ku svojmu domu.
„Videla si ju?“ spýtala sa ma už dnu v izbe a podstrčila mi hrnček s čajom, voňal bylinami, za nič by som neuhádla, čo všetko v tom čaji je. „Prišla mi povedať, že tu dlho nebudem. Hádam do Vianoc, hádam do jari...Nepozeraj tak, o živote večnom sa píše iba v Biblii. Chcú to tu predať, moje deti, aj to viem. Škoda bude domu, kde sme sa všetci narodili, dajaký boháč si ho prestavia na chatu, namiesto jabloní vysadí smreky a borievky, teraz je to tak v móde. Ale to predsa nie je tvoja starosť, Zuzka. Teba tam na druhej strane zatiaľ nečakajú. Vieš ako sa to tu hovorí, keď vyjde dúha, že je to most do neba. Ale iba pre toho, kto tu dole na zemi nezanechal nejakú dlžobu. Nie peniaze, nie bohatstvo, ale to, čo by dušu ťažilo. Tú knihu, Zuza, zanechám raz tebe. Dobre ju opatruj, aby sa múdrosť nestratila. Musíš mi len tamto do kalendára, čo visí na stene, napísať svoju adresu.“
Poslúchla som ju, hoci som príliš neverila, že by si spomenula.
Vyspala som sa v izbe voňajúcej starým drevom a bylinami, ktoré mi vo zväzkoch viseli nad hlavou.
„Zuzka, vstávaj!“ budila ma Katrena, len čo oschla rosa. „Máš pred sebou ďalekú cestu! Mne treba tamto dolu do kostola a tebe na stanicu, tiež dobrý kus cesty. Aby sa o teba deti nebáli! Máš dobré deti, držia pri sebe.“
„Ako to viete, Katrena?“
„Ja viem všetko,“ a múdro sa usmiala.
Vyprevádzala ma a mávala mi ešte od tej oskeruše konča plota.
Sľubovala som si, že sa za ňou zastavím, lenže poznáte to... Stále odkladáte, až sa ten čas niekam vytratí a už nemáte možnosť povedať, čo ste chceli. Ako s mojím Tonkom. Rozprávam sa už len s fotografiou na nočnom stolíku.
Asi o pol roka pri mojej bránke zazvonil poštár. Podal mi balíček,

nadpísaný kostrbatým písmom, papier vyzeral, akoby dlho ležal niekde na polici a prášilo sa naň.
Otvorím, a ležala v ňom kniha, neumelo zviazaná v koži, celá popísaná nevypísaným písmom, boli v nej rady o bylinách, čo ktorá lieči, kedy ju treba zbierať a veru aj, ako s ňou čarovať. Áno, niektoré boli aj úsmevné, ale s láskou napísané.
Chvíľku som váhala, či si ju mám nechať, či ju nedať do múzea, do archívu... Raz ju tam darujem, ak ju nebude chcieť Janka. Zatiaľ ju mám u seba. Je v nej múdrosť generácií. A ten čaj proti astme, čo som tam objavila, mi naozaj pomáha.
Prišli moje narodeniny a Peter s Jankou sa rozhodli urobiť mi radosť. Kúpili mi ako trucovňu Katrenin domček, keď som o ňom toľko rozprávala. Vrajn nebol drahý, v realitjke boli radi, že sa ho zbavili. Mám kam chodiť štrikovať, variť segedín, rozprávať sa s mačkou a aj so stromami. A vnúčatá stále žobronia, aby som ich vzala so sebou.
Mala by si radosť, Katrena z lazov.

Počítání

Vlastimila Hlavatá – Ať'ka *3.místo, Poezie Oldpsavců*

Nad poli krouží havrani
A místo prášků na spaní
Utloukám půlnoc pivní pěnou
Ovčáci ať si klidně ženou
Po lávce jednu po druhé
Osudí točí osudem
A jenom buky stojí v tichu
Půlnoc mi leze do kožichu

Boj o camp

Jan Frána - Hafran *3.místo Próza Oldpsavci*

Koukáme si do očí. Dva nesmiřitelní bojovníci, rozhodnutí bránit do posledního dechu území, který považujeme za svoje. Zdá se, že jsme zůstali sami. Že je to na nás, když všichni ostatní na obou stranách už dobojovali. Já a on. Nemůžu samozřejmě najisto vědět, že se tady kolem ještě někde neschovává jeho kámoš, připravenej, jak je jejich zvykem, bodnout mne do zad, pokud ztratím ostražitost, ale myslím, že je opravdu poslední. Stejně jako já.

Začalo to, když Skinner zjistil, že máme na Osadní skále nezvaný hosty a dokonce, že si tam postavili vlastní boudu. Musely to skety dělat v době, kdy jsme tady nějakej čas nebyli, protože jsme vandrovali po jinejch koutech naší utěšený vlasti. Když jsme tenhle týden konečně po delší době dorazili na naše skoro posvátný místo, zdálo se všechno bejt jako jindy. Naše bouda stála na místě, maskování neporušený, na skále uklizeno a dřevo připravený tak, jak jsme ho minule nechali. Pak jsme ale zaslechli ty hlasy. Mysleli jsme si, že jsou to běžní kolemjdoucí, pak to ale Skinnerovi nedalo, a šel se podívat na druhou stranu skály. Když se vrátil, nebyl skoro k poznání. Tvář mu natýkala, kulhal a chroptíc si ukazoval na záda.

„Je tam cizí parta! Normálně si tam postavili bydlení. Já to s nima zkoušel po dobrým, jako že tohle je naše místo, že sem jezdíme už takovou dobu a že by to mohli respektovat a postavit si to o kus dál. Ukazoval jsem jim i kde, jenom jsem jim klackem klepnul do jejich stavby, a bylo to jenom takový přátelský pošťouchnutí, všechno v dobrým, ale hned po mně šli. První ránu jsem koupil do tváře, že mě brní celá hlava. Použil jsem klacek a jednoho zneškodnil, možná i druhýho, ale to už jsem nestihl ověřit, protože další mě trefil pod koleno, takže jsem klesnul na všechny čtyři. Pak mně někdo bodnul do zad a já zdrhnul.“

Vyskočili jsme na nohy.

„Tohle by se mezi našincema dělat nemělo,“ dštil spravedlivej hněv Květák, „vždyť je tady místa dost.“

„Jdeme na ně!“ zavelel bojovnej Hejkal, popadl nejbližší klacek a vyrazil.

„Kamarádi, musím k doktoru,“ konstatoval Skinner a s omluvným výrazem popadl svoje ještě nerozbalený věci a odkráčel.

Vyrazili jsme do spravedlivýho boje o náš odvěkej osadní flek. Jak si

to vůbec představujou? Museli přeci vidět, že tady camp je, že je využívanej a stejně se sem klidně nastěhovali. Kam to povede, když jakmile osada pár víkendů vandruje někde jinde, hned se tam usadí někdo jinej? Nikdo by si nemohl být jist svým flekem, byť by na něj jezdil třeba padesát let. A to jsme, ve jménu staroslavnejch nepsanejch trampskejch zákonů nesměli dopustit.
Když jsme vtrhli mezi ně, bylo vidět, že jsme je zaskočili.
„To je naše skála, koukejte se klidit," zařval Květák a výhrůžně se ohnal klackem.
Náš vpád nečekali. Na pár okamžiků propadli zmatku a jejich chaotickej pohyb po jejich campu nám dával naději na snadný vítězství. Ne na dlouho. On nám totiž Skinner zapomněl říct, že je jich tolik. Když se seskupili proti nám a z jejich hloučku se ozývalo temný hučení, jak se polohlasně narychlo domlouvali, uvědomili jsme si, že jsme v citelný menšině. Pak se na nás vrhli.
Nezbylo nám, než ustoupit, jenže tentokrát se nespokojili s tím, že nás vyženou ze svýho neprávem zabranýho campu, ale pronásledovali nás až k ohništi. Květákovi se jeho sukovicí podařilo jednoho nebo dva vyřadit z boje, ale převaha byla pořád značná. Nejhnusnější byla ale jejich podlá taktika, kdy jeden z nich upoutal pozornost čelním náporem a druhej zaútočil zezadu. Na to doplatil Květák, kterýmu na zátylku natýkala pořádná boule. Zaujali jsme kruhovou obranu zády k ohništi a tím tuhle jejich podlost eliminovali.
Konečně dali pokoj a opustili bojiště s vysloveně posměšnejma výrazama. Právě včas, naše obrana držela už jen na vlásku.
„Co budeme dělat?" sesul se Květák na zem a bolestivě si třel zátylek.
„Jak je ti?" ptal se starostlivě Hejkal.
„Neboj, snad ještě chvíli vydržím, ale hlava mi třeští a mám pocit, že mám dvě. Jednu velkou a druhou malou. A ta velká je uvnitř tý malý a rozpíná se a chce se dostat ven. Žádnou myšlenku ode mě nechtějte."
„Chce to moment překvapení," nadhodil jsem nápad.
„Jak bys to chtěl udělat? Teď budou ve střehu a jsme spíš to my, kdo by se měl nějakýho útoku obávat. Budeme muset držet hlídku."
„Nebo se sebrat a jít jinam," hlesnul Květák, a když se na nás podíval, zdálo se mi, že trochu šilhá.
„Nikdy!" povedl se nám s Hejkalem dokonalej dvojhlas.
Slunce už stálo hodně nízko, když znova zaútočili. Odnesl to zase Květák, kterej právě hlídkoval u pěšiny k nepřátelskýmu campu. Bylo to tak rychlý, že akorát stačil vykřiknout a varovat nás a hned upadl do bezvědomí. Rozběhl jsem se mu na pomoc, ale to už se na mě řítili dva

nepřátelé. Zdrhal jsem. Cítil jsem jednoho, jak mi doslova dejchá na zátylek a už už jsem se smiřoval s tím, že tentokrát je řada na mně. Zachránil mě Hejkal. Právě smažil na pánvičce lančmít, a protože neměl po ruce žádnou vhodnější zbraň, obětoval večeři a natřel žhavým železem útočníka mezi oči. Měl dost, motal se a poslepu hledal ústupovou cestu. Bohužel Hejkalovi horkej omastek postříkal ruku a on svoji účinnou zbraň s bolestivou grimasou v tváři upustil. Druhej útočník šel dál po mně. Najednou jsem neměl, čím bych se bránil. Na poslední chvíli jsem hrábnul do žracáku pro sprej s repelentem a nastříkal mu ho do očí. Mělo to podobnej účinek jako pánvička. Ztráta orientace, ústup. Naštěstí to zaměstnalo i další dva cizince, kteří se k útoku přidali a teď museli svoje ochromený kamarády doprovodit do jejich campu. Přísahal bych, že jim z tváří zmizely ty sebevědomý a samolibý výrazy.

„Kamarádi, já mám dost!“ konstatoval Květák, když jsme ho vzkřísili. Vypadal na to! Nedržel balanc, chvílema usínal. Napojili jsme ho čajem a ve spacáku uložili do boudy pod skálou. Na obranu campu jsme zbyli s Hejkalem jen dva.

„Všiml sis, že tam nemaj ohniště?“ zeptal se.

„Jo, všimnul, evidentně počítají s tím, že si zaberou tohle,“ odpověděl jsem a přiložil.

„Zatím jim to ale nevyšlo. A víš, co to znamená pro dnešní večer?“

„Nevím. Že budou ještě útočit, protože si budou chtít uvařit večeři na našem?“

„To si nemyslím, měli by snadnější si ho rozdělat tam.“

„Tak co tedy?“

„Že půjdou brzo spát, že nebudou u ohně ponocovat a zaútočí na nás brzo ráno.“

„Ach jo, takže se nevyspíme,“ povzdechl jsem si.

„Právě! Leda, že…“ udělal Hejkal dramatickou pauzu.

„Co?“

„Leda, že bysme na ně zaútočili, až usnou. Zapálíme jim to jejich doupě!“

„To už je ale hodně drsný!“

„A oni nejsou? Skinner má oteklou půlku ksichtu, Květák v bezvědomí. Klidně jsme mohli bejt po smrti. A proč? Jenom, že jsme se chtěli domoct našeho práva na tehle kousek lesa! To oni to přehnali, oni to eskalovali! Kdo seje vítr, sklízí bouři,“ zadeklamoval.

Vlastně měl pravdu. Jenže mně blesklo hlavou, že kdo si hraje s ohněm, snadno se spálí. Brzo se to mělo potvrdit.

Počkali jsme, až bude úplná tma. Hejkal vyrobil pochodeň a celou tu dobu mě přesvědčoval, že mají ten svůj brloh postavenej na skále, kde nehrozí, že by od něj chytil les. Snažil jsem se mu věřit. Vyrazili jsme. Šel první, s pochodní, za ním, zády k němu jsem couval já, v jedný ruce rozžhavenou pánvičku a v druhý sprej. Nerušeně jsme se dostali až ke stavbě, Hejkal k ní bez váhání přiložil pochodeň a v příštím okamžiku vyšlehly zhoubný plameny. Suchý stěny vzplály, jako politý petrolejem. Pak začalo peklo. Probudili se okamžitě. Minimálně dva přistáli na Hejkalovi, zoufale se ohánějícím pochodní. Couval, snažil se je setřást, ale marně. Já nemohl nic dělat, musel jsem nám krýt záda, navíc místo ve kterým jsme stáli, bylo tak úzký, že jsem mu pomoct nemohl. A ani nemůžu za to, co se mu vzápětí stalo. Jeden z nich se najednou objevil přede mnou a uzavřel nám ústupovou cestu. Musel tam někde za skálou držet hlídku a asi zachrápal, když jsme se kolem plížili. Teď se ale vzbudil a šel rovnou po mně. Lekl jsem se a uskočil. Zádama jsem narazil na ustupujícího Hejkala a díky svý váhový převaze jsem ho porazil. Padnul na čumák, strhnul sebou i ty dva, co na něm viseli a všichni společně zalehli pochodeň. Vzpláli. Oderval jsem hořícího kamaráda, sejmul toho zmetka, co útočil zezadu, a proklouzli jsme k našemu ohništi. Nikdo nás nepronásledoval.

„Musím k doktoru," sípal už uhašenej Hejkal, „budu mít nějaký popáleniny, nemůžu tady zůstat."

„Neboj, já tě tam dopravím," uklidňoval jsem ho.

„Nesmíš, musíš bránit skálu," zatnul hrdinsky zuby, „vzbudím Květáka a chytíme poslední noční vlak."

Sebral si věci a já pak pozoroval, jak světlo jeho baterky problikává mezi stromama dolů k boudě, jak se k němu přidává druhý a poslouchal hlasy kamarádů vzdalující se do tmy. Budu vám připadat jako zbabělec, ale já jim záviděl.

Ranní probuzení po napůl probdělý noci bylo drsný. Slyšel jsem ho naštěstí včas, ale stejně, tak rychle jsem snad ještě nikdy ze spacáku nevystřelil. Když dorazil, byl jsem připraven, v jedný ruce osvědčenou, horkým popelem nahřátou pánvičku, Hejkalovu mačetu v druhé. Zastavil těsně přede mnou.

Tak si tady koukáme si do očí. Dva poslední nesmiřitelní bojovníci, rozhodnutí bránit území, který považujeme za svý vlastní, do posledního dechu. Já, poslední tramp a poslední obrovskej sršán proti mně.

Jesenné tichobranie

Peter Jokl - Joko *Poezie Oldpsavců*

čas veršoslepcov
čas zaoraných slov v zemi lží
čas nedotykov
nad hlavou divé prázdno
za chrbtom štekot psov
vzduchom sa nesie
hlas z rádia po drôte
hladina vetra dosiahla
kritický bod
šarkany opustili
prístavisko detských rúk
a odlietajú
z divými husami na sever
Niels Horgenson
na gunárovi
menom Martin
si balí holandský tabak
a zvyšky divých tráv
a sleduje pod sebou
posledných pocestných
v hlave divé prázdno
a Kebnekajse
doma na stole
zatvorená
Lutherova postilla
a duša tuláka
na krídlach dočasnosti
v čase vieroslepcov
v čase slov
v teplej zemi dňa
v čase nikoho

za križovatkou
spomienok
poľných ciest
mlčí svätý Ján

a vietor Safián
kreslí inovatkou
tváre tých
stratených
potrhlých tulákov
čo pre malý plamienok
cigariet majákov
fúkali do plachiet
svojich snov
pod modrou oblohou
holých viet
byť trochu iný
vačky plné hliny
a hlavu v oblakoch
pozorovať koľajnice
čo strácajú sa večne
v nekonečne
ako svetlo Večernice

cudzími slovami
nájsť vlastnú vinu
nevravieť do jesene
ale do podzimu
jde jaro od léta
čo je slobodné
odlieta
a my ďalej nesieme
zelenú kocovinu
nekončiacich ciest
čakáme na lokomotívu
Casey Jonesa
sadáme do kruhu
vplietame osud do strún
pod nami tiene
husí
a hlas z nebies
každý ma v sebe anjela
aj keď krídla
odrú mu
prázdnou fľašou

od rumu
raz to predsa
vyjít musí

Neúnavne po celú noc prší
akoby hrach na stenu hádzal
keď ja nevládzem
a už ani nechcem
prší a prší
akoby oblúkom
na hrdzavý plech
s prvým jesenným dažďom
odlietajú dopisy
ako vtáci s vykrútenou hlavou
s poznámkou
odosielateľ neznámi
a anjel vo mne
vraví-odpi si
a zas a znova
neúnavne po celú noc prší
do nahrubo posekaných
listov orechov
pošliapaných čakaniek
do ticha
do vôní
do snov
žlté vztýčené prsty
rozkročené do písmena V
V ako Vy ktorí
ste zabudli
že padať
padať je tak ľudské

Vítr

Robert Čapek - Farář *Poezie Oldpsavců*

vítr vtrhl do lesa
jako hladový žebravý mnich
na papežskou hostinu
rozhodil porůznu
několik otčenášů uschlého listí
roztočil ve víru
růženec okvětních lístků
pozvedl k oltáři vymeteného nebe
modlitební prapory vlajících větví
a za chorálu průvanu
vymetl všechny hříchy světa
v jediné minutě

a když zase zmizel
nenechal po sobě
v pokladně s odpustky
nic

Rutina

Marta Bílková *Poezie Oldpsavců*

V neděli večer stáhneš fotky.
Les zůstal venku. Zamčený.
V kamnech ten druhý oheň, krotký,
nakrmils poleny.
Týden i byt je znovu celý.
Spíš do němoty.
V předsíni osiřely
hovězí boty.

Návrat

Eva Koubová - Evelína *Poezie Oldpsavců*

Z údolí a z lesů
plíží se bílé mlžné kočky.
Majetnicky natahují tlapky
a bezedně se válejí
v roztouženém opojení podzimem.

Kočičí hřbet
se klene nad silnicí
jako nebodukt.

A po angorské srsti
spěchají švestky
na návštěvu k jablkům
a jeřabiny ke hruškám,

po nadzemském můstku
běží večerem beránci
z nebeských pastvin
do lidských snů.

Dlouho bych se dívala
s úplňkem za zády.

Dnes ale ještě musím projet -
z neděle do pondělí,
z života do živobytí.

Trampské nocturno

Magdalena Karelová - Waki *Poezie Oldpsavců*

Oheň už hoří
Kytara zpívá
Zelené duše dotýká se plamen

Dnes nezdolná je tvoje víra
Že jsme jak Fénix
A ráno zase vstanem

Bestie

Jan Pohunek - Přebral *Próza Oldpsavci*

Policista Michal Robýšek měl čerstvě prokousnuté zápěstí. Důvod tohoto pracovního úrazu, smrdutý a zarostlý tramp značné mohutnosti, se sníjel opodál v železech a hlasitě kvičel. Z rány crčela krev, svinila Robýškovu služební košili a když dopadla do písku, srážela se tam do malých hrudek.

„Odveďte to hovado!“ zařval Robýšek na službukonajícího poručíka Marka: „A podejte mi kapesník!“

Měla to být jenom rychlá kontrola zakončená pokutičkou a teď aby se z toho ještě vyvinula infekce, nadával v duchu policista Michal Robýšek. Ten pitomec v zeleném tu seděl u ohně sám jen s harmonikou, ale hulákal na lesy, že by to vydalo za dvacet. Nemohl se divit, že ho zhaftli, jeho blbost, tak proč k tomu ještě to napadení úředního činitele, sakra? Někdo mu podal papírový vlhčený ubrousek. Voněl po fialkách, agresivně jak zájezd sovětských důstojnických paniček.

Robýškovi se navalilo, ale překonal se a přitiskl hadřík na ránu.

Tohle si někdo vodnese, pomyslel si.

***

„Vodnes si koš?“ osopila se na policistu, teď už odborně převázaného na klinice, po návratu domů jeho žena Apolena.

„Ne, teď jsem přišel,“ zabručel Robýšek: „A jdu si rovnou lehnout. Jsem unavenej.“

„To si ani nesundáš boty? Zaneseš si do postele bláto!“ ušklíbla se na něj manželka. O svou postel starost neměla, oddělená lože byla u nich doma realitou už čtyři roky.

„Vydrh sem si je na rohožce. Dej mi pokoj,“ odsekl Robýšek a padl do peřin.

Ani v noci ale neměl klid, zdálo se mu znovu o tom, jak stoupá svahem k převisu a chystá si pokutový bloček.

***

„Tys tu postel pěkně zprasil, fuj, a to jehličí,“ prohlédla si ho ráno kritickým okem Apolena: „Jestli si tu chceš hnít, tvoje věc. Ale ten koš bys moh konečně vynést, ať nám nesmrdí v kuchyni!“

Policista Robýšek zaklel, šlápl na psa a odpotácel se do sprchy. Stál tam, voda na něho crčela a připadal si pořád lehce dezorientovaně. Obvaz si sundal, aby ho nerozmočil, ale zdálo se, že se rána hojí docela rychle. Namydlil houbu a začal se drhnout.

„Co to tam krákoráš?“ ozvalo se z kuchyně.
Robýšek se zamyslel. Ve sprše si zpíval často, nejčastěji Goťáka, Vondráčkovou a výjimečně Svěráka s Uhlířem. Tentokrát ale chytil jinou slinu: „Vlak nám včéra ujel ze stanice do nebe… um… do sebe, pes kterej chce přízeň napřed svýho pána poprosí…“
Pes páně Robýškův byl ale jiného názoru. Zoufale zavyl a zmizel na zahradě.

***

„Ty ale vypadáš!“ přivítal ho na stanici poručík Marek: „Furt je z tebe cejtit kouř, pěkně jsi tam včera načichnul…“
Robýšek jen neurčitě zavrčel a složil se na židli za svým pracovním stolem. Chvíli tupě civěl na nevyplněné výkazy, udělal do nich pár nesoustředěných klikyháků propiskou a pak se zase zvedl: „Fakt mi není dobře. Starej tu je?“
„Ne.“
„Tak až přijde, tak mu řekni, že si beru dovolenou. Jsem zraněnej, možná na mě něco leze, udělal bych tu stejně prd.“
Marek na něj chvíli překvapeně civěl, čekal, ale pak pokrčil rameny a šel si uvařit kafe. Když se vracel z kuchyňky, padl jeho zrak na hromadu papírů na Robýškově stole.
„Nápad: Odznak a hřeben. Povídka z prostředí závadové mládeže…“ četl překvapeně. A pod tím ještě červeně dočmáráno: „Uzávěrka - konec února!!!“

***

Nálada se Robýškovi trochu spravila cestou domů. Auto nechal stát na rohu a vydal se přes pole a periferním lesíkem k sídlišti pěšky, bylo docela hezky a měl pocit, že by mu čerstvý vzduch mohl prospět. S každým dalším krokem jako by cítil, jak se do něj vlévá nová energie. Na hranici lesa potkal souseda Habána, hubeného klerikálního vousáče, se kterým na zahrádce v chatové kolonii sdílel jeden plot a deset let pří o sekačku, jablka, spadané listí, zadávená kuřata a nevyvezenou žumpu. Habán byl navíc někde u skautů, což Robýškovi přišlo podezřelé samo o sobě, a občas svým svěřencům chatičku půjčoval, aby se tam mohli pelešit. Pravděpodobně. Robýšek potomstvo neměl, ale z práce dobře věděl, jaká jsou ti současní mladíci svoloč.
Habán ho minul, ušklíbl se jako obvykle, ale pak jako by v něm něco přeskočilo a opatrně pípl: „Ahoj…?“
„Ahoj,“ zamrmlal Robýšek bezmyšlenkovitě a šel dál.
Habán ještě chvíli stál na cestičce, tvářil se zmateně, ale pak zatřásl hlavou a odklátil se na druhou stranu.

***

Apolena Robýšková uzřela svého muže ve dveřích, když vynášela koš. Původně ho chtěla seřvat na tři doby, ale jak si to tak kráčel po ulici, napadlo ji, že mu to po dlouhé době vlastně docela sluší.

Můj muž - a zmužněl, pomyslela si.

Pak si ale všimla, že to, že jde pěšky, má zřejmě jistou příčinu: „Kdes nechal auto?!“

„Co je mi po autě,“ mávl rukou policista: „Smrdí to, rámusí a mně není úplně dobře. Tak jsem si vzal volno. Půjdu se asi projít do parku, abych si pročistil hlavu.“

Za půl hodiny ho už viděla z okna, jak obchází mezi lavičkami a plíží se křovím. Na zádech si nesl batoh po dědovi, který byl před válkou u nějakého německého horského spolku.

***

Domů se vrátil až pozdě večer, jeho žena už dávno demonstrativně spala. Procházka nebyla špatná, uvažoval Robýšek, měl bych sportovat častěji. Ale stejně tomu něco chybělo, říkal si. Unavil jsem se příjemně, to ano, ale byla to trochu možná nuda.

S těmito myšlenkami ulehl do postele, pořád trochu zablácené a zaneřáděné jehličím od včerejška. Usínalo se mu ale na tom svinčíku překvapivě dobře.

***

Zato ráno bylo mnohem horší. Robýšek sotva zvládl otevřít oči, bolela ho každá končetina zvlášť a k tomu ještě všechny dohromady. Nejhůř cítil palce, chvíli měl skoro pocit, že jsou zlomené. A postel byla plná listí. A písku. Policista se pokusil převalit na záda, ale v tu chvíli ho intenzivně bodlo v boku.

„Už je to tady, infarkt,“ zamumlal a čekal na smrt. Bodání ale neustávalo a smrt se nedostavovala. Hrábl pod sebe rukou a zjistil, že jenom na něčem leží. Nahmatal oválný skrojek dřeva, podobný, na jaký si myslivci natloukají trofeje. Tenhle byl ale pestře pomalován temperami a stálo na něm: „Kamarádovi Robovi za nejlepší gulášek. T. O. Bestie“

A včerejší datum.

Vstal a dopotácel se do kuchyně. Cítil se tak nějak sevřeně, jako by se na něj celý dům chystal spadnout. Žena nikde, pes nikde. Jenom na stole ležel popsaný list. Robýšek ho vzal do ruky a četl: „Michale! Pořád se nemůžu vyrovnat s tím, jak ses včera choval. Nejen, že jsi o půlnoci přišel ke mně a škemral, abych tě přivázala k posteli, prasáku, ale když jsem tě odmítla, prostě jsi zavyl jak zvíře, popadl Hafa

a odkráčel ven, že za kamarádama. A kamarádkama. Tohle je poslední kapka. Odešla jsem k mamince, žádost o rozvod čekej poštou. Tvá milovaná žena. Apolena. PS: Trpím!“
Robýšek si odplivnul. Hlava ho bolela jak čert a nepamatoval si, že by něco z toho včera dělal, ale tak nějak mu to bylo jedno. Musí na procházku. Ale ne do parku, do lesa! Tam si vyčistí hlavu!
S sebou potřebuje jen pár věcí. Batoh nemohl najít, ale určitě půjdou nějak zavázat do pouzdra na sportovní náčiní, které mu strašilo na půdě. Kdysi ho koupil u n. p. Opus a doteď nepřišel na to, na jaké sportovní náčiní je určeno a jak se tam má dávat. Ale když si tam motal deku, jeho ruce jako kdyby věděly, co dělají.

***

Jakmile vyšel z domu, doslova se srazil s poručíkem Markem. Ten se zrovna spěchal podívat, jak se chorému Robýškovi daří, a upozornit ho, že starej mu dovolenou neudělil. Příčina křížového pádu obou mužů na chodník spočívala v tom, že Robýškův pohled byl upřený k modravým dálkám a nikoli napravo nebo nalevo, a Marek byl zase notně konsternován tím, v jakého hastroše se jeho kolega proměnil. Zelené bezdomovecké hadry, na zádech vak připomínající tvarem paragraf 142 trestního zákoníku.
„Pusť mě! Jdu do lesa!“ ječel na Marka níže ležící Robýšek.
„Nikam nechoď, ty vole, ty celej hoříš, jseš nemocnej?!“ kontroval Marek.
„Já… musím!“ zavrčel Robýšek a hotovil se poručíka nakopnout. Nepovedlo se.
„Uklidni se, Michale! Nebo budu muset užít hmaty a chvaty!“
„Já prostě jdu!“
„Nikam… nejdeš… magore!“ křičel Marek a pokusil se kolegu pod bradou chytit do kravaty.
Robýšek popatřil nastavenou ruku. Věděl, že je to teď a nebo nikdy.
„Do paďourů - hej rup!“ proběhlo mu hlavou.
A vší silou hryzl.

Tuláci z lepkavými vlasmi II.

Peter Jokl - Joko *Poezie Oldpsavců*

zas jesenný vietor
od Strážova
zalamuje palec
môjmu orechu
a
rozháňa šmuhy
jarných vtákov
po atramentovej
oblohe dňa

a strom ticho trvá
v pokore koreňov
zrastený so zemou

každý si nesieme
nejaký smútok

ako keď sa
na mokrej nočnej ceste
rozpíja
bradatý mesiac
beatnici už spia
a už
iba my dvaja
hľadáme do rána
bod
od ktorého máme
každý rovnako
ďaleko domov

ešte je sa s kým pohádať
o meno stromu
a slovo v básni
o akord ticha
o počte hviezd v súhvezdí Vodnára
o tom či to Ginsberg skutočne myslel tak

ako to napísal
o tom kto má dlhší krok
a tuhší spánok
prečo som vypadol v
treťom štande
z cesty
Snehulienka a sedem trpaslíkov

ešte je si s kým dať kamarátsky
po papuli
a potom spoločne objímať
mokré kmene stromov

každý si nesieme
nejaký ten smútok

Tak jako dřív

Petr Soldát - Harmonika *Poezie Oldpsavců*

Zvadlo píplo, a já kliknul,
hurá víkend, sdílel jsem.
A pak hledal, délku, šířku,
Kudy cestou, za lesem.

E-shop jistí, celtu, ešus,
i pár konzerv, objednám.
Ještě vařič, bombu s plynem,
kurýr veze, zajásám.

Síť mi padá, mobil ztichnul,
tablet mlčí, zjišťuji.
Kdy to jede, s kým a odkud,
všechno offline, běduji.

Vlasy trhám, panikařím,
táta říká „Nech toho.“
Sbal si bágl, špek a deku,
dřív to šlo i bez toho.

Hájit srub

Miroslav Novák - Kazatel *Próza Oldpsavci*

Mobil spustil znělku Tenkrát na západě zrovna ve chvíli, kdy jsem sjížděl autem po Jihlavské kolem Ústředního hřbitova ke křižovatce s Vídeňskou. Mrknul jsem na něj. Na displeji bylo číslo, který nešlo ignorovat.

„Ahoj, můžeš přijet?“ ozval se Henry.

„Nemohlo by to den dva počkat ?“

„Kdyby mohlo, tak bych ti nevolal,“ zareagoval docela podrážděně.

„Dobře, už jedu.“ „Fajn. Budu tě čekat.“

Henryho, kterej na osadě trávil důchod, jsem našel ve svahu pod srubem. Seděl na pařezu a kouřil. Kousek od něj leželo tělo přikrytý celtou.

„Ahoj, zkusil jsi mu tep?“

„Úplně jsem zapomněl. Ty myslíš, že to na mě celou dobu jenom hraje? Mám ho praštit ještě jednou?“ Zavrtěl jsem nesouhlasně hlavou a z těla stáhnul celtu. Mrtvej byl asi pětašedesátiletej malej sušinka v tričku, krátkých kalhotách, sešlapaných pohorkách, s chlebníkem na boku, pouzdrem s mapou a okovanou holí plnou turistických štítků.

„Sakra Henry, kdo to má bejt?

„Mám se mu podívat na občanku?“

„Vykašli se na občanku! Mě z tebe jednou klepne! Vždyť tohle je letos už sedmej turista!!! Přece jsme si jasně říkali: hajnej, policajt, ochránce nebo restituent!“

„Jenže tenhle se tady celý dva dny vochomejtal a nešel mi nikam zařadit. Tak jsem ho sejmul. Promiň, příště si dám větší pozor,“ omlouval se. Chytil jsem ho přátelsky kolem ramen. V tu chvíli mi ho bylo docela líto.

„Ale nebudeš s ním mít žádnej problém, že?“ ujišťoval se starostlivě.

„Proč myslíš? Tenhle tvůj hubenej omyl se mezi naše klienty už nějak vmáčkne,“ snažil jsem se celou záležitost přejít s lehkostí, jako kdyby šlo jen o to, jak v supermarketu nacpat do košíku mezi dvě obrovský kuřata to třetí menší. Auto, se kterým jsem přijel, bylo celý černý jako můj oblek. Jenže na rozdíl od něj mělo na bocích napsáno stříbrným písmem: KOPEME ZA VÁS. A aby té srandy nebylo málo, byl nápis z obou stran podepřenej stříbrnými ratolestmi. K tomu všemu ze dveří stříbrně svítila firma mého zaměstnavatele – POHŘEBNÍ SLUŽBA, Albín SMUTEK.

„Ten novej slogan je tvoje práce nebo šéfova?“ zeptal se zvědavě Henry.

„Klidně můžeš hádat dvakrát.“

Turista byl konečně uklizenej v autě a já si mohl v klidu zapálit. Panečku, cigárko na čerstvým vzduchu, úplný blaho!
„Henry, včera jsem byl na výzvědách u ochránců. Víš jak našemu osadnímu fleku mezi sebou říkaj?“začal jsem opatrně.
„Raději se dám poddat Smrťáku.“
„Bermudskej trojúhelník.“
„Vážně? No nekecej!!!“ Rozzářil se jako vánoční stromeček.
„Jo, a na nástěnce měli inzerát, že pro tuhle oblast někoho přijmou. Přihlásil jsem se a po neděli nastupuju. Konečně bude od těch všech hajnejch, policajtů, ochránců a restituentů pokoj.“
Podíval jsem se na Henryho. Zdálo se mi, že je někde úplně mimo. Nejspíš ani nevnímal nic z toho, co jsem mu právě řekl. Proto mě docela překvapilo, jak bleskově zareagoval, když jsem si na sako cvičně připnul ochranářskej odznak. Nikdy nepochopím, jak jsem mohl zapomenout na tu ocelovou trubku, kterou Henry věčně nosil sebou.
Naštěstí mi nezkusil tep. Jinak to byl tutově smrťák!

Večer na Jezevci

Iva Pohunková – Kawi *Poezie Oldpsavců*

Skála je zebra
s oranžovými pruhy.
Z větví borovic ptáci zpívají
na dobrou noc.

Poslední písničku dne.

Táhne to na okraje skal
do divadla západu se sluncem v hlavní roli.
Hřeben Sedla ukusuje z malinového koláče.
Krajina obléká večerní šaty
s nachovou krajkou.

Dlouhá – krátká chvíle
a po slunečním poslu zbylo jen pár červánků.

Nastalo ticho.

V Blížákách zahoukal poslední vlak.
Ve Hvězdě se rozštěkali psi.
Od nohou se plíží chlad.

Roverská noc.

Kabrňák

Iva Synáková - Tapi *Próza Oldpsavci*

Potkali jsme ho na zimním táboření v Krkonoších a zkraje nás skoro naštval. Vyhlašovala se totiž soutěž o nejvzdálenějšího účastníka. My Jihočeši už jsme si byli skoro jistý, když se od lesa přiřítil pořez v červený čepici. „Morava, tady Morava!“ hulákal.
Striga z pořádající osady s mapou v jedné a kružítkem v druhé ruce se zeptala: „Severní nebo jižní?“
„Jižní! Brno!“ vykřikl a cena byla jeho.
Když vám někdo utrhne flašku Tulamorky skoro od huby, nepotěší vás to. I když ji Brňák dal vzápětí kolovat. A protože se ukázalo, že je na zbytek sám, rozhodli jsme se s ním sblížit.
„Co kecáš o jižní Moravě, když seš z Brna?“ zahájil hovor Šmejdil. „Brno není žádná jižní Morava! Nebo snad máš doma vinnej sklípek a vyšívanej kroj?“
„Kroj nemám a sklípek v paneláku stačí leda tak na lyže. A vy byste chtěli do vinnýho sklepa?“ nadhodil Brňák. To znělo zajímavě. A rychle jsme se domluvili, protože, jak se ukázalo, v Brně má *každej* strejdu se sklípkem. Nebo aspoň známýho, kterej má známýho.
Říkali jsme mu pořád Brňák, protože byl Frank a toho my máme v osadě taky. A za měsíc jsme se v tom sklípku, někdy kolem třetí ráno, dohodli, že Brňák s náma pojede na Velikonoce na vodu.
Už cestou domů ve vlaku nás napadlo, že když někdo v životě neseděl v lodi, měl by to možná prvně zkusit až v létě. Ale dohody ze sklípku se neporušujou. A Brňák vypadal, že něco snese.

Čekal jsem na něho u vlaku. Napřed se vyrojily hordy lyžařů, protože letos Velikonoce přály spíš jim. Pak vyskočil Brňák s báglem. Na rozdíl od lyžařů měl pádlo a červenej šátek na piráta. Za ním slezla po schůdkách malá blondýnka, tak třináct let. Taky s pádlem.
Brňák říkal, že asi nepojede sám. Taky že ne. Z vlaku postupně vylezl vytáhlej fracek kolem patnácti, další malá holka, o něco větší zrzek, no celkem šest puberťáků. Poněkud mi zatrnulo. On vlastně ve sklípku říkal, že vede ňákej oddíl. Ale netušili jsme, že robátka vezme s sebou na vodu. Pátýho dubna.
Samozřejmě krom pádel neměli žádný vodácký vybavení. Zato bágly jak na měsíc v Antarktidě. „Jsme připravený,“ pochlubil se Brňák. „Nařídil jsem jim vzít si ne dvoje náhradní oblečení, ale troje!“

Představil jsem si, jak to budou cpát do barelů. „No, doufejme že se s tím vším vlezete do lodí. Ale stejně vám chybí to, co je v tuhle dobu nejpodstatnější.“
„Co?“ znejistěl.
„Záchranný brusle!“
Šli jsme do půjčovny, naštěstí tam mám kámoše. A taky bylo z čeho vybírat, protože Brňáci byli jediný šílenci, co chtěli v tomhle počasí půjčit vybavení.
Pochopitelně nikdo z nich v životě vodu nejel. Nás bylo sice šest, ale jich přesilovka a lichej počet. Navíc dvě naše holky byly na vodě jen jednou a kormidlovat neuměly. Takže nejlepší řešení byla pramice. Brňák trval na tom, že s robátkama pojede sám. No nazdar.
Navíc mi při tom počítání s hrůzou došlo, že je nás dohromady třináct. V kempu u řeky to nevypadalo nejhůř. Hlavně tam neležel sníh. Robátka čile postavily stany a vařily večeři, bylo vidět, že se vyznají. Takže vlastně jedinej problém byl Prudič.
To je jeden místní, kterej vždycky otravuje v kempu. Vybere si nováčky a začne je strašit. Vlastně si ani moc vymejšlet nemusel.
„No, včera v noci bylo mínus tři, ráno byl kolem břehů tenkej led. Dneska vypadá že přituhne. Ta voda může mít přes den tak dva tři stupně. Jo vy jedete poprvé? Tak to počítejte, že se první den tak osmkrát desetkrát cvaknete, to je jasný…“ Tak všelijak prudil. „Doufám že seš dobrej plavec!“ vyzývavě se obrátil na Brňáka.
„Nepotřebuju umět plavat. Mám loď!“ sebejistě zahlásil Brňák.
„To si doufám děláš srandu?“ zeptal jsem se ho tiše.
„Nedělám. Su neplavec, no,“ přiznal šeptem. „Ale děcka plavat umí. Nic jim neříkej, přece mě neshodíš,“ zaprosil.
I v tý kose jsem se zpotil. Kristova noho!
Prudič dál dělal čest svýmu jménu. „Loni taky jedny podobný vyrazili eště v zimě. Jeden zůstal pod ledem a ten druhej je dodneska na kapačkách…“ Viditelně se už začaly děsit i naše holky.
Brňák se zahleděl na Prudiče, zúžil oči a sevřel rty. Ale pak se usmál a vytáhl ze stanu kytaru. Robátka se hned chytly a prostě ty kecy překřičely:
„Řeka je široká,
voda nás nese,
i když je divoká,
nebojíme se.
Až přijdou peřeje,
na lodi dobře je,

rumem se zahřeje
ten, kdo ho snese.“
Písniček znali hodně a slyšet je teda bylo. Prudič se ještě párkrát pokusil, ale neměl šanci. Asi po desátý písni se odflákal bez pozdravu domů.
„Spát!“ zavelel Brňák. Robátka poslušně zalezly do stanů. Náš šerif Henry zvedl pochvalně palec: „Teda Brňáku, máš plus. Caparti jsou vychovaný, zpívat umíte a zaplaťpámbu je pryč ten kretén.“
„Seš Kabrňák,“ dodal Šmejdil, a tak mu to už zůstalo. Stvrdili jsme to flaškou slivovice, kterou vytáh jako zápisný i za robátka a vypili jsme ji bez nich, páč by nebylo pedagogický..
Ráno sluníčko jásalo na obloze a snažilo se dohnat, co za poslední dny proflákalo. Chudáci lyžaři.
Henry se ujal zaškolování začátečníků. Šlo jim to prej docela dobře, hlavně teda robátkům. Kabrňákovo kormidlování mělo značný díry, který překrejvalo jedině jeho bezbřehý nadšení. Ale stejně se nedalo nic dělat: myšlenka, že bysme se prostřídali, aby na každý lodi byl někdo zkušenější, byla předem ztracená. Evidentně chtěl před svejma svěřencema zazářit. Anebo – možná - nepřenášet zodpovědnost za jejich případný utopení na někoho jinýho. Takže jsme už moc neotáleli a vyrazili na řeku.
Pramici s brněnskou posádkou bylo slyšet široko daleko. Kabrňákův baryton hlásal, že u maríny sloužil a po mořích se ploužil, a tak podobně. Jinak se potýkali s živlem jakžtakž slušně, nakonec všichni jsme ňák začínali. Na vodě skoro nebylo živáčka vodáčka a my jsme byli na jejich chyby připravený. Vzhledem k tomu, že jsme na startu měli dobrej čas, jsme na oběd dorazili přesně na to tábořiště, kam jsme si přáli. A hele, nebyli jsme tam sami. Čtyři lodě a osm lidí na břehu.
„Ahóóój,“ hulákal na nás povědomej hlas. Dingo! Hned se s náma běžel uvítat. Henrymu se rozsvítily oči a Šmejdil se nenápadně ohlížel, jestli Brňáci koukají, že nás Dingo zdravil první.
Dingo je totiž bejvalej reprezentant. Má pár medailí a málem byla mezi něma i olympijská. Jenže s robátkama to ani nehlo. Kabrňák vydal příkazy ohledně vaření a až potom se mě stranou zeptal, kdo to jako je. Nedal na sobě nic znát, ale zřejmě to svým dítkám sdělil, protože jsme si všimli, jak pozdějc Dingovi visej na rtech, kdykoli něco řekl.
Po obědě se obloha trochu zatáhla a spadlo pár kapek, takže jsme radši vyrazili, necelou hoďku po Dingový partě. Kdyby se rozpršelo, ať jsme na tábořišti co nejdřív. Dohodli jsme se, že já a Šmejdil s holkama poplujem radši rychlejc a Henryho loď bude průběžně konat odbornej vodáckej dozor nad pramicí. Což bylo sice dobře, ale zároveň to

nestačilo, jak se vzápětí ukázalo.
Asi po půlhodině jsme dorazili k místu, kde se řeka stáčí kolem skály na levým břehu. Na pravým čekal Dingo a další dva jeho lidi. „Bacha," hulákali na nás zdálky.
„Neboj, my to známe," ubezpečil jsem je. „Musí se jet kolem tý skály, protože napravo jsou pak ty šutry, žejo. Při tomhle stavu vody to nebude problém."
„Nojo," zašklebil se Dingo. „Jenže von je tam spadlej strom."
Zastavili jsme, vyskákali a šli se na to podívat. Fakt jo! Úctyhodnej javor ležel skoro přes celou šíři průjezdnýho proudu. Zjevně ho přinesla jarní velká voda a pak se vklínil mezi skálu a sousední vysokej šutr, kterýmu se říká Menhir. „Dá se to vůbec jet?" zapochyboval jsem.
„Dá," pokrčil Dingo ramenama. „Naštěstí jsem to včas uviděl a nějak jsem to uhrál, ale je to makačka. Musíte napřed trochu doprava, ale hodně to rozpíchat, páč to tam dělá vír. No a pak se rychle stočit vlevo a trefit se do toho úzkýho proudu mezi kmenem a tím prvním šutrem. My jsme to teda dali, ale vaše holky nejsou moc zkušený a ty Moraváci už vůbec, co? Tak tady čekáme, že bysme si třeba sedli na kormidlo, hlavně na tý pramici. A někdo bude stát na támhletom placáku a navigovat, je z něj dobrej přehled."
Měl pravdu. Sjet se to dalo, pro jistotu v singlu, ale mákli jsme si. Zatraceně jsme si mákli! Dingova parta na tom nebyla líp. Říkali, že na postupným proplouvání po jednom, s veškerým vysvětlováním předem, ztratili skoro hodinu.
Lodě jsme nechali v zátočině a běželi ke skále. Nejvyšší čas, Henry s Beruškou už tam byli. Pramice prej má trochu zpoždění. Nechali si vyložit situaci a podle předpokladů odmítli pomoc. Vylezl jsem s Kačerem z Dingový party na ten placatej šutr, že budem navigovat. Bylo z něj vidět na javor u Menhiru i na řeku před skálou. Henry to dal vysloveně o vlásek a do toho už se blížili Brňáci.
Šmejdil na ně volal, ať zastaví u břehu. Dingo tam byl nachystanej, že půjde k nim na kormidlo, nejlíp možná sám nebo s dalším parťákem. Že by děcka a Kabrňák došli pěšky, což bude rozhodně bezpečnější. Šmejdil křičel, ždímal volume na maximum, pak už jsem řval taky, a všichni co jsme tam byli, ale co to bylo platný. Na pramici bujaře hulákali, že žaludek stoupá vejš a vejš, na lodi všechno skřípá, a netušili, že to vejš a vejš se blíží a loď bude skřípat na třísky.
Rozjásaně projeli kolem placáku a naše vyděšený mávání rukama asi považovali za uvítací ceremoniál. Vzápětí proud pramici vtáhl.
Projelo mi všechno naráz hlavou. Ty kecy Prudiče večer. Teplota v noci

kolem nuly. Kabrňák neplavec, nakonec i ta nešťastná třináctka.
Kabrňák se vůbec nesnažil něco řídit, stejně by nevěděl jak a bůhví jestli by to zvládl. Když uviděl javor, jen otevřel pusu. Najednou všichni zmlkli. Proud hodil pramici čumákem přímo na kmen. Ozvalo se příšerný zapraštění, zavřel jsem oči a zařval.
Zařval i Kačer, holky na lodích v zátoce zaječely. Zase jsem oči otevřel a…
Kmen javoru uvolněnej nárazem důstojně plul po vodě. Řeka byla volná!
Pramice lehce klouzala v mírným proudu, Kabrňák vestoje mával červeným šátkem, robátka ukázkově pádlovaly a všichni vítězně halekali:
„Řeka je široká,
voda nás nese,
i když je divoká,
nebojíme se…“

Absťák

Katarína Mezeiová – Túlavá Jackie *Poezie Oldpsavců*

Nebude to o romantike
ani o hre na prežitie
keď jedného dňa zistíš
že už nie je

Pri pni posledného stromu
si matne spomenieš
na zelené pláne
a modrú oblohu

plné kyslíka

Ale vtedy
už nebudeš mať na výber
A nikto ťa nepochváli za to
že si prestal

dýchať

Alergie

Jan Valeš – Jeňýk *Próza Oldpsavci*

„Jejda! Kejda!“
„Tak Kejda to nevzdal! No to je super! Ahoj kamaráde.“
„Ahoj kluci,“zakřičel Kejda z rámu právě otevřených dveří do výčepu a bezradně zamžoural. Konečně přitlačil brýle prostředníkem blíž ke kořeni nosu. Obraz za sklem se okamžitě zaostřil a Kejda roztáhl hubu od ucha k uchu. Všechno bylo stejné jako před měsícem. Kluci z osady seděli za kamny a Kejda měl radost, že jeho židle v úplném rohu zůstala stále volná. U stolu u výčepu seděli stejně jako vždy místní a kdyby doma poctivě nepřevracel listy kalendáře, myslel by si, že z hospody nikdy neodešel. Kondor měl stejné holiny, stejně zaflákané montérky a stejné triko s fórem od Urbana jako před měsícem a když prošel kolem něj, stejně jako před měsícem i smrděl. Babinský těkal pohledem z přihrádky na drobné v peněžence na porculánový tácek s ciferníkem čárek a stále počítal, kolik piv si ještě může dát. Pan Hönig od křížku měl už určitě páté pivo. Na všechny mluvil už jenom německy a slovní zásoba se smrskla jen na jediné slovo: „Scheiss.“ Pan Liška seděl metr od čela stolu. Po zánětu trojklanného nervu měl sesutý koutek úst a téměř vše, co vypil, mu z toho koutku vytékalo na obrovský břich a odtud v tenkém čúrku stékalo na promáčenou desku stolu.
Kejda se protlačil kolem mohutných Liškových zad a zběžně nakoukl skrz mezeru v závěsu do kuchyně. Paní Eretová stála skloněná nad plotnou, na levém lýtku se jí blýskal zlatý řetízek a aniž by se otočila houkla do výčepu: „Tak co Kájo. Dneska už je to dobrý?“
„Dobrý paňmámo,“ zakřičel Kejda do kuchyně a konečně se dostal ke stolu.
„Ahoj,“ zakřičel už na kluky docela zblízka a usárnu zapasoval do mezery mezi kamna a příborníkem.
„To byla minule síla,“ spustil hned, jak sedl na svoji židli. „Celej vandr v dřepu,“ kroutil sám nad sebou hlavou. „Jo a přijedu domů a ráno? Co myslíte? Jako cep! “
„Asi si sežral něco špatnýho,“ uklidňovali ho kamarádi sborem.
„Nebo jenom blbá voda, vymyl sis vůbec felinu?“ zeptal se Kejdy Klátil.
„Hele, v tom to nebude. Stejný pivo jako vy, stejný jídlo jako vy. Stejná voda jako vy. Snad jenom ta felina,“ přemýšlel nahlas Kejda. „A vy nic a já do dřepu,“ dokončil myšlenku.
„Ahoj Kájo,“přerušila jejich rozhovor servírka Hedvika. „Jako

vždycky? Kvasnice?“ řekla spíše jen pro formu. Zcela automaticky sáhla do malé zástěrky u pasu pro tužku, naklonila se nad desku stolu a udělala mu na porcelánový tácek křížek. Kejda neodolal pohledu do velkého výstřihu. Oči ukryté za skly brýlí pronikly do tmavého pološera a Kejda hlasitě polknul. Asi radostí nad tím, že ušetřil šedesát tisíc za zájezd do Grand Canyonu.
„Půjde Monika ve čtvrtek na pilates?“ ukončila Hedvika zájezd do kaňonu a zapíchla do Kejdy hnědé pronikavé oči. Kejda zrudnul. Oba věděli bezpečně proč.
„To víš, že půjde,“ zakoktal Kejda. Hedvika totiž jezdila každý týden do Plzně cvičit a tady se seznámila s jeho ženou Monikou. Neštěstí. Od té doby se musel v hospodě U Eretů hlídat. Žádné ručičky, žádné lechtivé kecy, žádná rundy fernetů. Všechno bylo rychle a spolehlivě ve čtvrtek večer v Plzni.
„A už si jí dodělal tu pergolu?“ zůstaly do něj zapíchnuté hnědé oči.
„Hele Hedviko, teď jsem tady a usychám. Pergola prostě počká,“ zbavil se protivného rozhovoru Kejda a nehtem zacinkal o tácek.
Hedvika se zasmála a odtancovala k pípě.
Malá ručička hodin nad vstupními dveřmi do výčepu vylezla na samý vrchol, odpočala si a začala klesat. Hedvika stála opřená o pípu, ruce měla zkřížené těsně pod tím Grand Canyonem a co minutu hlasitě zazívala. Jasný pokyn k placení. Kluci nastoupili ve vzorné frontě k pípě.
„Dobrou,“ zaplatil jako poslední Kejda a vracel se pro usárnu u kamen.
„Jak pro koho,“ řekla mu do zad tak nějak jízlivě Hedvika.
„Jak to myslíš,“ otočil se k ní zpátky Kejda. Ještě toho neměl v hlavě tolik, aby ten jízlivý tón nezachytil.
„Myslím to tak, že vy teď vylezete na kopec, zahučíte do futrálů a já tu budu zvedat židle a dělat inventuru,“ odpověděla mu už zase normálním tónem.
„Mám ti zvednout židle,“ nabídl se Kejda.
„Ale. Mám jenom blbý kecy. Nech to a dobrou,“ otočila se k pípě a ponořila první z nekonečné řady půllitrů do bazénku se studenou vodou.
Hedvika měla pravdu. Při stoupání na Vomastkův vrch sice všichni vystřízlivěli, ale jak došli na paseku s boudou, nikomu se už nechtělo rozdělávat oheň. Každý si i ve tmě našel svůj oblíbený pelech, zalezl do spacáku a ledabyle přes sebe přehodil celtu. Nebe plné hvězd nad hlavou zaručovalo krásné ráno a celta těch pár kapek rosy, které s takovým ránem určitě přijdou, v pohodě chytí. Během pěti minut paseka ztichla.

A bylo to tady zase. Ve čtyři ráno zaznamenal Kejda v žaludku první podivné zhoupnutí. To zhoupnutí vzápětí rozjelo celý proces. Proces pokračoval podivným vlnobitím střev. Potom se začaly návaly snesitelného tlačení rychle střídat s krátkými a bolestivými vrypy.
„To není možný, to není možný," říkal si sám pro sebe Kejda. „Třetí vandr za sebou," kroutil nevěřícně hlavou. Magma, které se dalo v jeho těle nezastavitelně do pohybu se přelévalo z jedné strany na druhou, aby po další půl hodině utrpení dospělo na jediné a předem určené místo. Kejdovi bylo jasné, že poslední sval nebude neustálým útoků do nekonečna odolávat. Rychle rozvázal tkaničku spacáku, nahmatal kanady, po slepu hrábl na místo, kam zavěsil v noci párkra a rozběhl se do hloubi lesa. Ráno ho tam našel Klátil.
„Už zase," vysoukal ze sebe Klátil místo pozdravu, když o něj pomalu zakopl za smrkovým houštím.
„Nemůžeš mi přinést mobil," zakníkl zcela vyčerpaný Kejda.
„To bude nějaká alergie,"přemýšlela nahlas Monika. Kejda ležel schoulený do klubíčka na zadním sedadle automobilu a jen tiše kňučel.
„Možná voda, nebo něco ze zvířat, paraziti?" mrmlala Monika se zvukem motoru. „A nebo něco ze vzduchu. Už sedm let žiješ ve městě, a třeba ti už nedělá ten čerstvý vzduch moc dobře," pokračovala v monologu a očima sledovala úzký pruh silnice.
Kejda ze zadního sedala něco tiše zasténal.
„Co si říkal?" otočila se.
„Ale Klátil je z jiného těsta, miláčku. Ten přišel do města teprve před rokem. A kdo ví, co si v těch kopcích vybudoval za imunitu. Ba ne, to bude alergie," ujistila sama sebe a zacílila očima zpět na pruh asfaltu.
„Nejedli jste nějaký houby?" napadla jí další možnost. „Houby a nebo neprověřený nebo nedovařený maso ?" otočila k zadnímu sedadlu.
Kejda zase jenom zakníkl. V ten okamžik cítil, jak auto poskočilo přes pár tramvajových kolejnic a věděl, že je doma. Sedět na porcelánové míse bylo úžasné. Vydržel tam až do večera. Úplně prázdný, v těle i v hlavě, opustil večer záchod a okamžitě usnul.
Ráno byla všechna bolest a utrpení pryč. Seděl s hrnkem hořkého čaje u velkého okna v kuchyni a přes zahradu za domem se díval k zubatému horizontu lesa, ze které určitě vystupovala silueta Vomastkova vrchu. Potom si všiml modré plachty na zahradě. Odpoledne se oblékl, smotal modrou plachtu a začal s montáží pergoly, která byla pod plachtou už půl roku uskladněná. Monika ho pozorovala z okna. Spokojeně se usmívala a mezi dlaněmi nahřívala bachratou sklenku do poloviny

plnou Amaretta.
„Dáš mi pětikilo a tady mi dvě balení, Ještě mi zbyly," mluvila Hedvika dutě z nitra šatní skříňky. Na dřevěné lavici v šatně se krčila úplně propocená trika a dámské deodoranty pomalu ale jistě vítězily nad pachem zpocených ženských těl.
„Dávala jsem mu vždy dvě do každýho piva," vytáhla Hedvika hlavu ze šatní skříňky a podívala se šibalsky na Moniku. „Doufám, že moc netrpěl. Chudák," vyprskla v hlasitý smích.
„Trpěl, ale pergola stojí," zapnula si Monika podprsenku navyklým pohybem paží za zády a pak sáhla po účtence a dvojici krabiček. Nasadila si brýle a začala zkoumat paragon. Beze slov sáhla do peněženky a podala Hedvice pětistovku.
„No a teď už mu dáš doufám chvilku pokoj," strčila Hedvika bankovku do peněženky a zvídavě se na Moniku podívala. „Hele, třeba na to přijdou a nám uteče kšeft," řekla už úplně vážně.
„Přemýšlím ještě o bazénu," zamyslela se nahlas Monika. Potom vzala dvě balení projímadla Guttalax a opatrně je uložila do kabelky.
„Ale musím ti říct, že jsou ti chlapi úplně pitomí. Ani jeden z nich si nevšiml, že nevedeme kvasnice."

Nůž, lžíce a miska

Eva Koubová – Evelína *Poezie Oldpsavců*

V mošně nosím si
svůj nůž, lžíci a misku.

Toulám se po blatech,
po skaliskách i v písku.

A to mi stačí
v stínu dloužícím se
po ramenech stromů.

Když najdu místo,
kde klidně hoří svíce,
misku
a nůž i se lžící
uložím do police

Vracím se domů.

Čierna vdova a pohodička

Vladimír Vrana - Timo *Próza Oldpsavci*

S ťažkosťami som sa predral hore. Dnes ma tu zahrabali a teraz hladím na „môj“ kopček hliny. V čele je zapichnutý drevený kríž. Na ňom dátum narodenia, moje meno a dátum... „Tak predsa to už mám za sebou!“ Neveriacky hľadím na svoje sivé, takmer priesvitné ruky. Oblečené mám moje vandrácke veci. Trochu sú sivé, ale: „Iste ma pochovávali v obleku!..“

„Ďalšia autonehoda?“ ozvalo sa z vedľajšieho mramorového náhrobku.

„Vtedy ostanete oblečený v tom, v čom ste sa porúčali medzi nás.“

„Vždy sa tak ťažko lezie na povrch?“

„Chce to cvik, bude to len lepšie. Poďte si pán kolega sadnúť ku mne. Než Vám upravia hrob a osadia lavičku, chvíľu potrvá. Čas letí, nám neuletí.“

„Som, teda bol som, Straka.“ Podávam prízraku vedľa mňa ruka. Tá však prebehla jeho telom. Tak sa mu aspoň ukloním. Kolega spraví to isté. Má z toho prču, užíva si moju neohrabanosť.

„Žiadne objímanie ako v amerických filmoch. Moje meno je Ernest Škovránok. Profesor emeritus oblasti umenia, špecializácia na husle. Pre kamarátov Prófa Srandista. Straka, Straka, hmm, tak vrchný Šéf sa zabáva. Toto je fajnová adresa. Zlietli sa tu len dobrí vtáci. Akurát toť pred Vami mal bidielko akýsi Leopold Havran, ale rodina mu neplatila za miesto, tak ho premiestnili na hromadu k plotu. Bol a iste aj je čudák. Stále fňukal za manželkou a tá sa tu ani neukázala. Holt charakter sa prejaví až po smrti...

Ale pohreb ste mali parádny! Fúra živáčkov i perfektná hudba. To bendžo rachotilo, i mŕtvych by zobudilo,“ a rehlil sa na svojom fóre. „Dobrá kapela, len mandolinista sa moc ponáhľal.“

„Kapela, mandolinista,“ pomaly sa orientujem.

„A pekná čučoriedka tu strašne rumázgala. Miestami to preháňala, ako nejaká Araňa. To bola Vaša manželka?“

„Áno Ribana, dva mesiace sme boli svoji. Pako ju raz priviedol na skúšku kapely. Potrebovali sme speváčku a hneď sme sa obaja šialene zamilovali. Posledný mesiac, keď som spomínal, žeby sa zišiel potomok, akosi ochladla... Len stále mlela aby som kúpil nové auto, hľadala väčší byt. Súrne potrebovala rýchlejší počítač, väčší televízor ...

Pako že hral rýchlo? Veď on je z nás najlepší muzikant, kapelník, to

ťažko!“
„Možno to chcel mať čo najrýchlejšie za sebou. Pán kolega, na svete sa dejú divné veci. Pravý význam slova kamarát poznáte až na cintoríne. Nenadarmo sa vraví –Kamaráti až za hrob...“
„Zišli sme sa na jednom výročnom ohni pri spoločnom hraní. Išlo nám to celkom fajn, ale stále sme boli v prvom rade trampi.
... áno, spomínam si. Tiahli sme nad lomom a Ribana chcela, aby som jej priniesol z toho zrázu jahody. Vraj je tam najviac slnka a Pako... Kurva, však on do mňa drgol a potom som letel! Zaujímavé, že nie som zúrivý. Mal by som byť naňho nasratý, mal by som predsa peniť...“
„Pán kolega Straka, časom sa zorientujete. Žiadne ľudské telo, žiadne nálady, emócie. Život je pulzujúci nepokoj plný hľadania prostej dokonalosti. Až na cintoríne sa človek dostane do pohody. Nepotrebuje nikoho milovať, ani klamať, podvádzať. Nikam sa neponáhľa, môže si pospať, vegetiť, prdieť na všetko a všetkých. Kariéra, čo povie o Vás okolie, nenávisť, ctižiadosť, všetko máte na háku. A okrem toho Vás nekvária žiadne fyzické pocity. Bolesť, hlad, chlad, zápcha, zdurená prostata, to sa tu nenosí.“
„Ale to bola vražda! To by nikomu nemalo prejsť.“
„Neprejde! Poznáte to: -Na každú sviňu sa voda varí!? Ak som dobre počúval, pán Straka, tak tej mrške sa viac páčil Váš majetok ako Vy. Asi oblbla Paka i jeho mandolinka. Pravdepodobne to nebude charakterná Ribana z kmeňa Assiniboincov, do ktorej bol zaľúbený Winnetou. Tá si tuším napokon vzala Old Firehanda...“
„I Vy pán kolega Prófa ste zakopli o romantiku?“
„V mladosti som bol skautský elév, potom to súdruhovia zatrhli. Téma počká. O chvíľu bude svitať, tak šup do truhličky. My tu máme času dosť. Čas letí, nám neuletí!“
Teraz by sa možno patrilo okoreniť dej vyliezajúcimi zombijkami, drakulkami a podobnou akčnou háveďou. Nie, my sme slušný cintorín. Sem tam sa tu nájde bývalý komunistický papaláš, mafiánsky pešiak, ale s nimi sa nebavíme. To je tu parádne. Keď som bol živáčik, musel som komunikovať aj s ľuďmi, ktorí mi neboli po chuti. Ak bol niekto v zamestnaní nadriadený, ťažko sa ho, bez následkov, poslalo do riťule. Tu strach nepoznáme. Človek sa bojí o život, blízkych, majetok. S tým problém už nemáme. Ak sa nejaký blbeček naparuje, ignorujeme ho.

Tak som si užíval výhody posmrtného života. S kolegom Prófom sedávame na jeho lavičke, spomíname na hlúposti, ktoré nás kedysi trápili.
„Už Vaše telo začali prevŕtavať červíčky?“ skúšobne nadhodí kolega,

aby reč nestála.
„Viete že áno, ale akosi ma to netrápi.“
„Všimol som si, že dnes bol na návšteve Váš vrah. Prepáčte, že som počúval, ale nemal som nič súrne na práci, tak zvíťazila moja zvedavosť.“
„Prišiel si uľaviť. Vraj mu je ľúto, že stratil pre Ribanu rozum, niečo ho vraj škrie, proste bla, bla. Vo filme videl, že hrdina keď sa zdôveril obeti, mohol kľudnejšie spávať. Vraj sa o ňu postará, o týždeň majú mať svadbu.“
„Nemal ste chuť mu ubaliť krompáčom výchovnú do lebky?“
„Veru ani nie. Asi som sa tu už aklimatizoval a potom mi na hrobe vytrhal burinu a sľúbil, že ešte príde. To tú moju ani nenapadne.“
„Ribana sa o neho postará, nie on o ňu. Hovorí Vám niečo povesť - Lomikare, Lomikare do roka a do dne...“
O rok pri splave zahynul Ribanin druhý manžel Pako a na pohrebe struny bendža veľmi rýchlo preberal Mildo Slávik. S kolegom Prófom sedíme pri kôpke hliny. Máme dobrý výhľad na hodiny kostolnej veži, tak tipujeme, kedy začne predstavenie.
„Blahoželám pán kolega Straka za perfektný tip. Už ste zorientovaný, možno Vás navrhnem na titul *Nebožtík roka*!“
„Ale kolega Prófa, ak by sa dalo, tak sa začervenám. Teraz si užívajme príchod kamaráta.“
Bolo sa na čom zabávať. Čerstvo vyoraný kostlivec Pako stále nechápal koľká tu bije. Keď ma zbadal, poriadne ním heglo, ešteže už nemôže dostať infarkt. My dvaja, cintorínsky mazáci, sme mu nič nedarovali. A myslíte, že by som to mal môjmu vrahovi uľahčovať?...
Postupne si spomínal. „Jasné, Ipeľ, laminátka, háčik, rana veslom od Milda do hlavy, vodný vír pod hať ou... To nebola nehoda, on ma zabil!“
Čas nám krásne ležérne ubiehal. Postupne sme Pakovi vysvetlili konšpiračnú teóriu pána kolegu Prófu o vine Ribany. I na naše pomery ju pomaly chápal. To viete, posledné čo v živote zažil bola rana veslom do hlavy. Ale tunajšia pohodová klíma mu prospievala.
S kolegami Pakom a Prófom teraz hútame ako čo najrýchlejšie dostať medzi nás čiernu vdovu a tým zachrániť zradné bendžo.
„Myslím, žeby nebolo múdre zariadiť odchod Ribany na náš cintorín. Tadžidské príslovie vraví: - Chamtivcovi je i hrob malý. Určite by nám tu svojou letorou rušila pohodu.“
Uznanlivo sme s Pakom pokývali lebkami. Dlhoročné skúsenosti sú i na cintoríne k nezaplateniu. Kolega Prófa je *koumák*. Je to náš krízový duch-manažér.

„Najlepšie by bolo, keby jej mŕtvolu nikdy nenašli. Stiahli by sme ju z obehu a tým zachránili Mildov život," mudrujem.
„Rozumné," skonštatoval kolega Prófa. „Vyrastal som vo Svätom Jure a o močiaroch Šúru som počul neuveriteľné príbehy. Ako mladý pulec a neskôr skautík poznám slatiny detailne. Tu by bola odložená na furt. Len ako ju tam nasmerovať..."
„Poslednou dobou ju zblbla jej nákupná kolegyňa Renátka. Spájalo ich vyciciavanie kreditiek manželov a okultizmus," spomenul si Pako. „Vláčila ju po seansách a boli posadnuté vyvolávaním duchov. Keby sme jej cez médium nahovorili, že je tam v močiari schovaný poklad... Neodolá, za to ručím svojimi kosťami," uistil nás Mr. Mandolinko. „Kolega Prófa so svojimi skúsenosťami i záhrobnými známosťami to iste zmákne."
„Ďakujem kolegovia za dôveru. Raz som zo zvedavosti navštívil takúto seansu. Poviem Vám, že zo strany ducháčkov tam bol veľký záujem. Živáčkovia to berú smrteľne vážne, ale pre nás je to sranda srandúca. Bude ťažké sa dostať k slovu, však čo kostlivec nespraví pre kolegov z cintorína...
Národná prírodná rezervácia Šúr, jej mokrade, rašelinové lúky, podmáčaný slatinný jelšový les sa už nemôžu dočkať. Poprosím Ribanu, či by mojej dcére povedala, kde som cez vojnu schoval rodinné šperky. Určite sa ulakomí. Opíšem jej cestu náučným chodníkom, potom ju navediem úzkou prťou hľadať bútľavú jelšu a nožička sa zaborí..."
„Možno i vzácna korytnačka močiarna si príde obzrieť tú mrchu," zasnene zacvakal čeľusťou Pako.
Nastal čas uplatniť teóriu v praxi. Všetko prebehlo podľa harmonogramu. Ak tým odborníkov zo záhrobia naplánuje akciu, bol by v tom čert, aby to neklaplo.
Sedíme na náhrobku, kývame nohami a je nám dobre. Zahrali sme sa na Mildovho anjela strážneho. Možno založíme kapelu *Cmiter Boys*, či snáď len spevácky zbor, keďže nástroje neudržíme... Alebo osadu *Hrkotajúcich kostí*.
Kamaráti až za hrob. Po dobre vykonanej práci si užívame pohodu.
Keď budeš mať cestu okolo cintorína, zastav sa. Dobre sa tu rozhliadni, pomaly si zvykaj. Naša partička sa bude len rozširovať. Všetci ľpiete na živote, ale jedinú istotu vám pripomína nápis nad vstupom do našej oázy: „Boli sme ako vy – budete ako my".
Tak papa a na rozlúčku si zaspievajme našu obľúbenú:
„Až půjdeš kolem hřbitova, kopne tě do zad mrtvola..."

Jarní medailonek

Oldřich Damborský - Roy *Poezie Oldpsavců*

Vzduch těžkne
pod kopyty dubnového bouřkového větru
grošovaná kobyla lijáku
cupuje tvé vlasy
na malé pramínky řeky.
Pod zelení tvé smáčené
košile
vystupují hrbolky
voňavé hlíny.
Třináctý jezdec apokalypsy
se zastavil údivem,
bičován
hedvábím.
Jakoby zázrakem
se na tvé hrudi
zablýskl medailonek
slunce.
Vyzývavá, věčná,
Vesno.

Hvězdy na sněhu

Robert Čapek - Farář *Poezie Oldpsavců*

když hvězdy na sněhu zalezou ke kostem
tiskneme záda na zeď, nemyslíme na nic
kráčet po zádech mostu, padlému přes řeku
je vždycky dobrodružství z překročení hranic
tak aspoň na chvilku k náruči přimrznout
nemyslet na to, co vlastně chceme
a než nám dech zimy stihne vlasy přičísnout
hledáme rýmy

a domů jdeme

Krást se nemá

Miroslav Novák - Kazatel *Próza Oldpsavci*

Pár hodin po noční šichtě nemívám zrovna tu správnou náladu na cokoliv jinýho mimo spaní, natož na obvolávání hospod. Jenže v tomhle případě jsem si ji musel najít. Protože jestli budu mít u Černouška pech, mohli jsme se klidně rozloučit se vším, co nebylo ve srubu přišroubovaný nebo přibitý. Stejně jako nedávno kluci, kteří měli sruby u řeky. Černoušek, majitel naslouchátka, který mimochodem dost nerad nosil, tentokrát zareagoval překvapivě rychle: „Hospoda Před Závorama, přejete si prosím?“ Popsal jsem mu chlápka, kterýho jsem hledal.

„Jo, tak ten tady sedí a počítám, že ještě bude sedět dvě až tři hodiny. Výluka na trati. Povídal Mráček, že se nějakej blázen vykašlal na signalizaci i spouštěný šraňky a vjel auťákem na přejezd přímo před projíždějící rychlík. Než se mašinfírovi podařilo zabrzdit, šrotoval auťák i s řidičem nejmíň osmdesát metrů. Podle policajta, kterej se u mě stavil pro čaj do termosky, řidič za tuhle jízdu vlakem načerno nakonec zaplatil víc než dost.“ Típnul jsem mobil. Nemusím taky vědět všechno. Náš chlápek se bezstarostně rozvaloval na židli v levým rohu výčepu. Na stole před sebou rozpitý pivo, prázdnou štamprli, cigarety, zapalovač, popelník a v držce zapálenou cigaretu. Když pochopil, že jdeme po něm, ksicht se mu zkroutil do otazníku. Odhadnul jsem, že ve svým oboru je tak nanejvýš zvyklej na dva policajty v uniformě nebo jednoho v civilu. Trampská zásahovka po něm nejspíš nikdy nešla. Položil ruce na stůl a obrátil je dlaněmi navrch.

První byl u něj Leďák. Shrábnul ze stolu zapalovač s krabičkou cigaret a z opěradla židle sundal maskáč, kterej byl, stejně jako ty dvě předchozí věci, jeho. Chobot, kterýmu se mezitím podařilo zvednout z podlahy, si začal chlápka výhružně měřit. Nezakopnout o dvě narvaný paragánský tašky a vyboulenej ruksak, boj s Leďákem o první místo by určitě vyhrál.

„Tak za tyhle krámy mě teda neseberete! Ty jsou toho maníka, co před chvílí odešel na hajzl,“ snažil se to na nás uhrát.

Jenže tohle asi neměl říkat, protože Šutrákovi ujely nervy: „Já toho zloděje zlodějskýho snad zabiju!“ A okamžitě se na něj začal sápat. Než se nám ho podařilo zpacifikovat, měl chlápek dost času, aby si vymyslel další blábol. „Asi mi nebudete věřit, ale našel jsem je v lese a zrovna jsem se je chystal odevzdat. Nálezný by mi docela bodlo.“

Už jsem měl těch jeho keců plný zuby. Strčil jsem mu před ksicht mobil a projel v něm snímky z fotopasti, která ho dneska zachytila v celé jeho kráse u našeho srubu. Samozřejmě s ruksakem a paragánskejma taškama.
“Je tohle snad tvoje dvojče?“ zeptal jsem se.
„Měl jsem hlad, tak jsem si vzal pár věcí……. “ zkoušel nám zahrát na city.
„Kdybys měl doopravdy hlad, ve srubu byly konzervy,“ vzal mu vítr z plachet Pet.
„Tak se pochlub, kolikrát jsi už byl lepenej?“ pustil se do Zloděje zklidnělej Šutrák.
„Třináckrát. Ale většinou jenom podmíněně!“ docela ochotně na sebe prásknul.Vzápětí dodal: „Pánové, znám svoje práva. Budu si na váš brutální postup stěžovat.“
„Klidně si stěžuj, třeba na lampárně,“ tvrdě ho usadil Leďák.
„Kámo, počítám, že už nebudeš mít čas tam dojít,“ ozval se za našimi zády cizí hlas. „Protože ty se z týhle hospody živej nedostaneš.“
Bez povelu jsme udělali čelem vzad. Stál tam Černoušek s asi třicetiletým vyzáblým chlapíkem v řeznickým ohozu.
„Tohle je můj kamarád Pitvák,“ představil chlapíka Černoušek. „Nemusíte mi věřit, ale na některý věci je dobrej.“ Po tomhle proslovu si Černouškův kamarád sundal ze zad umaštěnej koženej vak a z něj vytáhnul řeznickou sekyru. Sice bych počítal s docela jiným humánním prostředkem jako např. koltem, brokovnicí nebo pancrfaustem, jenže ty asi Pitvák ve svým vaku neměl. Každopádně si nikdo z nás nemohl představovat, že vstoupí na scénu s holýma rukama a prohlásí, že našeho zajatce ulechtá k smrti.
„Pánové, rád bych vám připomněl,“ snažil se Zloděj za našimi zády na sebe upoutat pozornost, „pokud to ještě, čirou náhodou, někdo neví, tak trest smrti už dávno zrušili.“
„Možná v Praze. My na malým městě si to, co vymyslej blbý pražáci, zase tak moc k srdci neberem,“ suše konstatoval Pitvák.
„Chlapi, abysme se dlouho nezdržovali. Vy dva,“ ukázal Černoušek na Meta a Šutráka, „vytáhněte z kůlny na dvůr kotel, nanoste do něj vodu a zatopte pod ním. Dřevo je v dřevníku.“
„Ty a ty,“ píchnul mě a Leďáka ukazováčkem do prsou, „tam z kuchyně dostaňte řeznickej špalek. Samozřejmě ten větší.“
„Tak nečumím jako telata na nový vrata a padám, padám! Tady to musí lítat! Copak jste nebyli na vojně?“ rozohnil se Černoušek.

„Hele, nevíš kde Černouch toho svýho kámoše schrastil?“ zeptal se mě cestou do kuchyně Leďák.
Pokrčil jsem rameny. „Možná tady mají ochotnickej divadelní spolek, nic jinýho mě vážně nenapadá. Tebe snad jo?“
„Pokud je doopravdy ochotník, tak tu svoji roli pěkně žere.“
„Nikdy bych do Černouška neřekl, že je takovej srandista.“
„A nezdá se ti náhodou, že to s tou zabíjačkou myslí doopravdy?“
„Co by z toho měl?“
„Třeba žrádlo pro kocoura na celej rok?“
„Tobě snad hráblo!“
„Proč myslíš, že hráblo mně a ne Černouchovi s Pitvákem? Mám takovej divnej pocit, že to nedělaj po prvý.“
Bylo mi, jako bych se najednou ocitnul ve slepý uličce. Co když má Leďák nakonec pravdu?
„Musíme toho chlápka nechat zdrhnout! Nebo ho chceš mít na svědomí?“
„Hráblo ti?“
S Leďákem jsme se vrátili do výčepu ve chvíli, kdy se Zloděj se snažil vyjednávat. „Když mě pustíte, zaplatím vám co budete chtít.“
„Mám jenom jednu podmínku. Musel bys přestat krást,“ řekl ultimativně Pitvák.
Zloděj se rozesmál. „Proboha nebuďte směšnej! Přece po mně nemůžete chtít, abych makal každej den. A k tomu ještě za minimální mzdu.“
Pitvákovi ztuhly rysy v obličeji: „ My dva se asi nedomluvíme.“
Vtom vyskočil na stůl rezavý kocour, který do té doby seděl Černouškovi na klíně. Ten ho láskyplně pohladil. „Mazlíku, už brzy dostaneš čerstvý masíčko, daleko chutnější a šťavnatější než kapsičky Whiskas.“ Kocour jako by svému pánovi rozuměl. Pozorně si prohlídnul si Zloděje a několikrát si růžovým jazýčkem kolem dokola olíznul tlamičku. Na rozloučenou nám zamával ocáskem, seskočil na Černouškovo stehno a odtud na prkennou podlahu. Po ní odkráčel nejspíš čekat ke své misce.
„Myslím chlapče, že mýmu kocourkovi uděláš velikou radost,“ pochválil Černoušek Zloděje.
Ten už měl slzy doslova na krajíčku: „Vy jste snad všichni zešíleli, nebo co ….“ Vzápětí se vzpamatoval: „Potřebuju na hajzl, nebo se vám tady po…..“ Leďák ucítil ŠANCI. „Možná, že je to jeho poslední přání a na to má právo,“ prohlásil kategoricky. Většina přítomných souhlasně pokývala hlavou. I Zloděj. Pitvák s Mazlíkem se hlasování zdrželi.

„Ne, že zdrhneš záchodovým okýnkem!“ varoval Zloděje Černoušek. Všem bylo nad slunce jasnější, že to tak stejně dopadne.
„Vsadím se s váma o co chcete, že tenhle chlápek už do konce života nic neukradne,“ prohlásil Met po Zlodějově odchodu. Jenže nikdo se sázet nechtěl. Potřeboval jsem na vzduch, tak jsem vypadnul ven. Jak to tak vypadalo, klukům jsem vůbec nescházel. Seděli kolem dvou sražených stolů a hlasitě čekali na pivo. Pitvák mezi nimi nebyl. Najednou jsem dostal chuť na rum. Velkej. Černoušek stál za výčepním pultem, pravačku srostlou s pákou pípy a dotáčel půllitr za půllitrem. Podíval jsem se mu do očí. Tolik smutku jsem v nich ještě nikdy neviděl. Trvalo pár vteřin než jimi uhnul. Jako ve zpomaleným filmu pustil páku pípy, z ucha vyndal naslouchátko, strčil ho do kapsy a zašeptal jako by jen pro sebe: „My ho pustili a ten hajzl si klidně vezme na cestu moji kasírtašku s tržbou. Už brzy doopravdy pozná, že krást se nemá…….“
Copak jsme v tom mohli nechat Černouška samotnýho? Kamarádi si mají pomáhat. V každý situaci! Bylo načase vynést z kuchyně na dvůr řeznickej špalek a z kůlny vytáhnout kotel, nanosit do něj vodu a zatopit pod ním. Šli jsme na to.
Od prázdné misky se na nás spokojeně šklebil Černouškův kocour s přezdívkou LIDOŽROUT.

Genius loci

Adalbert Mezei –D´Ady *Poezie Oldpsavců*

V dedine
plnej anjelov
sme sedeli
na schodoch kulturáku,
popíjali
zvetrané pivo
a
Kid povedal:
Toto miesto
mám rád,
lebo
anjeli tu majú
maskáčové krídla
a vedia
hrať na gitare.

Povídání nad kotlíkem

Petr Soldát - Harmonika *Próza Oldpsavci*

Neděle je dnem svátečním. Alespoň to říká Písmo.
Ale ruku na srdce, co je to za svátek, když už máte na dohled všední den a víkend vlastně končí. Ať chcete nebo ne, ať to prodlužujete sebevíc, stejně v neděli musíte zabalit bágl a vyrazit na vlak a domů.
Zabalit bágl a uhasit oheň.
A pak cestou domů maximálně tak inhalovat tu kouřovou vůni z maskáče.
Začne padat nedělní soumrak, nakonec zahouká i ten poslední vlak a až do příštího víkendu jsou lesy trempů prosté.
Proto je dosti zvláštní, že právě ve chvíli, kdy ten poslední vlak zahoukal a odjel, se v kopcích nad tratí objevilo světýlko plápolajícího ohně.

***

Oheň plápolal a praskal, a z kotlíku nad ním se zvolna rozlévala vůně svařeného vína. Dříví pod kotlík přikládal muž s hustým černým vousem až na prsa.
Když se zvednul z lavičky, aby došel pro další náruč dříví, bylo vidět, že je vcelku prazvláštně oblečen. Barva jeho oděvu sice korespondovala s trempskými zvyklostmi, ale některé doplňky jeho ošacení, jako například plechové chrániče loktů nebo vlněná kápě, působily poněkud archaicky.
Vousatého muže však typové zařazení stylu jeho oblékání nijak nezajímalo. Náruč dřeva hodil do ohně a do kotlíku přisypal z koženého váčku jakési koření. Poté si nacpal fajfku, zabafal a dál hleděl do plamenů.
„Ať to tu nepodpálíš, bratře," ozvalo se najednou za vousáčem a ten sebou trhl jak bodnutý včelou.
„To jsou tak blbý fóry," vypravil ze sebe, když ho přešlo leknutí.
Příchozím byl asketicky vyhlížející muž, v dlouhém bílém rouchu.
„I s tebou, bratře," odpověděl a v ruce mu zasvítil svazek blesků.
„Tos` viděl někde ve filmu, viď?" pravil útrpně vousáč a asketa vyprsknul smíchy.
„Pěkný, co?"
Vousáč jen zavrtěl hlavou. Asketa se otřepal jako pes a náhle stál před vousáčem v battledressu a místo blesků třímal v ruce kanadský širák.
„To už je lepší, bratře", pravil spokojeně vousáč, „můžeš přisednout."

Tak už seděli u ohně dva a střídavě se zvedali pro dřevo.
Tedy, spíš vousáč se zvedal. Když přišla řada na asketu, jen sáhl za sebe pod lavičku a vždy vylovil pěkně vysušené poleno.
Vousáč pokaždé zkontroloval, jestli pod lavicí ještě nějaké je. Přesto, že pod lavicí bylo vždy prázdno, vyšla-li řada na asketu, vytáhl jedno pěkně vysušené poleno a se škodolibým úsměvem ho přiložil na oheň.
Vousáč to nakonec nevydržel.
„Sedm let jsem tě neviděl a už mě zase štveš.“
„Jako čím?“
„Jako tím, že se nemůžeš zvednout jako normální člověk a dojít pro dřevo.“
Asketa se opět otřepal a v tu ránu měl na sobě místo battledressu kovbojskou výstroj z dob němého filmu.
„Budiž to odpovědí na tvé úvahy o normálních lidech.“
Vousáč jen mávl rukou a vyrazil pro další náruč dřeva.

***

Když se vrátil, naléval asketa do plecháčů svařené víno a tvářil se smířlivě.
„Napij se a povídej,“ podal hrnek vousáčovi, „kolik jich tu přes víkend bylo?“
Vousáč se přes okraj hrnku na asketu podezřívavě podíval.
„Všech nebo jenom vašich?“
„Že se ptáš. Jasně, že našich.“ Asketa se znovu otřepal a na lavičce najednou seděl v pumpkách, flanelce a vysokých šněrovacích botách.
„No,“ vousáč se zamyslel, „když odpočítám ty, co se jenom zlili v nádražkách, tak asi vosum nebo deset part.“
Vousáč se poškrábal na bradě a vylovil ze spleti vousů mládě králíka. To se rozhlédlo, něco zaprskalo a zalezlo do vousů zpátky. A vousáč pokračoval:
„Tři na vojenskejch, z toho jedna u rybníků ……“
Najednou se zarazil a podíval se na asketu.
„Proč ti to tu vůbec vyprávím? Víš to stejně dobře jako já.“
Asketa se ušklíbl.
„Já tě jenom zkouším, jestli dáváš pozor.“
Vousáč se zprudka nadechl. Následně zase vydechl. Tady nebylo rozčilování nic platné.
Otočil se tedy na asketu, aby mu naprosto v klidu vysvětlil, co si o jeho zkoušení myslí.
Než se mu to povedlo, asketa se otřepal a místo flanelky měl na sobě americkou vojenskou bundu a kalhoty z dob vietnamské války. Vousáč

udiveně pozvedl obočí.
„Hele, bratře, nepřeskakuješ se trochu?“
Asketa se rozvalil u ohně, z jedné z četných kapes svého nového oděvu vytáhl camelky a labužnicky si zapálil.
„Taky jsem si všiml. Asi to víno. Co do toho vůbec dáváš?“
„Koření z vlastní zahrádky. Kdysi jsem ho dostal od jedný …. jedný, takový …“
„Bylinkářky?“ napovídal asketa.
„Né úplně bylinkářky“, kroutil se vousáč.
„Porodní báby?“ stále vyzvídal asketa.
„To taky není úplně přesný.“
„Aha. Takže čarodějnice.“
„No, vlastně to tak trochu čarodějnice byla,“ přitakal radostně vousáč a naplnil další hrnky až po okraj svařeným vínem.
Asketa se z hrnku mocně napil a prohodil:
„Takže ty nás tu, jako by se nechumelilo, nalejváš dryjákem podle receptu nějaký jedubaby.“
Vousáč se nad tím prohlášením zamyslel, vypil naráz celý hrnek vína a nalil sobě i asketovi další.
„Jako by to zrovna nám dvěma mohlo nějak ublížit.“
„To sice ne, ale přeskakuju se z toho.“
A pak zase chvíli seděli oba mlčky. Slyšet bylo jen cinkání naběračky o kotlík a srkání vína, které mělo tu pěknou vlastnost, že z kotlíku vůbec neubývalo.

***

„Hele, něco bych potřeboval vědět.“ Asketa přerušil mlčení a šťouchl svého společníka loktem.
Vousáč jen pokynul hlavou a asketa pokračoval:
„Onehdy byl tady kousek velkej potlach a kompletně ho spláchnul přívalovej déšť. Nevíš o tom něco?“
Vousáč se tvářil neutrálně.
„Všude svítilo slunce,“ pokračoval asketa, „a jenom tenhle potlach to úplně vypláchlo.“
Vousáč studoval špínu za svými nehty a předstíral hluchotu.
„Dokonce jim napršelo i do aparatury …“
Vousáč nevydržel a vyprskl pohrdlivým smíchem.
„Uvědomuješ si,“ obrátil se na asketu, „že hovoříš o potlachu a reprobednách současně?“
Asketa chtěl něco namítnout, ale nebylo mu to dopřáno.
„Takže, milej zlatej,“ pokračoval vousáč „je mi úplně jedno, jak letitá

osada to byla, ale přívalák pošlu na každýho, kdo začne u lesa vyřvávat megafonem jako na matějský.“
Asketův pokus o námitku opět nevyšel. Zkusil tedy alespoň změnit oděv, ale i po usilovném třepání se mu akorát povedlo natrhnout kapsu u bundy a rozšněrovat jednu kanadu.
„A když ti na tom tak záleželo, mohl si mi ten mrak poslat zpátky, nebo ne?“
Asketa na vousáče s údivem pohlédl a nakonec pokýval hlavou.
„Máš recht. Voni mě s tou elektrikou už taky docela krkaj.“
Oba si navzájem přiťukli svařákem a opět se zahleděli do plamenů.

***

Oheň pomalu dohasínal a svařák v kotlíku konečně došel.
Ve větvích stromů zazpíval první ranní pták.
Fabián se protáhnul, vyhnal ze svých vousů zaječí mládě a začal pomalu uklízet ohniště.
„Nechápu, proč se s tím dřeš. Stačí přece lusknout prstem,“ zabručel Pajda, kterého rámus vytrhl ze snění. A lusknul prstem.
Hranice dříví byla doplněna, popel vybrán, a kotlík i s hrnky a naběračkou se rázem octl ve Fabiánově vaku.
„Teď docela chápu to lidské přísloví o vandrácích v červenci. A to už je přitom září.“
Pravil Fabián a nadhodil si cestovní vak na rameno.
Pajda znovu lusknul prstem a konečně se mu podařilo změnit svůj oděv na původní variantu božsky bílého roucha.
„Tak zase příště, bratře.“ A rozplynul se v kouři s vůní borovic.
Fabián se rozkašlal. Že už si konečně nedá pokoj, zareptal a vyrazil k domovu. Oči se mu začínaly klížit, takže byl nakonec docela rád, že také ovládá ten fígl s lusknutím prstem. Lusknul, během okamžiku byl u svojí postele a během dalšího okamžiku už spal.

***

„To vám povim, Růžičková, tohle počasí dlouho nevydrží.“
V jedné z podbrdských vesniček seděla na lavičce u samoobsluhy trojice čekající na autobus.
„Helejte, pane Padevět, pro vás dycinky jenom paní Růžičková. A pršet nebude aspoň tejden.“
„Vám asi hráblo, Růžičková, to neslyšíte to hřmění?“
Paní Růžičková se od penzisty Padevěta odvrátila a laškovně se usmála na posledního z trojice.
„Co myslíte vy, pane? Proč dneska tolik hřmí?“
Osloveným byl unaveně vypadající pán, který na lavičce seděl ve

starém vojenské kabátu a popíjel lahvové pivo.
Na otázku paní Růžičkové odpověděl nečekaně:
„Fabián se včera vožral jako prase a teď chrápe jako medvěd.“
Růžičková s Padevětem zůstali koukat s otevřenými ústy. Zažili za svůj život už hodně, ale aby si někdo dovolil takhle mluvit o strážci místních lesů, to nikdy.
Unavenému pánovi to ovšem bylo naprosto jedno. Už od rána ho bolela hlava, to neustálé hřmění mu drásalo nervy a ranní lahváč taky moc nepomáhal. Když se znovu napil z láhve, mohl zdatný pozorovatel zahlédnout, jak se mu pod kabátem něco ostře zabělalo.
Asi košile.
Čistě bílá košile.
Dalo by se říci, božsky bílá košile.

Jen trocha

Magdalena Karelová - Waki *Poezie Oldpsavců*

Jen trocha popela
Co zbude z ohňů pod hvězdami
Ty vzácné chvíle souznění
Že ve své víře nejsme sami

Jen trocha popela
Těžko víc jednou po nás zbude
Kytara dozněla
Však touhy neubude

Modlitba za trampa

Miroslav Novák - Kazatel *Poezie Oldpsavců*

Prosím
ať nevymře
po meči
ani po přeslici
Pajdo ty ho zachovej
Ve městě
i na vesnici
ať stojí
alespoň sádrovej

Recidivista

Jan Frána - Hafran *Poezie Oldpsavců*

Jsem to já
kdo botou z kořenů mech rval
jsem to já
kdo z pramenů vodu pil
jsem to já
kdo ráno dlouho nevstával
sem to já
kdo stokrát s povětřím se pral
jsem to já
kdo občas jako zvíře žil
jsem to já
kdo lesní stezky rozdrásal
Přiznávám!
Jsem to já
kdo znovu ohně bude pálit
jsem to já
kdo lesní tvory bude plašit
jsem to já
koho nikdy nelze vyléčit
jsem to já
kdo starý pravdy bude bránit
jsem to já
kdo svým zjevem bude strašit
jsem to já
kdo se nechce polepšit
Přísahám!

Občas podraz

Miroslav Novák - Kazatel *Poezie Oldpsavců*

Jedu na vandr
kdo taky jinej by měl plácnout
slečnu Romantiku po zadku
když je venku mráz a bílo

Na noc si ustelu
za pětikilo
v hotelu

Otevírání dvířek

Jaroslav Pagáč - Jaroos *Próza Oldpsavci*

„Absence víry, kamaráde, sama o sobě ještě nevylučuje existenci toho, v co nevěříme.“

Bluter s náznakem nervozity poposedl a psisko u jeho nohou se zatvářilo ještě výhružněji. „Nicméně je bezesporu určitou, řekněme, únavnou překážkou pro toho, v nějž věřeno není.“

„Se ví že jo!“ zahalekal Křikloun a jeho divoký oči se jen pomalinku klidnily pod konejšivým pohledem zelenooký krásky po mý pravici.

Byla to ta nejpodivnější partička, na kterou jsem kdy v lesích narazil. Naproti mně Bluter – chlápek v sáčku s rudým lemováním a pečlivě uvázaným motýlkem, jako by se snažil zoufale přidržet posledních zbytků někdejší elegance, kterou nemilosrdně drtila celková ošuntělost. Vedle něj Křikloun. Na jednu stranu sice vzhledově zálesák do posledního kousku zasviněnejch nehtů, na druhou zas uřvanej jak tchýně po přechodu. U nohou se jim neklidně vrtělo cosi, co by dost dobře mohlo bejt křížencem výplodu chorýho mozku spisovatele fantasy a černobylskýho vlka. Další z nich, nějakej Kebule, za celou dobu, co jsem tu s nima seděl, nevylez z rybníka. Nevypadal dobře. Nezdravá barva, divný mumlání a sem tam útržek nějakýho hlasitýho zablekotání, doprovázenej vzteklým šplouchnutím. A nakonec ONA. Říkali jí Ztracenka. Neříkala vůbec nic, jen na mě občas zamrkala obrovskejma třpytícíma se kukadlama a sem tam se zlehounka přisunula o kousek blíž. Upíři, vlkodlaci, hejkalové, vodníci, bludičky a další komický postavičky z dětských pohádek… Ty všechny se mi tu snažil Bluter vnutit jako reálný bytosti s právem na svý místo v tomhle světě. Navíc mluvil jak profesor z blbýho anglickýho filmu.

„Pravda, setkávám se často s názorem, podporovaným ostatně, bohužel, i mnoha uznávanými vědeckými kapacitami, že všichni tito tvorové jsou jen výplodem prosté lidské mysli. Nejsou prý ničím jiným, než strachem z jevů jim nepochopitelných a úkazů zdánlivě nevysvětlitelných. Na druhou stranu, jakým právem jsou právě oni už prakticky několik staletí vyloučeni z dříve nepopiratelného obecného uznání, vyhrazeného v dnešní době prakticky pouze Bohu?“

„Ten už to má taky za pár!“, vyrazil zas svůj skřek Křikloun.

Ten chlap byl hlučnej snad i ve chvílích, kdy mlčel. Ostatně, ani Bluterovi nebyly jeho výlevy moc po chuti.Sám mi připadal trochu vynervenej. Každou chvíli si dvěma prsty povoloval límec, upravoval motýlka a sem tam se s podivným nervním záškubem v tváři posouval

po lavičce hlouběji do stínu borovice nad ním.
„Co když jsou skutečně mezi námi a snaží se znovu získat pozice, které jim po právu náleží?“, vybafl na mne snad už po desátý svoji filosofickou otázku.
„Jako že nám tu všude pobíhá hejno nadpřirozenejch bytostí ze skazek mý babičky a snaží se se lidem říct „hej, my jsme tady“?“
„I takto prostými slovy by se to dalo popsat. Ano, máte…máš vlastně pravdu…chm… kamaráde.“ Bluter se tvářil, jako by se mnou snad měl něco jako nekonečnou trpělivost a že v jeho očích jsem jen nechápavej přiblblík, neschopnej vidět věci nad slunce jasnější.
„Chceš mi říct, že i okolo mně krouží něco jako ublízanej černovlasej zubatec s touhou po krvi? Že když si odskočim támhle do jezírka, může mě tam zelenej mužík stáhnout pod vodu? Nebo mně tady v lese odvede kráska s mámivejma očima do bažiny? A zazpívá nám k tomu hejkal? Ale no tak! To už zbejvá jen vypelichanej ratlík se slintající mordou, co se nemůže rozhodnout, jestli mi podá ruku nebo pac!“
„RUHE WOLFGANG!!“
Bluter bleskově stáhnul zpět pod lavičku zuřivý monstrum, který mi vztekle vyrazilo po krku.Po tom krku, ve kterým jsem najednou leknutím cejtil vlastní srdce. Naštěstí seděla Ztracenka už úplně u mne, vzala mi ruku do dlaně a krásně se mi usmála do očí. Už mne nepustila.
„Dobrá“, řekl jsem, „tak kde jsou? Proč se nepokusí dostat zpátky? Do hlav, do životů, co já vim.“
„Ach, konečně správný dotaz.Ovšemže to zkouší. Naneštěstí je to pro ně, chm… jak jsem tedy kdesi četl, poněkud složité.“, pronesl už zase klidným hlasem Bluter. „Dle nepříliš často citované legendy mají bohužel jen jednu šanci za každých sto let. Tehdy musí společnými silami alespoň pět z nich vyhledat jediného člověka a přimět ho, jak se říká, chmm… k pootevření dvířek.“
„Pootevření dvířek?“
„Ano. Ten člověk musí z vlastní vůle, dobrovolně a s potěšením přijmout dar jednoho z nich.A tímto způsobem dovolit vrátit se jim všem do světa, ze kterého byli nešťastně vypuzeni.“
„Nedovedu si představit, co bych mohl chtít od upíra, vlkodlaka, hejkala nebo vodníka. A od bludičky už vůbec ne.“, opáčil jsem a cejtil, jak mi najednou Ztracenka silněji stiskla ruku.
Bluter si jen povzdechl. „Nemusí jít jen o věcný dar. Ačkoliv, pravda, i k tomuto způsobu už se mohli také uchýlit.“
„No tak povídej, copak se píše v pohádkách? Jakpak to dělali dřív?“ Možná to ode mě nebylo pěkný, ale už jsem se mu vlastně

vysmíval. Jenže on jako by to nebral na vědomí a pokračoval úplně klidně. „Jisté prameny samozřejmě existují. Tak tedy, před třemi sty lety žil například v jedné vesničce na jihozápadě Tyrolska rybář. Chm… nepříliš úspěšný rybář. Člověk by řekl,“, Bluter to slovo „člověk“ pronesl opravdu s nechutí, „že ho potěší, když jednoho dne konečně objeví na svém háčku něco jiného, než věci nestravitelné povahy.“
„Byla to nejlepší ryba, kterou jsem vyhrabal!“, zakejhal znenadání z jezírka Kebule.
Bluter jen zvednul oči k nebi a něco nesrozumitelnýho si zamumlal. Pak pokračoval.
„Bohužel, rybářova reakce byla poněkud nepředvídatelná. Pod dojmem, že se jedná o čáry, neb v jeho rybníce nikdy nikdo naprosto nic neulovil, podlehl mylnému dojmu, že je třeba rybu zahodit a vstoupit v kněžský stav, aby od sebe odvrátil přízeň ďábla.“
Vím, můj smích nebyl tou správnou reakcí, ovšem Bluter to přešel.
„Byly navíc také doby, kdy se upíři těšili jisté, možná poněkud zvrácené, popularitě. Naneštěstí dáma, která se vydala do Transylvánie, aby zde našla cestu ku nesmrtelnosti a poněkud pochybnému hraběcímu titulu, silně podcenila sílu manželského svazku. Její muž nejenže neocenil bělostný chrup, blížící se ke krku jeho choti, ba naopak ho poskytovateli služby poškodil způsoben poněkud razantnějším, než bylo nutné. To bylo před čtyřmi sty lety.“
Tady si Bluter povzdechl, na chvíli se zamyslel a bolestivě si přejel jazykem po zubech. Z jeho slov pak vyplynulo, že i v dalších případech došlo k politováníhodným nedorozuměním nebo strašidláci prostě měli smůlu. Ne že by mě to nějak štvalo. Ale zajímala mě jiná věc.
„No a co podle tebe dělaj jinak? Když zrovna neotravují nějakýho chudáka, aby jim poděkoval za ty jejich danajský dary? Kde jsou a co zrovna dělaj těch sto let do dalšího pokusu?“
Sundal jsem buřta z dubovýho opejkadla a zamířil vyzývavě na jeho prsa. Trochu mě vyděsilo jak zběsile vyskočil a Ztracenka mi vytrhla klacek z ruky. Hned se ale zas usmála a přitulila se ještě víc. Jestli to tak bude pokračovat, za chvíli mi bude sedět na klíně.
„Chm chm…“, snažil se o klid Bluter, „holt si nejspíš musí vydělávat na chléb náš vezdejší jako všichni smrtelníci.“
„Chacha, to by mě zajímalo, v jakých profesích by vynikali“, pobavila mě ta představa. Bluter se snažil zatvářit alespoň trochu důstojně.
„Myslím, že právnická praxe je zcela důstojnou pozicí pro, chmm… upíra. Naopak služba u bezpečnostní agentury není pro takového

vlkodlaka příliš důstojná, zvláště je-li jeho miska naplněna jen granulemi a o extra pamlsek si musí zapanáčkovat…“, řekl trochu smutně a zpod lavičky se ozvalo tichý zakňučení.
„Pro hejkaly moc uplatnění nenajdeš a bludička… No…“, došly mu slova a Ztracenka poprvé nabrala směr ode mne. Možná se mi to zdálo, ale jako bych jí na tváři zahlídl ruměnec.
„A vodník?“, nehodlal jsem se vzdát odpovědí.
„Nelezte mi za ty bójky, parchanti! Kdo vás má tahat z hloubky?! Koupaliště zavírá přesně za dvacet minut!!“, zaznělo z jezírka zmatený blekotání. Možná mi mělo něco dojít, ale šlo mi to jedním uchem tam a k druhýmu ani nedorazilo.
„Hele já ti nevim.“, řekl jsem. „Kdyby to bylo jak říkáš, snad by to každej z těch lidí pochopil, ne? Nemůžeš narazit na troubu, kterej nepozná, že mluví dejme tomu s upírem a kolem se motá vypasený psisko, hastrman a kdo ví kdo ještě. Stát se to mně, jsem na tuty doma po první minutě. Na druhou stranu, čím by asi někdo z nich chtěl oslnit mě, no to mi řekni.“
Na tohle kupodivu neměl odpověď. Ale Ztracenka byla v tu ránu zpět u mě a já poprvý uslyšel i její hlas.
„Nechceš si taky chvíli všímat mne?“, zapředla a obtočila mi ruce kolem krku. Nikdo okolo najednou ani necekl, ale ty pohledy byly samy o sobě hlasitější než tucet Křiklounů dohromady. Byly v nich nevyřčený otázky, možná nějaký očekávání a snad i nepatrná, pro mě nepochopitelná, špetka naděje. Jenže já… uhnul… Když jsem si za čtvrt hoďky už sám vykračoval lesem, měl jsem divnej pocit. Taková zvláštní směska pocitů. Jako bych něco promarnil, někomu možná ublížil a odmítnul cosi, co se mi nabízelo a za co bych měl bejt vděčnej. No jo, ale… Ne nadarmo mi říkaj Stydlín. Jedno je jistý. Nikdy na ni nezapomenu. Ani za sto let…

Návrat

Jan Pohunek - Přebral *Poezie Oldpsavců*

„Jdi - a už se nevracej!“
řekli mi.
A já se vydal ven,
a kamkoli jsem došel,
poznal jsem,
že se vracím domů.

Schíza

Marta Pelikánová - Pelda *Poezie Oldpsavců*

Ego mě tlačí do města,
práce, auto, byt...
A srdce šeptá nesměle:
„Do lesa!
Nech všechno být.“

Človečina

Kataríny Mezeiová – Túlavá Jackie *Poezie Oldpsavců*

Moje dni začínajú
tak nenápadne
Mnohé z nich sa však
nečakane zmenia
na gejzír radosti
prýštiaci z mojho
vnútra

Niečo sa stane
Vykvitne kvet
vyjde slnko
niečo sa podarí
Najmä však radosť
keď stretnem nového
Človeka

To často zmení
môj obyčajný deň
na sviatok
Na radosť z poznania
že stále sú tu ešte takí
z ktorých je cítiť
človečinu

Přelíčení

Jan Frána - Hafran *Próza Oldpsavci*

„Já bych chtěl hned na začátku říct, že to, co jsme udělali, bylo správný," vyhrknul Mates, hned jak se, coby poslední obviněnej i svědek zároveň, ocitl před tribunálem.
„Nikdo se tě zatím na nic neptal," usadil ho předseda šerif Dlouhán.
„Ale šerife," začal zase Mates, ale tentokrát ho předseda nenechal domluvit.
„Tady nejsem jako šerif, tady mě oslovuj >ctihodnosti< a nás všechny dohromady >slavnej soude<, " poučil ho.
„A to vám mám jako vykat?"
„Tykej!"
„Dobrý, tak se tedy ptej, ctihodnosti," podřídil se svědek.
Trampskej tribunál se konal po tak dlouhejch letech, že si už nikdo nepamatoval, kdy se tak stalo naposledy. To, že bylo nutný tribunál sestavit, znamenalo, že v trampským světě došlo k něčemu, co se nedalo vyřešit obvyklým způsobem, to jest pár fackama či koupelí v ledovým potoce.
„Tak nám tady pěkně řekni, jak se to seběhlo. A od začátku!" vyzval Matese soudce Česnek.
„To už vám vyprávěli ostatní, ne?" podivil se svědek.
„My to chceme slyšet od tebe, pro porovnání vašich výpovědí."
„Dobrá. Byli jsme na zimním vandru. Jak víte, bylo letos v zimě fakt hodně sněhu, takže jsme se po celodenním brodění závějema už těšili pod převis a do tý malý jeskyňky, co je ve Stříbrným lomu. Dorazili jsme tam za tmy a hustýho sněžení. Dokud to ještě šlo, natahali jsme nějaký to dříví a šli brzo spát. No a ráno, když šel Machr na záchod, ozval se rachot a do jeskyně vlítnul oblak sněhu. Po chvilce se dovnitř vpotácela Machrovo zasněžená postava. Prej, že se pod ním utrhla lavina a zasypala vstup do lomu."
„Co jste udělali?"
„Šli jsme se na to podívat. Měl pravdu, ten pitomec fakt strhnul lavinu. Vstup do lomu byl beznadějně zavalenej a my byli uvězněný uvnitř. Kluci se snažili vylézt po stěnách, ale tam bylo po předchozí oblevě a následujícím mrazu plno ledu, takže zase padali dolů, jako mouchy. Tak jsme to vzdali."
Předseda Dlouhán pokýval hlavou. „Co bylo dál?"
„Někdo navrhnul, že když už jsme tak uvězněni a v krizový situaci, měli bysme si zvolit šéfa. To jsme udělali a vybrali Hároše. Jenom

Machr protestoval, že by to měl být on. Nesouhlasili jsme, dostal jeden jedinej hlas, a jak jsme později zjistili, ještě svůj.“
„Takže pak už šlo všechno podle Hároše? On je za to, co se stalo, odpovědnej?“
„To asi ne, ale faktem je, že hned začal jednat. Nařídil šetřit dřevem a nechal nás, abysme dali na hromadu veškerý zásoby jídla a rumu. Pak to spočítal a stanovil denní dávky na osobu. Všichni jsme to respektovali a chápali, fungovalo to nějakou dobu dobře. Jenže pak Ježek přistihnul Machra, jak v koutě jeskyně nejenom požírá ulitej salám, kterej nepřiznal, ale dokonce jím krmí i toho svýho vypelichanýho čokla. Kamarádi ho v tu chvíli málem lynčovali a byl to právě Hároš, kterej ho zachránil.“
„Ale i on tam měl přeci psa, ne?“
„Měl, ale Hároš svýmu psovi Bennymu nedal ani sousto, na to bych přísahal.“
„Dobrá. Jaká byla pak atmosféra?“
„Bylo nám jasný, že musíme čekat, až přestane sněžit a přijde obleva. Vznikla docela ponorka a houstlo čím dál tím víc, jak ubíhal čas a tenčily se zásoby. A hodně k tomu přidal právě Machr.“
„Tím zatajením jídla?“
„Taky, ale hlavně těma svýma kecama. Nebylo před ním kam utéct, nedalo se to vydržet.“
„Můžeš to nějak upřesnit?“
„Tak třeba někdo říkal, že by to chtělo, aby bylo víc teplo. A Machr spustil přednášku o tom, že teplo je vlastně energie a že by bylo správnější říct, že by bylo lépe, kdyby vzduch pod převisem obsahoval víc tepelný energie. Nebo že by mohla být vyšší teplota, i když, jak neopomněl dodat, teplota je jen výraz pro popis rychlosti molekul plynu a závisí taky na jeho hustotě a tlaku. Ve chvíli, kdy jsme klepali kosu u malýho čouďáčku, kterej tak tak stačil na rozehřátí sněhu na čaj a moc nás nezahřál, to bylo na zabití. Ježek po něm hodil klacek a jindy dost slušnej kamarád Šéfík najednou zařval >Průjem<, aby si ulevil. Jako že verbální průjem, rozumíte? Moc to nepomohlo, Machr to nějak nepochopil a žvanil dál. Dokonce v jednu chvíli, kdy jsme si povídali o jídle, o sobě prohlásil, že je koprofil,“ vypovídal Mates a část soudců i diváků pobledla.
„Když si uvědomíte, že jsme byli uvězněni v jeskyni a na záchod jsme nemohli chodit moc daleko, zvedal se nám žaludek z představy, že začne pojídat výkaly. Naštěstí,“ dodal rychle Mates, když si všiml, že barva obličejů některých účastníků přelíčení splývá se zelení lesa

v pozadí a mnoho z nich horko těžko v sobě drží oběd, „naštěstí se ukázalo, že mu nějakej dobrák nakecal, že je to označení pro člověka, co má rád koprovku.“
Přítomným se zřetelně ulevilo.
„To muselo být peklo,“ řekl s účastí předseda Dlouhán, „to nedal pokoj ani na chvíli?“
„Dal, a to se mu stalo osudným. Když najednou zmlknul, Ježkovi to začalo bejt divný a tak se šel podívat, co dělá. Přistihnul ho, jak zase žere. Ukradl značnou část zbývajících zásob a znova krmil sebe i toho čokla. Odhlasovali jsme, že mu už nic nedáme, i kdyby měl chcípnout hlady. Ostatně, i nám už v žaludcích pořádně kručelo.“
„Už tehdy jsi zaznamenal nějakej náznak toho, co by mohlo přijít pak?“ zeptal se Česnek a něco si čmáral do cancáku.
„To ještě ne. Snad jenom to, že Ježek závistivě koukal na Machrovu mastnou hubu a že tak nějak hladově pozoroval jeho psa.“
„Proč jen jeho, proč ne Hárošovo? Nebyla v tom už osobní zaujatost proti Machrovi, která by vysvětlovala událost, ve kterou to později vyústilo?“ zeptal se Dlouhán.
„Nevím, možná,“ připustil Mates.
„Už se nám to rýsuje,“ kývnul hlavou Dlouhán a pokračoval, „jaká byla situace potom?“
„Čím dál zoufalejší. I když jsme Machrovi už nedali ani jedno sousto, Hároš dovolil rozdělit jenom naprostý minimum. Do toho pořád sněžilo a navíc vypukla bouře. Pravá nefalšovaná sněhová bouře. Nezdálo se, že by někdy chtěla ustat. A Machr zase žvanil, o zmrzlých zlatokopech, a polárnících pojídajících psy, poníky a sebe navzájem. Každou chvíli někdo z nás zoufale zařval >Průjem<, ale to nám pomáhalo jenom na chviličku. V jeden okamžik jsme na poslední chvíli zastavili Hároše, když se rozhodl skoncovat s tím utrpením a vydal se umřít do závěje. Právě tou dobou začaly padat zábrany a nám docházelo, že když nepodnikneme něco zoufalýho, nepřežijem.“
„Tak jste to nakonec udělali!“ konstatoval Dlouhán.
„Jo, udělali,“ přeskočil Matesovi hlas a oči se mu zaleskly, „a teď se za to stydím. Bylo by od nás čestnější vydržet a třeba i bídně zhynout, než ublížit živýmu tvorovi a ještě ho sežrat. I když nás Machr štval a choval se hodně jako sketa, i když ukrad zásoby a toho svýho psa krmil, tohle si stejně nezasloužil. Jenže nám se chtělo tak moc žít. Suďte nás…“ zbytek toho, co chtěl říct, zaniklo ve vzlykotu.

***

„Soud se poradil a dospěl k rozhodnutí,“ oznámil slavnostně předseda

trampskýho tribunálu Dlouhán, když se soudci vrátili z dlouhý porady.
„Tento slavnej soud, vzal v úvahu všechny dramatický okolnosti, který případ provázely, pečlivě zvážil situaci i možnosti a motivy kamarádů uvězněných zuřivýma přírodníma živlama a nestranně je zvážil. My, šerifové zdejších osad, jsme po dlouhý diskuzi došli k závěru, že čin našich podezřelých, jakkoliv se zdá být drastickej, je v zásadě možný omluvit situací, ve který se na vandru ocitli. Konstatujeme, že v tom smyslu tak nedošlo k porušení trampských zákonů!“
Mezi čtveřicí obžalovaných a i v řadách obecenstva proběhla vlna úlevy.
Dlouhán si odkašlal, počkal, až hluk utichne a pokračoval.
„Z toho důvodu soud zbavuje podezřelé Hároše, Ježka, Matese a Šéfíka obvinění. Přesto si ale vyhrazujeme právo komentáře k oněm tragickým událostem.“
Znovu se odmlčel a pokynul dalšímu ze soudců, Česnekovi. Ten povstal a pokračoval.
„Tento tribunál důrazně upozorňuje, že přes osvobozující rozsudek je čin našich kamarádů třeba brát opravdu jen jako naprosto krajní řešení a není radno si z něj brát příklad. Příště by nemusel být soud tak shovívavej. Kromě toho, jsou tady některý podezřelý okolnosti, díky kterým už asi navždy zůstaneme na pochybách, zda jsme dnes rozhodli správně. Asi tou nejsilnější pochybností je, zda za oním činem byl opravdu jen hlad a kritickej nedostatek jídla, a ne osobní zášť zúčastněných vůči Machrovi, a zda se tedy nejednalo o nějakou vendetu za jeho zjevně nekamarádský chování. Vede nás k tomu fakt, že k sežrání došlo už druhej den potom, co je sníh uvěznil a kdy, podle našeho názoru, situace se zásobama stěží mohla být tak kritická. A největší pochybnosti o vašich motivech způsobuje skutečnost, že sežrali kamaráda Machra a přitom ušetřili jeho psa.“

Něco podivného kroužilo kolem

Miroslav Marusjak - Miky *Poezie Oldpsavců*

Něco podivného
něco neuchopitelného
viselo ve vzduchu
Něco tajemného
něco nehmotného
po špičkách chodilo kolem

Něco tuze smutného
jak rakev zemřelého
co přikryla zem
vkrádá se do mysli
Něco neskutečného
přesto opravdového
tolik opojného
pořád hledaného
Ještě máme plno snů
v barvách nadpozemských sfér
S hlavou v oblacích
v nebeské galerii obrazů
sledujeme jak z černých děr
slaňuje po paprscích slunce
vesmírné poselství
a na špagátě
zavěšené srdce
Ještě si ceníme
ryzího přátelství
rádi nemáme
velká slova
Velká písmena
nechceme skloňovat
Namachrovaně si myslíme
a děláme ramena
že nejlépe umíme
trampovat

Na peruti hvězdného větru
něco podivného
něco jak sen
dítěte co spí sladce
kroužilo kolem
List bílého papíru
a nenapsaná báseň
do Trapsavce

Pár kilometrů za městem

Zdeněk Ryšánek - Crischot *Poezie Oldpsavců*

Jenom pár kilometrů za městem,
dík prodřenýmu batlu
dík starý alici,
dík podzimnímu Slunci
a dík mým touhám tuláka -

- jsem se zas setkal
s kamarádkou Dálkou.

Sitno detí Setona

Kataríny Mezeiová – Túlavá Jackie *Poezie Oldpsavců*

Pod Sitno
nás lákajú
tajchov kúpele
a z tráv postele
Smädných pútnikov

Na Sitno
nás volajú
diaľky mámivé
lúky voňavé
Chtivých rozhľadov

Pod Sitnom
nás čakajú
vody hlboké
lesy tajomné
Silných odvahou

Sonet o věčné pouti

Marek Kysilka - Fenik *Poezie Oldpsavců*

Ještě mám plamen ohně v očích
ale již v duši zatmění
sotva jsem mládí letmo očíh´
zrání jej záhy zamění

Ve vlasech vůni slunce pro čich
pro uši peřej mámení
pohádku o nebeských kočích.
Kde živá voda pramení?

Pramenů chladem znovu dobit
nechci se na přírodu zlobit
že už mě zlatem nezdobí

K poctě jí stále zpívám chorál.
Jdu časem jenž to mírně zvoral
směr věčně líné bezdobí

Sisyfos v zeleném

Marta Pelikánová - Pelda *Poezie Oldpsavců*

I když tě život nakopal,
škrábeš se do stráně,
ramena hrdě narovnat
a nevypadat zklamaně.

Netušíš, co je nahoře,
a přece pořád jdeš,
máma ti vždycky vyčítala:
„Zas děláš si, co chceš!“

Strážný vrch

Jiří Bok – Bokajs *Próza Oldpsavci*

Strážní oheň hoří, tak jak má. Čtyři polena jsou pravidelně přistrkována do žhavého středu, aby s úsporností dodávala dostatek tepla a světla.
Vpravo ode mne sedí na kládě Čárlí, naproti si lebedí šerif Dan. Jako čtvrtý osadník tu je mladý Dub. Sedí na místě, kam už nikdy neusedne Páťa.
Táhlo na půlnoc a my probrali snad všechno, co se událo v posledních deseti letech. Naše ženský už zalezly pod převis do spacáků. Tedy Danova druhá žena a moje Zdena. Čárlí razí teorii, že mu je bez ženský líp.
A mladej Dub ten je tu taky sám. Tady, na starém kempu trampské osady Strážců.
Kulaté výročí si zaslouží, abychom si pro pohlazení své tulácké dušičky dojeli přes půl republiky.
Trochu jsem doladil kytaru, která ke mně doputovala.
„Ty taky hraješ? Sem myslel, že když jsi ani ve vlaku nezpíval, že seš ňákej mimoň. Sis furt jen četl noviny.“
„Ty toho mladej eště nevíš,“ zamručel přes fajfku šerif. „Jen Jiřáku zahraj, sem zvědavej, co že to teď hraješ.“
Tak jsem zahrál pár písní chval, které hrajeme ve sboru.
„Tak to tu máme flanďáka?“
„Ty si dub Dube,“ znovu se ozval šerif.
„No, Dube, co ti na to mám povědět. Za prvý jsem zahrál na přání šerifa. Za druhý by sis měl ujasnit význam slova flanďák. Ty si myslíš, že když nezpívám o pistolnících a desperátech nebo hazardních hráčích, že jsem o to míň tramp?“
„Tak se nezlob, já to jen tak kecl.“
„Nebuďte vepři,“ rozsekl to Čárlí, „a eště zahraj, mně se to líbilo.“
A tak v nejkrásnějším chrámu, co znám, s nejvyšší klenbou z hvězd a s neměnným oltářem kamenů zaznělo:

„Jako vysoko je nad zemí nebe,
jako vysoko je nad zemí nebe,
tak se nad námi tvé milosrdenství klene.“

Ze tmy převisu se jako potvrzení této výjimečné události slabounce, jak z pápěří sen, sneslo „haleluja.“

Druhý den bylo nevlídně. Padla mlha a ze stromů kapalo.

„To nic, než vylezeme na Strážný, bude hezky," povídám.
„Věř a víra tvá ti dá za pravdu."
„Zase rejpeš, Dube?" dopíjím ranní kávu, „ale v tom nejsou žádná kouzla. Jen jsem si přečetl předpověď počasí pro tenhle region."
Lezli jsme ten kopec dvě hodiny. Moc jsme nespěchali a kuřáci měli své plíce brzy zahlcené ozónem. Už v půlce jsme odhazovali vrstvy oblečení. Polorozpadlou rozhlednu ozářilo slunce a duchna mlhy se válela v údolí. Počkali jsme, až si dva dálkoplazi udělají svá povinná fota. Když zmizeli mezi stromy, šerif slavnostně předal Dubovi domovenku. Tu čtvrtou, kterou nosil zakladatel naší osady Páťa.
Už je vedro k padnutí a dopolední slunce nám vypaluje vandrácký cejch.
„No teda, Jiřáku, ta tvá víra v počasí ti vyšla," povídá Dub a uhlazuje si domovenku na rameni, „teď by to chtělo chlazený pivko. Nebyl by tam nějakej malej zázrak?"
„Hele, to že si osadník, ještě neznamená, že ti nemůžu dát po čuni," durdí se Čárlí.
„Jen ho nech, taky bych si dal jedno orosený," nahazuji uzdu, „ půjdeme tudy!"
Vyrazil jsem přímo proti slunci, cestou necestou.
„Co blbneš, tam slezem akorát do mokřadu," huláká za mnou šerif.
„Jen pojďte, bezvěrci," chechtám se a sypu si to rovnou za nosem.
Dole, na křižovatce k rašeliništním jezírkům, světe div se, stojí stánek s občerstvením.
„Teda Jiřáku, neříkej mi, žes tu deset let nebyl," kroutí hlavou Čárlí.
„Tak tomu tedy věř," chechtám se a koukám, jak to s Dubem mává.
Dali jsme dvě točený. Ženský si nechaly natočit třetinku.
„Je to skoro dokonalý," utírám si pěnový fousy, „teď v tom pařáku by bylo dobrý vymáchat se v ledový vodě." Kul jsem železo, dokud je žhavý.
„To už snad přeháníš!" kroutí hlavou šerif, „tady kousek je jen stará vypuštěná nádrž."
„Věř mi, vykoupeme se," zavelel jsem k dalšímu pochodu.
Už z dálky byl slyšet výskot a křik dětí. Na opravené hrázi se povalovali naháči. Nerezové zábradlí svítí novotou. Zeleně namořené dřevo na dětském koutku obaluje výskající hrozen drobotiny.
„No to mě podrž," šerif praštil báglem, „já se z toho snad podělám."

Neomylně zamířil k Toi Toikám.
„Tumáš, ať máš na hajzlíku co číst."
Podal jsem mu noviny, které jsem sebral ve vlaku.

Povalujeme se na celtě. Do ledové vody jsem vlezl jen já a Dub. Ani neměl žádné poznámky, co se týče víry.
Šerif se vrátil ve vyloženě dobré náladě.
Něco jsme pojedli a začali se sbírat na cestu k vlaku.
„Tak vám tedy povím, že bych si docela dal pořádnej zabijačkovej guláš,“
ozval se šerif a významně na mě pomrkává.
„Tvé přání je mi rozkazem, ale musíme to vzít zadem, tou ouvozovou cestou.“
„To už budeme mít blíž do Kolejovic,“ upozornil Čárlí.
„Dyk máme čas a vlak jede každý dvě hodiny. A jitrničku by sis taky dal, ne?“
Dub neřekl ani bé, ani mé, ani kukuriků.
Po čtrnácté hodině už šlapeme mezi prvními domky. Zahradní čtvrtí jsme došli až k základnímu rozcestníku. Vpravo pokračovala značka na náměstí, vlevo míří ukazatel k nádraží.
A na plotě malé kašny visí plakát oznamující, že tento víkend v restauraci Na náměstí se koná pravá zabijačková hostina.
Dub prohlásil, že na nás počká na nádraží. Nepočkal!
Všichni jsme si dali talíř prdelačky a nějaké to jelito. Šerif se cpal gulášem s šesti knedlíkama.
„To se ti povedlo a neboj, von to rozdejchá. Jo a tady máš ten plátek.“
Podal mi notně zmuchlanou informační přílohu místních novin popisující turistické zajímavosti na tento víkend.

Webinet

Peter Košický - Sancho *Poezie Oldpsavců*

pomedzi zvyšky vytrasených útržkov ticha
a črepov z rozbitých nádejí
na Pobreží Smädnej duše
sito času preosieva labyrint spomienok
vzdychom odplavených do Zátoky Zabudnutia
v nárazníkovej zóne
medzi divokosťou v srdci a zdivočením
v servisnej mase zarábačov
jazyk už zabúda na chuť poštových známok
a slnka, ktoré vychádza v srdci plnom retuší
pomaly, s prílivom, začínam tušiť
o všetkom na nete

XXX

Zdenka Líbalová *Poezie Oldpsavců*

Na tesknych houslích
podzimu
hraje vítr
osamělou sonátu
strnišť.
Odměnou je mu
tlukot křídel
odlétajících
vlaštovek.

XXX

Zdenka Líbalová *Poezie Oldpsavců*

Na hoboj větru
Zahraju skočnou
Pampeliškám
Budou se veselit
A jejich jásot
Probudí jaro
Ze zimní dřímoty

Kapka ke kapce

Marta Pelikánová - Pelda *Poezie Oldpsavců*

Uprostřed deště posloucháš
jak voda vypráví
co kapka - příběh osamění
řeka to napraví.

Jsi na tom nějak podobně
táhneš se po lese
až večer v kruhu dalších kapek
samotu odnese.

Geomatika

Peter Košický - Sancho *Poezie Oldpsavců*

oheň má hologram počiatku stvorenia
a vysoký predpoklad virtuálneho zhorenia
pavučiny inscenovaných spravodajstiev, cez ktorú
dezertérovi z kybernetického priestoru
nadránom v pahrebe uhlíky žiaria
zrkadlom súhvezdí mlčky sa tvária
zas o noc múdrejšie na popol zaspia
keď z vtáčej opery znie prvá ária
ako obchodná značka firmy "Prežime"
adorujem brieždenie v stand-by režime

Plynutí

Marek Kysilka - Fenik *Poezie Oldpsavců*

Dým mého ohníčku se plazí
přes temnějící plochu vod
pošlu ti po něm němé vzkazy
udičku návnad pro úvod

Ohniště pod zarostlou hrází
plamenně žádá o důvod
v osnově drátů noty sazí
houfují tóny do smluv ód

jimiž tě písní zkouším svázat.
Ač dávno měl bych couvat nazad
zas proti proudu zkouším plout

Jako ta neúnavná můra
sežehnut stokrát zpívám hurá
hladinou s dýmem plyne bloud

Podivný hospodský sejšn U zrzavé Mery

(podle skutečné události ze dne 25. dubna 2015)

Miroslav Marusjak - Miky *Próza Oldpsavci*

V pátek večer v trampské hospodě U zrzavé Mery bylo pusto, prázdno. Jen u stolu v rohu popíjel pivo osamocený Piky. Mery za výčepním pultem zívala nudou.

„Kde všichni jsou? Jak to, že tu dnes nikdo není?“

„Tos tady měl být, Piky, před hodinou. Bylo tu narváno. Všechno spískal Frank z osady Hledači. Měl tu nějaké astronomické tabulky s výpočtama a taky virgule. Všechny úplně zblbnul tou svou posedlostí po skrytých pokladech.“ Majitelka lokálu si zapálila tenkou dlouhou cigaretu, vyfoukla labužnicky kouř a pokračovala: „Prý dnes v noci, na svatého Jiřího, se otevírá země, aby vydala své poklady. Všichni se sebrali a vyrazili spolu s Frankem do skal.“

Pikymu zazvonil mobil.

„To seš ty? Kde jste?“ slyšela ho Mery hovořit. Pak soustředěně naslouchal volajícímu.

„To si děláš prdel, nééé? Zase nějakej tvůj kanadskej žertík, co? Kecáš!“ zařval Piky a vypnul mobil.

„To byl Frank, prý máš roztočit piva, jdou sem hosté, že budeme čumět!“ tlumočil jí svůj hovor.

„Asi mu už z toho hledání pokladů pěkně hrabe,“ zakroutila nechápavě hlavou Mery.

V tom někdo otevřel dveře a do lokálu loudavě přicházeli bizarní postavy. Za chvíli byly všechny stoly obsazené.

„Hellou Piky!“ zahlaholil pohublý, nakrátko ostříhaný chlapík se strništěm na bradě. Oslovenému se rozzářil obličej, když dotyčného poznal.

„Hellou Jacku!“ Zalomili si palce.

„Jsem rád, že v Česku jste pořád on the road!“ zvolal Kerouac.

„Kde se tu berete, Jacku? Myslel jsem, že jste všichni dávno v nebi,“ zeptal se Piky.

„Jo hochu,“ zvolal od vedlejšího stolu Erich Maria Remarque, „nebe nezná vyvolených. Všichni žijeme v podzemí, kde střežíme své duchovní poklady. Jednou za rok na svatého George se vypravíme někam do hospody na pořádnej sejšn.“

„Je to tak,“ řekl jeho spolustolovník. „A co ty, Piky? Pořád píšeš do Trapsavce?“ chtěl vědět ten chlapík.

„Občas něco napíšu. A co vy, mistře?“ zeptal se psavec Hemingwaye.
„Tykej mi, vole.“
„Jasně vole!“ zareagoval pohotově Piky.
„Vod tý doby, co jsem si prohnal hlavu kulí, mi to nějak nemyslí, takže nic nepíšu. Radši si čtu vítězný práce z toho vašeho Trapsavce.“
„A co ty, Allene, vole, píšeš nové verše?“ automaticky tykal Piky i Ginsbergovi, který seděl u stolu spolu s Ernestem.
„Tady s Egonem píšeme společný trampský epos Kvílející hovno,“ řekl Allen a prstem ukázal na malého vousatého obrýleného mužíka.
„Ve všední den i v neděli
vše je totálně v prdeli
Dej si rumu nejmíň dvě decky
piš o trampingu vědecky,“ zarecitoval Bondy. „To je jen první sloka, ještě napíšeme další, bude jich třistašedesátpět, na každý den v roce jedna.“
„Tak tohle mi nikdo neuvěří,“ pomyslil si Piky, „ještě, že je tu Mery.“ Ta roztáčela za pultem další a další piva a nalévala panáky. Rozhlédl se po lokále.
Juan popíjel z hrnku s červenými srdíčky kafe s rumem a mával na svého psa záchranáře Majka. Ten sedal a lehal podle pokynů ruky pána. Rychlonožka udiveně zíral. Na názornou ukázku, jak dávat povely beze slov, rychlošípácký pes Bublina vůbec nereagoval. Odebral se znuděně pod stůl, kde zvědavě očichával Houlova Másla. Jeho majitel zasunul do válce staré remingtonky list bílého papíru.
„Standо, díky za texty Krrryla k mým padesátým narrrozeninám. Občas si ty písně s Karrrlem společně zpíváme. Co to píšeš?“ zajímal se malý ráčkující muž s knírkem.
„Potřebuji, Vašku, napsat reportáž vo dnešním sejšnu do trampského časopisu Dým.“
„Já na trrramp nikdy nejezdil, ale byl jsem skaut, měl jsem přřezdívku Chrrrobák,“ kasal se Havel. „Rrrád bych o tobě napsal hrrru z nádrrražáckého prrrostřředí, jmenovala by se Trrraťový dělník,“ podbízel se dramatik.
„Tak to tedy prrr, přes vlaky jsem tady já!“ rozčiloval se s půllitrem v ruce Hrabal.
„Držte huby!“ okřikl je Houla. „Jestli by někdo měl psát vo mně, tak jedině tady Jack. Procestoval jako tulák na střechách vagónů celý státy a něco vo tom ví.“ London seděl vedle něho a nepřítomně koukal před sebe, zřejmě se myslí toulal po hvězdách.
Ke stolu, u kterého seděl Piky, se přiloudal šikmooký muž s copánkem

a čínským slaměným kloboukem na hlavě. Doprovázel ho flekatý černobílý pes neurčité rasy.
„Chceš ten fena?“ nabízel čokla básník Li-po.
„Néé, díky, není vodsud, je zvyklý na vaše prostředí, nedokázal bych se vo něj dobře postarat,“ odmítl nabídku Piky.
„Já ti k fena sehnat i kočka a přidat recept na pečení.“
„Žeru jen ryby, fazole se špekem a taky holomócké tvargle,“ vymlouval se psavec. Li-po se rozhlédl po lokále s úmyslem někomu psa vnutit.
Karel May se dohadoval s bratry Mrštíky o dalším dílu Pohádky maye. Za každou cenu chtěl do děje prosadit Vinnetoua a Old Shatterhanda. Karkulka ve vypasovaném červeném sáčku a v minisukni z kůže před ně postavila košík. Vyndala z něj láhev červeného vína.
„Pánové,“ smyslně si olízla červeně kolorovaný horní ret, spodní měla namalovaný tmavomodře, „co kdyby jste napsali v dalším díle o mně?“ Červenáček hned chtěl vyměnit její čepeček za svou proslulou čapku. Jejich dohadování využil Štětináč a štípnul z košíčku bábovku. Piky se zájmen sledoval skupinku muzikantů s hudebními nástroji u stolu v protějším rohu lokálu.
„Mám taky trampskou píseň, co se hraje u ohňů,“ chlubil se Karel Kryl s višňovou špičkou se zapálenou cigaretou v koutku úst. „Dáme větší trampárnu, než je moje Karavana mraků. Tady s Wabim jsme spolu drnkali na kytary už na škole v Bechyni. Zahrajeme něco vod něj, tak si nalaďte, pardi.“
„Já jsem oukej,“ řekl Kapitán Kid.
„Já taky,“ hrábl do strun Johnny Cash.
Aby Bedna od whisky vyzněla opravdu stylově, nechali si přinést láhev whisky.
„To se mi líbí, fakt, it´s very good! Můžu si zahrát s váma?“ žadonil John Lennon, který si vyšívaným hedvábným kapesníkem od Yoko čistil kulatá skla brýlí.
„Zahrajte něco pořádnýho, tohle je příšerná moderna, to se nedá poslouchat, trhá to uši,“ naštvaně hodnotili hudební produkci Korda s Mottlem.
„Kamarádi, pokračujte, dejte něco svižného a já vám zatančím!“ vykřikla Karkulka. Posílená červeným vínem a s Červenáčkovou čapkou na hlavě se potácivě vydrápala na stůl. Muzikanti začali zpívat Slavíky z Madridu. Celá hospoda halekala s nimi, jen Korda s Mottlem se mračili. Karkulka tančila jakýsi podivný kankán. Janis Joplin se odvázaně přidala. Voloďa Vysockij spolu s Bulatem Okudžavou nadšeně tleskali do rytmu. Trpaslík Šmudla se

urychleně přesunul blíž ke stolu, aby měl lepší výhled. Se zaujetím sledoval odvážné taneční kreace, až mu z toho oči vylezly z důlků. Jarka Metelka mu je pohotově zatlačil nazpět.
„Klucííí, já jsem tak ráda, že vás zase všechny vidím!" nadšeně zvolala Sněhurka, když dohráli. „Podepíšete se mi do cancáku?“ Na pocákaný hospodský ubrus položila sešit v deskách z králičí kůže.
Slušňák Mirek Dušín byl u stolu první. Zcela neslušně se dožadoval, že se jí podepíše na ňadro. Když to zaslechli ostatní, začala se před Sněhurkou tvořit fronta. Šmudla všechny sobecky předběhl a stoupl si hned za Dušína. Hans Haken s hladovým pohledem upřeným do Sněhurčina výstřihu zval trpaslíky i s jejich pohádkovou šéfovou k sobě do podzemí.
„Uděláme si pořádnej mejdan, dorazí i trollové, mám schovanej demižón pampeliškovýho vína, tak to pořádně roztočíme.“
Sněhurka roztouženě zírala směrem ke stolu, kde seděl Piky. Svůdně na něho zamrkala.
„Musím si nechat Sněhurku podepsat, jinak mi to nikdo neuvěří,“ řekl si hanácký psavec a vytáhl ze žracáku cancák.

Hodiny nad výčepem ukazovaly minutu po půlnoci. Piky se zpitoměle rozhlédl po prázdném lokále a štípl se do tváře, aby se ujistil, zda se mu to všechno nezdálo. Před ním na stole ležel otevřený cancák. Nechápavě četl vzkaz napsaný drobným úhledným písmem.

25. dubna 2015, U zrzavé Mery
Věř svým snům!

Sněhurka

Pod podpisem se leskl ještě vlhký růžový otisk dívčích rtů.

XXX

Zdenka Líbalová *Poezie Oldpsavců*

Zima už pomrkává
zrcátky kaluží
ledovým střechýlem
párá břicha mraků
a na okna kreslí
ornamenty mrazu

Postroj.

Peter Benča - Pedro *Próza Oldpsavci*

Ahoj kamaráti.

Vrátili sme sa na Slovensko v poriadku. Srdečne Vás pozdravujeme a spomíname na pekný víkend.
Ďakujeme Vám.
Ďakujeme za výborné jedlo: Chutné pečené kurence.
Ďakujeme za perfektne pripravenú skautskú nočnú hru: Hľadanie lesného pokladu.
Ďakujeme Golemovi za jeho vzácny dar: Ručne šitý postroj s brašnami pre nášho nemeckého ovčiaka. Bak s ním jednak trampsky vyzerá a hlavne unesie poriadny náklad. Dnes ho pôjdeme znovu testovať.

Predtým však plním sľub, ktorý som mu dal a prikladám jeho list:

Ahoj kamoši v Čechách!

Bolo mi s Vami veľmi príjemne, napriek tomu musím priznať, že som sa už cestou domov tešil na svoj malý záhradný zrub. Jediné miesto, kde mám naozaj kľud. Vždy tam zaleziem, keď už mám plné zuby prílišného virvaru. Aj po náročnom víkende. Utiahol som sa tam aj v nedeľu poobede, hneď ako sme prišli domov. V búde nemám zavedenú elektriku, aj za dňa je v nej príjemné šero. Okamžite som si ľahol, prižmúril oči a premýšľal nad silnými zážitkami uplynulých dní.

Bol to môj prvý vander do zahraničia. Musím zdôrazniť, že ma potešilo, ako ste ma prijali medzi seba aj napriek tomu, že som zo Slovenska. Kvôli určitej komunikačnej bariére, alebo predsudkom, mohli vzniknúť problémové situácie. Rýchlo som sa však presvedčil, že aj v Čechách žijú úplne normálni ľudia. Žiaľ, všade sa nájde niekto, kto musí príjemnú pohodu narušiť a vyvolať za každú cenu konflikt. Vyplýva to proste z jeho povahy a vždy je to prejav malosti. Brix. Už od prvého momentu mi bol nesympatický. Okamžite od nášho príchodu sa mi snažil čo najviac znepríjemňovať život. Napriek tomu, že som sa mu neustále vyhýbal, vždy sa ku mne priblížil a provokoval. Nebol ani polovica zo mňa a už-už som mal chuť mu to patrične vysvetliť, ale bol som hosť, snažil som sa ovládnuť. Nechcel som si pokaziť bitkou hneď prvý večer. Bol predsa len domáci a slušnosť mi kázala ustúpiť. Nakoniec sa to predsa len trochu zlepšilo. Jeho narážky postupne

strácali na intenzite a ja som sa mohol konečne venovať svojim záujmom..

Ja totiž nesmierne rád pomáham. Nosím drevo. Je to hneď po dobrom jedle moja druhá najobľúbenejšia činnosť. Dokázal by som ho nosiť hoci aj celé dni bez prestania. Od rána do večera. Táto moja vášeň nepozná hraníc, ale málokedy mám možnosť ju robiť, takže takmer nikdy nie je uspokojená. Niekedy sa nedostanem k noseniu dreva aj niekoľko dní a to už prežívam skutočné abstinenčné príznaky. Milujem situácie, keď sa zíde veľká partia, lebo vtedy sa navláčim takmer do sýtosti. Ľudia a žiaľ aj trampi, sú totiž veľmi leniví a nemajú pre túto moju záľubu nejaké veľké pochopenie. Asi ich to nebaví, alebo čo. Občas mi síce niekto hodí papek (pozn: papek, rozuměj dřevěný klacek) *aby som mu ho priniesol, ale nevydrží nikdy dlho a ja ostávam neuspokojený. Keď sa však zíde viac ľudí, môžu sa striedať. Vždy si nájdem niekoho, kto mi je ochotný hádzať a ja môžem nosiť a nosiť. Trochu som dúfal, že u Vás bude väčšia vôľa, ochota a výdrž, lebo máte vyššiu priemernú mzdu, ale tento predpoklad sa mi nepotvrdil. Aj u Vás to každého po chvíli omrzelo a išiel si sadnúť do tej nepríjemnej horúčavy k ohňu, od ktorej potom všetci dookola vždy tak zavýjajú. Ešte aj ten krpatý Brix* (krpatý rozuměj malý, co sotva trčí z krpců) *tam išiel obsmŕdať* (pozn: obsmŕdať - nepřeložitelné)*, len aby sa mu ušlo kus žrádla, čo sa pieklo nad ohňom. Bŕŕ, miešanec – spodina bez spôsobov, nestál mi ani za pohľad.*

Musím ale čestne priznať, že pre žrádlo mám slabosť aj ja. Ešte aj teraz mi tečú sliny, keď si spomeniem, v akých množstvách u Vás varíte. Toľko kureniec, to som v živote nevidel. Dokonca som asi prvý raz v živote nemal strach, že mi nič neujde. To doma ho mám vždy. Som neustále hladný. U Vás som sa prvý raz v živote dosýta nažral kostí. Mohli ste ale na nich nechať aj trochu viac mäsa. To je zaujímavé, že aj v tomto je to podobné, ako na Slovensku. V obhrýzaní kostí ste takisto pedantní ako u nás.

Najčudesnejší zážitok som mal druhý večer. Obidve moje baby už spali. Tak, ako to mám najradšej. Vonku, na zemi, so mnou. Môj truľo (pozn: truľo, rozuměj – mírně pohrdlivě já, Šeďo) *zase zavýjal pri ohni s tým svojím najobľúbenejším drevom, čo ťahá všade so sebou a nikdy mi ho nehodí. V takejto chvíli sa už nikdy nič zaujímavého nedeje, preto som si spokojne ľahol k spacákom mojich dievčat. Chvíľu som pozoroval oheň a truľa. Bol som rád, že nemusím sedieť pri ňom, ale môžem podriemkávať v chladnej rose. Niekto pri ohni niečo rozprával. Keď sa mi zatváralo už aj druhé oko, truľo zrazu prestal zavýjať.*

Nečakane prudko odložil obľúbené drevo, vyskočil na rovné nohy, zapálil si zbytočné svetlo a rozbehol sa bezhlavo kamsi do lesa. Chvíľu za ním vyrazili do lesa so zbytočnými svetlami takmer všetci. Nič horšie sa mi už ani nemohlo stať! Ja mám totiž takú povahu, že musím všetkých kontrolovať, zhromažďovať a keď sa v noci rozbehnú, je to pre mňa veľká nepríjemnosť. Bol som z toho nervózny, pretože som tomu vôbec nerozumel. Nikde blízko nebolo nič nebezpečné ani zaujímavé. Chcel som sa rozbehnúť za truľom, lebo on je v nočnom lese neuveriteľne ťarbavý (pozn: ťarbavý, ekvivalent grambľavý, rozuměj nešikovný, neobratný)*, zuby nemá poriadne a vždy mám starch, že sa mu niečo stane. Dievčatá však zostali pokojne spať. To ma trochu ukľudnilo, lebo som vedel, že truľo bez nich ďaleko neodíde. Pozoroval som so záujmom, čo sa deje. Všetci lozili nezmyselne so zbytočnými svetlami po blízkom kopci hore-dole. Po nejakej chvíli sa truľo vrátil. Čudoval som sa, že našiel bezo mňa cestu späť. Cítil som, že je už spotený a má dosť behania po lese. Napriek tomu mi dal obojok a zobral ma so sebou na kopec, kde všetci ešte stále blúdili. Začali sme sa aj my absolútne nezmyselne motať hore, dolu, doprava, doľava. Svietil mi zbytočným svetlom do očí a stále na mňa pokrikoval "Hľadaj, hľadaj! Poklad hľadaj, poklad!" Potkýnal sa na tom strmom svahu a padal, lebo on v tme ani so zbytočným svetlom vôbec nič nevidí. Absolútne som tomu nerozumel. Inokedy, keď už takto páchne od potu, ideme vždy domov. Veľmi som mu chcel pomôcť a priniesol som mu takmer všetky papeky, čo som v okolí našiel, ale nestačilo to. Stále opakoval, že som idiot a mám hľadať poklad.*

Potom odrazu zhasol zbytočné svetlo, ľahol si potichu na zem aby sa pred niekým schoval. Jeden z trampov potom prešiel okolo a naozaj si ho nevšimol. Asi nemal nos, alebo čo. Zostal tam ticho ležať, tak som si myslel, že tam bude spať. Nebol som uviazaný, tak som sa vrátil na lúku k spacákom dievčat. Všetci ešte potom dlho pobiehali nezmyselne po lese, ale už som vedel, že je to len jeden z ďalších nepochopiteľných ľudských rozmarov a ukľudnil som sa. Nakoniec sa vrátil aj truľo a všetci spolu zavýjali pri ohni až do rána.

Ráno som mal ešte jeden nepríjemný zážitok. Zase to súviselo s Brixom. Oblápal a premeriaval ma Brixov truľo. Taký divný veľký chlap. Robil to podobným spôsobom, ako ten smradľavý podrazák v bielom plášti doma, čo do mňa pichá ihly, schováva odporné tabletky do žrádla a myslí si že o nich neviem. Dostal som trochu starch, že sa mi chce pomstiť, lebo som dobre vedel, že to je Brixov truľo. A Brixa som predtým konečne v lese zmlátil. Ešte aj kamošku Brixovho truľa

som ostriekal špinavou vodou, keď som vyšiel z potoka a otriasol som sa. To u Vás, neviem prečo, tiež nemáte radi. Myslel som si, že mi to Brixov truľo z pomsty za to všetko ide spočítať a pichne do mňa nejakú nepríjemnú ihlu. Namiesto toho ma iba ohmatával a premeriaval a potom na mňa navliekol akúsi kazajku. To bola obrovská drzosť. Mal šťastie, že ma držal aj môj truľo, inak by som ho kusol. Bolo to ešte ponižujúcejšie ako košik na papuli. Poriadne mi odľahlo, keď to dali zo mňa dolu a pustili ma. Radšej som sa utahol do ústrania. Odtiaľ som ich dlho pozoroval, ako sa rozprávajú. Vytušil som, že o mne. Z toho rozhovoru som veru nemal dobrý pocit. Od Brixovho truľa sa nedá čakať nič dobré. Tú divnú kazajku nám Brixov truľo dal. Cítil som ju celou cestou domov. Páchla po Brixovi.

Potom sme už odišli a tešil som sa na žrádlo pri zrube. Vcelku to bol ale fajn výlet a dúfam, že si ho ešte niekedy zopakujeme.
Bak, nemecký ovčiak.

PS: Práve sme skúšali postroj. Veľmi sa okúňa, uhýba a nechce si ho nechať nasadiť. Dá nám to prácu, ale ide to. S plne naloženými brašnami sa Bak občas ešte o niečo zachytí. Nie je zvyknutý, že je široký. Tiež keď sa zabudne a urobí väčší skok s nákladom, podlomia sa mu pri dopade predné nohy a zaryje ňufákom do zeme. Potom sa tvári veľmi prekvapene a urazene. Srandovne pri tom vyzerá. Ale zvykne si. Aj na košík si zvykol. Mám k tomu jeho listu viacero výhrad, ale doplnil som iba pár vysvetľujúcich poznámok. Je to predsa len zviera a sľúbil som mu, že Vám to pošlem presne tak, ako to mal napísané.....v očiach.
Ahoj, Váš Šeďo.

O devastaci příměstské zeleně z důvodu rozšiřování obytných ploch

Petr Soldát - Harmonika *Poezie Oldpsavci*

Hájku háječku, hájku zelený,
tvou krásu bagrista, jen těžko ocení.

Volaný účastník není dostupný

Marek Kysilka - Fenik *Próza Oldpsavci*

„Vědomí, že jsem s ním sdílela camp přes noc, není prosto poměrně silných emocí,“ lesknou se Kikině oči jakousi zvrácenou ozvěnou prožitku. „Navíc mu DOST chutnal můj koláč,“ jakoby právě tohle mohlo být omluvou případných charakterových vad. Jsou lidé, určení k průseru. Zjevně jsou na to hrdi. Psavec hltavě vnímá každé slovo i záchvěv hlasu. Story je stará, ještě před ním.

***

„Necejtíš kouř? Někdo tam je...“ blížili se k campu po lesním hřbítku, za potok dosud nevidět. „No vážně, hele – teď probleskl plamínek,“ nedala se Kikina, s mírným, leč zřetelným zklamáním v hlase. Úmysl být tu dnes sami byl dosud dost silný.
Dosáhli Carcaia, oheň zde vskutku plane. U něj kluk – asi... Jasněže. Podivně uhlazen, zrak skoro dívčí, mundůr je bez vady. I zdobné prvky cíděny... Pěstěné strniště však genderově určující.

„Ahoj, ééé...Hmča,“ nebo tak nějak, podává ruku s jistou obřadností a znatelným potěšením, oběma skoro bez rozdílu, až má Barry pocit, že v nebližší chvíli musí ucuknout.
„Ahoj, Barry. Kikina...“ pokyne rychle se vymanivší rukou. Kikina nastaví tvář, k Barryho nevoli. »Hmča« se nedbale dotkne.
„Můžeme zůstat? Jaksi jsme...“ netřeba důvodů.
„Ale jistě, já nikoho nečekám,“ jakoby najednou posmutněl.

Shazují bágly, Barry rád odchází budovat. Kikina vybalí proviant, nabídne koláč. Přítomný pokyne dlaní – „Smím?“ a slastně se zakousne.
„Chfýhbounej,“ snaží se pochválit. Dokouše. „Mohl bych ještě?“ Kikina radostně souhlasí, pochvala potěší. Do jisté míry je ješitná, jako snad každá.
„Třený či hutnější piškot?“ chtěl by znát recept. Podivné, avšak i vzrušující...
„Třenej, samozřejmě...“ usměje se Kikina. Vlastně je milej, pomyslí si. Barry se přidává, nechtěje příjít o požitky.
Není snad nadměrně sdílný, něco jej zjevně tíží. Balvan minulosti?
„Co ti je? Nějakej melancholickej, ne?“
„Co ty víš o mezních prožitcích? Četli jste Karpatské hry? Dát si tak rumunskou cikánku, jednou si někoho píchnout – jenom tak pro pocit?

»I shot a man in Reno, just to watch him die...«," notuje tiše. „Prokletí obraznosti..." sklopí oči a zhroutí se do sebe.
„Nech toho a dej si ještě kousek," nabídne raději Kikina, nervózní z neznámého. Chlápek se probere, zase je v normálu. Smyslně schroupne sousto.

Osada dorazí zítra, z rozličných směrů. „Přišel jsi odspodu? Že nejsi v hospodě..." diví se Barry.
„Ale ne, lítám tu od středy, nemakám. Invalidka... Nahoře mám svůj flek. Ráno jdu do města..." zase ten výraz smutku.
„Jdeme spát," shodnou se posléze, bez kytar a témat na hovor. Temně i tajemně tváří se noc...

***

Jitro je probudí jiním, jinak však libé. Kamarád není zde víc, zmizel jak soumrak. Ohniště však ještě horké. Přihodí polínka, voda už perlí, čaj bude vzápětí, jakož i káva. Kdepak je Taras s Prófou? Kikina zamíchá ešusem, pohoda brdského rána...
Chlapi se objeví v mžiku, jak by je Fabián přikouzlil. „Ahojte hrdličky, jak bylo na lůžku?" hlaholí Taras.
„Cestou jsme kus odsud potkali Baču, nedal vám dobrého rána?" optá se Prófa, mrkne na Kikinu, v podtextu starost. „Odkud zde procházel? Seshora kurevská dálka... Nejspíš šel po cestě, korytem za svítání zbytečno riskovat luxaci," odborně zhodnotí podmínky.
„Počkej – Bača? Jak se nám představoval?" otáčí se Kikina na Barryho.
„No já vlastně nevím... Něco zadrmolil... Měl jsem blbej pocit, ani jsem nevnímal," omluvně odvětí.
„Kdo se vám představoval?" nechápe Taras.
„No ten, co tu s námi spal, takovej celkem milej, můj koláč mu děsně chutnal," hrdě se pýří Kikina, Barry se ušklíbne.
„Jakej milej? Přehnaně slušnej, dobře voháknutej? Takovej trošku jako buzík?" zrychluje Taras kadenci slov, zvyšuje hlas.
„Buransky řečeno zhruba tak," odfrkne Kikina.
„Ty vole tak to byl Bača. A vy jste tu s ním spali... TEN Bača, rozumíš?!"
Kikině zamrzne krvetok, Barrymu vlhne čelo. „No - ty - kráso..." nezmůže se Kikina na souvislou větu. „Ale byl celkem v pohodě," oklepe se. „Jak říkám, milej, spíš by mi ho teda bylo líto, když už," opět se tváří hrdinsky, s okázalou převahou přeživší.
„Tak prej to snad nějak řešil, ale věř magorovi," setře si Barry kapku z nosu.

„No, nevím... Ten jas v jeho očích, sveřepá odhodlanost, pevný krok, žízeň po krvi, skoro bych řekl," nejapně vtipkuje Prófa, široký škleb místo úsměvu.
Najednou sevře rty, znatelně zesiná: „Do prdele, Pinďa!!!"

***

„Asi jsi slyšel, že byl homosexuální vrah, ne vyloženě pedofilní, ale byl na takové ty dětštější bezbranné typy, právě něco jako náš milej Pinďa," vysvětluje Kikina psavci. „Prý přeléčený, snad dokonce chirurgicky, bez recidiv. Ale to jsme v tu chvíli samozřejmě neřešili, nikdo neměl přesné informace," dodává. „Jen čistá, náhlá hrůza..."

***

Pinďa jel pozdějším vlakem, měl by už být na trase.
„A padáme dolů!" nasadí Prófa rozhodný hlas. „Volej Pinďovi, varuj ho. Ať mizí z cesty!" rozkáže Barrymu. „Schovej vaše věci nahoru do houštiny, balit není čas!" ke Kikině.
„Nebere to," hlásí Barry, „teda on »volaný účastník není dostupný«, kurvadrát!" dodá nervózně.
A je to v pytli," rozlítostní se Kikina. „Co budeme dělat? Von ho určitě zabil!" racionalita ustupuje vášním.
„Nešil, mudžáhid Pinďa má zase na vandru vypnutý mobil, samozřejmě..." zklidňuje emoce Prófa, ve snaze o jistý výraz. Není mu právě do vtipkování.
Vyrazili. Zbytečně noří zraky do houštin, snaží se dohlédnout přes paseky. V dusotu kanad neslyšet vlastního dechu, natožpak případné volání. Není-li pozdě... Za každým pařezem tušení mrtvoly, křik sojky jak výskot vražděného... Magoří z toho solidně!
K hospodě dorazí do dvaceti minut. Cestou nic, zdánlivé stopy byly jen obrazy zjitřené fantazie.
„Tak co dál? Pokud chci zůstat optimistou – a to bych rád – tak kudy probůh šel?" udýchán, ale s rozvahou nahání myšlenky Prófa.
„Tak nevzal to třeba přes Marka, romantik, co? Mohli jsme se rozdělit, teda," vynáší opožděný nápad Taras.
„Na každý pád se zeptáme v hospodě, jestli náhodou někdo něco neví. Jinak jsem vskutku bezradný, přiznávám s nechutí," krabatí čelo Prófa.

***

Seděli tam. Oba. U jednoho stolu. V družném hovoru, v přívětivé atmosféře.
„Blboune drahej, co tady děláš?" zaleskne se Kikině oko radostí. „Víš, co se mohlo stát?" pohlédne přísně na Baču, s výrazem vlčice.
„Eh?" nezmůže se Pinďa na přesněji formulovaný dotaz.

„Tak už to víte, aha...“ vloží se tichým hlasem Bača. „Nemám moc potřebu něco vysvětlovat, je to přes třicet let. Jsem fakt v pohodě, jenže skoro každý...“ zlomí se mu trochu hlas, „reaguje jako vy, jakmile zjistí, kdo jsem. Jednou vrah, nemám nárok mít kamarády,“ poklesne v tónu, náznak vzlyku. „Nějak už nemám sílu... Tak ahoj, Pinďo, ten rybník už asi nedáme,“ zamrazí z poslední věty.

Trapsavec erotik poetik

Miroslav Marusjak - Miky *Poezie Oldpsavců*

Když se spolu milujem
vůbec to není
perverzní!
Uléháš na voňavou zem
na maskovací celtu
na rozkvetlé louce
mezi pampeliškou a sedmikráskou
Vem si mě! Vem!
A teď hned!
Klín sladký jak med
středem vesmíru
středem světa
středem naší lásky
Vrcholky Pamíru
Pít plnými doušky
ze svatého grálu
Lancelotův meč
Jízda králů
Milostná křeč
Čmeláci na trumpety
hrají divoký song
Louis Armstrong
jim tiše závidí
a nám taky
Surfovat
na těch sladkých vlnách jazzu
Ponořit se
do těch hlubin sladkých tónů

Surfovat
na sladkých vlnách rozkoše
Rychleji! Rychleji!
Spousta úžasných pocitů
Nirvána!
...
Opět spolu v pondělí zrána
Ordinace urologie
Kódy receptové poezie
Dg. 10.0 a dg. 70.0!!!
Varování tří vykřičníků
Chronický zánět ledvin
akutní zánět vaječníků

Vandrák na úrovni

Bohdan Mezei - Haluz *Poezie Oldpsavců*

Za mojich dlhých 24 rokov
preskákal som už tisíce potokov
od Uralu až po Pyreneje
v tieni lesa moja duša drieme

Keď na maskáčoch nažehlím si puky
dievčatá bežia za mnou cez polia a lúky
Túžobne šepkajú: "Preveď nás divočinou"
a ja ich prevediem ale trochu inou

Na UeSke pripnutý ešus z nerezu
domáca pálenka a whiskey z dovozu
Kvalitné špekačky z mäsa nie z múky
no prepálené tuky nevezmem do ruky

Vážim si tradície uctievam veľké mená
najradšej si čítam knihy od Londona
v živote najcennejšie čo mi dala mama
je originál spevník Boba Hurikána

Tak nechcem chváliť sa ja to iba tuším
že vzorom som tak ako Mirek Dušín
Mám každé číslo Puchejře a Severky
Oslavské boudy ešte pridám do zbierky

Hygiena musí byť tak umýva ma rosa,
smrad nikde nezanechá moja noha bosá,
nepáchnem ako vágus v parku pod lavičkou
zuby umývam si a nie borovičkou

Dokážem vrhať nožom , hádzať bolasom
na osadnom fleku vždy som okrasou
Kanady vyleštené a v nich svižný krok
poriadny kus chlapa žiadny zákrpok

Ak nevraživo na mňa niekto oči púli
bijem ho do držky len, nekopem do gulí
Na gitarke pravidelne vymieňam si struny
nehanbím sa že som vandrák na úrovni

Doma som všade neviem čo je houmlesák
sťaby Old Shatterhand pravý zálesák
Nevrav mi že som paďour a či astrachán
Trapsavca zlatého si na poličku dám

V ohradách

Jan Frána - Hafran *Poezie Oldpsavců*

Pastvinami putujeme
v prachu necháváme stopy bot
na ohradách nápis čteme
ZAVÍREJTE BRÁNU, V OHRADĚ JE SKOT

Prašnou cestou spolu jdeme
tam kde léta stojí starý srub
z ohrad v údolí se line
smutný tesklivý hlas pravých skotských dud

Jarní vločky

Jiří Bok - Bokajs *Próza Oldpsavci*

Autobus se hnul. Nějaký snaživec vzadu fistulkou zanotoval:
„Krásný vzhled je na ten mlžnej svět.“
Opravdu! Mlha ke krájení.
„Co tam budem dělat? Dyk neuvidíme, až se budou holky převlíkat.“
No jo, Buřťoun!
Zvedla se úča a s odzbrojujícím úsměvem nám sdělila, že pan šofér od lesů povídal o pravidelné jarní inverzi, a na kopečkách bude jistě hezky.
Sedla si zase na své přední sedadlo, spokojena svým výstupem, a dál cosi vehementně řešila s naším mistrem.
Hned za nimi sedí Jindra Hojer. U většiny kluků ve třídě pak nazýván Hujer.
Možná, že jim vadí, že je jediný ze třídy místní a není svázán intrem.
Asi jim taky vadí, že se k nám slečnám chová slušně.
Až na to, že nás oslovuje příjmením. Prý ho tak vychoval děda.
A slečny - to jsem já a kámoška Iveta. Taky, kolik holek chce být stavitelkami klavírů!
Teď ta krabice z plechu nadskakuje po lesní silničce tam, kde nás čeká celodenní sázení stromků.
Oblečeni v montérkách jak do kravína, v tašce nějaké ty kalhoty a košile na převlečení. A hlavně gumáky, pláštěnky a vyfasované rybářské klobouky. Módní molo strašáků. Nádhera!
Jindra má filcový klobouk a vedle na sedačce plátěnou tornu samý řemínek a taštičky. V síťce nad hlavou mu leží baťůžek, stejný, v jakým moje máma nosila sváču, když nás s bráchou tahala na houby.
„Co to ten Jindra má?“ ukážu bradou dopředu, „to má tak velkou svačinu?“
„Ty to nevíš?“ povídá Iveta, „von se s náma nevrací. Prej jede hned po práci na vandr.“
„Aha,“ povídám, ale moc jasný mi to není. Kdo by se chtěl v takovém počasí trmácet po lese!

Hezky tedy není, ale neprší.
Jen co poslední z nás opustil autobus, dveře se s vrzáním zabouchly a vyvalilo se mračno špatně spálené nafty. Na zeleno natřený autobus snad zavyl a vřítil se zpět do mlhového moře.
Než jsme došli k mechem porostlé zemljance, tak nám zelený panáček

vštěpoval zásady řádné sadby.
Od hloubky výkopu, ke kořenovému balu, práci s krátkým a úzkým rýčem a sponu v řadách.
Tu hromadu sazenic sem jistě naváželi celý týden.
Mistr nám chtěl dát do dvojic kluky, ale to my odmítly. Nejsme žádný padavčata!
Po dvou hodinách nám tedy bylo jasné, že sranda je o něčem jiném.
Ale v dané řadě jsme nebyly vůbec poslední.
Kolem poledního přivezl hajný na čtyřkolce teplý čaj. Než jsme spolykali, co se dalo, obešel dílo.
„Tedy, celkově dobrý, akorát jste asi děvčata měla trochu přibrat. Je potřeba víc ty sazenice ušlapávat.“
„Hele Buřte, nech toho a raději přidej, jste poslední!“ zarazil mistr rozvíjející se posměšné poznámky.
„Jó, šéfe, my jim to s Tondou došlapem,“ povídá Jindra,“ už jsme skoro na konci.“
„Tak dobrá,“ zarachotil s várnicemi ten zelený mužík, „odvoz přijede asi za dvě hodiny.“

„Uf, hotovo, zvládly jsme to!“ plácanec do dlaně to jistí. Se smíchem na sebe koukáme. Nádhera! První na intru to odnese sprcha!
Za chvilku k nám dosupěli ti dva šlapači. Dýchali jak po sprintu z dílen do jídelny na oběd.
„No, tak vám tedy pěkně děkujem!“ co byste chtěli od ranařky Ivety!
„Není zač, Nosková.“
Nepraštili byste ho? Směje se, ale nevysmívá se. To je celý Jindra.
Obrací se ke mně.
„Buď tak hodná, Brázdová, pojď, sebereme támhle ten svinčík u boudy, jo?“
Nakonec proč ne. Sama jsem tam zahodila PET flašku.
Táhneme ten poloprázdný pytel nahoru k silnici. Stačil si převlíknout montérky. Na zelené bundě mu sedí ranec, chlebník na boku.
Jen dal Tondovi propocenou špínu a odhlásil se mistrovi.
„Ty fakt jdeš sám do lesa? Za chvíli je tma. A nezmrzneš?“
„Neboj Brázdová, na kempu je dřeva dost a sirky mám,“ zarachotil kapsou.
„A ve skále máme křesadlo. Večer ještě přijedou kluci a Fany. Bude dobře.“
Položil odpadky na zem. Posunul si klobouk a upravil popruhy.
“Kde to tam máte?“

„Slyšíš hučet potok? Tak blízko jeho pramene. Určitě by se ti tam líbilo.“
„Asi bych to nenašla.“
„Tak se tam někdy projdeme.“
„Jako my dva?“
„No, proč ne? Anebo můžeš někdy s celou naší partou.“
„To by bylo prima.“
„Tak jsme kámoši? Vlasto?“ podal mi tak podivně ruku.
Usmál se a na pozdrav frajersky cvrnkl do krempy.
Jeho boty na vlhkém povrchu silnice vytvořily tenkou šňůrku mizející v temnotě lesa.
Autobus se pustil do boje se serpentinami a mé nevyřčené otázky dýchané na sklo začaly pokrývat jarní vločky.

Cesta přes velký most

Eva Koubová - Evelína *Poezie Oldpsavců*

Tolik už básní vzniklo o Měsíci.
A tolik vzdechů povzneslo se k Lůně.

Nespavost se dědí po přeslici
a kdo je náměsíčný,
stůně.

Ta spousta kýčů!
Ty akvarely i kvaše!
Ta spousta úšklebků
a kdekdo rejpne si.

Kdepak je povýšenost naše,
když úplněk
se vznese nad lesy……..

Podivuhodný vandr Jena Pytlíka

Pavla Slepičková - Pavlís *Próza Oldpsavci*

To přiblblý čtecí zařízení na firemní karty, pro firemní auta, ve firemních garážích zase nefungovalo. Závora zůstávala vytrvale v horizontální pozici ležící prostitutky a já byl dnes patrně jejím prvním zákazníkem, kterého odmítla obsloužit. Bohužel se v bezprostřední blízkosti nenacházel žádný z jejích pasáků, který by jí popohnal k zodpovědnému plnění pracovní činnosti. Obsluha garáží totiž nikdy nebyla tam, kde jí bylo zrovna potřeba. Potupně jsem vycouval zpět a zaparkoval auto v blízkosti únikového východu před budovou. Proplížil jsem se kolem recepce a vklouzl do prostoru málo využívaného schodiště. Z vedlejší výtahové šachty bylo tlumeně slyšet výzvu k ukončení nástupu. Opakující se monolog zvukového zařízení pokračoval i během mého výstupu do druhého i třetího patra. Prostituující závora z garáží nebyla patrně jediná, kdo v pátek odmítl zahájit pracovní dobu.

Vyprané armádní originály jsem spolu s teletem uschoval ve skříni na šanony a očouzený ešus nacpaný slaninou a poctivými špekáčky donesl do lednice. Ešus dominantně zabral polovinu poličky a vyplnil vnitřek lednice příjemnou uzenou vůní. Poté jsem zahájil svou oblíbenou páteční aktivitu – imaginární popostrkování času očima. Přísahám na holej pupek, že kdyby tuhle disciplínu zařadili na olympiádu, kvalifikoval bych se do reprezentace bez sebemenších problémů. Ve dvě hodiny jsem svlékl civil a narukoval na další vandr.

V právě započatém vandráckém okénku mi dovol, milý čtenáři, abych se představil. Jmenuji se Jan Šourek a dlouho jsem neměl žádnou trampskou přezdívku. Jak jistě dává tušit moje příjmení, přezdívek a narážek jsem si za svůj život užil dost, ale žádná se mi nezdála dost hezká na to, abych s ní strávil zbytek svého trampského života. Podle mé nové přezdívky – inspirované Tolkienovou trilogií – jsem trávil svůj život nevědomky jako člověk, ačkoliv mé příjmení ukazuje na to, že jsem skrytě spřízněn s jedním velmi známým hobitím rodem. Bohudík se nemusím vydávát do brdské Středozemě za záchranu žádného společenství, ale jen tak pro radost. Na druhou stranu ovšem můj snubní prsten neoplývá takovou kouzelnou mocí, která by mi umožnila zmizet, kdykoliv si ho navléknu na prst. Vlastnost prstenu, která by jistě do osidel manželství vehnala davy dosud váhajících mužů. Nicméně uznávám, že mé ženě, jakožto i ostatním, by se to asi nelíbilo… Ale

pojďme se vrátit na začátek, do ledna letošního roku, kdy jsem se vydal na jeden opravdu neobyčejný vandr.
Všechno začalo tak jako vždycky. Ve dvě hodiny jsem prchnul z práce. Sešli jsme se na nádraží, koupili jízdenku na zákaznickou kartu Českých drah a až do otevření dveří příměstského vlaku bylo absolutně všechno v pořádku. Ovšem ve chvíli, kdy se ve dveřích objevila skupina příznivců living fantasy se můj osud začal odvíjet úplně jinak, než bych si představoval. Vmáčkli jsme se mezi krásné dámy s dlouhými rozpuštěnými vlasy a ošklivé gumové masky v improvizovaném brnění. Drobná blondýnka se špičatýma ušima svým lesklým přívěskem v dekoltu házela prasátka po ostatních spolucestujících. Zcela zaujat světelnými efekty přehlédl jsem postavu průvodčího, který se prodíral obratně davem.
"Jízdenku, prosím!"
Zakoktal jsem něco na omluvu a vytáhl automaticky jízdenku se zákaznickou kartou. Na logu Českých drah se roztančilo prasátko.
"Mohl bys jezdit s námi, určitě bys dobře zapadnul," mrkla na mě slečna špičato-ušatá, když se průvodčí otočil k dalšímu cestujícímu. Nechápavě jsem se překlikával pohledem mezi naší skupinkou trampů a jejich společenstvím. I při sebevětším soustředění jsem nemohl přijít na žádnou podobnost.
"Proč myslíš?" vyhrknul jsem nakonec, ačkoliv se slečna jevila docela sympaticky a představa, že spolu sedíme u ohně, nebyla vůbec špatná.
"Tak, kvůli příjmení, " mrkla na mě řasou, což mě jednak rozhodilo a navíc mi to vůbec nepomohlo identifikovat důvod, který měla na mysli.
"Byl by z tebe parádní hobit - těch máme málo. Každej chce bejt elfem nebo skřetem, ale hobitem s chlupatýma bosýma nohama nechce bejt nikdo," dodala tak smutně, až jsem zatoužil zout si boty a stát se pro ni třeba hobitem. Před hrdinským činem mě zachránila stanice Nesvačily, kterou pohotově mí drazí kamarádi překřtili na Nestačily. Podle nich jsem totiž vypadal velmi rozhodně, jenom jsem svou přeměnu Šourka v Pytlíka nestačil zrealizovat. Nicméně se zde, při výstupu z brdské lokálky v 16:51 SEČ zrodila má první trampská přezdívka.
Jelikož se přízvisko "Pytlík" a veškeré jeho varianty jako Pytla, Pýt, Pýťa nebo Pytloš jevili mnohem milosrdněji než odvozeniny od mého příjmení, v zásadě jsem neprotestoval. Bohužel s sebou tato přezdívka nesla určité stigma Tolkienovy trilogie, což jsem pochopil opravdu záhy. Na otázku hospodského, odkud jsme přijeli, utrousili kamarádi že "z Kraje", což chudák hospodský samozřejmě nepochopil a požadoval bližší geografické určení. Drštková byla první večeří, utopenci druhou

večeří a po ní se kamarádi dožadovali Dolanského listí, ačkoliv se v mé náprsní kapse ukrýval jen prachobyčejný cigaretový tabák k plnění dutinek. Blahosklonně jsem snášel vtípky na svou osobu a doufal, že kamarádi z podobných žertů do rána vystřízliví. Situace se skutečně uklidnila, ale jen do doby, dokud jsme v sobotním odpoledni opět nepotkali oživlé Tolkienovy postavy na cestě ke Studenému vrchu.
Slečna elfka se usmála a natáhla ke mně ruku s koženou čutorkou zdobenou korálky: " Dej si medovinku, Pytlíku." Pár elfů se pousmálo a pozvedlo své čutory k přípitku na zdraví. Kdyby zůstalo jen u lihoviny včelí provenience, které v čutoře už moc nezbývalo, vůbec nic by se vlastně nestalo. Odjel bych z vandru s novou přezdívkou a úsměvnou historkou o tom jako brdské lesní palouky ožily tancem elfských dívek. Místo toho jsme se s bandou skřetů zpili do němoty lahvovou Plzní a já se ráno probudil s pořádnou opicí za krkem. S pulzující bolestí na spáncích jsem se doplazil do přízemí rozhledny, kde se linula vůně čerstvě uvařené kávy. Kamarádi, kteří vypadali mnohem líp než já, právě zahajovali snídani. Při pohledu na růžové kouřící párečky se mi udělalo zle. Rozrazil jsem dveře ven a rozběhl se k prvnímu křoví. A jak jsem tak v předklonu obdivoval ledové krystalky námrazy, všiml jsem si poskakujících prasátek ve sněhu před sebou. S údivem jsem shledal, že tento světelný jev můžu způsobovat jedině já. A nebylo to tím, že bych se včera opil jako prase a dneska svou novou podobu vyzařoval do světa. Na krku se mi totiž houpal onen přívěsek, který ještě nedávno patřil elfce s koženou čutorou.
"To je Světlo Večernice," vysvětlila mi slečna z rozhledny a podala mi s uchichtnutím kelímek horkého turka. Mozek se na okamžik zkusil zamyslet. Bolelo to. Navíc ta informace pro mě měla úplně stejnou hodnotu, jako kdybych mojí ženě ukázal píst a řekl jí, že to je třetí výbrus. Poškrábal jsem se zamyšleně za uchem, teda respektive - chtěl jsem se poškrábat za uchem. Během té bezděčně prováděné činnosti ovšem prsty narazily na nezvyklý útvar vyrůstající z mého ucha. Směřovalo to nahoru a bylo to špičaté. Otočil jsem se zoufale k mým snídajícím kamarádům, kteří už přestali tutlat smích a řehtali se na celou rozhlednu.
"Co to proboha je?" ohmatával jsem střídavě obě uši. To levé naštěstí zůstalo v podobě, ve které ho znám.
"Včera ses nemohl rozhodnout, jestli zůstaneš Pytlíkem nebo se staneš elfem," dostalo se mi vysvětlení. "Takže ti vlastně nalepili jen jedno elfský ucho. No a ty sis pak upravil jenom jednu nohu," dodali bezelstně.
"Nohu? Co mám sakra s nohou?!" začínalo se mě zmocňovat zoufalství.

Noha totiž vypadala normálně. "Nalepil sis na ní chlupy, abys té elfské slečně udělal radost." Udělalo se mi podruhý zle. "Kanagonem!" volala za mnou slečna, zatímco jsem pouštěl prasátka do sněhu.
Poté, co jsme odstranili elfí ušní násadku a zastavili lehké krvácení z odtržené kůže, jsem se dozvěděl, že chlupy na nártu jsou moje. Ovšem z jakého místa byly přemístěny, to raději delikátně pomlčím. To nejhorší ale mělo teprve přijít. "No a teď bychom mu mohli říct, že naše cesta je u konce, ne?" prohodili nad mojí postavou zhroucenou na lavici.
"Co je u konce? Co to blábolíte, prosím vás?" podíval jsem se zoufale do tváří nade mnou. "No teď se už můžeme vrátit domů, když....když byl prsten zničen," vyprskli mi do tváře a řehtali se dál. Chvíli mi trvalo, než mi to došlo.
"Prsten, ty vole, můj prsten! Můj svatební prsten!" zavyl jsem zoufale a chytnul jsem prvního kamaráda pod krkem. "Kde je, kde sakra jeeeee?" cloumal jsem s ním, až z něj vypadla lžíce a s cinknutím dopadla do prachu na podlaze. "Milášek se ztratil, pánešek ho hledá," zatroubil mi do ucha kamarád. Šly na mě mdloby.
Probudil jsem se s mokrým hadrem na čele a soucitnými ksichty mých kamarádů nad hlavou. Můj stav je donutil říct mi pravdu dřív, než původně zamýšleli. Vylíčili mi můj hrdinský čin včerejšího večera. Nebohé elfí slečně totiž zapadlo Světlo Večernice do haldy kamení kousek od ohně a já se nabídl, že ho vylovím. Během záchranné operace mi bohužel ze zmrzlého, scvrklého prsteníčku skouzl můj snubák a zapadl někam hluboko mezi šutry. Světlo večernice tak skončilo jako náhrada na mém krku. Vysvětlení, že prsten najdeme, až povolí zmrzlá půda, znělo od kamarádů sice logicky, jenže moje žena nemá pro logiku pochopení. Předpokládám, že pokud bych jí nabídl jako náhradu za snubní prsten Světlo Večernice a nesmrtelný život, jediná nabídka z její strany by byl rozvod.
Zbytek neděle byl už jenom pouhou ilustrací tragického rána. Pod vrstvou chlupů a kanagonu se vytvořil ukázkový puchýř, takže se naše zpáteční cesta nepatrně protáhla. Ovšem i ta nepatrná chvilka stačila na to, aby nám autobus ujel před nosem. To, že měl na zadní straně reklamu na poslední díl Hobita, mě vůbec nepřekvapilo. Vytáhl jsem mapu, abych se podíval, kam to můžeme stočit do hospody anebo případně na vlak. I přes padající mlhu a sněhové vločky bych musel být slepý, abych přehlédl velký nápis naškrábaný propiskou nad vrcholovou tečkou Studeného vrchu.
"HORA OSUDU" stálo tam tiskacími písmeny. "Tam, kde byl zničen prsten," pokýval jsem smutně hlavou a hystericky se zasmál.

Druhý hysterický smích jsem předvedl na prahu svého bytu, když jsem dorazil poslední busem z brdské divočiny. Má žena stojící na prahu v noční košili mé předstírané nadšení nesdílela. Dokonce se ho ani nesnažila předstírat. "Kde seš?" vyštěkla a zabubnovala prsty na botník. Než jsem stihl otevřít pusu, vypálila další dávku slov. "No, ty teda vypadáš!"
Vzpomněl jsem si na to všechno, co mám za sebou. "A co bys taky čekala, když jsem se vrátil z Mordoru," šeptnul jsem směrem k ní a hodil usárnu do rohu.
O prstenu jí řeknu později, až trochu vychladne…

Jaro 2014

Zdeněk Ryšánek - Crischot *Poezie Oldpsavců*

Sotva se rozzářily podběly,
tak hned to příští pondělí
rozkvetly mochny jarní.

A tak si v hrozným spěchu
narychlo balím deku -
- tramp tyhle chvíle nepromarní.

Zas jdeme s kamarády
zlatými Eldorády,
hladíme bílým stráním vlasy,

když večer boty zujem,
na nic si nestěžujem,
oheň a kytara nás spasí.

Mary Celeste

Magdalena Karelová - Waki *Poezie Oldpsavců*

Večer už končí
Země spí
Odplouváš do snů pod plachtami

Hvězdy jak bóje nadějí
Že v tomhle moři nejsme sami

Možná testament

Oldřich Damborský - Roy *Poezie Oldpsavců*

Mé srdce pochovejte v obyčejném lese pod starou borovicí se
slzami smůly, ať se písnička skřivanů nade mnou nese taky
možná zlaté slunce se dívá zhůry.

Mé bývalé lásky ať tančí jako divoženky
s kolínky obnaženými, v tváři ruměnec,
láska je vratký tanec na ostří nože střenky
a ty nevíš, na kterou stranu spadneš nakonec.

Blankytné oči nebes ať dívají se z výšky
a pak rozhodíš na mne liščí vlasy soumraku,
já nebyl svatý,dost jsem pil a měl svý hříšky,
ale dny proplouval, neměl kapsu plnou taháků.

Odkazuji stéblům diamanty kapek rosy
a první jiskru do kruhu kamenného ohniště,
z prvních mrazíků ať máte nachové nosy
a ať život pro vás není Kentaurovo bludiště.

Pár tónů pro mé srdce

Zdeněk Ryšánek - Crischot *Poezie Oldpsavců*

Než jsme se probudili,
cvrčci už naladili
a Slunce - dirigent
má rozcuchané vlasy.

Jaro nám nadělí
u cesty podběly,
léto zas koncert
pro všechny hlasy.

Co víc si ještě přát ?
Stačí pár tónů akorát,
co v srdci zní
a co nás neopustí

až jednou půjdem
hustou tmou
a těžký liják
až se spustí.

Duben

Jan Holeček - Johny *Próza Oldpsavci*

Po ránu jsem mžoural do sluníčka, na září docela teplého. O kus dál drcnul zip spacáku a Bambule šla nalehko k potůčku. Hned nato se vyhrabal Fejdží a taky k vodě. U něj to byla spíš žížeň. Po večerním rybízáku.
Najednou slyším, jak povídá Bambuli: "To máš ty prdlavky podepsaný?" A namířil prst na její kalhotky.
"To už se tak prodává," řekla Bambule.
Fejdží popadl Bambuli, otočil ji směrem k nám a povytáhl její tričko: "Kluci, viděli jste to?!"
Pár hlav se zvedlo. Bílé kalhotky zasvítily na slunci.
"Má tu napsáno sa-tur-da-y a u toho nějakou kytičku."
"To je anglicky sobota," řekla Bambule a rozhýbala boky do všech stran, aby z toho něco měli všichni koukači. "Dají se sehnat v soupravě po sedmi. To's nevěděl?"
"Po sedmi?" divil se Fejdží a hned si to vysvětlil: "Aha, na každej den!"
"Dneska je sobota," řekl jsem po tom ranním budíčku.
"Tak to je v pořádku. Pokračuj," řekl Fejdží Bambuli. Naklonil se k potoku a protřel si dvěma prsty oči.
"Nápad je to dobrej," řekl už cestou do ležení. "Ale já bych měl lepší!"
Tak jsme se poprvé seznámili s novou módou, která k nám tenkrát dorazila. Nápisy na oblečení. Třeba s popsanými a všelijak potištěnými tričky jako by se pak roztrhl pytel. Nic proti, ale co s tím na cestách? Ještě tak pro holky.
Ale pořád tu byla Fejdžího poslední větička o nápadu. Čekali jsme na něj do zimy. Čekali? Spíš už jsme na něj zapomněli, protože na vandrech není nouze o novinky a změny. Proto jsme taky jezdili.
Bylo už kus po Novém roce. Dostali jsme se na nějakou slezinu a po večerním ohni si nás ustlalo v lese dobře třicet nebo padesát. Sníh nebyl, ale teplo vypadalo jinak. Každý se zabábušil po svém.
Ráno jako malované, ale trochu mrazivé. Nikomu se nechtělo zbytečně vylézat. Sem tam byly vidět ohníčky ranních cigaret. Ale najednou se z jednoho spacáku vynořila ruka v bílém rukávu, strnula snad zmrzlá ve vzduchu, přidala se druhá ruka a k nim se vznášel hlas Fejdžího: "Taky vám ledviny pracují normálně?"
A už se ven soukal celý Fejdží. Tedy: jestli to byl on. Protože nad spacákem se pomalu vztyčovala záhadná bílá postava. Vypadala jako

strašidlo nebo duch z hrobu nebo cokoliv chcete a umíte si po ránu představit. Bylo ke mně obrácené zády, ale přesto to bylo tak legrační zjevení, v celkem bílém jégrově spacím overalu, že jsem se začal, a začali všichni okolo, nahlas smát.
Fejdží jako fakír měl ruce skřížené na prsou. Pak se postavil, ani nemukl, rozepjal ruce a ty spacáky, ke kterým byl otočený obličejem, se začaly řehtat jako o závod. O co šlo? Fejdží si nás vychutnal všechny. Pomalu se otáčel stále v tom rozepjatém postoji, a tak i moje strana mohla konečně zahlédnout jeho bílou hruď a na ní černě vyvedený ohromný nápis DUBEN. Ze samého chechtání jsem začal škytat, ale přesto jsem slyšel souseda, jak mezi řehotem sípavě volá: "Dejte mu korunu! Dejte mu korunu!"
Jen byla škoda, že naše první manekýnka Bambule ležela ještě zachumlaná ve spacáku a neměla ani páru o tak těžké konkurenci.

Roverské jitro

Marek Kysilka - Fenik *Poezie Oldpsavců*

Obšírně rozlitou modří rána
line se oharků pozdní dým
v korunách nad strží krákne vrána
budíček roklinám bezedným

Poslední písnička nedohrána
svítání uvítá echem svým
ze snů mě odvádí záře brána
pohádky konce se nedozvím

Všechno to o čem tmou do dne sníš
po noci zbylý stín odnes´ níž
po skalách zlatavý den výš vzlíná

jitro se nehrdlí o ceny:
po cestě zadarmo zpocený
pískovcům odrolím fetiš z klína

Už je to tady

Petr Soldát - Harmonika *Próza Oldpsavci*

Přesně tak.
Už je to tady.
Jsem ve středním věku.
Přezkoumal jsem občanku. Vyhrabal jsem rodný list a odnesl ho kamarádovi do laboratoře na rozbor. Výsledek, bohužel, byl přesně takový, jak jsem očekával. Všechny údaje sedí a já jsem ve středním věku až po uši.

***

Cestou tramvají na nádraží mě pubescent v obří kšiltovce pustil sednout. Původně jsem ho chtěl sice seřvat, ale pak mi došlo, že je to spíš zázrak, a tak jsem ho nechal žít.
Nicméně, na náladě mi to nepřidalo.
Naopak motorová lokálka mi zprvu trochu nálady dodala. Většina spolucestujících byla starších než já. Následně jsem zjistil, že se posluchači univerzity třetího věku vraceli z výletu. Nálada se začala přibližovat k bodu mrazu.
Naštěstí jsem zanedlouho vystoupil a v nádražní restauraci doplnil tekutiny. Bod mrazu se začal vzdalovat úměrně k počtu vypitých piv, takže nakonec jsem vcelku pookřál.
Až na toho umělce v televizi.
Nechutný zvyk cpát velkoplošné televize do hospod by se dal pochopit, kdyby ty bedny neběžely v jednom kuse. Bohužel, tady běžela.
Jakýsi dobrák tam trdloval s kytarou a vyřvával, že je v blbým věku. Když klipem proběhl titulek o dotyčném umělci, zjistil jsem, že je zhruba stejně starý jako já. Jelito.
Jeho píseň mě stála navrch dva rumy, kterým se naštěstí podařilo zamezit návratu mrazivého bodu. Ale i tak jsem restauraci pro jistotu opustil a vyrazil dolů k řece.

***

U řeky už plápolala vatra a zněly kytary. Hurá. Píseň o blbým věku tady v repertoáru zcela jistě nemají a tekutého antidepresiva tu naopak bude dostatek.
Ano, tady mi nějaké zmrazení nálady hrozit nemůže.
Když jsem se rozkoukal a přivítal s ostatními, spatřil jsem stranou od ohně dívku, jak si jen tak pro sebe hraje na kytaru a tiše zpívá. To byla výzva.

Srovnal jsem si na hlavě šátek, rozcuchal vlasy tak, aby budily zdání mnohosti a vyrazil směrem k dívce.
Když jsem se k ní přiblížil, přestala hrát a usmála se na mě.
Taky jsem se usmál. Najednou odložila kytaru a zamávala mi.
To snad není ani možné.
Mrazivý bod spadl do propadliště času a já začal pomalu rozevírat náruč.
Dívka se ke mně rozeběhla. Rozevíral jsem náruč čím dál víc.
Dívka mě, i mou náruč, mistrně oběhla a skočila kolem krku ženě v ponču, které stála kousek za mnou.
Ahoj mami, pozdravila a dala jí pusu.
Ženu v ponču jsem identifikoval jako svou, o několik let mladší, spolužačku ze střední školy. Mrazivý bod vyskočil na světlo takovou silou, že se mi na vousech začaly dělat rampouchy a tak jsem vzal bágl a vydal se opět na cestu.
Můj starý kemp ve skalách je stranou ode všech ostatních, tudíž tam budu mít klid a za ohništěm tam mám zakopanou láhev zlatavé tekutiny.
To je zhruba vše, co dnes potřebuju.
Klid a flašku.
Les byl tichý, voňavý a mírný deštík, který se spustil z nebe, mě nemohl rozhodit.
Klid a flaška. To je všechno. Nic víc.

***

Vůně kouře kousek před kempem mi připomněla, že ne všechny plány vycházejí. Na mém kempu, u mého ohniště, seděli tři lidé. Dvě ženy a jeden muž.
Přesněji řečeno, dvě dívky a jeden mladík.
Tísnili se na malé lavičce v šusťákových bundách a třásli se zimou. Na oheň přikládali zmoklé dřevo, takže ten spíš čoudil, než aby hřál. Prostě šusťáci.
S povzdechem jsem zašel za skalku, vytáhnul tam zásoby suchého dřeva od minula a rozdělal pořádný oheň.
V duchu jsem přemýšlel, kolik tekuté dobroty zbylo v zakopané láhvi, a zda má smysl ji vůbec vykopávat.
Kolem ohně se udělalo teplo, mládežníci si sundali promáčené bundy, a zatímco jedna z dívek připravovala vodu na čaj, zbylí dva členové skupiny se k sobě přitulili, a jak se píše v knihách, přitiskli ret na ret.
Když to čajová dívka spatřila, začala se velmi usilovně starat o přípravu nápoje.
Zavětřil jsem příležitost.
Srovnal jsem si na hlavě šátek, rozcuchal vlasy tak, aby budily zdání

mnohosti a vyrazil směrem k dívce.
Dívka zvedla hlavu od ohně a usmála se na mě. Opatrně jsem se ohlédl, abych se ujistil, že úsměv patřil opravdu mně.
Patřil.
Došel jsem tedy téměř až k dívce a svůj úsměv doprovodil i mírným pozvednutím obočí. Dívka se znovu usmála a také pozvedla obočí.
Tak přece tenhle den bude stát za to.
Dívka letmo pohlédla na líbající se dvojici, vstala od ohně a popošla směrem ke mně.
Mírně se mi zatočila hlava. To je přesně ten okamžik.
Dívčina tvář, orámována zlatými vlasy byla již téměř u té mé a její božské rty promluvily:
„Jen si klidně sedněte, já mám nohy ještě mladý."
Hlava se mi zatočila úplně a já dosedl na lavičku tak zprudka, že dvojice vedle mne si málem vzájemně překousla jazyky.
A já tam jen seděl a tupě zíral do plamenů. Ten dobrák v televizi měl nakonec pravdu.
Je v totálně blbým věku.
A není v něm sám.

V machu

Bohdan Mezei - Haluz *Poezie Oldpsavců*

Zavinutý v machu
dýcham

Narodený v machu

ako pred tým
keď som dýchal

So zemou splývam
a dýcham

Dúhy sa dotýkam
ako pred tým
dotyk vnímam

Dýcham
s tebou v machu
s tebou dýcham

279, 280, 281, ... 290, ... 300, ...
podval, fúga, podval, fúga,
podval, fúga

za zádama Frisko, semafor je zelenej,
vlak se žene do tmy jako bejček splašenej,
radujte se občánkové, hoboes jedou k vám

5475, ... 5676, ... 5863, ... 5912, ... 5999, ...
podval, podval, fúga, fúga,
podval, podval, podval

odjíždím a nemám ani zdání,
co je tam, kam supí ten můj vlak,
odjíždím a mám jediný přání

6215, ... 6236, ... 6387, ... 6495, ...
poooodval, poooodval, fúúúúga, fúúúúga,
podval, podval, poooodval

já v duchu vlaku křídla přidávám,
když odjíždím,
tak nikdy nemávám

6570, ... 8047, ...
podval, podval, fúga, fúga,
podval, podval, podval

vlak nečeká na slunce zimomřivý,
šátek je bílej a holka nezná pláč,
pár drsnejch slov a všechno je hned jiný

9125, ... 10568, ... 11834, ...
podval, podval, fúga, fúga,
podval, podval, fúga, podval

za zády zůstal mi pláč i smích,
do tmy se můj vlak teď řítí,
zmizela holka jak loňskej sníh

12045, ... 13657, ... 14249, ... 16875, ...
fúga, podval, podval, fúga,

podval, fúga, podval, fúga, fúga

to přece ví každej pták, že se domů vrací
má doma chléb, má svou stáj a má svou klec
vrací se rád jako vlak slepou navigací

18251, ... 19123, ... 20456, ... 21789, ...
podval, ... podval, ... fúga, ... fúga,
podval, ... podval, ... podval

jen vlaky jezdí prázdné kolem domů,
kde okna svítí noci dokořán,
milenky lásku nemají dát komu

21900, ... 23900, ... 24900, ...
podval, ... podval, ... fúga, ... fúga,
podval, ... podval, ... podval

vál severák, já jsem šel na svůj vlak,
do očí vítr vločky mi hnal
sněhový, sněhový

25550, ... 27770, ... 28880, ...
podval, ... fúga, ... podval, ... fúga,
podval, ... fúga

a na rukou mít místo nehtů tón,
co hladí teple něžnejch křivek pár
a v hlavě slyšet nočních vlaků zvon

29200, ...
podval, ... fúga, ... podval, ... fúga,
podval, ... fúga

vlak v nula nula dvacet pět bude ten poslední,
minér svou práci nestačí, dřív než se rozední,
ten konec moh bejt veselej, jen nemít tenhle kaz

...
podval ... ... fúga

nemám strach, ve svejch snách
slyším hřmít mrtvej vlak,
chci mít klid, mám ho mít,

už jede vlak

Exodus poetiky

Miroslav Marusjak - Miky *Próza Oldpsavci*

Sedíme u ohně. Pozvolna dohasíná. Pět mlčících postav. Za zády stíny totemů a lesa. Je pár minut před půlnocí.
„Konzumní společnost je děsnej balast a materialismem nepřeje poezii. Slizká chobotnice moderní doby drtí svými chapadly lidskost, romantiku a poetiku, tedy vše, co je člověku vlastní. Tohle nikdy nemůže nahradit žádná technika. Život se nedá narvat do tabulek a čipů," prolomí ticho Misel, mladičká básnířka a rebelka z New Yorku. Nad kotníky nemá žádné korálky, pouze kolem krku. V nose se jí blyští piersingová pecka. Zajímalo by mě, jak asi smrká, ale mlčím.
„Jdu tam, kde nikdo z vás nikdy nebyl. Kde poetiky a romantiky je přehršel. Jdu se toulat po hvězdách," praví Jack London a mizí ve tmě.
„Jdu tam, kde nikdo z vás nikdy nebyl, do osamělého mlčícího města, hledat svou Terezu," říká Wabi. Zapálí si doutník a s gibsonem přes rameno kráčí do tmy.
„Jdu tam, kde si každý tramp myslí, že již byl. Jdu tam, kde přesto nikdo z vás nebyl. Tam, kde nebe je vysoké a modré a kde oblaka bílá rychleji než jinde plují," promlouvá tiše Jestřáb. Písknе na Bublinu, ten radostně zavrtí ocasem a oba zmizí ve tmě.
Zůstáváme s Misel osamoceni u skomírajícího ohně.
„A co vaše česká současná poezie?" chce vědět.
„Česká poezie?" Zamyslím se a hledám vhodná slova. „Současná poezie by měla být překlasifikována na trestný čin jako násilí proti skupině obyvatel," říkám trpce.
„A co romantika v trampské poezii?" vyzvídá dál Misel.
„Tak to je rosa na kanadách, ale o tom už dneska nikdo nepíše," povídám a zahanbeně hledím na špičky svých nových goratexových bot.
„Jdu tam, kde jsi asi nikdy nebyla, Misel, do české hospody. Ještě budou mít otevřeno. Tam poezie nezemřela." Mizím také ve tmě.
„To je divný národ, ti Češi," kroutí udiveně hlavou mladá básnířka. „Na všechno nadávají, pořád něco hledají a přitom mají tolik romantiky a poetiky kolem sebe."

Lady Jane

O tom, že Boh existuje

Vladimír Vrana - Timo *Próza Oldpsavci*

Slezina sa chýlila ku koncu, keď Dzobo priviedol k nášmu stolu, mne neznámu, devu.

„Táto sova stále otravuje, aby sme jej zahrali pieseň o Jane. Ty to tuším poznáš," a rýchle zdrhá.

Videl som aj krajšie, ale v kolektíve, kde prevládajú drsní chlapi, sa ženy ctia. Určite nie je typ, na ktorý chlapi vyvaľujú okále, či nebodaj o výplne jej výstrihu, alebo nakuknutiu pod sukienku, slintajú celú noc. Uchmatne Šaňovi Šejkspírovi gitaru, zoberie mi zapálenú cigaretu a zavelí: „Hraj Jane!" Mohutným záklonom som si pivom zvlhčil hrdlo a s prstami sa poískal so strunami. Géčko som jemne doladil. Nech si nemyslia, že som béčko. S citom hučím: „*Jane, Jane, je slnečný deň, Jane, Jane smútok horký ako blen*."

Krčma stíchla, len v mariášovom kúte štamgast Vinco víťazoslávne zahlásil durcha. Čo vám poviem. Pridala sa, no Bratislavskú lýru by nevyhrala. Priniesla mi čerstvo načapované pivo, hoci Drakula za pultom kričal, že je záverečná.

A tak mám novú babu.

Cestou domov sa na mňa prilepila. Poslala pár správ mobilkom, odporučila mi kúpiť fľašku vína, do košíka pred platením stihla prihodiť dve škatuľky cigariet. A tak, ja blbček slušňácky, mám na krku okrem dlhov, alimentov i ženskú.

Veru už ani nepamätám kedy tu bola posledná. Žijem si ako jazvec. Sám sa o seba starám, noru udržiavam v čistote. Teraz Jane. Nie som nadšený, ale je mi trápne ju vyhadzovať.

Ráno začala prestavovať nábytok. S mobilom na uchu zúrivo čavarguje po byte a popri kvákaní mi voľnou rukou podáva zoznam: „Toto kúp cestou z roboty! Potom pôjdeme na ten váš slávny flek."

Oči prevraciam a stropu v duchu vravím: „Bože, viem že Cesty sú nevyspytateľné, ale čo ma má naučiť táto *stvora*? To nebolo niečo lepšie na sklade?"

Cesta na osadu mala vždy na mňa blahodarný vplyv. Dnes tá mrška nemá konca. Tuším sme mali ísť s ostatnými autom. Fučím do kopca ako parná lokomotíva s fúrou vagónov. Na jednom ramene moju uesku, na druhom jej hatižák. V duchu si nadávam do vyžratých svíň, uisťujem sa, že začnem behávať, chodiť do fitka a podobné nezmysly. Pot sa zo

mňa rinie i slipy mám mokré ako keby som vyliezol z bazénu. O číslo väčšia košeľa, ktorá mi má schovať bandero, je prilepená na tele.
Však môjmu druhému Ja sa nechce týrať telo.
„To je dnes normálne, i druhí nemajú kondíciu. Pozri okolo seba. Ktorý kamarát v tvojom veku nie je zaguľatený? Nedaj si nič vnútiť, buď sám sebou. Že máš dvojitú bradu? Daj sa vypchať! Necháš si narásť bradu a je to vybavčo!“
Bolí ma celé telo, najmä ramená. Neustále si nervózne podvihujem batohy, i tak je to naprd.
Rozkašľal som sa. „Aspoň to fajčenie obmedzím!“
O chvíľu okolo prefŕčí partia mladľasov. Keď nás minuli, vybuchli smiechom.
„Stavím sa, že o dve zatáčky dedo exne!“ víťazoslávne zabodoval poďobaný nedorobok.
Pár metrov predo mnou Jane afektovane vzdychá a ksichtí sa, že ju zdržiavam a že stále musí na mňa čakať. V jednej ruke máva poloprázdnym žebradlom ako šľapka na výpadovke. Druhou zas niekomu píše SMS ku.
„Si nechutne vyžratý! Odteraz sa nebudeš nalievať pivom a prestaneš fajčiť!“ Čím viac sama seba vytáča, tým zvyšuje hlasitosť do hysterickej fistule. „Budeš pravidelne cvičiť, o to sa postarám! Akože je Boh nad nami!“
Asi doma nemala zrkadlo.
Na spánkoch mi navreli žily a krv búši ako John Henry kladivom keď *železnici stavěl a nejty zatloukal*. Pľúca sa mi kŕčovite sťahujú, ohryzok upcháva hrdlo. „Takto vyzerá človek pred kolapsom,“ sipím si sám pre seba. Obraciam oči k nebu. „Pane, začo?!?“
„Prečo je tu pri krajnici ten kríž?“
Než som stihol odpovedať, spoza zatáčky sa dole kopcom rúti auto.
Na mieste bola mŕtva.
Zopäl som ruky a s vďakou zašeptal: „Bože, to sú fofry, i tak sa dá.“

Nepěkné odpoledne náhodného kolemjdoucího, přírodou vůkol procházejícího se

Petr Soldát - Harmonika *Poezie Oldpsavců*

Opřeli ho o břízku,
provedli mu obřízku

Vážné varování

Jan Holeček - Johny *Poezie Oldpsavců*

Sešly se baráky na pokecu.
Každý sám sebe litoval.
Že prý dřív braly to jenom z hecu.
Teď už to ale nejde dál.

"Lidi jsou strašně moc domejšliví!"
"Než o činžák staraj' se spíš
o ňáký stromečky! Trapně křivý!"
"A našinec má s tím jen kříž!"

"Zrovna včera zbourali mi bráchu,"
zaplakal dům, co stál už sám.
"Zůstalo po něm jen trochu prachu.
Prej Sad přátelství má stát tam."

"A ty stromy jsou tak voražený,"
řek' celkem zachovalý hrad,
"že zapadly do mě po kořeny.
Kdoví, jak dlouho budu stát."

"Snad vejš než já by se dostat chtěly!"
povídal jeden mrakodrap.
"Protože lidi jsou k nim nesmělí,
roztahujou se jako svrab!"

"Musíme dát lidem na vybranou:"
baráky vytkly si za cíl.
"Přikrejvat se větví rozdrbanou
- nebo mít civilizaci!"

Zimní táboření

Miroslav Novák - Kazatel *Poezie Oldpsavců*

Z oblohy padají koule, podle zpráv mělo jenom trochu sněžit
někdy si v duchu přeji, zrovna jako teď, raději dál už nežít
Sakra, proč mi ten bílej hnus pořád leze přes gumu za trenky
že by ho vážně zajímaly ty moje kuličky, dávno už skleněnky
Jak už to tak bývá, někdo tam nahoře musel totálně zmagořit
Bože, já přece nechci spáchat sebevraždu, jenom tady tábořit

Pak ti jdu za očima

Marek Kysilka - Fenik *Próza Oldpsavci*

» „Pak ti jdu za očima," napsal Jakub Ř. a nastražil past na Brigitu. «
... bych nejspíš napsal do FB statusu jako citát z aktuální četby, chtěje dát cosi najevo širšímu spektru dívek. Kdyby...
„Půjdu za tvýma očima... no tak ne až na kraj světa, ale k ohňům a pod celtu určitě, chápeš?" vytahuji laciné klišé a beru si zpět láhev lacinéhо kentuckého bourbonu, dopitou jen zpola a žádající si tedy přílivu dalších duchaplností, než prázdná dojde naplnění svého smyslu. Loknu si, dívenčin pohled shledávám oddaným.
„Proč jako za očima?" rozmarně pohodí cůpkem, odhalujíc nahotu ucha, s pohledem mezi králíčkem a kobrou.
„Četl jsem takovou knížku, víš... Ten kluk málem dostal Magnesii."
„Tý jo, to chlastaj´ i klucí?" Ach jo...
„Dej si ještě a buď hezká," parafrázuji seriál v naději, že pochopí a pomlčí. Aha, ne... Deficit rozhledu potvrzen, i mnohý čtenář právě zmaten.
„No já přece vim, že s tebou to nehrozí... Dík, na..." Raděj´ bych její „na" vztáhl již k jinému, ale což. Dříví jsem nadělal dost, noc vlahá vydrží.

***

Jistěže z nicoty nevyždímáš literárně silný příběh. Vše je jen o chlastu, o lese, ohni a šukání. Vtírá se otázka, nač sdílet příběhy, bořící schémata žánru.
...odhalujíc nahotu ducha, chtělo by se říci. „Dej si ještě," ponoukám s nadějí, průběhem jednání nechtěně zhnusen. Klopí ji do sebe, jakoby vzdala se kontroly. Naděje vášně? Inu no, světa cíl není
zde rozhodně řešen. Snad aspoň radostné vzepětí...
„Eleš dyb ontucho?" Eh? Jo aha, děvče nám vláční. Dušín by vycouval, vystaven pokušení... Metelka dosud však doufá.
„Neblbni, dej to sem, padlé dívky mají jistou přitažlivost, ne však tak doslova," snažím se ještě zachránit situaci. Vliji jí do hrdla doušek, ovšem již kávy.
„Pů..hůjde..hhm..." Pauza. „...si lehhhnout?"
Ukládám dívenku do roury, chrostík hadr.

***

Chrápání něžných úst nevnímám, múzy se chlámají, Velký vůz brzdí. Dopíjím poslední doušky, nezvykle zbluzený. Opojen zurčením

vlastních slov, jak řekl Farář, nevnímám zpovědí sýčků. Ach dívčí záludnosti!
Nechce se nicméně lehce se cílů vzdát. Rozjímám hluboce a zodpovědně. Usínám do sebe zadumán, u ohně sedě.

***

Ráno mě probudí nebeská vůně, jakoby káva. Nemožno, tak živě sním? „Probuď se, lásko, slunce ti výsměšně laje, zaspal jsi plachý zpěv jitra!“ nebo tak nějak zhruba to řekla. Těžce se vyvlékne ruka, pohladí zmuchlanou tvář. Ešus mě zahřeje.
„Hele tyjo dík... Cígo by nebylo?“ Podá mi velblouda. »Pak ti jdu za očima«... Osvícen náhlým dojetím, stáhnu tu protivnou holku k sobě, rozhodnut děkovat. Nemá snad námitek? Zip náhle povolen... Nejspíš se seznámíme.

Pravděpodobná slova indiánky

Oldřich Damborský - Roy *Poezie Oldpsavců*

Řekla:I vlk je někdy krásně stříbrný
a sněhem se brodí až po pás,
jemně mni mé havraní kudrny
a přitom sleduj mých očí topas.

Řekla: Nic není tak hrozné
jako rezervace nespoutané duše,
pojď, jeden do druhého vklouznem
všechno hromobití bude znít hluše.

Řekla: Utáhni si řemínky na sandálech
a následuj stepí slunce až k západu,
srdce ženy se podobá mechu, řece, skále
stín muže je vždy o krok pozadu...

Noc na campu

(surrealistická imprese)

Marek Kysilka - Fenik *Próza Oldpsavci*

Na velkém bludném balvanu plave mé tělo s oblaky. Sdílnými mlýnky stmeleny plynou vločky klíny lun. Maliny voní úlisnou nocí, rozplizle mlaskající. Ó přející mrazáky supermarketů! Palačinkou oblbnut, kloním se k myšlence splynutí. Zasyčí slanina, slečna se snaží. Loudivě žmoulám klůcek, líbaje smyslné placebo. Kletě v té kleci předsudků, po skutku dosud neskočiv! Stereotyp nesmělosti, novelou obluzen nepoznáš nesporný příslib.

Luně se zachtělo zlovolně mládnout, není již úplná. Stálice chvějivě zírají, v touze jim paprsky vlhnou. Rys chlípné zvědavosti, pnoucí se z neznáma! Prolezlé zmrazky stydlivě planety hlomozí.

Smrčinám plaší se letorosty. Chroust prní dubiny, vzpomenuv maně ponravy. Leč nazpět k obsluze!

Popisy oslnivých impulsů, poslů slovutnosti? Osnovu varných roštů cuchá ruch vražených rožňů. Však neumdlí milá! Vzepne se k vrcholu, hostina započne vzápětí! Sýček sic probuzen mrkne, nicméně nevzrušen. Okolí nabývá na síle, puzeno závistí. Rysák se usoužen z dosahu plazí. Plíživě blíží se vlídné vlání (vím, laciným sloganem neomámím...).

Vnoření zubu soustem cloumá! Vesmír se unaven zastaví... Dívenka zjihne. Obdiv ji jímavě dojímá. Plamen se zdánlivě ztlumil, zaujal pozornost výsostí. Olysá luňáků leb, plašených vlysem osudů. Vrcholná chvíle ulpí na půnebí... Pohledy lipanů v tůni oslepnou oslnivým světlem situace. Slinout v limitním lnutí! Slynout však lépe, slávou minimální! Polohou klidovou zmalátněn, po soustu sáhnu. Nesvítá povýtce víc, sytý si hovící zívnu.

Osvítí oheň můj osudu stín, usínám netknut. Slečna se zhnusena zachumlá, chlumem se nese chór snů. Nesplněn otálí úkol, odložen nazítří...

Ovíněn nevnímám výkřiky krkavčích křídel: „Nebude zítřků, břídile hýřivý!“ Opřený o hřích, příběhem nezřídka zbloudíš... Střídmě se pohřížím v říši snění, s přiblblou představou „příště“...

Prokletá vůně větru

Robert Čapek - Farář *Próza Oldpsavci*

Je to taková klasika: okresní město pod horami, chlapec za sněhové bouře na hřebeni zachrání dívku, chvíli se milují a pak se vezmou. Bydlí spolu ve stísněném bytě na sídlišti v osmém poschodí s balkonem, na kterém má chlapec dovoleno tu a tam kouřit, lednička je občas plná a na parkovišti postává malé auto. Jen chlapec pokaždé za úplňku nervózně pokuřuje na balkoně, dívá se na ostrou hradbu hor za městem a při pohledu z dálky připomíná nataženou pružinu hodinového stroje.
A pak přijde ráno toho dne, kdy ho sousedi najdou pod balkonem mrtvého. Ten večer v horách zuří sněhová bouře a mladá dívka v černém, která z balkonu uklízí osiřelý popelník, má na okamžik pocit, jako by se jí o kůži na ruce otřely nenechavé prsty. Mrští popelníkem do koše a zabouchne dveře na balkon s předsevzetím, že už je nikdy neotevře.
Meluzína z hor je ten večer zase o jeden hlas silnější.

Jižní pohraničí

Miloš Hlávka *Poezie Oldpsavců*

Zas moje nohy šmátraj v pohraničí...
Kolik už celkem prožil sem v něm chvil,
přestože leccos koukalo tam vyčí-
tavě v tý době, kdy sem vystoupil

poprvý z vlaku v Oberhaidu kdysi.
Ten k Cáhlovu pak mířil beze mě...
Vitoraz, Gratzen,... Léta ve mně visí
to, trochu smutně, trochu příjemně

a soumrak hvězdám nebe votevírá.
Vyndavám z báglu ten svůj hotel Ritz.
Mý tělo síly k další pouti sbírá...
Vzadu je Líčov, vpředu Neubistritz...

DáI spousta jinejch cest si ve mně klíčí.
Sehnat tak vízum. Třeba do Tylže...
Přesto mě drží jižní pohraničí,

Obsah

Výsledky 41. ročníku literární soutěže 7
Džihád 10
Večerní dálka 13
Pamětnice 13
Za vším hledej qětinu 14
Volnomyslné přírodní deníky 17
Tou cestou známou 20
Legenda o věčně plném pitítku 21
Toulavej život 22
Vandr v parku 22
Jak se pozná kamarád 23
Milostná 23
Markétka 24
Stanování s Pražáky 25
Tulákem navždy 28
Variace na The Lady is a Tramp 32
Koulelo se, koulelo… 33
Trempem být 34
Jak nám to ta civilizace jednou vrátí 35
Barvy se maj míchat 35
Puťáky 36
Příběh neobyčejného morčete 37
Vodácký placebo efekt 40
Sonetový věnec „O tuláctví“ 45
Les je náš 53
Seš velkej kluk 57
Barvínek 58
Touha 61
Ještě jednou 62
Podzim pod Týřovem 65
O tom se snívá 66
Toulavej bacil 67
Věční milenci 68
Český ráj 72
Moje pokusy o haiku 73
Pohádka pro Písničku 75
Krokysův vandr 79

Pozdě! 80
Křivoklátský podzim 84
Anděl na útěku 85
Dežavý 90
Občas 92
Hadia kráľovná 93
Okřídlený Medvěd 97
Cukrář měsíc 97
Jáma 98
Zvadlo 103
Noc s kamarády 105
Neměnil bys 106
Jelení koncert 107
Tulácký blues na duši vyrytý 110
Prvni.j@rni 111
Osudem dané 114
Zánik osady XY 115
Nejstarší z knih 116
Horečka 117
Karavanistům 121
Duet Jezevčákovy dcery 122
Kouzlo vánoční noci 123
Léto na Berounce 126
Oslava 128
S hlavou v oblacích 130
Osudová krajina 131
Taková optimistická 135
Parafínové putování 136
Tisíc krás 137
Pravdivá povídka 138
Vzpomínání chlumské 141
Vietor 145
Zlatokop 145
Vzpomínání zvíkovecké 146
Epigram 149
Cancák 150
Beznadějně černá noc 151
Na přelomu roku 153
Svíčka za oknem 154
V Rokycanské nemocnici 156

Duch mrtvýho trampa 157
Tak kam a o čem? 158
Náhoda 159
Vodácká abeceda 163
Blues nemocničních nocí 165
Cudnost 165
Trail 166
Černá veverka 167
Haiku pro malou elišku (9,ix/2014) 167
Víkend 168
Koncem zimy 172
(Nejen) železniční haiku 172
Cibule 173
Křídla od anděla 175
Chtěla jsem být vítr 176
Romantika a skutočnost 180
Kterak jsem se stal špionem 181
Sladký večer 184
Trní 184
Věc priorit 184
Stoprvní 185
V lese 186
Špatně napsaná jednovrstvá povídka 187
Nesmysly 189
Bůh z kocovin 190
Vysočina 191
Červený orel 192
Galileo 194
Zkouška dospělosti 195
Na jezu 197
Na vrcholu světa 197
Legenda o Kvílivé Bětě 199
Nesmělá 200
Milé strašení 201
Sinuhet aneb Malá zimní pošetilost 203
Haiku z nízkých tater 203
Obyčejný vandr 204
Novoroční 205
Probuzení? 206
Cestou 207

Cestou 207
Rozhled 208
Cesty 209
U mongola 211
Česká Kanada 215
Damoklés, lukostřelec 216
Velký vandr osady "Mexická trojčata" 217
Je to pryč 221
Srub 222
Moje řeka 223
Nové pověsti české aneb: ze školních lavic 224
Po stopách Pegasů 226
Říční výprava 227
Uspokojenie 227
Srážka s minulostí 228
Vlak 230
Trampská pohádka: Perníková chaloupka III 231
Zimní táboření 234
Utekl jsem 235
Barvy do turistického erbu 237
Pozlátka 241
Kamarádův první vandr 242
Věčná touha 243
Kdo hledá, ten najde 243
Ztracená osada 244
Když jde o hovno, může jít o mnoho 245
Léto 247
Nejsi jediná 247
Nečekej 249
Podzim 249
Stavme kola dokola okolo stola, la la la 250
Ráno 253
Trampové v dobách nesvobody a dnešek 254
Proto se ptám 255
Trampské museum na Brněnském výstavišti potřetí 256
Zatím co spíš 257
Cizinecká legie 258
Matka příroda 261
Slunce 262
Esemeska 265

Spiklenectví Kerouaců v botách z popraskané kůže 269
Střelec 275
Někdo 276
Básnici ticha 281
Pád Alamutu 282
Katrena z lazov 285
Počítání 289
Boj o camp 290
Jesenné tichobranie 294
Vítr 297
Rutina 297
Návrat 298
Trampské nocturno 298
Bestie 299
Tuláci z lepkavými vlasmi II. 303
Tak jako dřív 304
Hájit srub 305
Večer na Jezevci 306
Kabrňák 307
Absťák 311
Alergie 312
Nůž, lžíce a miska 315
Čierna vdova a pohodička 316
Jarní medailonek 320
Hvězdy na sněhu 320
Krást se nemá 321
Genius loci 324
Povídání nad kotlíkem 325
Jen trocha 329
Modlitba za trampa 329
Recidivista 330
Občas podraz 330
Otevírání dvířek 331
Návrat 334
Schíza 335
Člověčina 335
Přelíčení 336
Něco podivného kroužilo kolem 339
Pár kilometrů za městem 341
Sitno detí Setona 341

Sonet o věčné pouti 342
Sisyfos v zeleném 342
Strážný vrch 343
Webinet 345
XXX 346
XXX 346
Kapka ke kapce 346
Geomatika 347
Plynutí 347
Podivný hospodský sejšn U zrzavé Mery 348
XXX 351
Postroj. 352
O devastaci příměstské zeleně 355
Volaný účastník není dostupný 356
Trapsavec erotik poetik 359
Vandrák na úrovni 360
V ohradách 361
Jarní vločky 362
Cesta přes velký most 364
Podivuhodný vandr Jena Pytlíka 365
Jaro 2014 369
Mary Celeste 369
Možná testament 370
Pár tónů pro mé srdce 370
Duben 371
Roverské jitro 372
Už je to tady 373
V machu 375
Vander podľa Ryvolu 376
Exodus poetiky 378
Lady Jane 379
Nepěkné odpoledne náhodného kolemjdoucího, ... 380
přírodou vůkol procházejícího se 380
Vážné varování 381
Zimní táboření 381
Pak ti jdu za očima 382
Pravděpodobná slova indiánky 383
Noc na campu 384
Prokletá vůně větru 385
Jižní pohraničí 385

Ze zaslaných příspěvkú 41. ročníku trampské literární soutěže
Trapsavec 2015
uspořádal Hafran
Foto na obálce – účastníci 41. Ohně Trapsavce

Rev1,6,1

i